

60.000 -

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΣ

Ἀδεία τοῦ Ἀντ. Γπ. τῆς Δημ. Ἐκπαίδ. ὑπ' ἀρ. (761) 21 Ἀπριλίου. 1906.

Ἡ ΛΞΙΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

JULES ROUQUETTE

2493

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ΥΠΟ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Ζ. ΙΩΑΝΝΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΥΠΟ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ Η. ΒΛΑΣΤΟΥ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΕΚΔΟΤΑΙΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗ Ε. ΒΛΑΣΤΟΥ ΚΑΙ ΣΥΣ.
Βιβλιοπωλεῖον ΓΑΛΑΤΑ, Γρουνκσάν-Καλδερῆμ ἀριθ. 42.
42-43 ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΖΑΡ-ΡΟΣΣΗ 42-43

1890

Handwritten signature

Handwritten signature

ΟΠΙΘΟΜΑΝΙΣΙΣ

Η καρδιά σου. Τα εφόρμα
 σου με γυναικείων
 οι φρονήσεις ιδανικό διαδο
 υώς με νεβαφού.

Κοιμήσου για μια στιγμή
 υπό την προστασία σου

Η αντανάκη μου είναι ηδ. 1301162 α 100110

800-

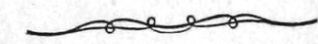
Φίλοι αγαπάτε με τον άνδρα
 μου με την αγάπη για τον
 και με την αγάπη να είναι οτι φέρει.

Τύπος ΒΑΣΙΛΙΟΥ ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ Κουρσούμ.-Χάν αριθ. 3.

χωρίς ζηλοτυφία και χαρά,
 τον χωρίς την δακτύλιον πορφυρή να δώ
 ού, οι κρηναί ο ηρεμίο να φέρει

Δάμι αφημένα πάντα είναι φέρων.
 τα πόδια σου χίση
 φέρει τώο πωροτό οίους φέρων
 Η φέρει τα άλλα.

Η ΑΞΙΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Maudit, qui brise une femme, qui lui ote,
ce qu' elle avait de fierté, de courage, d'âme!

(J. Michelet. «La femme»).

Ἡ γυνὴ ἐν παντὶ χρόνῳ ὑπῆρξεν ἀντικείμενον σπουδῆς διὰ τὸν ἄνδρα, ὅστις κρατῶν οὕτως εἶπεῖν σμῆλην ἀνὰ χειρας ἀνέ-
τεμεῖ αὐτὴν ἠθικῶς, ἀνίχνευσεν ἀνηλεῶς καὶ ἀσπλάγγως τὰς
ἐσωτάτας πτυχὰς τῆς καρδίας της, διὰ τοῦ ἐταστικοῦ αὐτοῦ πνεύ-
ματος ἐξεύρε τὰς κακίας τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰς δυστροπίας της
καὶ τέλος διήρσεσεν αὐτὴν εἰς διαφόρους κατηγορίας, αἵτινες ἐχορή-
γησαν αὐτῷ ὕλην πρὸς ποικίλας σατυρικὰς σπουδὰς πλήρεις δη-
κτικῆς ἀστείότητος, συχνάκις δὲ καὶ κακεντρεχείας.

Πολλάκις ἀλόγως διασύρει καὶ ἀμαυροῖ τὴν ὑπόληψιν γυναικῶς,
ἀπλῶς ὅπως κορέσῃ σμικρὰν τινα ἐκδίκησιν ἢ ὅπως εἴπῃ εὐφρα-
στία (ἐνίοτε δὲ καὶ ἀφυσῶ) εἰρωνείαν, μὴ σκεπτόμενος, ὅτι ἡ εὐφρη-
μία εἶναι εἰς τὰς γυναῖκας, ὡς ἡ εὐωδία εἰς τὸ ἄνθος.

*Ἐλεγέ τις ποτε π. χ. ἐπιθυμῶν νὰ δείξῃ ἐτοιμότητα πνεύ-
ματος.

— Ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν πιστεύω εἰς τὴν ἀρετὴν τῶν γυναι-
κῶν· διαίρω αὐτὰς εἰς τρεῖς κατηγορίας, εἰς τὰς παραβάσας τὸ
ἑαυτῶν καθῆκον, εἰς τὰς παραβαινούσας καὶ εἰς τὰς μελλούσας νὰ
παραβῶσιν.

— Ἄλλ' εἰς ποίαν κατηγορίαν κατατάσσετε τὴν μητέρα σας
καὶ τὴν ἀδελφὴν σας, ἠρώτησέ τις τῶν παρευρισκομένων.

— Ὑπὲρ αὐτῶν ποιῶ ἐξαιρέσιν, ἀπῆντησεν ψελλίζων ὁ ἀνόη-
τος οἰηματίας.

— Ἄλλ' ὡς σύ, οὕτω καὶ ἡμεῖς, ἀνεφώνησαν πάντες οἱ πα-
ρευρισκόμενοι, πιστεύομεν εἰς τὴν ἀρετὴν τῆς μητρὸς καὶ τῶν
ἀδελφῶν μας, ἐπομένως δὲν πρέπει νὰ λέγῃ τις διαρρήδην: «Δὲν
πιστεύω εἰς τὴν ἀρετὴν τῶν γυναικῶν».

Ἄλλ' ὅμως ὡς πλεῖστοι τὸ δηλητήριον αὐτῶν ἐξέχεον κατὰ

τοῦ ὠραίου φύλου, ὁμοίως παρά πλείστοις ἔθνεσιν καὶ ὁ κάλαμος τῶν πεζογράφων καὶ ἡ ὑψηλὴ καὶ γόνιμος φαντασία τῶν ποιητῶν ἀπένειμαν αὐτῷ λατρείαν.

Εἰς τὴν γυναῖκα ὁ Πλάστης ἀνέθηκε τὴν ὀχληρὰν μὲν καὶ ἀλγεινὴν, πλὴν ἅμα ὠραιότεραν καὶ εὐγενεστέραν ἐντολήν, ἀφοῦ φέρῃ δηλονότι εἰς φῶς τὰ τέκνα νὰ καθοδηγήσῃ αὐτὰ εἰς τὰ πρῶτα βήματά των, νὰ μορφώσῃ τὴν καρδίαν καὶ τὸ πνεῦμά των καὶ νὰ ἐγγαράξῃ εἰς τὰς ἀπαλὰς ψυχὰς των τὰς πρῶτας γνώσεις τοῦ ἀγαθοῦ. Ὅπως δὲ ὁ ὀημιουργὸς ἐμπιστευθῆ ἀυτῇ τὴν ἐντολήν ταύτην, βεβαίως θὰ τὴν ἐκρίνεν ἀξίαν, θὰ ἐφρόντισε νὰ τῇ δώσῃ καρδίαν ἐπιδεκτικὴν πάντων τῶν ὠραίων καὶ εὐγενῶν αἰσθημάτων, τῆς ἀναλλοιώτου ἀφοσιώσεως καὶ τῆς ὑψηλῆς ἀπαρνήσεως, ἣν ἀπαιτεῖ ἡ τῆς μητρὸς θέσις, θὰ τῇ ἔδωκε πνεῦμα, ὥστε νὰ θεωρήσῃ αὐτὴν κατάλληλον πρὸς μόρφωσιν τοῦ πνεύματος τῶν παιδίων.

Τινὲς μάλιστα ἐξύψωσαν τὰς γυναῖκας ὑπὲρ τοὺς ἄνδρας.* Ὁ ἡμέτερος συγγραφεὺς ὑπερασπιζόμενος ὡς τὰ πολλὰ τὸ ὠραῖον φύλον δὲν ἀποφεύγει τοῦ νὰ ἐλέγχῃ καὶ πᾶν ἐπίφογον αὐτοῦ. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀφρονία τὸ δηλητήριον κατὰ τῶν ἀνδρῶν ἐκχέουσα κυρία Ὠδουάρδ (Mme Olympe Audouard) ἐν τέλει τοῦ ἑαυτῆς συγγράμματος τοῦ ἐπιγραφομένου «Πόλεμος κατὰ τῶν ἀνδρῶν» (Guerre aux hommes) ἀποφαίνεται, ὅτι καὶ παρ' ἀμφοτέρους τοῖς φύλοις ὑπάρχουσι μοχθηραὶ ψυχαί, φρονοῦσα ὁμῶς, ὅτι ἡ πλησμονὴ τούτων ἐγκτεται ἐν τῷ ἄρρενι φύλῳ.

Ἐν τῷ παρόντι μυθιστορήματι ὁ μὲν νεανίας ἀναγνώστης θὰ ἐντροπᾶ εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν διαφορῶν ἰδιωτικῶν σκηνῶν, ἐν αἷς σὺν τῷ τερπνῷ καὶ περιέργῳ θέλει ἰδεῖ εἰς ἐπαφὴν τὸ ὑψηλὸν μετὰ τοῦ ἀποτροπαίου, τὸν ἡρώϊσμόν μετὰ ἐγκλήματος καὶ τὰ ἀγνότερα τῶν αἰσθημάτων μετὰ τῶν χαμερπεστέρων ἐμφύτων.

(*) Ὁ Ἑρρίκος Κορνίλιος Ἀγρίππας, ἱατροφιλόσοφος ἀμάσας περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 16ου αἰῶνος, ἔγραψε πόνημα ἐπιγραφόμενον «Deceamatio de nobilitate et procellentia feminei sexus».

Καίτοι, ὅπως ἐπὶ μᾶλλον διεγείρωμεν τὴν περιέργειάν του, δὲν ἐχομεν δυστυχῶς πρὸς περιγραφὴν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ Γαλλία ζωογονήθεισα ὑπὸ τῆς ἰσχυρᾶς πνοῆς μιᾶς μεγαλοφυΐας ἀγνώστου εἰσέτι εἰς ἑαυτὴν ἀπέκρουσεν ἅπασαν τὴν Εὐρώπην συνασπισθεῖσαν κατ' αὐτῆς, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καθ' ἣν τὸ ἐξοχώτερον πνεῦμα τῶν νεωτέρων χρόνων ὀδηγοῦν τὴν ἐκλεκτὴν ἐκείνην μερίδα τοῦ ἔθνους, δηλαδὴ τοὺς γενναίους, δραστηρίους καὶ ἐχέφρονας ἐκείνους ἄνδρας, οἵτινες ἤγοντο ἐκ διπλοῦ αἰσθημάτων, τῆς φιλοπατρίας καὶ τῆς φιλοδοξίας, τοὺς στρατιώτας ἐκείνους, οἵτινες ἐπολέμουν ἐν μὲν τῷ ἐσωτερικῷ κατὰ τῆς ἀναρχίας, ἐν δὲ τοῖς μεθορίοις κατὰ τῶν ἐχθρῶν, τοὺς ἥρωας ἐκείνους τοὺς ἀποτελέσαντας τὰς ἀθανάτους φάλαγγας τὰς περιαγαγούσας ἐπὶ ὅλην εἰκοσαετίαν νικηφόρον τὴν τρίχρουν σημαίαν καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην, ἐμελλε νὰ ἐγγαράξῃ χρυσοῖς γράμμασι τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα εἰς τὴν σελίδα τῆς ἱστορίας.

Ἡ δὲ φίλη ἀναγνώστρια θὰ αἰσθανθῇ τὴν εὐαίσθητον αὐτῆς καρδίαν πάλλουσαν ταχύτερον, ὅταν μετὰ φλογερᾶς περιεργείας διεξερχομένη τὰς σελίδας ταύτας θὰ βλέπῃ τὰ ἀτοπήματα τῆς νεότητος τῆς φλεγομένης ὑπὸ τῶν ὀρμῶν τῆς 18ετοῦς ἡλικίας, θὰ εὐρίσκη ὡς τὰ πολλὰ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ ἑαυτῆς φύλου, θὰ ἔχῃ τέλος ἐνώπιόν της τὰ δράματα τοῦ ἔρωτος.

Ὁ συγγραφεὺς φέρων εἰς συνάφειαν τὸ ὑψηλὸν μετὰ τοῦ ἀποτροπαίου ἀντιπαρετίθησιν ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸν ἀπλοῦν καὶ γενναῖοφρονα Ἀμερικανόν, τὸν Γεώργιον Λαμάρ καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸν διεφθαρμένον καὶ ἀκόλαστον Παρισινόν, τὸν κόμητα Ἑρρίκον Μεϋρών. Ἀπλότης καὶ ἄκρα εἰλικρίνεια ἀφ' ἑνὸς, δολιότης καὶ ἀπιστία ἀφ' ἑτέρου ἐκτυλίσσονται εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ὑπὸ τὰ ὄμματα ἡμῶν. Τὸ σκληρὸν παιδίον τῆς Ἀφροδίτης τὸν μὲν Παρισινόν ἐπληξε διὰ τῶν χρυσῶν αὐτοῦ βελῶν, τὸν δὲ Ἀμερικανόν διὰ τῶν σιδηρῶν ἐπομένως ὁ Γεώργιος ἀπέναντι τοῦ Ἑρρίκου ἐφαίνετο εἰς τὰ ὄμματα τῆς ὠραίας ἀποικογενοῦς, ὡς ὁ νάννος τῆς Λαπωνίας ἀπέναντι τοῦ Κολοσσοῦ τῆς Ῥόδου, Ὡς ἄλλος Πάρις ὁ κόμης Μεϋρών ἀρπάζει

τὴν μνηστὴν τοῦ ξενίζοντος αὐτὸν καὶ φέρει αὐτὴν εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἄλλὰ τὸ πληρωθὲν τέκνον τοῦ Νέου Κόσμου ἄγριον ὡς τὰ θηρία τῶν χωρῶν, ἐν αἷς ἀνετράφη, καὶ ἔχον τὴν προσβληθεῖσαν φιλοτιμίαν ὡς λαμπάδα καὶ τὴν ἐκδίκησιν ὡς ὄδηγόν ἐπιλαμβάνεται τῆς καταδύσεως τοῦ ἄρπαγος καὶ ἀπίστου φίλου. Ὁ ἔριος του καθίσταται σφοδρότερος, ἀλλὰ καταπνίγει αὐτὸν ἡ ἐκδίκησις. Καθότι ὁ ἔριος, ὅταν εὐρίσκη ἐμπόδια, ὁμοιάζει πρὸς βύακα, τὸν ὀπιῶν, ἐὰν βίβης λίθους, ὅπως σταματήσῃ τὴν πορείαν του, θέλει μεταβάλλει εἰς ὀρητικὸν χεῖμαρρον. Ὁ ἔξαπατηθεὶς μνηστὴρ ἀνευρῶν τοὺς φυγάδας συλλαμβάνει σγέδιον ἀποτρόπαιον, νὰ τιμωρήσῃ δηλονότι αὐτοὺς διὰ φρικώδους θανάτου, ὅπως ὑποστῶσι καὶ οὗτοι, ὅσα μαρτύρια ὁ ἴδιος ὑπέστη ἕνεκα τῆς ἀπιστίας των. Ἄλλ' ἐν αὐτῇ τῇ ἐκτελέσει τοῦ σχεδίου του ἐνθυμηθεὶς τὰς ἡμέρας ἐκείνας, καθ' ἃς εἶχεν ἀγαπήσῃ τὴν ἔνοχον μνηστὴν του κατὰ τὸ πρῶτον, μεταβάλλει γνώμην καὶ σώζει αὐτὴν. Τιαυτὴ εἶνε ἡ ἐπιρροή τῆς γυναικείας ἀγάπης! Ὡς δὲ αἱ τεθαμμέναι πόλεις, οὕτω καὶ ὅλαι αἱ ἐλπίδες καὶ ὅλα τὰ πάθη ὑπάρχουσιν ἀκόμη ὑπὸ τὴν καλύπτουσαν αὐτὰ λάβαν. Οἰκτείρας ὁμοῦς τὴν μνηστὴν του δὲν ἐπελάθετο τοῦ ἀπίστου φίλου, ἀλλ' ἐπιθυμεῖ νὰ ἀναβιβάσῃ αὐτὸν ἐπὶ τῆς λαιμητόμου μεταχειριζόμενος ὡς ἀναθήραν τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ· ὅπως δὲ τὸν πλήξῃ ἀνηλεέστερον, φροντίζει νὰ καταστήσῃ αὐτὸν πρότερον εὐτυχῆ. Διότι ἐν ὅσῳ ὁ ἄνθρωπος εἶναι προσκεκολλημένος εἰς τὰ ψευδῆ ἀγαθὰ εὐχαρίστως ἐκτίθεται εἰς τὸν θάνατον, ὅπως αὐξήσῃ τὰς ἡδονὰς του ἢ ἀποκτήσῃ ὀδύνας. Ἄλλ' ὅταν τις ἐπιπέσῃ ἐναντίον ἀνθρώπου ὄντος εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς εὐδαιμονίας, ὅταν χωρὶς νὰ τῷ προσφέρῃ θέλαρα πλοῦτου ἢ δόξης τὸν καλεῖ εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν ἀδικήματος, τὸν εὐρίσκει δειλοτάτον καὶ μ' ὄλην τὴν ἀνθρωπίνην φιλαυτίαν ἀδυνατοῦντα νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀνανδρίαν του.

Ὁ συγγραφεὺς μᾶς οἶδει ἀκριβῆ εἰκόνα τοῦ κόμητος, τοῦ διεφθαρμένου τούτου Γανδίου, τοῦ κράματος τούτου τῆς κακουργίας καὶ ἀκολασίας, ὅστις μεταχειριζόμενος τὸν εὐγενῆ του τίτλον ὡς

ἀσπίδα, ἀπέκρουε πάσας τὰς ἐναντίον του κατηγορίας. Ὁ οὐδὲν ἱερὸν καὶ ὄσιον σεβόμενος κόμης εἶχε διατριπληθεῖ ὑπὸ τοῦ ἥλου τῆς ἀσωτείας καὶ τοῦ ἐγκλήματος, ὥστε μόνος ὁ πέλεκυς τοῦ δήμιου ἠδύνατο νὰ ἐξαλείψῃ τὰ ἀνομήματά του.

Ἴδου πῶς ἀποφαίνεται περὶ τῶν τοιούτων ὁ Alfred de Musset.

Oh ! malheur à celui, qui laisse la débauche
Planter son clou profond sous sa mamelle gauche !
La mer y passerait sans laver la souillure,
Car l'abîme est immense et la tache est au fond !

Ἐνώπιον τῶν ποικίλων καὶ φρικωδῶν αὐτοῦ ἐγκλημάτων ἰλιγγιᾶ ἢ διάνοια, καταπλήσεται ἡ φαντασία καὶ ῥήγνυται ἡ καρδιά. Ἄλλὰ τοιαύτας ἐντυπώσεις πάντες σχεδὸν ἐπιζητοῦμεν, διότι πόσοι δὲν συρρέομεν περὶ τὴν λαιμητόμον ὠθούμενοι ὑπὸ ἀκαταμαχίτου δυνάμεως; Μήπως καὶ αὐταὶ αἱ εὐαίσθητότεραι καρδιαὶ τοῦ ὠραίου φύλου, αἱ ἐπὶ τῇ σφαγῇ ὀρνίθου λειποθυμοῦσαι, δὲν εὐχαριστοῦνται εἰς τὰ τραγικώτερα τῶν δραμάτων;

Τέλος τὴν μὲν εἰλικρίνειαν καὶ τὸν ἡρωισμόν στέφει ὁ θρίαμβος, τὴν δὲ δολιότητα καὶ τὸ ἐγκλημα πλήττει ἡ μάχαιρα τῆς ἀνθρωποφθόρου μηχανῆς τοῦ Guillotin.

Ἴδωμεν ἤδη τὰ ἀξιολογώτερα τῶν προσώπων.

Ἡ Λουκιανῆ, ἡ ἄπορος πλὴν ἐντιμος νεάνις, ἐλθοῦσα εἰς Παρισίους, ὅπως διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τιμιότητος πορίζεται τὰ πρὸς τὸν βίον, ἀπέτυχε τῶν ἐλπίδων της· καθότι πολλὰς μὲν χεῖρας εὐρετεινομένας αὐτῇ, οὐχὶ ὁμοῦς, ὅπως τῇ προσφέρουσιν ἐντιμον βοήθειαν, ἀλλ' ὅπως τῇ δώσωσιν ἄρτον εἰς ἀνταλλαγὴν τῆς τιμῆς. Παντοῦ θὰ τῇ ἔλεγον: «Descends le soir dans la rue» (Κατὰ τὰς τὸ ἑσπέρας εἰς τὰς ὁδοὺς). Ὅθεν προέκρινε τὸν θάνατον τοῦ ἐπονειδίστου βίου, ἀπεφάσισε δηλονότι νὰ ἀποσπάσῃ διὰ μιᾶς πάσας τὰς βίβας τὰς προσηλούσας αὐτὴν μετὰ τῆς ζωῆς, νὰ ἀποχαιρετήσῃ τὸν βίον, ἐνῶ μόλις ἔζησεν. Ἄλλ' ἐνῶ ἴτοιμάζετο νὰ ριφθῆ εἰς τὸν ποταμὸν σώζεται ὑπὸ τοῦ Βορέλ.

Ὁ ἀνάσπιος νεανίας, ἐνῶ πρότερον περὶ οὐδενὸς ἡμερίμνα, ἤδη σκέπτεται περὶ τοῦ μέλλοντος καὶ περὶ τῆς νεανίδος, τὴν ὅποιαν ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του, καὶ πεποιθὼς εἰς τὴν ἐλπίδα, τὴν βακτηρίαν ταύτην τῆς νεότητος ὡς καὶ τοῦ γήρατος ἄνευ τῆς ὁποίας ἡ ζωὴ ἤθελεν εἶσθαι σκότος, καὶ εἰς τὸν ἔρωτα οὐδόλως ἀποθαρρύνεται. Ἔρωσ! Ἔρωσ! Μήπως δὲν εἶσαι ἀστὴρ ἐλπίδων καὶ ὑποσχέσεων, ὡς ἀστὴρ ὁ ὀδηγήσας τοὺς Μάγους εἰς τὴν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος, ὡς τὸ φαινὸν ἄστρον τὸ καθοδηγοῦν τὸν ἀτρόμητον θαλασσοπόρον εἰς τὰ ἀχανῆ πελάγη, ὡς ὁ πλανήτης ὁ δεικνύων τὴν ὁδὸν εἰς τὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ πλανώμενον.

Πρὸς τί εἶναι δυνατόν νὰ συγκριθῆς;

Ὡς ὁ ἄηρ περιέχει τὰς εὐωδίας μυριάδων ἀνθέων, οὕτως ὁ ἔρωσ τῆς γυναικὸς περικλείει ὅλα τὰ αἰσθήματα τῆς ψυχῆς, ἅτινα εἶναι τὸ εὐωδέστερον μῦρον καὶ τὸ γλυκύτερον βάλσαμον. Ὁ ἄηρ εἶναι ἀγωγὸς, διότι φέρει εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ ἀνθρώπου πάσας τὰς ἀρμονίας τῆς φύσεως· ἐπίσης ὁ ἔρωσ τῆς γυναικὸς ἐκδηλοῦται δι' ἤχων μελωδικῶν, ἐν αἷς συνδυάζονται ὅλαι αἱ στροφαὶ τῆς περιπαθεστέρας εὐαισθησίας. Τέλος ὡς ἡ ἀτμοσφαῖρα φωτίζεται ὑπὸ τῶν ζωογόνων ἀκτίνων τοῦ φωταυγοῦς ἄστρου τῆς ἡμέρας, οὕτως ὁ ἔρωσ τῆς γυναικὸς φωτίζεται ὑπὸ τῶν ζωηρῶν καὶ ἀκτινοβόλων αὐτῆς ὀφθαλμῶν καὶ τῶν ἐπαγωγῶν καὶ θελεξικαρδίων μειδιαμάτων τῆς.

Διεξερχόμενοι τὴν περιγραφὴν τῆς μητρικῆς φιλοστοργίας καὶ ἀφοσιώσεως τῆς γενναίωφρονος καπύλου καὶ βλέποντες, ὅτι ἡ κακὴ μοῖρα, ἡ φοβερὰ αὕτη ἐπίδημος πάντων τῶν ἀνθρωπίνων κατοικημάτων ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ καλύβῃ ψυχᾶς ἀξίας τῆς παρασκευαζομένης πάλης, δὲν ὀφείλομεν νὰ θυμιάζωμεν τὰς ἀπροσδοκίτους ταύτας ἐκλάμψεις τῆς δυνάμεως τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, δὲν ἀγαλλόμεθα βλέποντες, ὅτι τὸ ὑπὲρ τῶν οἰκειῶν φρόνημα, τὸ εὐγενὲς τοῦτο αἶσθημα, εἶναι ἐν χρῆσει πάσης ψυχῆς· καὶ ἐὰν ἡ ἀλήθεια βασιανζομένη λεπτομερέστερον ἀποδείχθῃ ὑπερτέρα τοῦ μυθιστορήματος, δὲν θέλομεν αἰσθανθῆ ἡχαρὰν ἀκμαίαν ἀφηγοῦμενοι μίαν τῶν τοιούτων πράξεων, αἵτινες μαρτυροῦσιν ὑπὲρ τοῦ ἀφθάρ-

του μεγαλείου τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ὅπερ ὁ Δημιουργὸς διέσπειρεν ἀπανταχοῦ τῆς κοινωρίας, ὅπως ποιήσῃ οὕτως εἰπεῖν κατάδηλον, ὅτι ὁ κόσμος τοῦ Θεοῦ δὲν διερρυθμίσθη κατὰ τὸν κόσμον τῶν ἀνθρώπων καὶ ὅτι παρ' αὐτῶ ὑπάρχει ἄλλη τις βαθμολογία διάφορος τῆς παρ' ἡμῖν.

Τοῦναντίον ὅποιαν φρίκην ἐμπνέει ἡμῖν ἡ κατὰ τῆς ἐντίμου νεανίδος στυγερὰ συκοφαντία, ἡ ἐξυφανθεῖσα ὑπὸ τοῦ καταχθονίου πνεύματος τοῦ μεγαλεμπόρου Κλωδέλ!

Ὁ μεγαλέμπορος φλεγόμενος ὑπὸ ἔρωτος κακούργου ἀποβάλλει πᾶν εὐγενὲς αἶσθημα. Διότι ὁ ἔρωσ οὗτος, ὁ ἀπαιτῶν τὴν παντὶ τρόπῳ ἀπόκλισιν τοῦ ποθητοῦ ἀντικειμένου, ὁμοιάζει πρὸς ὀρητικὸν ρεῦμα, ὥστε συχνάκις ὁ πλέων ἐπ' αὐτοῦ δὲν βλέπει, ὅτι τὸ σκάφος του διερχόμενον συντρίβει τὰ εὐώδη ἄνθη τὰ ἐπὶ τῶν ὄχθῶν αὐξάνοντα. Εἶναι οὕτως εἰπεῖν ποταμὸς τῆς λήθης, ἐν ᾧ ἐξαφανίζονται πάντα τὰ ἄλλα ὑψηλὰ καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα. Ἄλλ' ὅμως ὁ τῆς Δίκης ὀφθαλμὸς κολάζων αὐτὸν διὰ τὰς πράξεις του στερεῖ αὐτὸν συνάμα τῆς τε περιουσίας του καὶ τῆς τιμῆς του· καὶ ἐνῶ ὁ ὑλικῶς κατεστραμμένος ἀνθρωπος πορεύεται, ὅπως εὕρη ἀνακούφισιν καὶ συμβουλὴν παρὰ τῇ συζύγῳ του, δηλ. παρὰ τῷ βωμῷ τούτῳ, ἔνθα πᾶς ἀνθρωπος πληττόμενος ὑπὸ τῶν τοῦ κόσμου συμφορῶν δύναται κατὰ πᾶσαν ὥραν νὰ εὐρίσκη ἄσυλον, παρὰ τῷ λιμένι τούτῳ, εἰς ὃν δύναται καταφεύγων νὰ εὐρίσκη ἀσφάλειαν ὁ ὑπὸ τῆς τρικυμίας τοῦ βίου καταληφθεὶς ναύτης, παρὰ τῇ σωτηρίῳ ταύτῃ σανίδι, δι' ἧς δύναται νὰ σωθῇ ὁ ἐν τοῖς σκοπέλοις τῶν ἀνθρωπίνων δεινῶν ναυαγήσας, ἐρχόμενος, λέγω, εὐρίσκει ἑαυτὸν καὶ ἡθικῶς κατεστραμμένον. Φαντασθῆτε ὁδοιπόρον ἐν τῇ φλογερᾷ ἐρήμῳ τῆς Σοχάρας κατατροχόμενον ὑπὸ τοῦ καμάτου καὶ τῆς καταθιβρωσκουσίας τὸ στήθος αὐτοῦ δίψης· ὁ ὀφθαλμὸς του διακρίνει πηγὴν τινα, ἀλλὰ πλησιάζων βλέπει, ὅτι εἶναι ἀπρόσιτος.

Τέλος ἰδὼν τὸν δάκτυλον τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ ἑαυτοῦ καταστροφῇ μεταμελεῖται καὶ ἱκανοποιεῖ τὴν ἀδικηθεῖσαν νεανίδα. Ὁ ἀνθρω-

πε, ὅσον μοχθηρὸς καὶ ἀσυνειδήτος καὶ ἂν ἦσαι, ἔχεις μολοντοῦτο καρδίαν καὶ τὰ δάκρυα ταῦτα τῆς μετανοίας ἀποπλύνουσι πολλὰς ἀμαρτίας. Ὡς ἡ πηγὴ ἡ ἀναδύουσα ἐκ βράχου ξηροῦ καὶ ἀγόνου ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου, οὕτω τὰ δάκρυα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τὰ ὕδατα τῆς ἐλπίδος τὰ ἀποσπώμενα καὶ ἀπὸ τὰς μᾶλλον πεπορωμένας καρδίας· ὡς τὸ ὄξος τὸ πίπτον ἐπὶ τοῦ γρανίτου, οὕτω καὶ αὐτὰ διαλύουσι τὴν τραχύτητα καὶ ἐξεγείρουσι τὰ ἀγνά καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα, ἅτινα τὸ θεῖον ἔλεος ἔθεσεν εἰς τὸ βάθος τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας!

Ἡ Λευκὴ μὴ λαβοῦσα τὴν δέουσαν ἠθικὴν ἀγωγὴν ἐξέκλινεν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔαρος τοῦ βίου της εἰς ἀνεπανόρθωτον σφαλμα. Αἰτίαν ὁμῶς τούτου ὁ συγγραφεὺς θεωρεῖ τὴν μητέρα της. Πράγματι ἡ μήτηρ εἶναι σχολεῖον, παρ' οὗ τὰ τέκνα πρέπει νὰ λαμβάνωσι τὴν μόρφωσίν των, πολὺ δὲ πρὶν ἢ ὁ πατήρ σκεφθῆ περὶ τῆς ἀνατροφῆς των, ἡ μήτηρ πρέπει νὰ τοῖς δώσῃ τὴν ἰδικήν της, ἥτις δὲν θέλει ἐξαλειφθῆ. Ὅποῖοις δὲ μελανοῖς χρώμασι ζωγραφεῖ τὸν διαφθορέα τῆς Λευκῆς! Ὡς ἐξῆς χαρακτηρίζει τοὺς τοιοῦτους ἀνθρώπους ἡ κ. Ὀλυμπιάς Ὁδοῦρδ ἐν τῷ προμνημονευθέντι συγγράμματι.

Ὁ φρῦνος εἶναι τὸ δυσειδέστερον ζῶον καὶ τὸ ἀπεχθέστερον μετὰ τὴν κάμπην. Ὁ φρῦνος γνωρίζει πόσον δυσειδὴς καὶ εἰδεχθὴς εἶναι καὶ κατανοεῖ τὴν φρίκην, ἣν ταῖς πᾶσιν ἐμποιεῖ. Τὰ ἄνθη μακρῖθεν αἰσθανόμενα αὐτὸν πτύσσοις τὰ φύλλα των ἐν τῇ προσεγγίσει του ἡ γλῶττῃ των λειμώνων φορικῶ φοβουμένη μὴ μολυνθῆ ὑπ' αὐτοῦ· τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ ἔρπει στενάζει ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀποστροφῆς. Πᾶν ὠραῖον, χάριεν, νεαρὸν, εὐῶδες κέκτηται τὸ θλιβερὸν προνόμιον νὰ διεγείρῃ τὴν λύσσαν καὶ μαίναν τοῦ φρῦνου. Ἐπιθυμεῖ, ἂν ἦτο δυνατόν, νὰ μολύνῃ διὰ τοῦ δηλητηριώδους σιέλου του ὀλόκληρον τὸ σύμπαν.

Τοιοῦτον αἰσχρὸν ζῶον εἶναι ὁ φρῦνος.

Ἐν τούτοις ἔχει καὶ οὗτος τὸν Σωσίαν του ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι ἐμφορεῖς τῷ φρῦνῳ, ὑπάρχουσιν ἐν πάσῃ

τῇ κακεντρεχεῖα καὶ τῇ εἰδεχθεῖ ἀσχημίᾳ του· πολυμήχανοι, εὐπροσῆγοροι, ποιούμενοι συχνὰ λόγον περὶ τῶν εὐεργεσιῶν, ἃς ἐποίησαν, περὶ τῆς συνήθους προθυμίας των πρὸς τὸ καθίστασθαι ὠφέλιμοι θεωροῦνται γενικῶς ὡς ἀγαθοὶ ἄνθρωποι. Τὸ πρόσωπόν των καὶ τὸ βλέμμα των εἶναι πάντοτε κατηφῆ καὶ ἀμαυρά, ὡς εἶνε καὶ ἡ ψυχὴ των· οὐδεμία εὐγενῆς ἔκφρασις λάμπει ἐν τῷ προσώπῳ των. Ἄλλ' ὅταν πρόκειται νὰ δυσφημήσωσιν τινα, νὰ σκευωρήσωσι κατὰ τινος, ὃν καλοῦσι φίλον, καταχθόνιον τινα καὶ ἄτιμον συκοφαντίαν, νὰ ἀμαυρώσωσι τὸ ὄνομά τινος, καθόλου εἰπεῖν νὰ ἐκτοξεύσωσι τὸν φαρμακερὸν σιελόν των, τότε οἱ ὀφθαλμοὶ των ἐμψυχοῦνται ὑπὸ ἀσυνήθους λάμπσεως, τότε ἡ χαρὰ ἀκτινοβολεῖ ἐπὶ τοῦ προσώπου των. Τοιοῦτος ἦτο ὁ διαφθορεὺς τῆς Λευκῆς.

Ὅθεν πᾶσα νεᾶνις πρέπει νὰ ἔχῃ ἄκραν περίσκεψιν, νὰ καταπνίγῃ δηλονότι τὰς ὁρμὰς τῆς νεανικῆς ἡλικίας, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἀποπλανωμένη παραδίδεται ἀλογίστως εἰς τὸν διαφθορέα της. Διότι ὁ ἀνὴρ, ὅπως ἐξαπατήσῃ μίαν νεάνίδα, τίθησιν εἰς ἐνέργειαν ἅπαν τὸ καταχθόνιον πνεῦμά του. Ἐπιτυγχάνων τοῦ σκοποῦ του ἐκτελεῖ ἐπίφογον πρᾶξιν καὶ μόνον τοῦτο ἡ μομφὴ ἀπομένει εἰς τὸν ἦτονον ἐνοχον. Ἡ γυνὴ ὑφίσταται τὴν ποινήν τοῦ σφάλματος, δηλονότι τὴν ἀτιμίαν, τὸν ψόγον καὶ τὴν καταφρόνησιν ὁ ἀνὴρ θριαμβεύει, λέγουσιν δὲ ἀπλῶς περὶ αὐτοῦ *εἶνε γυναικοθήρας*.

Ὁ ταμίας τοῦ Οἴκου Κλωδὲλ καὶ Σα, ὁ ἀπερίσκεπτος νεανίας, καταστήσας θῦμα ἀθῶαν νεάνίδα τῆς τάξεώς του ἐγκατέλιπεν ἀκολούθως αὐτὴν ὄνειρευόμενος μέλλον πλήρες πολυτελείας καὶ εὐδαιμονίας ἀλλ' εὗρε τέλος τὸν θάνατον ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ἀπιστίας του καὶ τῆς παραβάσεως τῶν ὁρκῶν του. Τὸ θῦμα του ἰδὸν ἑαυτὸ μεταπεσὸν ἐκ τῆς ἄκρας εὐτυχίας εἰς τὴν ἐλεεινοτέραν κατάστασιν ἐρρίφθη εἰς τὸν βόρβορον τῆς κραιπάλης καὶ ἀκολασίας, ὅπως καταπνίξῃ ἐν αὐτῷ τὴν λύπην του. Παρετήρησάς ποτε, ἀναγνώσστα, ἐν τινι ἀνθῶν ἄνθος τι σπάνιον, ὠραῖον, εὐῶδες; Ἐνῶ πρὸ ὀλίγου ὕψωνε τὸν ἀγέρωχον κάλυκά του ὑπὲρ τὰ ἄλλα ἄνθη, ἐνῶ ἀνέπνεε τὸν ἀέρα καὶ τὸ φῶς δι' ὄλων τῶν πόρων του, αἴφνης

τὸ στέλεχος αὐτοῦ κάμπτεται, τὰ φύλλα του ὠχρῶσιν, ἡ εὐωδία του ἀφανίζεται, ὁ κάλυξ αὐτοῦ ξηραίνεται. Εἰς μάτην ὁ ἥλιος τὸ ζωογονεῖ, εἰς μάτην τὸ περιποιῶνται! Τὸ δυστυχεὲς ἄνθος εἶναι καταδοκασμένον! Ἐξετάζοντος βλέπουσιν, ὅτι σκώληξ τις κατέτρωγε τὴν ρίζαν του. Τὸ αὐτὸ ἔπασχε καὶ ἡ δύστηνος νεανὶς. Καθότι ἡ γέννησις τῆς Ἀφροδίτης ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης εἶναι μῦθος βαθεῖαν ἐμπερικλείων ἔννοιαν· τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος ὁμοιάζει κατ' ἀρχὰς πρὸς κοῦφον, ἄφρον ὃν ὁ ἄνεμος κυλινδῶν ἐπὶ τῶν κυμάτων καθίστησιν αἰώνιον. Ὁ ἔρωτος τῆς λοιπὸν πρὸς τὸν ἄπιστον ἐραστὴν τῆς ἔφθειρεν αὐτὴν ὁσημέραι. Ἐκ τούτου βλέπομεν, ὅτι ὁ ἀνὴρ, ὡς εἶναι ὁ θερμότερος λότρης, εἶναι ἀφ' ἑτέρου ὁ ἀμειλικτότερος καὶ ἀνηλεέστερος ἔχθρὸς τοῦ ὠραίου φύλου. Γυνὴ ἐρῶσα θυσιάζει τὴν ζωὴν τῆς ὑπὲρ τοῦ προσφιλοῦς προσώπου. Ναὶ μὲν ἔχει ἐλαττώματά τινα ἀτελείας καὶ ἰδιοτροπίας, ἀλλ' εἶναι μηδὲν ἀντιπαρατιθέμενα πρὸς τὴν ἀγάπην τῆς καὶ τὴν ἀφοσίωσίν τῆς. Συνήθως ὁμῶς προτείνουσι τὰς μοχθηρὰς καὶ ἐκδεδητημένας γυναῖκας, τὰς ἀσέμνους μητέρας. Φεῦ! εἶναι ἀλγυθές!

Ἄλλὰ τίς ὁ δημιουργὸς οἴλου τούτου τοῦ κακοῦ;

Εὐκόλος ἡ ἀπόκρισις.

Λάβε τὸ ἀναιδέστερον καὶ βδελυρότερον τῶν γυναικῶν, ἐπὶ τοῦ ἀκαθάρτου μετώπου τοῦ ὁποῖου ἡ ἀτιμία ἐνεκόλαψεν ἀνεξιτήλοις χρώμασι τὰ μᾶλλον ἐπαίσχυντα στίγματα τῆς ἐκφυλίσεως καὶ ἀκολασίας, ἀναβίβασον τὸ ἄθλιον τοῦτο ὄν, τὴν ἀτιμωτικὴν ταύτην ὑπαρξίν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, καθ' ἣν ἡ παρθενικὴ αὐτῆς ἀθωότης ναυαγήσασα ἐν μέσῳ τῶν σκοπέλων τῶν ἐνόχων ἡδονῶν ἠναγκάσθη νὰ προσορμισθῇ εἰς τὸν λιμένα τῶν ἀκολασιῶν καὶ θὰ ἀκούσης ἀφήγησιν εἰλικρινοῦς ἔρωτος ἐκ μέρους αὐτῆς καὶ σκληρὰς ἀπάτης ἐκ μέρους τοῦ διαφθορέως τῆς.

Πάντες λοιπὸν ὡς ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν τοὺς κατωτέρω περὶ τῶν γυναικῶν στίχους τοῦ Legouvé.

Ὁ περιφανὴς οὗτος Ἀκαδημαϊκὸς (Jean Baptiste Gabriel Legouvé), ἀγκάσας περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος καὶ τὰς ἀρχὰς

τοῦ φθίνοντος ἡδὴ αἰῶνος, διὰ τῶν ἐξῆς στίχων ἀποπερατεῖ τὸ κάλλιστον καὶ γλαφυρώτατον αὐτοῦ ποίημα «Le merite des Femmes».

Les femmes, dût s' en plaindre une maligne envie
Sont ces fleurs ornements du désert de la vie.
Reviens de ton erreur, toi qui veux les flétrir :
Sache les respecter, autant que les chérir ;
Et, si la voix du sang n' est point une chimère,
Tombe aux pieds de ce sexe, à qui tu dois ta mère.

Ἐγγραφορ ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ματοῦ 1874

Ὁ μεταφραστὴς

Η ΑΞΙΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Η ΜΙΚΡΑ ΓΕΦΥΡΑ

ΝΕΑΝΙΑΣ ὠχρὸς καὶ ἰσχνὸς φέρων μέλαιναν ἐνδυμασίαν τετριμμένην ὡς ἐκ τοῦ χρόνου περιεπάτει εἰς τὴν προκουμαίαν τοῦ Ἁγίου Μιχαήλ. Ἐφαίνετο κατάκοπος, διότι μόλις ἐβάδιζεν. Ἐνίστε δὲ στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ θωρακίου τῆς προκουμαίας παρετήρει τὸ ζοφερὸν καὶ ἤρεμον ὕδωρ τοῦ μικροῦ βραχίονος τοῦ Σηκουάνα, ὅστις πρόσκειται εἰς τὸ Νεκροσκοπεῖον καὶ περιβρέχει τοὺς γλοιώδεις καὶ διὰ μυστηριωδῶν θυρῶν ἀνοιγομένους τοίχους τοῦ Νοσοκομείου. Καταγώγιον θανάτου, ἄσυλον βασάνων! Τὸ ἐν τῶν ἀποτροπαίων τούτων μνημείων κατεστράφη, τὸ δὲ ἕτερον χάρις εἰς τὴν κατεδαφιζουσαν αὐτὸ σφῦραν μέλλει νὰ ἀποκαλύψῃ τὰ ἀπόκρυφα τῶν κρυπτῶν του καὶ τὰ μυστήρια τῶν ὑπογείων του.

Ἦτο Σεπτέμβριος τοῦ ἔτους 1847.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο σκοτεινός, ἡ δὲ ἀτμοσφαιρὰ ψυχρὰ ὀμιχλώδης νῦξ ἐκάλυπτε τοὺς Παρισίους. Ἐνδεκάτῃ ἐσήμαινεν εἰς τὰ διάφορα ὠρολόγια τῶν δημοσίων καταστημάτων. Βροχὴ λεπτὴ

καὶ διαπεραστικὴ ἤρχισε νὰ πίπτῃ ἐπὶ τῶν Παρισίων. Ὁ νεανίας ἀφήσας τὰς παρατηρήσεις του ἐπανέλαβε τὴν πορείαν του· εἰς τὸ μέρος τῆς προκυμαίας τραπεῖς πρὸς τὴν κλίμακα τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν παραποταμίαν διόδον καὶ διελθὼν τὴν ὁδὸν ταύτην ἔφθασεν ὑπὸ τὴν Μικρὰν Γέφυραν, ἧτις συνδέει τὴν ὁδὸν τοῦ Ἄστεως μετὰ τῆς συνοικίας τοῦ Ἁγίου Ἰσκώθου.

— Ἰδοὺ ἡ προσωρινὴ κατοικία μου, ἐψιθύριζεν ὁ νεανίας. Εἶνοι: εὐάερος, συνάμα δὲ δὲν θὰ πληρώσω ἐνοίκιον· ἡ κλίνη εἶναι μὲν σκληρὰ, προστέθηκεν ἐξαπλούμενος κατὰ μῆκος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' εἶναι εὐρύχωρος. Προχθὲς εἶχον κατοικίαν ἐκλεκτὴν καὶ ἀλλόκοτον, δηλαδὴ ὑπερμεγέθη χυτὸν σωλῆνα, ὅστις ὡς καὶ ἐγὼ, περιέμενε νὰ καταστῇ χρήσιμος. Κατεκλινομένη ἀξιόλογα ἐντὸς αὐτοῦ, ἐπειδὴ ὑπῆρχε ξηρασία. Ἄλλ' ὁ σωλῆν εὐτυχέστερος ἐμοῦ ἐγένετο χρήσιμος τεθεὶς ὑπὸ τὴν γῆν καὶ οὕτως ἀπώλεσα τὴν κατοικίαν μου. Τέλος ἄς εὐχριστώμεθα καὶ μετὰ τὴν παροῦσαν.

Ἦ Θεὸς τῶν δυστυχῶν, ἀφοῦ μοὶ παρέσχες ἄθλιον δεῖπνον, πέμψον μοι τοῦλάχιστον ἡσυχον ὕπνον καὶ χρυσᾶ ὄνειρα!

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ δυστυχὴς ἀπεκοιμήθη. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁροσερὸς ἄνεμος ἠγέεθη, ὁ οὐρανὸς ἐφωτίσθη ὀλίγον, ἡ δὲ σελήνη ἔρριπτε τὰς ἀκτῖνάς της ἐπὶ τοῦ διαυγοῦς ὕδατος τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ φαιδρουῦ μετώπου τοῦ νεανίου.

Ὁ ὕπνος τῶν νέων εἶναι εὐτυχῆς καὶ τὰ ὄνειρά των εὐχάριστα.

Τί ἄρᾳ γε ὠνειρεύετο; Ὅτι ἦτο τραπεζίτης;

Ὅτι ἐκάπνιζεν σιγάρα τῆς Ἀθάνας;

Ὅτι ἐδεῖπνε εἰς τὸν Ἐρυθρὸν Μῦλον; *

Ὅτι ἐκέκτητο μεγαλοπρεπὲς μέγαρον εἰς τὰ Ἠλύσια Πεδία;

Ὅτι τέλος πάντων εἶχεν εἰς τὸ θυλάκιόν του πέντε φράγκα, ποσὸν δυσσπόκτητον δι' αὐτόν;

* Πολυτελὲς ξενοδοχεῖον ἐν Παρίσι.

Τίς οἶδεν! Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι περὶ τὴν πρώτην ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἐξυπνήσας αἰφνιδίως ἀνεκάθησε καὶ ἠκροάσθη μετὰ προσοχῆς. Σκιά τις ἀόριστος ἐφαίνετο οὐ μακρὰν αὐτοῦ εἰς τὴν ἄκραν τῆς παραποταμίας ὁδοῦ κύπτουσα πρὸς τὸν ποταμόν.

Ὁ νεανίας ἀκούσας στεναγμοὺς καὶ ὀλολυγμοὺς ἠγέεθη καὶ πλησιάσας ἀκροποδητὶ παρετήρησεν, ὅτι τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ φαντάσματος ἦτο νεᾶνις, τῆς ὁποίας ἠδυνήθη ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἀστρων νὰ θαυμάσῃ τὴν μαγευτικὴν καλλονήν. Ἐφαίνετο μόλις δεκαοκταετῆς ἔχουσα ἀνάστημα χάριεν καὶ εὐκαμπτον ὑπὸ τετριμμένα πλῆν καθαρότατα καὶ φιλοκάλως διηυθετημένα ἐνδύματα. Ἦτο ὠχρὰ, οἱ παρειαὶ της εἶχον κοιλανθεῖ ὡς ἐκ τῶν στερήσεων, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ της ἔλαμπον ἐκ τοῦ πυρετοῦ καὶ τῆς ἀπελπισίας. Ἐπὶ πολὺ παρετήρησε τὰ ζοφερὰ κύματα, ἅτινα ἐθραύοντο κατὰ τῶν ἀψίδων τῆς γεφύρας· ὁ ποταμὸς εἶχε δι' αὐτὴν ἀπαίσιον θέληγητρον. Ἀλλὰ τφῆντι δὲν περιέκλειε τὴν λήθην τῶν τοῦ κόσμου δεινῶν, τὸ τέρμα τῶν βασάνων;

Τελευταῖον καταφύγιον τῆς αὐτοχειρίας, ὁποῖον θέληγητρον παρουσιάζεις εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ δυστυχοῦς!

— Μὴ μὲ καταρᾶσαι, μῆτερ μου! Θεὲ, συγχώρησόν με! Ἐπανέρχομαι πλησίον σας! Ἄρκετὰ ὑπέφερα.

Καὶ ἡ νεᾶνις κλείσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔτεινε τοὺς βραχίονας πρὸς τὰ ἔμπρὸς, ὅπως ῥιφθῆ εἰς τὸν ποταμόν. Ἄλλ' αἰφνης χεῖρ εὐρωστος δράξασα τὴν νεᾶνίδα ἐσταμάτησεν αὐτὴν εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀθύσσου, ἐν τῇ φλιᾷ τοῦ θανάτου, ἐνῶ ταῦτοχρόνως φωνή τις τῆ εἶπεν:

— Ἐ λοιπόν! Ἄναχωρεῖς, χωρὶς νὰ ἀφήσῃς καλὴν νύκτα;

Ἡ ταλαίπωρος συλληθεῖσα οὕτως ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ ὀλεθρίου σκοποῦ της ἐξέβαλλε σπαραξικαρδίους κραυγὰς καὶ προσεπάθει νὰ διαφύγῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ σωτηρὸς της.

— Ἀφῆσόν με! Ἀφῆσόν με! ἐκραύγαζε λυσίκομος καὶ περιφοβος, θέλω νὰ ἀποθάνω.— Πῶς, τόσο νέα! — Ἄρκετὰ ὑπέφερα!

— Τόσον ώραία !

— Τοῦτο δὲν δίδει ἄρτον, εἶπεν ἡ νεάνις μετὰ δηκτικῆς ἀφελείας.

— Γνωρίζω πολλὰς εἰς τὰς ὑποίας τὸ τοιοῦτον παρέχει ἀρκετὰς προσόδους.

— Προτιμῶ τὸν θάνατον, ἀπήντησεν ἡ ἄγνωστος μετὰ μελαγχολικῆς ὑψηλοφροσύνης.

— Ὅποια ἀστείότης ! Παραδέχομαι, ὅτι πρέπει νὰ φυλάττης τιμιότητα, ἀλλὰ δὲν πρέπει διὰ τοῦτο καὶ νὰ ἀποθάνῃς. Ἐγὼ, ὅστις σοὶ ὁμιλῶ, ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας δειπνῶ ἀβλίως, οὐδόλως προγευματίζω, κοιμῶμαι δὲ ἐν ὑπαίθρῳ, τούτέστι ὑπὸ τὴν βροχὴν καὶ ὄμως οὐδόλως σκοπεύω νὰ φονευθῶ· οὐδένα συγγενῆ ἔχω, οὐδένα ἀγαπῶ, ἀλλ' ὄμως ἀγαπῶ τὴν ζωὴν. Ἡ εἰκοσαετὴς ἡλικία εἶναι πλήρης μυστηρίων καὶ ἐλπίδων. Εἶσαι ἀξιεράστος, ἐπομένως θὰ σὲ ἀγαπήσω ἀμέσως· ἐγὼ δὲν εἶμαι ὥραϊος, μάλιστα ὑπὸ τὰ ἄθλια ταῦτα ἐνδύματα φαίνομαι ἀσχημότετος. Ἀλλὰ τί σημαίνει, ὁ ἔρως εἶναι τυφλός, ἄλλως τε ἔχω καρδίαν γενναίουφρονα. Παρατήρησον, σοὶ προτείνω νὰ τεθῆς ὑπὸ τὴν προστασίαν μου τοῦ λοιποῦ καὶ αισθάνομαι ἀπὸ τοῦδε ὅτι τὸ θάρρος μὲ καταλαμβάνει, ὁ ἔριζον μου εὐρύνεται, τὸ δὲ μέλλον μοὶ ἀποκαλύπτεται πλῆρες ὑποσχέσεων. Θὰ γείνης δέσποινά μου· ὅσον διὰ τὴν πρωίαν ταύτην θὰ ἔχομεν γεῦμα 25 σολδίων. Λάβε τὴν χεῖρά μου, χεῖρα νέου ἀνδρείου· στηρίχθητι ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου, βραχίονος τιμίου ἀνδρός, καὶ ἄς ἀφήσωμεν τὸν ψυχρὸν τοῦτον τόπον, διότι ἐπιφέρει σφαλεροὺς συλλογισμούς.

Ἐν τῷ πνευματώδῃ καὶ φαιδρῷ οὗτος νέος, τότεν εὐθυμος ἐν τῇ μεγίστῃ δυστυχίᾳ ἤρσεε λίαν εἰς τὴν νεανίδα, ἣτις παρετήρει καὶ ἤκρατο μετὰ προσοχῆς τὸν σωτήρα της παριστῶντα εἰς αὐτὴν τόσον ὥραϊαν ἐν τῷ μέλλοντι τὴν ζωὴν, τὴν τόσον φρικώδη ἐν τῷ παρόντι. Ὁ νεανίας εἶχε τὸ μέτωπον εὐγενές καὶ τολμηρὸν, τὸ βλέμμα ζωηρὸν καὶ ριψοκίνδυνον, τὸ βᾶδισμα ὀρηκτικόν, τὴν κρασίαν εὐρωστον. Τὰ πάντα ἐν αὐτῷ μετεῖχον ρώμης καὶ τι-

μιότητος. Ἡ εὐφυΐα, τὸ ζῶν τοῦτο κάτοπτρον τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας ἐζωγραφεῖτο ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ἐπρεπε νὰ διαστάσῃ ; Ἀφ' ἐνός μὲν ὑπῆρχεν ὁ βορβορώδης καὶ ἀποτρόπαιος ποταμός, εἰς τὰ βάθη τοῦ ὁποίου ἐδρεῖται ὁ θάνατος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ πηγὴ τῆς ἐλπίδος, ἐν στηρίγμα, δηλαδὴ νέος φίλος ἔχων καρδίαν ἐνθερμον, πνεῦμα πολυμήχανον, βλέμμα φαιδρὸν, γλώσσαν μελίφθογον. Ἡ νεάνις ἦτο δεκαοκταετής, διατὶ νὰ ἀποθάνῃ ! Ἐδίστασε μολοντοῦτο ἐπ' ὀλίγον. Ἀλλὰ πῶς προσκολλώμεθα εἰς τὴν ζωὴν, ὅταν εὐρισκόμεθα ἐγγὺς τοῦ θανάτου ! Ἀλλως τε τὸ ἀπροσδόκητον, τὸ ἄγνωστον, δελεάζουσιν εὐκόλως, ὅταν ἡ ἡλικία δὲν κατῴρθωσεν εἰσέτι νὰ ἐνσπείρῃ εἰς τὴν ψυχὴν τὴν δυσπιστίαν.

— Τίς εἶσθε, ἐπιθύρσειν αὐτὴ ἀδημονοῦσα καὶ καταβεβλημένη, ὥστε νὰ μοὶ ὁμιλήτε περὶ εὐτυχίας κατὰ τὴν φρικώδη ταύτην στιγμήν ;

— Τίς εἶμαι ; Ἡ τύχη, ἐὰν ἀποχωρισθῶμεν διὰ νὰ μείνωμεν ξένοι πρὸς ἀλλήλους· ἡ πρόνοια, ἐὰν ὁ Θεὸς μὲ ἐπεμψεν ἐνταῦθα, ὅπως σοὶ τείνω τὴν χεῖρα κατὰ τὴν ἐσχάτην ταύτην στιγμήν, ὅπως σὲ ἀγαπήσω καὶ εἰσέλθω μεθ' ὑμῶν εἰς τὸν βίον ὡς ἀδελφός, ἐραστής ἢ σύζυγος.

— Ἐμπρός ! εἶπεν ἡ νεάνις δράξασα ἀδιστακτικῶς τὸν βραχίονα τοῦ νεανίου, δὲν φοβοῦμαι πλέον περὶ τοῦ μέλλοντος, ἐπειδὴ ἤδη εἶμεθα δύο. Σὲ εὐχαριστῶ διότι ἔσωσας τὴν ζωὴν μου, μάλιστα πρέπει νὰ σὲ ἀσπασθῶ. Καὶ λέγουσα ταῦτα προσήγγισε τὰ χεῖλη της ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ νεανίου.

— Ὡ ! τὸ φίλημα τοῦτο, εἶπεν ὁ ἀνέστιος νέος, ἐδιπλασίασε τὸ θάρρος μου. Ἦδη πρέπει νὰ θεωρῶ τὴν ζωὴν ὑπὸ σπουδαίαν ἔποψιν. Ὡ ! πόσον ἐπιθυμῶ νὰ γείνω πλούσιος. Ἀλλὰ πῶς ὀνομάζεσαι μέλλουσα σύζυγός μου ;

— Σύζυγός σου ! ἀπήντησεν ἐκείνη· ἀλλ' εἰξέυρετε ποία εἶμαι ;

— Ἀδιάφορον, θὰ μοὶ τὸ εἶπης. Περιπατοῦντες παρὰ τὸν ποταμὸν ἄς συνδιαλεγώμεθα. Εἶναι δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἐπα-

μένως παρ' οὐδενός θά ἐνοχληθῶμεν. Εἰπέ μοι λοιπὸν τὸ ὄνομά σου, ὅπερ ἀναμφιβόλως θά ᾔῃται ἐράσμιον.

— Λουκιανή.

— Λουκιανή! Θελκτικώτατον. Οὕτω ἐκαλεῖτο καὶ ἡ ἀδελφή μου. Εὐχαρίστως θά λατρεύω τὸ εὐλογημένον τοῦτο ὄνομα. Προσφιλῆς ἀδελφή! ἀτυχῆς Λουκιανή!

— Ἀπέθανεν; ἠρώτησεν ἡ νεᾶνις μετὰ τρυφεροῦ ἐνδιαφέροντος.

— Φεῦ! Εἰργάζετο διὰ δύο ἡ δυστυχῆς, ἐφ' ὅσον ἰδύνατο. Πρὸ δύο ἐτῶν!.. ὦ! τότε δὲν ἐκοιμώμην ὑπὸ τὰς γεφύρας.

— Εἶμαι εὐτυχῆς, διότι θά σᾶς ὑπενθυμίζω τὴν ἀδελφὴν σας.

— Ἦτο τόσον καλὴ.

— Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι κακὴ.

— ὦ! εἶσθαι πολλὰ καλὴ καὶ ἀξιέραστος, εἶπεν ὁ νεανίας.

— Πρέπει νὰ σᾶς εἶπω ὡσαύτως καὶ τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομά μου. Ὁ πατὴρ μου ὠνομάζετο Διζιέρ. εἶχονεν δὲ μισθώσει ἀγρόν τινα, ὃν ἐκαλλιεργεῖ, ἀλλὰ πρὸ ἐνὸς ἐτους ἀπέθανεν. Μείνασα μόνη ἐν τῷ κόσμῳ, καθότι ἡ μήτηρ μου εἶχεν ἀποθάνει πρὸ πολλοῦ, ἐπεθύμου νὰ ἔλθω εἰς τὴν πρωτεύουσαν, περὶ ἧς ἤκουον λεγόμενα τόσα θαυμάσια. ὦ! ἐὰν εἰξεύρατε, πόσον αἱ μεγαλόπολεις μαγεύουσι καὶ ἐλκύουσι τὰς ἀπλὰς νεανίδας τῶν κωμοπόλειων. Τέλος ἀφίχθεῖσα ἐνταῦθα ἐνόμιζον, ὅτι διὰ τῆς προθυμίας, τῆς τιμιότητος καὶ τῆς ἐργασίας ἔμελλον νὰ εὕρω ἀπείρους πόρους, ἀλλὰ βλέπετε...

— Μάλιστα, εὔρετε ὡς πόρον τὸν ποταμὸν.

— Φεῦ! ἄνευ τῆς μεσολαθῆσεως ὑμῶν θά ἤμην νεκρά... Ἀλλὰ τώρα τὸ ὕδωρ μοὶ ἐμπνέει φρίκην. Ὅθεν καλῶς ἔπραξας σώσας με. Ἀλλὰ σὺ πῶς ὀνομάζεσαι;

— Στέφανος Βορέλ. Θέλεις νὰ μάθῃς τὸν βίον μου; εἶναι συν-

τομώτατος. Ὁ πατὴρ μου κατῆκει ἐν Μελοδούνῳ, (*) ἔνθα καὶ ἐγεννήθην. Ἦτο τίμιος καὶ φιλόπonos τεχνήτης μετὰ δυσκολίας κερδίζων τὸν ἐπιούσιον ἄρτον. Ὅπως δὲ καταστῆτη τὸν βίον μου ἀνετώτερον τοῦ ἰδικοῦ του μὲ ἐπεμψεν εἰς τὸ Σχολεῖον, ἔνθα ἀκολούθως εἰδῆμων τις ζωγράφος μὲ ἐδίδαξε τὴν ζωγραφικὴν. Ἦμην ἀκόμη μαθητῆς, ὅτε ὁ πατὴρ μου ἀπέθανεν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς μου ἦλθον εἰς Παρισίους μετὰ τῆς ἀδελφῆς μου, ἀλλὰ καὶ αὕτη ἀπέθανεν ἐργαζομένη.

— Ἀλλὰ διατί εἶσαι τόσον δυστυχῆς; Μήπως δὲν ἀγαπᾶς τὴν ἐργασίαν;

— Διὰ τὰ ἐργασίῃ τις, ἀγνωπτή μου, ἀπαιτοῦνται δύο τινὰ, ἐργασία καὶ μέσα πρὸς ἐκτέλεσιν.

— Τὸ εἰξεύρω ἀρκετὰ καλῶς! εἶπε μετὰ στεναγμοῦ ἡ νεᾶνις. Ἀλλὰ τί θά ἀπογείνωμεν λοιπὸν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει;

— ὦ! τώρα θά εὕρω τὰ ἀπαιτούμενα.

— Καὶ διατί τώρα;

— Διότι σᾶς ἀγαπῶ!

Ἡ φωνὴ τοῦ Στεφάνου προφέροντος τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις εἶχε καταστῆ τρυφερὰ καὶ συγκινητικὴ.

— Εἶμαι κουρασμένη, εἶπε μετὰ στεναγμοῦ ἡ Λουκιανή, ἃς ἀναπαυθῶμεν ἐπ' ὀλίγον.

Ἡ ἀπλουστάτη καὶ εἰλικρινεστάτη φράσις τοῦ Στεφάνου «Σᾶς ἀγαπῶ» τὴν εἶχεν καταστῆσει εὐτυχῆ. Ἐκάθισαν σιωπῶντες πλησίον ἀλλήλων ἐπὶ τῆς τρόπιδος λέμβου ἀνεστραμμένης. Ἡ Λουκιανὴ ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ νεανίου, ὅστις παρατηρῶν τὸ θελκτικὸν μέτωπόν της καὶ τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς της, ἐνόμισεν ἑαυτὸν εὐτυχέστατον λησμονῶν τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν πενίαν του, λησμονῶν ὅσας ἡμέρας διῆλθε νῆστις καὶ ὅσας νύκτας ἄϋπνος. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εὐρίσκειτο ἐν τῷ μεγαλοπρεπεῖ μεγάρῳ, ὅπερ ὁ ἔως οἰκοδομεῖ διὰ τὰ;

(*) Μελόουνον (Melun) πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ Seine-et-Marne ἔχουσα περὶ τὰς 7,000 κατοίκους. Σ. Μ.

καρδίας τῆς εικοσαετοῦς ἡλικίας, εὐωχοῦμενος ἐν τῷ πολυτελεῖ συμποσίῳ, εἰς ὃ προσκαλεῖ (ὁ ἔρωσ) τὸς ἐκλεκτάς καρδίας καὶ τὰς ἐνθουσιώδεις φύσεις. Ἡ Λουκιανῆ ἐντὸς ὀλίγου ἀπεκοιμήθη διότι πρὸ πολλοῦ ὡς ἐκ τῆς δυστυχίας δὲν ἠδυνήθη νὰ κλείσῃ τὰ βλέφαρα. Ὁ Βορέλ ἐκάθητο παρὰ τῇ ἐρασίᾳ φίλῃ του ἀκίνητος, παρατηρῶν τὴν ἀγνὴν καλλονὴν τῆς καὶ ἐκράτει τὴν ἀναπνοὴν του, φοβούμενος μὴ ἴδῃ ταχαίως ἐγειρομένην τὴν ἀξιέραστον ταύτην κεφαλὴν, ἣτις εἶχεν ἀφεθεῖ ἀνυπόπτως πλησίον τῶν χειλέων του.

Ἡ νύξ ἦτο ἀτάραχος, ὁ δὲ πρωϊνὸς ἄνεμος ἀπέφρισε μετὰ ἐλαφροῦ ψιθυρισμοῦ τὸ ὕδωρ. Τὰ μεγάλα πλοῖα ἀντήχουν καὶ ἔτριζον ταλαντευόμενα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος· μακρόθεν ἠκούετο τὸ κύλισμα τῶν ὀχημάτων τῶν χωρικῶν· δημόσιαί τινες ἀμαξαὶ φωτιζόμεναι ἀμυδρῶς ὑπὸ τῶν ἤδη σβεννυμένων φανῶν τῶν ἔτρεχον ἐπὶ τῶν δύω ὄχθων. Ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τοῦ ποταμοῦ ἐν τῷ Βερσὺ* ἠκούετο ὁ ἦχος μουσικῆς καὶ διεκρίνοντο τὰ φῶτα τῶν πολυελαίων *πανδοχείου* (restaurant) τινὸς τῶν περιχώρων. Ἐτελεῖτο ἀναμφιβόλως γάμος χωρικῶν, ὅτινες διήρχοντο τὴν νύκτα χορεύοντες καὶ εὐωχοῦμενοι· διεσκέδαζον ἅπαξ διὰ παντὸς, διότι τοιαῦται περιστάσεις εἶναι σπανιώταται εἰς τοὺς πτωχοῦς. Οἱ ἦχοι τῆς σάλπιγγος καὶ τοῦ εὐθυκυλίου (clarinette) μετριαζόμενοι καὶ ρυθμιζόμενοι ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως ἐφαίνοντο εἰς τὸν νοῦν τοῦ Στεφάνου ὡς νὰ ἐτέλουν τὸν ἰδίον του ὕμνον. Τῷ ἔλειπε μόνον ἡ αἴθουσα μὲ τὰ ἐπιτραπέζια σκευὴ καὶ ἡ πολυτελής τράπεζα τοῦ Ξενοδοχείου, ὅπερ ἔβλεπε φωταγωγημένον· ἐσκέπτετο μάλιστα ταῦτα, καθ' ὅσον αἱ ἐνοχλήσεις τοῦ στομάχου του ὑπενθύμιζον αὐτῷ διὰ τρόπου ἀλγεινοῦ, ὅτι δὲν εἶχε φάγει ἀπὸ 18 ὥρων, ὅτι ὁ ὄροσερός αἷρ συντείνει λίαν εἰς τὴν χώνευσιν καὶ ὅτι ἡ ἀξιέραστος φίλη του θὰ ἐπέινα ἐν τῇ ἐξεγέρσει τῆς. Καὶ ἐν τούτοις τῇ εἶχεν ὑποσχεθεῖ πρόγευμα 25 σολοῖων.

* Κωμόπολις ἀξιόλογος ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθῃς τοῦ Σηκανάνα Σ. Μ.

Δύω φράγκα καὶ 50 ἑκατοστά! Ποσὸν δυσαπόκτητον καὶ ἀνεύρετον δι' αὐτόν. "Ἄς ἴδωμεν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, πῶσοι τρόποι ὑπάρχουσι πρὸς ἀπόκτησιν πέντε φράγκων.

Νὰ τὰ κερδίσω διὰ τῆς ἐργασίας; Δὲν πρέπει νὰ τὸ σκέπτομαι σήμερον.

Νὰ τὰ δανεισθῶ; Ἡ πίστωσίς μου ἐξητλήθη, οὔτε ἔχω ἀνοικτὸν λογαριασμὸν εἰς τὴν Γαλλικὴν Τράπεζαν.

Νὰ τὰ εὕρω; Ὁ χρυσὸς δὲν εὐρίσκεται συνήθως εἰς τὰ πεζοδρόμια, τὰ δὲ μεταλλεῖα τῆς Αὐστραλίας κεῖνται πολὺ μακρὰν.

Νὰ τὰ κλέψω; φοβοῦμαι τὸ κακουργοδικεῖον.

✕ Ἄς ζητήσω λοιπὸν μέσον τι διάφορον τῶν τεσσάρων τούτων γνωστοτάτων καὶ κοινοτάτων μέσων. Καὶ ὁ Βορέλ ἤρχισε νὰ βασανίζῃ τὸν νοῦν του, ὅπως προμηθευθῇ τὸ πρωϊνὸν πρόγευμά του καὶ συνάμα φροντίσῃ περὶ τοῦ μέλλοντος. Εἶχε δὲ ἐξαντλήσει ὀλόκληρον σειρὰν σχεδίων ἀξιοθαυμάστων πλην ἀκατορθώτων, ὅτε ἠσθάνθη, ὅτι τὸν ἤγγισεν ὑψώτας τὴν κεφαλὴν εἶδεν ἐνώπιόν του ὄρθιον τινα περιτετυλιγμένον δι' εὐρυχώρου μανδύου καὶ τοῦ ὀποίου πλατὺς πῖλος καταβιθασμένος μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν ἐκρυπτε σχεδὸν ὅλον τὸ πρόσωπον. Οὐδὲν ὡς φοβεῖται ὁ μηδὲν ἔχων, ὁ δὲ Στέφανος δὲν εἶχεν οὐδὲ λεπτόν· οὐχ ἦττον ὁμοῦ ἢ ἀπότομος ἐμφάνισις τοῦ ἀγνώστου, ἡ μαύρη ἐνδυμασία του καὶ τὸ μυστηριώδες ὕψος του ἐτρόμαξαν αὐτόν. Ἄλλως τε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἶχεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του θησαυρὸν πολυτιμώτερον ὀλων τῶν περιουσιῶν, δηλ. τὴν νεάνισα, ἣτις ἐκοῖματο ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ ἦν τῷ εἶχεν ἐμπιστευθεῖ ἡ εἰμαρμένη του.

— Τί θέλετε; Τίς εἴσθε; ἠρώτησε τὸν ἄγνωστον ὄρκατὰ ψυχρῶς.

— Εὐρίσκεσθε ἄνευ ἀσύλου· ἀπήνητηεν ὁ μανδουφόρος σκωπτικῶς πως.

— Τί σὰς ἐνδιαφέρει;— Δὲν ἔχετε χρήματα.— Πόθεν τὸ εἰξεύρετε;— Τοῦτο φαίνεται ἀρκούντως. Εἴσθε ὁ ἄνθρωπος, ὃν χρειάζομαι.

— Πρὸς ποῖον σκοπὸν ; ἠρώτησεν ὁ Στέφανος ἀρχίζων νὰ ἀποβάλῃ τὴν ὑπομονήν.

— Ὅτι τὸν μάθησ βραδύτερον. — Θέλω νὰ τὸν μάθω ἀμέσως.

— Ἐξύπνησον τὴν σύντροφόν σου καὶ ἀκολούθει με, εἶπεν ὁ ἄγνωστος ξηρῶς καὶ ἐπιτακτικῶς. — Μήπως ἀστεϊεύεσθε ;

— Ὅτι διατάξω νὰ σᾶς ἀρπάσουν διὰ τῆς βίας, προσέθηκεν ὁ μανδυοφόρος δεικνύων τῷ Βορέλ τέσσαρα ἔνοπλα ἄτομα, περιμένοντα βεβαίως ὀλίγον περαιτέρω σύνθημά τι, ὅπως προστρέξωσιν.

— Τέλος πάντων τί ἀπαιτεῖς παρ' ἡμῶν ; ἠρώτησεν ὁ Στέφανος διὰ φωνῆς σταθερᾶς μ' ὄλας τὰς ἀπειλάς τοῦ ἀγνώστου.

— Ἐκδούλευσίν τινα ἀπὸ σέ καὶ ἀπὸ τὴν σύντροφόν σου, δι' ἣν θέλω σᾶς πληρώσει.

— Δὲν πρόκειται βεβαίως περὶ ἐγκλήματος ;

— Εἶται πολὺ περίεργος. Ἐμπρός ! — Δὲν θὰ σαλεύσω, ἐὰν δὲν μοὶ ἀπηντήσητε διὰ τρόπου ἀποχωρῶντος.

Καὶ εἰπὼν ταῦτα ὁ νεανίας ἐκάθησε πάλιν ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς λέμβου περιβαλὼν διὰ τῶν βραχιόνων του τὴν τρέμουσαν ἐκ τοῦ σχήματος καὶ τῶν τρόπων τοῦ ξένου σύντροφόν του. Ἄλλ' οὗτος ἐκβαλὼν πιστόλιόν τι διηύθυνε τὸν σωλῆνα πρὸς τὸ μέτωπον τοῦ νεανίου. — Ὅτι σκηωθῆτε ;

— Στάσου ! Εἶπε γελῶν ὁ νεανίας. Πρὸ μικροῦ ἠθέλαμεν νὰ πινηγῶμεν, ἀλλὰ τώρα μᾶς παρουσιάζεται εἶδος θανάτου προτιμότερον τοῦ καταποντισμοῦ. Πυροβολήσατε, κύριε θὰ μᾶς ἐκάνετε ἐκδούλευσιν, ἐὰν εἴχετε δύο πιστόλια, ὥστε νὰ μᾶς θανατώσητε ταύτοχρόνως.

Ἡ ἀταραξία καὶ εὐθυμία τῶν δύο νέων μ' ὄλην τὴν δυστυχίαν καὶ τὸν κίνδυνον, ὃν διέτρεχον, ἐξέπληξαν, τὸν ἄγνωστον καὶ ἐκράτησαν αὐτὸν ἐπὶ στιγμὴν ἀναποφάσιστον. Τέλος ἐπαναθέσας τὸ ὄπλον του εἰς τὸ θυλάκιόν του ταῖς εἶπε δι' ἠπιωτέρας φωνῆς.

— Ἄς ἰδῶμεν, θέλετε νὰ κερδίσητε μερικὰ Ναπολεόνεια πράκτοντες ἀγαθοεργίαν τινά ; Ἄν θέλητε, ἀκολουθήσατέ με.

— Δείξατέ μας τὸν δρόμον, ἀπήντησε τότε ἀποφασιστικῶς ὁ νεαρός ζωγράφος. Μὴ φοβοῦ προσέθηκεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Λουκιανήν, θὰ ἤμαι πλησίον σου. Τὰ τρία πρόσωπα ἐγκαταλείψαντα τὴν ὄχθην ἐφθασαν εἰς τὴν προκυμαίαν τοῦ Ἀγ. Βερνάρδου· ἐνταῦθα ἀμαξά τις φυλαττομένη ὑπὸ τεσσάρων ἀνθρώπων περιέμενεν οὐ μακρὰν τῆς πλατείας Βαλουβέρτης. Ὁ Στέφανος καὶ ἡ Λουκιανὴ προσεκλήθησαν νὰ ἀναβῶσι καὶ μετὰ τούτους ἀνέβη ὁ μανδυοφόρος· τὰ δὲ τέσσαρα ἄτομα τὰ χρητιμύοντα ὡς συνοδὸς ἐκάθησαν ἐπὶ τῶν ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν ἐξωτερικῶν ἐδρῶν. Ἡ ἀμαξά ἀνεχώρησε τροχάδην· διελθοῦσα ταχέως τὴν λεωφόρον τοῦ Νοσοκομείου, τὴν ὁδὸν Βυρφοῦνος καὶ τὴν ὁδὸν Πολιβῶ ἐτράπη πρὸς νὰ δεξιᾷ τῆς ὁδοῦ τοῦ Τραπεζίτου καὶ ὑπερβᾶσα τὴν ὁδὸν Μουφρετάρδ καὶ τὴν ὁδὸν Κρουλεθάρθ ἔλαβε τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ ὁδὸν τοῦ Κορυδαλοῦ, ἣτις καίται ἐγκαρσίως τοῦ ποταμοῦ Bièvre.

Χορηγοῦμεν τὸ ὀδοιπορικὸν τοῦτο δυνάμει τοῦ προνομίου ἡμῶν ὡς μυθιστοριογράφου, ὅπερ μᾶς ἐπιτρέπει τὴν γνῶσιν πάντων, διότι τῶν παραπετασμάτων τῆς ἀμάξης, ὄντων καταβιβασμένων, ὁ Βορέλ καὶ ἡ σύντροφός του ἠγνόνουν ἐντελῶς τὰς ὁδοὺς δι' ὧν διήρχοντο. Ἡ τελευταία ὁδὸς ἦτον παντελῶς ἔρημος· δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὑπῆρχον ὀλίγαί τινες κατοικίαι· πανταχοῦ βαθύ σκοτός καὶ σιωπὴ ἔβασίλευε. Τὰ νέφη εἶχον καλύψει ἐκ νέου τοὺς Παρισίους, ἡ δὲ βροχὴ ἐπληθε τοὺς τοίχους καὶ τὸ λιθόστρωτον. Ἡ ἀμαξά ἔστι αἴφνης πρὸ μικρᾶς θύρας φερούσης πρὸς κήπον σύμφυτον, ὃν ὁ Σεπτέμβριος δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀπογυμνώσει τοῦ φυλλώματός του. Ὁ ἄγνωστος καταβάς πρῶτος τῆς ἀμάξης προσέφερε τὸν βραχιονά του εἰς τὴν Λουκιανήν, ἣτις ἤρχισε ἤδη νὰ ἀνησυχῇ, ἀλλ' ἰδοῦσα πλησίον τῆς τὸν Στέφανον συγκατετέθη νὰ ἐδηγῆθῃ διὰ μέσου δεινροστοιχίας στενῆς καὶ σκοτεινῆς. Εἰς τῶν τῆς συνοδείας ἀνθρώπων εἶχε λάθει ἓνα τῶν φανῶν τῆς ἀμάξης καὶ προηγεῖτο. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κήπου κρυπτομένη ὑπὸ τῶν δένδρων ὑψοῦτο σκιὰς διώροφος. Ὡς φωνεῖ ἔρωτος καὶ μυστηρί-

ων ἡδύνατο νὰ κρύψῃ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν περιέργων εἰ-
δύλλιον τι ἢ ὄραμα.

Ὁ Βορέλ καὶ ἡ Λουκιανή, ἀφοῦ ἀνέβησαν μικρὰν τινα κλί-
μακα, εἰσῆχθησαν εἰς ἰσόγειόν τινα αἰθουσαν ἀπλούστατα δια-
σκευασμένην, διότι πλὴν πυκνοῦ τινος τάπητος ἐστρωμένου ἐπὶ
τοῦ θαπέδου καὶ τινων ἐδρῶν κεκαλυμένων ὑπὸ λευκοφαίων ἐ-
πικαλυμμάτων οὐδεμία εἰκὼν ἢ ἄλλο τι κόσμημα ὀρειχάλ-
κινον ἐκόσμουσαν τὸ ψυχρὸν καὶ μελαγχολικὸν τοῦτο δωμάτιον.
Ἐφωτίζετο δὲ ὑπὸ ἐνὸς μόνου κηρίου, τοῦ ὁποίου τὸ ἀ-
μυδρὸν φῶς μὴ φθάνον μέχρι τῶν γωνιῶν ἀφινεν αὐ-
τὰς ἐν τῷ σκότει. Ἐνταῦθα ὁ ὀδηγῆσας αὐτοὺς ἄγνω-
στος ἀφήσας αὐτοὺς ἐξῆλθε· εἶτα δὲ ἠκούσθησαν βήματα ἐπὶ
τῆς ἐσωτερικῆς κλίμακος καὶ κρότος ἀνοιγομένων θυρῶν. Ὡς
φαίνεται ὁ ἄγνωστος ἀνέβαινε εἰς τὸ ἄνω πάτωμα. Μετ' ὀλίγον
ἠκούσθησαν στεναγμοί, πνιγηραὶ κραυγαὶ καὶ ὀλολυγμοί, ἅτινα
ἐτρόμαξαν τὸν ζωγράφον καὶ τὴν σύντροφόν του. Τίς ἔκλαιεν
οὕτως; Τίς λοιπὸν ὑπέφερον εἰς τὸ ἄνω πάτωμα. Ὁ Βορέλ ἐνόμισεν
ὅτι ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν γυναικὸς ἐκ τοῦ τόνου, ὅστις ἐφεί-
νετο νεανικὸς, καίτοι ἠλλοίου αὐτὸν ἢ ἔκφρασε τῆς ἁγωνίας· ἐ-
πεθύμει νὰ τρέξῃ πρὸς βοήθειαν τῆς βασανιζομένης, τοῦ ὀλοφο-
νουμένου ἴσως ἀσθενοῦς πλάσματος· ἐνῶ δὲ ἐζήτηε περὶ ἑαυτὸν
ὄπλον τι ἐπιθετικόν, δι' οὗ νὰ δυνηθῇ νὰ ἐπέμβῃ ἀποτελεσματι-
κῶς μεταξὺ τῶν φονέων καὶ τῶν θυμάτων, ἡ θύρα τοῦ δωματίου
ἠνοιχθη, ὃ δὲ μανδουοφόρος φανείε ἐπὶ τῆς φλιαῆς ἐνευσεν αὐτοῖς
νὰ τὸν ἀκολουθήσωσι. Τέλος πάντων ἐμελλον νὰ λάθωσι τὴν
ἐξηγήσιν τῶν τρομερῶν μυστηρίων, ἅτινα ἀπὸ ἡμισείας ὥρας ἐ-
βασάνιζον τὴν ἀπληστον περιέργειάν των καὶ τοὺς ἐκράτουν ἐν
ἁγωνίᾳ.

— Ἀναβάντες εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα εἰσῆλθον εἰς εὐρύχωρον
θάλαμον φωτιζόμενον ὑπὸ μιᾶς μόνης λυχνίας, ἥτις ὁμοιάζε πρὸς
λυχνίσκον ἀσθενοῦς ἢ θνήσκοντος. Εἰς μίαν γωνίαν ὑπῆρχε με-
γάλη τις κλίνη παλαιᾶ κατασκευῆς, ἣτο δηλαδὴ ἐξ ἀνακαρδίου

μετὰ χαλκίων κοσμημάτων· ὡς δὲ εἰς τὸ ἰσόγειον, οὕτως καὶ
ἐνταῦθα οὐδεμία πολυτέλεια ὑπῆρχε. Ὡς φαίνεται ἡ κατοικία αὐ-
τῆ ὑπερπεποιημένη κατὰ τύχην καὶ περιέχουσα μόνον τὰ ἀπολύτως
ἀναγκαῖα, ὡς αἱ σκηναὶ τοῦ θεάτρου, ἃς κομποῦσι ταχέως διὰ
τῶν ἀπολύτως ἀναγκαίων ἐπίπλων πρὸς παράστασιν πράξεώς
τινος, ἐχρησίμευε μόνον εἰς προσωρινὸς κατοίκους· πλησίον δὲ τῆς
κλίνης ἔκειτο μονόπουν τι τραπέζιον, ἐφ' οὗ εἶχε τεθεῖ ἡ λυχνία,
συνικόν τι κύπελλον καὶ χρυσταλλινὴ τις φιάλη. Ἐπὶ τινος τρα-
πέζης κειμένης ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου καὶ κεκαλυμμένης ὑπὸ
τάπητος ὑπῆρχε σωρὸς ἐπιστολῶν ἀνεφημένων. Ἐπὶ δὲ τῆς πα-
λαιᾶς κλίνης ἔκειτο γυνὴ τις νέα καὶ ὠρμια, πλὴν τῆς ὁποίας
τὰ χαρακτηριστικὰ εἶχον ἀλλοιώσει αἱ κακουχίαι· δάκρυα ἔρρεον
ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ἡ δὲ ξανθὴ κόμη τῆς ἦτο ἀτμηλωῶς διασ-
κορπισμένη ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου· μεγίστη λύπη ἐζωγραφεῖτο
ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς καὶ πνιγηροὶ λυγμοὶ ἐτάραττον τὸ στῆθος
τῆς. Ἡ Λουκιανὴ ἰδοῦσα τὰ δάκρυα καὶ τοὺς ὀλοφυρμούς τῆς ἐ-
φρικίασεν· ὁ δὲ Στέφανος ἐταράχθη ἐκ τοῦ θεάματος τούτου. Ἄλ-
λά δὲν ἐμελλε νὰ περιορισθῇ ἐπὶ τοσοῦτον μόνον ἡ ἀλγεινὴ ἐκ-
πληξίς των· τῶντι ἕτερον παράδοξον θέαμα ὑπῆρχεν ἐν τῷ πεν-
θίμῳ τούτῳ θαλάμῳ. Εἰς τὸ ἐνδότερον δηλαδὴ μέρος τοῦ θαλά-
μου ἀπέναντι τῆς κλίνης ἔκειτο ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου ἀνὴρ τις
νέος καὶ κομφῶς ἐνδοδυμένος· αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες του ἦσαν
σφιγκτὰ δεδεμένοι διὰ στερεῶν σχοινίων, ἄλλα δὲ δεσμὰ προσέ-
δενον αὐτὸν εἰς τὸ ἐπίπλον, ἐφ' οὗ ἦτο κεκλιμένος· τὸ στόμα του
ἦτο κεκλεισμένον διὰ ρινομάκτρου, ὅπερ δεθὲν διὰ κόμβου ἐσχῆ-
μάτιζεν ἰσχυρὸν φίμωτρον. Ὁ δέσμιος ἠγωνίζετο παντὶ σθένει,
ὅπως ἀπαλλαγῇ τῶν δεσμῶν του· τὸ μέτωπόν του εἶχε καταστῆ
πορφυροῦν, διότι προσεπάθει διὰ τῶν μυῶν του νὰ διαρρήξῃ
τὰ δεσμὰ του, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο κατώρθου ἢ νὰ τὰ καθιστᾷ στε-
ρεώτερα καὶ σφιγκτότερα.

— Τί σημαίνουσι πάντα ταῦτα; ἐψιθύρισε ὁ Βορέλ ἐκπλη-

κτος ἐκ τοῦ τραγικοῦ τούτου θεάματος καὶ μόλις στηρίζων τὴν κλονιζομένην καὶ ἔντρομον σύντροφόν του.

— Μὴ φοβεῖσθε, τοῖς εἶπε διὰ φωνῆς μελιχλοῦ ὁ εἰσαγαγὼν αὐτοὺς ἄγνωστος. Ἐνταῦθα τιμωροῦσι τοὺς ἐνόχους, οἱ δὲ τίμιοι ἄνθρωποι οὐδόλως πρέπει νὰ φοβῶνται.

Ἄλλ' οἱ λόγοι οὗτοι δὲν ἐνεθάρρουν καθ' ὀλοκλήριαν τοὺς δῦο νέους. Καθότι ἡ δικαιοσύνη δὲν προβαίνει μὲ τοιοῦτους μυστηριώδεις τρόπους εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθήκοντων τῆς καὶ οὐδόλως ἐπιτρέπει, μάλιστα εἰς τοὺς ιδιώτας, τὴν φροντίδα τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν. Προητοιμάζετο ἐνταῦθα ἀναμφιβόλως τρομερά τις ἐκδίκησις, τῆς ὁποίας ὁ Στέφανος καὶ ἡ Λουκιανὴ ἔμελλον νὰ ᾤσι τὰ ὄργανα ἢ οἱ μάρτυρες. Ὅθεν ὁ νεαρὸς ζωγράφος ἀπεφάσισε νὰ μεταχειρισθῆ κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην πᾶσαν τὴν εὐφυΐαν καὶ γενναιότητά του, ὅπως ἐμποδίσῃ τὸ ἐγκλημα, ὅπερ ἔβλεπεν ὁ ἔμελλε νὰ ἐκτελεσθῆ ἐνώπιόν του. Καὶ κύψας πρὸς τὴν Λουκιανὴν :

— Θάρρει, φιλιτάτη, τῇ εἶπε χρηλοφώνως. Δὲν πρέπει νὰ τρέμωμεν, ἀλλὰ πῶς νὰ ἀπαλλαγώμεν καὶ πῶς νὰ σώσωμεν τοὺς δῦο τούτους δυστυχεῖς, καθ' ὧν ἀναμφιβόλως ἐπίκειται ἀπαίσιος σκοπός.

Ὁ μανδυοφόρος ἐνόησε τὰς προθέσεις των, διότι ἐσκυθρῶπασεν. Ἄλλ' ἀμέσως πικρῶς μειδιάσας καὶ ὑψώσας τοὺς ὦμους :

— Τίμιοι νέοι ! ἐψιθύρισε, περὶ οὐδενὸς ἀμφιβάλετε ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ. Ἡ νεότης εἶναι ὀρμητικὴ, ἀδόλος, γενναϊόφρων ! φεῦ ! πόσον τρομερὸν πρᾶγμα εἶναι ἡ πείρα τοῦ βίου ! πῶς συντρίβει καὶ δηλητηριάζει τὴν καρδίαν ! Εἰκοσαετῆς εἶναι τις ἄρνιον, τεσσαρακοντούτης καθίσταται τίγρις ! Καὶ εἰπὼν ταῦτα ἐξέβαλε κραυγὴν ὁμοίαν πρὸς βρυχηθμὸν λέοντος τραυματίου.

Ὁ Βορέλ συνεκινήθη σφόδρα ἀκούσας τὴν βροντώδη καὶ παρατεταμένην ταύτην κραυγὴν, ἣτις ἐξήρχετο ἐκ πληγωμένων ἐντοσθίων. Ἀναμφιβόλως συγερόν τι δράμα συνέδεε πρὸς ἀλλήλα τὰ τρία ταῦτα πρόσωπα, δηλονότι τὴν γυναῖκα, ἡ καλλονὴ καὶ ἡ

ὠχρότης τῆς ὁποίας ἐμαρτύρουν ζωὴν ἔρωτος καὶ βασάνων, τὸν δέσιμον ἄνδρα, ὅστις ἦτο ἴσως ὁ προδότης, καὶ τὸν ἄγνωστον, ὅστις θὰ ἦτο ἡ Νέμεσις. Παρελθὼν ἀλγεινὸν καὶ μέλλον ὀλέθριον ἀνεκάλυπτον εἰς τὸ τετρομαγμένον πνεῦμα τοῦ Βορέλ αἱ ἐνώπιόν του ἀνελίσσόμεναι συγκινητικαὶ σκηναί !

Ἄνερχόμενοι λοιπὸν εἰς τὸ παρελθὲν ἃς ἴδωμεν ὁποία σειρὰ συμβεβηκότων εἶχε ἐπιφέρει τὴν τραγικὴν ταύτην σκηνήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Ο ΚΟΜΗΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΜΕΥΡΩΝ

Ὁ ἄγνωστος ὁ παραλαβὼν τὴν Λουκιανὴν καὶ τὸν Βορέλ, ὅπως τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς τὴν μακρὰν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ τοῦ Κερυδαλοῦ εἶχεν ἡλικίαν περίπου 38 ἐτῶν. Ἐπειδὴ ἀπέβαλε τὸν πῖλόν του καὶ τὸν μανδύαν του δυνάμεθα ἤδη νὰ περιγράψωμεν τὸ πρόσωπόν του· τὰ χαρακτηριστικά του ἦσαν τραχέα πλὴν ἐκφραστικά· οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβόλουν, μειδιάμα δὲ πλῆρες πικρίας ἐπτυσσε τὰ χεῖλη του· τὸ πλατὺ καὶ κεκυρτωμένον μέτωπόν του, ἐνθα ἐφαίνετο ἐδρεύουσα διάνοια σταθερά, ἔφερε πρώτους ρυτίδας. Τὰ πάντα ἐν αὐτῷ μετεῖχον γενναιότητος καὶ δραστηριότητος· οὐχ ἦττον ἐχαμήλωνε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐφαίνετο κατατρυχόμενος ὑπὸ ἐφημέρου λύπης, καθότι ὀλέθριοι ἐνόησε συλλογισμοὶ καὶ δυσάρεστοι ἀναμνήσεις μᾶς καταβάλλουσιν.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὠνομάζετο Γεώργιος Λαμάρ.

Κατὰ τὸ 1845 ἦτο κάτοχος πλουσίας ἐπαύλειος παρὰ τὴν

θάλασσαν οὐ μακρὰν τῆς Νέας Αὐρηλίας* ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς, καὶ πολυαριθμῶν οἰκογενειῶν δούλων, οὓς μετεχειρίζετο φιλανθρωπώτατα. Αἱ ἐκτετακμένοι βαμβακοφυτεῖαι τοῦ τῷ παρῆγον ἄφθονα εἰσοδήματα, τὰ ὅποια ἀσμένως ἔδαπανα ζῶν πολυτελῶς. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην καίτοι ἦτο 36 ἐτῶν, εἶχε μείνει ἄγαμος. Δὲν εἶχεν ἐρκισθεῖ ἐν τούτοις νὰ μὴ συζευχθῆ, ἐπομένως πᾶσα πλουσίᾳ κληρονόμος τῶν γειτονικῶν ἐπαύλειων προσεπάθει, ὅπως καταστῆ βασίλισσα τῶν πολυαριθμῶν τούτων δούλων. Ἀλλὰ μία τούτων ἰδίως ἐλλυσε τὴν προσοχὴν τοῦ Γεωργίου, ὅστις συνέλαβε σφοδρὸν ἔρωτα δι' αὐτήν. Τὸ πάθος τοῦτο, καίτοι ὀλίγον, παράκαιρον κατέστη ἀπεριόριστον καὶ ἀκαταμάχητον. Ὁ πλούσιος φυτειούχος φανερώσας εἰς τοὺς γονεῖς τῆς ὥραίας Ἑλθίνας Μιρεμόντ τὰ ἐμπνέοντα αὐτὸν αἰσθήματα ἐγένετο δεκτὸς ὡς μέλος τῆς οἰκογενείας.

Ἡ Ἑλθίνα ἦτο ξανθὴ, καίτοι ἀποκογενῆς (caecole). Ἐκ τῆς μητρὸς τῆς οὖσης Ἀγγλίδος ἐκληρονόμησε τὴν ροδόχρουν χροιάν, τὴν βοστρυχώδη καὶ ἐπίχρυσον, ὡς μέταξαν, κόμην καὶ τοὺς μεγάλους γλαυκοὺς ὀφθαλμοὺς, οἵτινες φαίνονται ἀντανακλῶντες, τὴν γαλήνην τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ ὁποῦ ὑπόσχονται τῆς εὐδαμονίας.

Τερπνὰς ὥρας διήρχετο ὁ Γεώργιος πλησίον τῆς μηστῆς του, ὅτε κατ' ἐκάστην ἐσπέραν ἅπανα ἡ οἰκογένεια συνηθροίζετο εἰς τὸν κῆπον. Ἀφῶνος προσήλου μετὰ θαυμασμοῦ τὸ βλέμμα καὶ τὴν διάνοιάν του ἐπ' ἐκείνης, ἦν ἡγάπα. Ὅποσα ἐκφραστικὰ πράγματα λέγονται ἐν τῇ ἀφῶνῃ συνεννοήσει τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν χειλέων· δύο καρδίαι ἐρῶσαι εὐκόλως συνεννοοῦνται. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Γεώργιος δὲν ἀντηγαπᾶτο, αἱ διὰ τοῦ βλέμματος ἐνθερμοὶ ἐκ-

* Νέα Αὐρηλία (Nouvelle—Orleans) πρωτεύουσα τῆς Λουϊσιάνης, μιᾶς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Ἡ Λουϊσιάνη (Luisiane) ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Ἰσπανοῦ Fernand de Soto. Ἐπισκέφθη δὲ αὐτὴν τὸ 1504 ὁ Γάλλος Thomas Albert, ὅστις καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν οὕτω πρὸς τιμὴν τοῦ τότε βασιλέως Λουδοβίκου ΙΔ'. (Louis XIV). Σήμερον ἔχει 42,000 κατοίκων. Σ.Μ.

φράσεις τῆς καρδίας του οὐδόλως ἔτερπον τὴν νεανίδα, ἥτις ἔμελλε νὰ συνδέσῃ τὸ μέλλον τῆς μετὰ τοῦ ἰδικοῦ του.

Χάρις καὶ εὐροια λόγου, ὅποιον ἰσχυρὸν θέλητρον κέκτησθε ἐπὶ τῆς καρδίας τῶν γυναικῶν !

Ἀλλ' ὁ Ἀμερικανὸς ἦτο ἑκατομμυριοῦχος, ὁ δὲ χρυσὸς τοῦ μνηστῆρός τῆς ἐθελγε τὴν ἀποικογενῆ ὡς αἱ περιπαθέστεραι ἐκφράσεις. Ἀπεδέχθη λοιπὸν τὴν σιωπηλὴν λατρείαν τοῦ Γεωργίου γελῶσα ἰδιαιτέρως διὰ τὴν δειλίαν του, τὸν ὅποιον ἄλλως οὐδὲ πάνθηρ ἐτρόμαξεν. Ὁ ἔρωσ ἐν τούτοις ἔχει χρεῖαν διαχύσεως. Ὁ Γεώργιος λοιπὸν ἐξωμολογεῖτο τὸν ἔρωτά του εἰς τὰ ὑψηλὰ δένδρα τῶν Ἀμερικανικῶν δασῶν, εἰς τοὺς ἀγρίους λόφους καὶ εἰς τὰ μακρὰ κύματα τοῦ Ὀκεανοῦ, ἅτινα ἦσαν ζῶσα εἰκὼν τῆς καρδίας του. Ἀλλ' οὔτε τὰ δένδρα οὔτε οἱ βράχοι, οὔτε τὰ κύματα κατεπράϋνον τὴν τεταραγμένην καρδίαν του. Ἡμέραν τινα ἀφίκετο φίλος τις ἐξ Εὐρώπης, ὅπου ὁ Ἀμερικανὸς εἶχε γνωρίσει αὐτόν. Ὁ φίλος οὗτος ὠνομάζετο κόμης Ἐρρίκος Μεϋρῶν. Ὁ κόμης εἶχε περιποιηθεῖ ἄλλοτε ἐν Παρισίοις τὸν φυτειούχον, ἔκτοτε δὲ στενὴ φιλία εἶχε συνδέσει αὐτούς. Τῇ συνεπιείᾳ σκανδαλώδους τινὸς συμβάντος ὁ κόμης ἀνογκασθεὶς νὰ καταλίπη προσκαίρως τὴν Γαλλίαν καὶ ἐνθυμηθεὶς, ὅτι εἶχε φίλον τινα ἐπιστήθιον εἰς τὴν Λουϊσιάνην, ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ ὅπως διασκεδάσῃ τὴν μοναξίαν του.

— Παρὰ τῷ φυτειούχῳ, διελογίσθη ὁ διεφθαρμένος Παρισινὸς, θέλω εὔρει ἐκτετακμένα δάση πρὸς θήραν, τράπεζαν, πάντοτε πολυτελεῖ, πολυαριθμοὺς δούλους πρὸς μαστίγωσιν καὶ ὥραίας Μαύρας εἰς τὰς ὁποίας νὰ ρίπτω τὸ ρινόμακτρον (ἐκ τῶν ὁποίων νὰ ἐκλέγω κατ' ἀρέσκειαν). Ἰδοὺ ζωὴ, δι' ἧς δύναμαι νὰ λησμονήσω τὸ δάσως τῆς Βοννωνίας καὶ τὰ παρασκήνια τοῦ Μελοδράματος.

Ἐλθὼν εἰς Λουϊσιάνην εὗρεν τὸν φίλον του Γεώργιον φιλοφρονέστατον καὶ περιχαρῆ διὰ τὴν ἀφίξιν του, ἀλλὰ σιωπηλὸν καὶ

σκυθρωπὸν ὡς *τραππιστήν* (*) ἢ ὡς ἐρωτόληπτον. Συνεπέραναν ὅτι ἦτο ἐρωτευμένος καὶ δὲν ἐδυσκολεύθη παρὰ τοῦ φίλου του νὰ μάθῃ τὰ πάντα. Ἐμαθε δηλαδὴ τὸν ἔρωτά του καὶ τὰς ἐλπίδας του, ἐπληροφόρηθη περὶ τῆς ἐξαισίας καλλονῆς τῆς Ἑλθίνας, κατενόησε μάλιστα, ὅτι ἀτυχῆς ἐρωτόληπτος δὲν ἠδυνήθη γὰρ ἐμπνεύσει τόσον ἔρωτα, ὅσον ἠθάνετο. Ἐμειδίασε διότι ὁ κόμης δὲν ἐγνώριζε ποσῶς τὰς περιπαθεῖς τρυφερότητας, ἐπειδὴ εἶχε μάθει τὸν ἔρωτα εἰς τοὺς κοιτῶνας τῶν ἑταίρων. Ἐπεθύμησε νὰ εἰσαχθῆ εἰς τὴν οἰκογένειαν Μιρεμόντ, ὁ δὲ Γεώργιος ὑπερεχάρη, διότι ἐμελλε νὰ τῷ οἰεῖται τὴν ἑρασίμην καλλονὴν, μετ' ἧς ἐπρόκειτο νὰ συνδέσῃ τὸ μέλλον του.

Ὁ κόμης Μεϋρών ἦτο ὁ τύπος τοῦ διεφθαρμένου εὐπατρίδου. Χαρίεις δὲ καὶ πνευματώδης ὧν ἐγνώριζεν ἐκ στήθους τοὺς διαφοροὺς τρόπους τῶν ἀποπλανήσεων. Ὡν βέβαιος ὅτι ἤθελεν ἐφελκύσει τὴν προσοχὴν τῆς νεάνιδος ἀπεφάσισεν, ὅπως μετριάσῃ τὴν θλίψιν τοῦ Ἀμερικανικοῦ βίου νὰ συνάψῃ ἐρωτικὴν τινα σχέσιν, ἔστω καὶ μετὰ τῆς μνηστῆς τοῦ φίλου του. Γνωρίζων δὲ ὁποῖαν κακὴν ἐντύπωσιν ἐποίει ὁ ὑπερωκεάνιος (Ἀμερικανικός) καλλωπισμός, ἐποιήσατο χρῆσιν τοῦ Παρισινοῦ συρμοῦ καὶ ὑπὸ τριαυτὴν ἐνδυμασίαν σπανίαν ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ εἰσήχθη εἰς τὴν οἰκογένειαν Μιρεμόντ. Ἡ ἐμφάνισίς του ἐποίησεν ἐντύπωσιν, ἡ δὲ ὠραία ἀποικογενῆς ἐτίμησεν αὐτὸν διὰ τῶν μᾶλλον ἐπαγωγῶν μειδιαιμάτων. Ὁ Γεώργιος λίαν ἠὺχαριστήθη διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ φίλου του, τοσοῦτ' ἄλλο κατ' ὅσον ἡ μνηστὴ του τὸν εὐχαρίστησε, διότι εἰσήγαγε εἰς τὴν οἰκογένειάν της ξένον τόσον εὐγενῆ, οἷος ὁ κόμης Μεϋρών. Τὸ ἑσπέρας, ὅτε ἐπανήλθεν, εἰς τὴν ἑπαυλὴν ὁ Ἑρρίκος ἐπήνεσε μετὰ προσοχῆς τὴν δεσποσύνην Μιρε-

μόντ καὶ ἐφάνη λίαν ἐνδιαφερόμενος περὶ μελαγχροινῆς τινος φίλης τῆς Ἑλθίνας μετὰ τῆς ὁποίας εἶχε συνδιαλεχθεῖ ἐπ' ὀλίγον.

Αἱ συχναὶ μετέπειτα ἐπισκέψεις του εὐχαρίστως ἐγίνοντο ἀποδεκταί. Μετὰ τινος ἡμέρας ἀπεφασίσθη, ὅπως γείνη ἐκτεταμένη ἱππασία εἰς τὰ δάση· τὸ γενικὸν συνεντευκτῆριον ἦτο ἀδενδρὸν τι μέρους οὐ μακρὰν τῆς κατοικίας τοῦ Γεωργίου. Ἡ δεσποσύνη Μιρεμόντ λευχειμονοῦσα καὶ ἱππεύουσα μέλαιναν φορβάδα ἐφαίνετο χαριστάτη. Ὁ Γεώργιος ὑπερηφανεύετο βλέπων αὐτὴν ζωηρῶς καθήμενη ἐπὶ τοῦ σφριγῶντος ζώου. Ἡ πρώτη ὦρα παρῆλθεν ὡς ἐν ὄνειρῳ· ἡ ἱππασία ἦτο λαμπρὰ ἀποτελουμένη κατὰ μέγα μέρος ἐκ νέων καὶ νεανίδων. Μειδιάματα, χαρμόσυνοι γέλωτες, ἐρωτικαὶ συνδιαλέξεις, βλέμματα δηλοῦντα παρακλήσεις ἢ ὑποσχέσεις, πάντα ταῦτα τὰ προνόμια τῆς νεότητος ἀνηττήλασαν κατὰ τὴν φρενητιώδη ταύτην ἱππλησίαν. Ἀκολούθως ἐπῆλθεν ἡ σειρά τῶν περιέργων συμβεβηκότων, ἔλαβον δηλαδὴ χώραν ἀπώλειαι πύλων καὶ καλυμμάτων, διασχίσεις ἐσθῆτων καὶ ἐνδυμάτων, πτώσεις ἀπερίσκεπτοι, καὶ τέλος ἀποπλανήσεις εἰς τὰ δάση προσχεδιασθεῖσαι ὑπὸ ἑραστῶν ἐπιζητούντων τὴν μοναξίαν. Ἐπρογευματίσαν εἰς τὸ δάσος, ἐνθα πλῆθος μαύρων εἶχε φέρει ἀληθῆς συμπόσιον. Τὸ πρόγευμα ὑπῆρξεν ἀρκετὰ φαιδρὸν, ἀλλ' ἐν τῇ ἐπιστροφῇ ἡ ἵππος τῆς δεσποσύνης Μιρεμόντ ἀφηνιάσασα ἀνεχώρησεν ὡς βέλος συμπαράσυρουσα καὶ τὴν νεάνίδα. Ὁ Γεώργιος ὤρμησε κατόπιν διὰ νὰ σταματήσῃ τὸ ὄρμητικὸν ζῶον καὶ προλάβῃ ἀπευκατῶν τι συμβᾶν, ἀλλὰ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐπανῆλθε μόνος. Ἀμέσως πολλοὶ νέοι ἀνεχώρησαν τροχάδην κατὰ διαφοροὺς διευθύνσεις πρὸς ἀναζήτησιν τῆς νεάνιδος, μεταξύ δὲ τούτων καὶ ὁ κόμης Μεϋρών. Τὸ ἑσπέρας ὁ Ἑρρίκος ἐπανεφέρε θριαμβεύων τὴν δεσποσύνην Μιρεμόντ κάτωχρον, ἔχουσιν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς καὶ τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ. Πάντα ταῦτα ἀρκετὰ ὀρθῶς ἀπεδίδοντο εἰς τὴν ὄρμητικὴν πορείαν, ἣν εἶχε κάμει, ἀλλ' εὐφυῆς παρατηρητὴς ἤθελε διακρίνη οὐχὶ ἄνευ ἐκπλήξεως τὴν ψυ-

(*) *Trappe*. Μοναστήριον ἐν Γαλλίᾳ ἐν τῷ νομῷ τοῦ Οὐρνε, θεμελιωθὲν τὸ 1140 ὑπὸ τοῦ Rotrou comte de Perche. Τὸ ἐν αὐτῷ ἑδρεῖον μοναχικὸν τάγμα τοῦ Ἁγ. Βερνάρδου φημιζέται ἐπὶ αὐστηρότητι ἡθῶν, ἀκρα σκληραγωγίᾳ καὶ ἰδίως ἐπὶ ἀτηρεσίᾳ σιωπῆς. Σ Μ.

χικήν παραχήν της, ἥτις κατεφαίνετο ἐκ τοῦ πυρετώδους καὶ ἐπτοημένου βλέμματός της.

Πόθεν ἡ παραχὴ αὕτη; Τὸ ἐπελθὼν συμβάν δὲ ἡδύνατο βεβαίως νὰ διαταράξῃ τὴν ψυχὴν τῆς ἀποικογενοῦς, διότι αὕτη ἦτο ἀρκετὰ συνειθισμένη εἰς τὰς ἐπικινδύνους ταύτας ἱππηλασίας, τὰ δὲ πυκνὰ δάση οὐδένα τρόμον τῇ ἐνέπνεον. Πόθεν λοιπὸν ἡ τοιαύτη ὠχρότης; Ποῖον ἄρα γε αἷτιον διετάραξεν αὐτὴν τοσοῦτον, ὥστε νὰ ἐμβάλῃ εἰς ὄλον τὸ σῶμά της παραδόξους σπασμούς καὶ τρόμους. Ὁ κόμης ἴστατο μακρὰν ἔχων τὸ βλέμμα περιχαρὲς καὶ ἀγέρωχον· ἡ ἀλαζὼν στάσις τοῦ ἡδύνατο ἴσως νὰ παράσχη τὸ αἷτιον τῆς αἰφνιδίας μεταβολῆς τῆς νεανίδος.

Ἡ Ἐλβίνα κατεκλίθη πυρέσουσα. Μολοντοῦτο τὴν ἐπαύριον πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἐξεληθῶσα τῆς κατοικίας τοῦ πατρός της ἐπορεύθη πρὸς συνάντησιν τοῦ Ἑρρίκου περιμένοντος αὐτὴν οὐ μακρὰν ἐν τινι συστάδι δένδρων· ριφθεῖσα δὲ εἰς τὰς ἀγκάλας του. — Ἑρρίκε, Ἑρρίκε, ἀνέκραξε ὀκρυροῦσα, ἔλαβες ὅλην τὴν ζωὴν μου—καὶ σὺ, ἀξιολάτρευτε ἀγγέλε μου, ἔλαβες ὅλην τὴν ψυχὴν μου, ἀπήντησεν ὁ εὐτράπελος Παρισινός. Ὁ κόμης Μεϋρών εἶχεν ἀναμείψῃ κατὰ τὴν συνήθειάν του, ὡς φαίνεται τὴν γενναίαν φιλοξενίαν, ἣν εἶχε λάβῃ παρὰ τοῦ Γεωργίου Λαμάρ. Ἡ προδοσία συνεπληρώθη, ἡ ὕβρις ἦτο δεινὴ· καὶ ἐν τούτοις ἡ ἀτιμία τοῦ κόμητος δὲν ἔμελλε νὰ περιορισθῇ ἕως ἐδῶ.

— Ἑρρίκε, εἶπεν ἡ Ἐλβίνα, ἀφοῦ ἤκουσεν ἐπὶ τινὰ χρόνον τὰς διαμαρτυρήσεις τοῦ ἑραστοῦ της, μοὶ ἐδώκατε ἐπίσημον ὑπόσχεσιν, ἣν πρέπει νὰ ἐκτελέσητε ὑπὲρ τῆς τιμῆς μας, ὑπὲρ τῆς ἰδικῆς μου τοῦλάχιστον. Εἶμαι ἑτοιμος, ἀπήντησε ἐνθουσιωδῶς ὁ εὐπατρίδης, ἡ διακαεστέρα ἐπιθυμία μου εἶναι νὰ ἐνωθῶ μετ' ἐκείνης, ἥτις εἶναι κυρία τῆς ζωῆς μου καὶ τοῦ μέλλοντός μου. Ἐλβίνα, πρῶτον ἤδη αἰσθάνομαι ἔρωτα ἀπέραντον ὡς τὰ δάση, ἅτινα εἶδον αὐτὸν ἐν τῇ ἀκμῇ του, φλογερὸν, ὡς ἥλιος ὁ θερμαίνων τὰς χώρας ταύτας.

— Τὸ πιστεύω, ἀλλὰ σπεῦσον· πρέπει νὰ γίνω σύζυγός σας.

Ἐγὼ μὲν ἐμπιστοσύνην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ πᾶσα βραδύτης δύναται νὰ ἐπιφέρῃ ἀνεπανόρθωτα δυστυχήματα. Θεέ μου, πόσον ἀπερίσκεπτος ὑπῆρξα!

Ὁ κόμης Μεϋρών, ἐνεθάρρυνε τὴν ἔντρομον ἐρωμένην του, διότι ἐγνώριζε ἀρκούντως τὴν τέχνην τοῦ παρηγορεῖν τὰς ἀπαπλανηθείσας νεανίδας.— Ἀγαπητὴ μου, εἶπεν ἀπομάσσων τὰ δάκρυα τῆς ὠραίας ἀποικογενοῦς, δὲν δύναμαι τώρα νὰ παρουσιασθῶ εὐπρεπῶς εἰς τὸν κ. Μιρεμόντ καὶ νὰ ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς σου· κατησώτευσά οὐο περιουσίας, τὰς ὁποίας σήμερον, ἐὰν εἶχον, ἔθελον καταθέσει πρὸ τῶν ποδῶν σας, ἀλλὰ τότε δὲν ἠγάπων, ἡμῶν δὲ καὶ ἀπερίσκεπτος. Ἡ γηραιὰ κόμησσα Μεϋρών, ἡ μάμμη μου, ζῆ ἀκόμη καὶ κέκτηται μεγάλην περιουσίαν, ἥς εἶμαι ὁ μόνος κληρονόμος· ἐντὸς μηνὸς θὰ μάθῃ, ὅτι ὁ ἔρως μὲ μετέβαλε καὶ ὅτι ὁ ἄσματος ἐγγονός της ἐγένετο ὁ σωφρονέστατος καὶ συνάμα ὁ εὐλικρινέστατος ἑραστής. Τότε θὰ δυνθῶ νὰ προσφέρω δι' αὐτῆς εἰς τὴν ἀξιολάτρευτόν μου Ἐλβίναν ὄνομα ἐνδοξον, περιουσίαν ἐντιμον καὶ καρδίαν πλήρη ἔρωτος.

Καθ' ἐκάστην ἡ αὐτὴ δενδροστοιχία ἦτο μάρτυς τῶν διαβεβαιώσεων τῶν δύο ἑραστῶν. Ὁ ἀτυχὴς Γεώργιος ἦτο ἐν ἀγνοίᾳ πάντων, καθότι ὁ μὲν κόμης τῷ ἐδείκνυεν εὐλικρινεστάτην φιλίαν, ἡ δὲ μνηστή του ὑπεδέχετο αὐτὸν λίαν φιλοφρόνως καθ' ἐκάστην ἐσπέραν· μόνον τοῦτο ἡ παρουσία του καθίστατο ὀχληρὰ καὶ πολυλάκις ἡ νεανὺς ὀλίγον ἔλειψε νὰ προσδοθῇ μὴ δυναμένη νὰ κρατήσῃ ἑαυτῆς. Εὐλόγως δὲ, ἐφοβοῦντο μὴ ἀποκαλυφθῶσι, διότι ὁ Ἀμερικανός ἦτο μὲν ἀγαθός, ἀπλοῦς, γενναῖόφρων, ἀλλ' ἦτο καὶ σφόδρα οὐξύθυμος, ἡ δὲ ψυχὴ του ἦτο ἐπιδεκτικὴ τῶν ἀγρωτάτων μνησικακῶν. Δυστυχία εἰς τὸν Ἑρρίκον καὶ τὴν συνένοχόν του, ἐὰν ἡ προδοσία ἀπεκαλύπτετο. Ὅθεν ἡ Ἐλβίνα βρῆθουμένη ὑπὸ τῶν ἐπιδεξίων πανουργιῶν τοῦ ἑραστοῦ της κατῴρθωσε νὰ ἐπιφέρῃ ρῆξιν μεταξὺ τοῦ Γεωργίου καὶ τῆς οἰκογενείας της· ὁ Λαμάρ κατεθλίβη καὶ ἐξεπλάγη μαθὼν ὅτι ἡ κατοικία τῆς οἰκογενείας Μιρεμόντ τῷ ἀπεκλείσθη. Πᾶσα ἡ εὐτυχία του συνίστατο ἐν τῇ μνη-

στη, ἣν ἐξέλεξεν· ὅθεν ἡ ἀποπομπὴ αὐτῆ τῷ ἐφάνη ὡς καταδικη εἰς τὰ φοικωδέστερα βάσανα. Ὁ κόμης Μεϋρών ἐξεπλάγη ἐκ τῆς εἰς τὸν φίλον του ἐπελθούσης μεταβολῆς ἅμα τῇ εἰδήσει τῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς ἐστερεῖτο τόσον ἀποτόμως τῆς ἀφ' αὐτοῦ χαρᾶς τοῦ νὰ βλέπῃ τὴν Ἑλβίαν καθ' ἑκάστην ἐσπέραν.

— Γεώργιε, τῷ εἶπεν ὁ κόμης λαμβάνων τὴν χεῖρα του, ἡ δεσποσύνη Μιρεμόντ σὰς ἀγαπᾷ καὶ εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου· οὐδὲν δὲ εἶναι συμμετοχος εἰς τὴν προσβολὴν, ἣν σὰς ἔκαμεν ὁ πατήρ της. Δὲν ἀπώλετο λοιπὸν πᾶσα ἐλπίς. Εἶμαι φίλος σας, θὰ ἶδω τὴν δεσποσύνην Μιρεμόντ καὶ ἕως ὅτου δυνηθῆ νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν αὐστηρὰν ἀπόφασιν τῆς οἰκογενείας της θὰ τῇ ὁμιλῶ περὶ τοῦ ἐρωτῆτός σου καὶ θὰ τῇ λέγω πᾶν ὅ,τι ὑποφέρεις ἕνεκα τοῦ χωρισμοῦ σας.

— Εὐγενῆ φίλε, σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀφοσίωσίν σου. Μάλιστα εἰπέ της πᾶν ὅ,τι αἰσθάνομαι· εἰπέ της τὸν διακαῆ πόθον μου, τὸν ἄπειρον ἐρωτᾶ μου καὶ τὴν λύπην καὶ τὴν ἀγανάκτησίν μου. Θὰ μοὶ φέρῃς βέβαια εὐχαρίστους τινὰς λέξεις· θὰ μοὶ διηγηθῆς τί ὑποφέρει ἕνεκα τῆς ἀπουσίας μου. Προσφιλῆς Ἑλβίνα! Πόσον ὠραία καὶ εὐγενῆς εἶναι! Θὰ ἴδῃς τὸ ρεμβῶδες βλέμμα της, τὴν κυματίζουσαν κόμην της καὶ τὰ χεῖλη της ἐν οἷς διαγελά ὁ οὐρανός· θὰ ἀκούσῃς τὴν μαγευτικὴν φωνὴν της, Θεέ μου! Θεέ μου! πόσον τὴν ἀγαπῶ!

— Ἐγὼ θάρρος εἶπεν ὁ Ἑρρῆκος, θὰ σὰς φέρω ἰδιόχειρον ἐπιστολὴν της, διότι πρέπει νὰ ἀνταμειφθῆ ἔρως τόσον εἰλικρινῆς καὶ σφοδρός.

— Ἐπιστολὴν! ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος ἐνθουσιασθεὶς ὑπὸ μωρᾶς ἐλπίδος, ἐπιστολὴν ἐκ μέρους της· ὡς λείψανον ἱερὸν θὰ τὴν φυλάττω πάντοτε ἐπὶ τοῦ στήθους μου. Ἀναχώρησον φίλε, καὶ σκέφθη μετὰ πόσῃς ἀδημονίας θὰ σὲ περιμένω.

Ὁ ἀναγνώστης θὰ πιστεύσῃ ἄρα γε εἰς ταύτην τὴν διπροσωπίαν καὶ τὴν μοχθηρίαν τοῦ κόμητος Μεϋρών; Ὁ τοιοῦτος χαρακτήρ δυστυχῶς ὑπάρχει παρὰ πολλοῖς. Τὸ προῖόν τοῦτο τοῦ ἐγωῦ-

σμοῦ καὶ τῆς διαφθορᾶς ἄλλοις μὲν μισητὸν, ἄλλοις δὲ ἀρεστὸν κατὰ δυστυχίαν διεδόθη εἰς ὅλας τὰς κοινωνίας· διερχόμενον ἀφίνει κατόπιν του δυστυχήματα, σκάνδαλα καὶ ἀτιμίας, ἀλλ' ἐπιτυχῶς καὶ ὡς ἐκ τούτου οὐδεὶς τολμᾷ νὰ τὸ ἐξαφανίσῃ.

Ἡ Ἑρρῆκος ἐπανῆλθεν ἄργα, ἀλλ' ἐκράτησε τὴν ὑπόσχεσίν του. Ἐνεχείρισεν δηλαδὴ εἰς τὸν Γεώργιον ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τῆς Ἑλβίνας, ἣν ὁ τελευταῖος οὕτως ἐκάλυψε διὰ φιλημάτων. Ἡ ἐπιστολὴ περιελάμβανε τὰ ἑξῆς.

αΦίλε,

Ἐποφέρω πρέπει νὰ ληφθῆ ταχεῖα τις ἀπόφασις. Ἡ ζωὴ μου συνδέεται μετὰ τῆς ὑμετέρας. Ὁ πατήρ μου μὲ ἀγαπᾷ καὶ θὰ συγκατανεύσῃ, ἐὰν φανῆτε ἐπιτηδέιος καὶ εὐγλωττος· τὴν ἐπιτηδεύσθητα δὲ καὶ τὴν εὐγλωττίαν θὰ σὰς χορηγήσῃ ὁ ἔρως.»

EABINA.

Ὁ Γεώργιος κατεπλάγη ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης· οὐδέποτε περιέμενε τόσον ζωηρὰς καὶ παρακλητικὰς ἐξομολογήσεις.

— Πόσον μὲ ἀγαπᾷ, ἀνέκραξε κλαίων ἐκ τῆς χαρᾶς.

Οἱ ἀναγνώσται κατενόησαν, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὐτῆ οὐδὲν ἄπληθυνετο πρὸς τὸν Ἀμερικανόν. Τῷ ἑρρῆκος εἶχε λάθῃ ταύτην κατ' ἐκείνην τὴν πρῶταν καὶ ὀλεῖλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν πρὸς τιμὴν τῆς Ἑλβίνας, ὅτι αὐτῆ οὐδὲν ἄλλοις συμμετεῖχε τῆς ἀτιμίας ταύτης ἀπάτης. Ἀλλὰ ποῖον συμφέρον εἶχεν ὁ κόμης Μεϋρών νὰ ἐξαπατῆ οὕτω τὸν φίλον του; Τὸ συμφέρον τοῦτο εἶχε τὴν πηγὴν του εἰς σκοπὸν μηχανορραφθέντα ὑπὸ τοῦ διεφθαρμένου Παρισινοῦ καὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἴδωμεν ἀνελισσομένην μετ' ὀλίγον τὴν καταχθόνιον δολοπλοκίαν.

Ἡμέραν τινὰ ἡ Ἑλβίνα ἐντρομος καὶ σχεδὸν ἔξω φρενῶν ἀνῆγγειλεν εἰς τὸν Ἑρρῆκον, ὅτι ταχὺς γάμος ἔπρεπε νὰ ἐπανορθώσῃ

τὰς ὀλεθρίους συνεπειὰς τῶν σχέσεών των. Ἡ ἀτυχὴς εἶχεν εἰς τὸ ἐξῆς δικαίωματα ἱερά ἐπὶ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ὑποσχέσεων τοῦ κόμητος.

— Ἐρρίκος, εἶπεν ἡ δυστυχὴς νεάνις, πρέπει νὰ μοὶ ἀποδώσῃτε τὴν τιμὴν μου, ἣν ἐνεπιστεύθην εἰς τὸν λόγον σας ὡς εὐπατρίδου. Ἐπιθυμῶ νὰ μὴ ἐρυθρῶ τὸ τέκνον σας. Ἡ θὰ γεννηθῆ κόμητις Μευρὼν ἢ θὰ ἀποθάνω.

Εἶπε δὲ τοὺς τελευταίους λόγους μετὰ μελαγχολικοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Ὁ κόμητις ἐπανελάθε τοὺς ὄρκους του, δεῖξας συνάμα πρὸς τὴν θρηνοῦσαν νεάνίδα περιπαθέστατον ἔρωτα, καὶ ὀρκισθεὶς νὰ προλάβῃ διὰ παντὸς μέσου τὴν ἀπειλοῦσαν αὐτοὺς ὀλεθρίαν καταστροφὴν· εἶτα δὲ ἀπεσύρθη ἐπιθυμῶν νὰ ἀναλογισθῆ κατὰ μόνας τὴν δύσκολον θέσιν, εἰς ἣν τὸν ἔριπτεν ἡ κατάστασις τῆς Ἑλθίννας. Ἐπειδὴ ἦτο κατεστραμμένος ἠθικῶς τε καὶ ὑλικῶς, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἀπήλαυε καὶ κακίστης φήμης ἐν Γαλλίᾳ, οὐδαμῶς ἐπροτίθετο νὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρα τῆς δεσποσύνης Μιρεμόντ· ἄλλως τε ὁ κόμητις καίτοι ἠσθάνετο σφοδρὸν ἔρωτα διὰ τὴν ἐρωμένην του, οὐδόλως ἐπεθύμει νὰ τὴν συζευχθῆ, καθότι ὁ γάμος δὲν ἐμπεριείχετο ἐν τῷ προγράμματι τοῦ ἐρωτικοῦ βίου του. Ἡ οἰκογένεια Μιρεμόντ εἶχε μὲν σημαντικὴν περιουσίαν, ἀλλ' αὕτη δὲν ἐφαίνετο ἀρκοῦσα εἰς τὸν ἄπληστον καὶ ἄσωτον κόμητα. Διὰ τοῦ ὀνόματός του, διὰ τῶν τρόπων καὶ διὰ τῆς εὐφυΐας τοῦ ἤλπιζε νὰ λάβῃ σύζυγον ἀγενεστέραν μὲν, ἀλλὰ φέρουσαν καὶ δύο ἢ τρία ἑκατομμύρια. Τί νὰ κάμῃ λοιπὸν; Ἐὰν ἐφευγε μόνος, θὰ ἐγκατέλιπεν ἀθλίως ὡς τυχῶν ἐραστῆς νεάνίδα ἀπατηθεῖσαν, θὰ ἔχανεν ἄνευ κέρδους ἐρωμένην ἀξιολάτρευτον καὶ θὰ παρεδίδοτο εἰς τὴν καταφρόνησιν καὶ μνησικακίαν τοῦ φίλου του, ὅστις ἤθελε μάθει μετ' ὀλίγον τὴν ἀτιμίαν καὶ τὴν προδοσίαν του. Ὅσῳ μεγαλείτερον εἶναι τὸ ἐγκλημα, τόσῳ ὀλιγώτερον μισητὸν φαίνεται. Ὁ κόμητις ἀποστρεφόμενος φυγὴν ἐσπευσμένην καὶ χυδαίαν ἐσχεδίασεν μεγαλειτέραν ἀπάτην· ὅθεν λαθῶν κατὰ μέρος τὸν φίλον του Λαμάρ τοῦ ὁποίου ἐφρόντιζε πάντοτε νὰ διατηρῆ τὸν ἔρωτα—Φίλε, τῷ

εἶπε σοβαρῶς, δὲν ἀρκεῖ σήμερον νὰ τρέφῃς ἔρωτα πλατωνικόν· πρέπει νὰ φωνῆς δραστήριος χάριν τοῦ ἑαυτοῦ σου, τοῦλάχιστον χάριν τῆς δεσποσύνης Μιρεμόντ.

— Τί ἐννοεῖς; εἶπεν ὁ φυτειοῦχος λίαν ἐκπεπληγμένος.

— Πρὸ ἀρκετοῦ χρόνου δὲν ἔχεις ἰδεῖ διόλου ἐκείνην, ἣν ἀγαπᾷς. Λοιπὸν κινδυνεύει νὰ ἀποθάνῃ, φίλε μου, καὶ πρέπει νὰ τὴν σώσῃς.— Πῶς δύναμαι νὰ τὴν σώσω;

— Θὰ σᾶς τὸ εἶπω. Ἡ Ἑλθίνα, ὡς εἰξεύρετε, σᾶς ἀγαπᾷ μέχρι θανάτου· αἱ ἐπιστολαὶ τῆς σᾶς τὸ ἀπέδειξαν ἀρκούντως.

Οἱ ἀναγνώσται γνωρίζουσιν, ὅτι ὁ ἄπλοῦς Ἀμερικανὸς ἐνόμιζεν ὡς πρὸς αὐτὸν ἀπευθυνομένης τὰς κατεπειγουσας ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἡ ἀποικογενὴς ἀπηύθυνε πρὸς τὸν κόμητα, ὅστις ὑπεκρίνετο τὸν ἀδιάφορον μεσίτην τῆς ἐρωτικῆς ταύτης ἀνταποκρίσεως.

— Τὸ βλέπω, ὅτι μὲ ἀγαπᾷ διὸ εἶμαι πρόθυμος νὰ θυσιάσω ὑπὲρ αὐτῆς τὴν ζωὴν μου καὶ τὴν περιουσίαν μου.

— Τότε πρέπει νὰ λάβῃς ἐσχάτην τινα ἀπόφασιν δικαιολογούμενην ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων, δηλαδὴ νὰ σώσῃς τὴν Ἑλθίναν ἐκ τοῦ καταθιβρώσκοντος αὐτὴν πάθους, ἐπειδὴ κατατίθεται ὀσημέραι ἕνεκα τῆς ἀκάμπτου ἀυστηρότητος τῆς οἰκογενείας τῆς.

— Καὶ πῶς;— Ἀναχωρῶν μετ' αὐτῆς.— Νὰ φύγω; . . .

— Μάλιστα, νὰ ἀπαλλάξῃς τῆς ἀπελπισίας καὶ τοῦ θανάτου τὴν ἐρωμένην σου.— Ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν καταπέσω;

— Ἐγὼ ἐπιφορτίζομαι διὰ τοῦτο.— ὦ! ἀλλὰ σεῖς εἶσθε σωτήρ μου!

— Γεώργιε, εἶπεν ὁ κόμητις, εἶμαι φίλος σας· ἡγάπησα ὁμοίως καὶ ὑπέφερα. Τοῦτο σᾶς ἐξηγεῖ ἀρκούντως τὴν διαγωγὴν μου.

— ὦ! πῶς θὰ σὲ ἀνταμείψω!

— Ἐμπρὸς λοιπὸν ἐπανελάθειν ὁ Ἐρρίκος, πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν ταχέως καὶ συνετῶς. Μοὶ ἀναθέτει τὴν φροντίδα τοῦ νὰ φέρω εἰς πέρας τὴν ὑπόθεσιν ταύτην;

— Ἀφιεμαι καθ' ὀλοκληρίαν εἰς τὴν ἀφοσίωσίν σου. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐνεργήσῃς ἐπιτυχῶς καὶ ταχέως χρειάζεσαι χρήματα· ἰδοὺ λά-

δε επιταγήν πληρωτέαν θμα τῇ ἐμφανίσει παρά τῷ κ. Βέλ-
των τραπεζίτη τῆς Νέας Αὐρηλίας. Μὴ φεισθῆς οὐδενὸς πρὸς ἐπι-
τυχίαν.

Ὁ Ἑρρίκος ἐδίστασε ἐπὶ στιγμήν νὰ λάβῃ τὸ γραμματίον.

— Τὴν μνηστήν του καὶ τὰ χρήματά του, εἶπε καθ' ἑαυτὸν
μετακινῶν. Ἄλλ' ἀδιάφορον ἄλλως τε τὰ χρήματα ἀπαοῖδονται.
Καὶ ποιήσας τὸν συλλογισμόν τοῦτον ἔβησεν εἰς τὸ θυλάκιόν του τὸ
γραμματίον, ὅπερ τῷ ἔδωκεν ὁ Γεώργιος. Μετὰ μίαν δὲ ὥραν ἀ-
νεχώρησε διὰ τὴν πρωτεύουσάν τῆς Λουϊσιάνης καὶ μεταβάς παρὰ
τῷ τραπεζίτη τοῦ ἐξήτησε 50 χιλιάδας δολλαρίων. (Ἀμερικαν-
ικῶν ταλλήρων), ὅστις δυνάμει τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Γεωργίου Λα-
μάρ ἐμέτρησεν εἰς αὐτὸν ἀμέσως τὸ ζητηθέν ποσόν.

— Μὲ 271 χιλιάδας φράγκων, διενεώθη ὁ κόμης, διασκεδάζω
ἀξιόλογα ἐν Παρισίοις ἐπὶ ἑξ μῆνας, ἡ δὲ ὄραία ἀπακογενὴς θὰ προ-
ξενήσῃ ἐντύπωσιν εἰς τὸ ὄσος τῆς Βοννωίλας. Αὐθημερόν δὲ συνε-
φώνησε μετὰ τοῦ πλοίαρχου μικρᾶς γολέττας, ναυλώσας αὐτὴν
ἀντὶ χιλίων δολλαρίων.

— Μετὰ δύο ἡμέρας, εἶπεν εἰς τὸν πλοίαρχον, θὰ φέρῃς τὸ πλοῖόν
σου παρὰ τὴν παραλίαν οὐ μακρὰν τῶν φυτειῶν τοῦ Γεωργίου Λα-
μάρ, κατὰ δὲ τὴν δεκάτην ἑσπερινὴν ὥρα, θὰ πέμψῃς μίαν λέμβον
εἰς τὴν ξηράν. Τὰ λοιπὰ ἀποβλέπουσιν ἐμέ.

Τὸ ἑσπέρας δὲ ἐπανθίων καὶ λαθῶν συνέντευξιν μετὰ τῆς Ἑλ-
βίνας, τῇ ἐξήγησεν ὅτι πᾶσα ἐκ μέρους τοῦ αἵτησις ἤθελεν ἀπορ-
ριφθῆ ἕνεκα τῆς δυσχεροῦς χρηματικῆς καταστάσεώς του καὶ ἤ-
θελε νομισθῆ ὡς οὐτιδανότατος διαφθορεὺς, ἐὰν ὠμολόγει τὴν θέσιν
τῆς, ὅπως ἐξαναγκάσῃ τὸν πατέρα τῆς.

— Τί νὰ κάμωμεν λοιπὸν; ἔλεγεν ὀλοφρομένη καὶ πληκτικῶ-
μένη ἡ δύστηνος νεῆς. — Νὰ φύγωμεν εἶπεν ὁ κόμης.

— Νὰ φύγω; νὰ ἐγκαταλείψω τοὺς γονεῖς μου καὶ νὰ τοὺς ρίψω
εἰς ἀπελπισίαν. — Ἡ ἀπελπισία θὰ εἶναι μεγαλητέρα, ἐὰν μείνῃς.

— Φεῦ! τὸ εἰσεύρω ὁ πατήρ μου θὰ μὲ φονεύσῃ.

Τέλος μετὰ πάλλας ἐνοστάσεις ἡ Ἑλβίνα συγκατετέθη, καὶ ἀπε-
χωρίσθησαν ἕρσαντες διὰ τὴν ἐπαύριον τὴν ἀναχώρησιν των.

— Ἡ Ἑλβίνα συγκατατίθεται νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ, εἶπε τὴν ἐπαύ-
ριον ὁ Ἑρρίκος εἰς τὸν φίλον τοῦ Γεωργίου, ὅθεν προετοιμάσθητι διὰ τὴν
ἀναχώρησιν. Ἄφρον τὸ ἑσπέρας κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν μία λέμ-
βος θὰ σᾶς περιμένῃ εἰς ὄρμισκον τινὰ τοῦ αἰγιαλοῦ· γολέττα δὲ τις
θὰ ἀναχωρεῖ (θὰ ἴσταται εἰς τὰ πανία) παρὰ τὴν παραλίαν. Τὴν
ἐναύλωσα, ὅπως ὀδηγήσῃ, ὅπου θέλετε, ὑμᾶς καὶ.... ἐκείνην.

Ὁ Γεώργιος περιετύχθη μετὰ διαχύσεως τὸν φίλον του. Ἐν ἀ-
γωνίᾳ διήλθεν τὰς μέχρι τῆς ἀναχωρήσεως δύο ἡμέρας, ὡς νὰ ἐ-
κρέματο μετὰξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς, δηλαδὴ μετὰξὺ ἐλπίδος καὶ ἀμφι-
βολίας. Τέλος ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως ἐβῆσεν. ὁ Γεώργιος τὴν
δεκάτην ὥραν ἦτο εἰς τὴν λέμβον προσμένων μετὰ μεγάλης ἀδη-
μονίας τὴν ἀξιολάτρευτον Ἑλβίναν, ἣν ἐμελλε νὰ τῷ φέρῃ ὁ κόμης
Μεϋρών. Περιέμεινεν ἐπὶ μίαν ὥραν, ἥτις τῷ ἐφάνη αἰὼν βασιάνων.
τέλος τὴν 11ην καὶ τέταρτον ἤκουσε τὸ κάλπασμα δύο ἵππων.
Οἱ ἵππεῖς ἔτρεχον πρὸς τὴν παραλίαν ὅτε φθάσαντες εἰς τι μέρος
ἔνθα ἡ ὁδὸς στρέφει πρὸς τὰ ἀριστερὰ, ἀφῆκαν τὴν πρὸς τὴν πα-
ραλίαν διεύθυνσιν καὶ ἐτράπησαν πρὸς τὴν δημοσίαν ὁδόν, διελθόν-
τες ἀστραπηδὸν πρὸ τοῦ Γεωργίου.

— Δὲν θὰ ᾔνιω αὐτοί, ἐφθύρησεν ὁ ἀτυχὴς Ἀμερικανός. Εἶτα
παρετήρησεν διὰ διαπεραστικῶν βλέμματος τὸν ὁρόμον, εἰς τὸν κρό-
τος τῶν βημάτων ἐξηφανίζετο, ἀλλ' ἕνεκα τῆς ἀποστάσεως μόνον
συγκεχυμένους θορούβους ἤκουσεν. Εἰς μάτην περιέμεινεν, οὐδεὶς ἐ-
φάνη· εἶναι ἀπερίγραπτο, τί ὑπέφερε κατὰ τὴν νύκτα ταύτην. Τρο-
μερὰ ἐν τούτοις προαίσθησις κατέλαβεν αὐτόν, ἀλλ' οὐδόλως ὑπω-
πεύθη τὴν προδοσίαν τοῦ κόμητος. Κατ' ἀρχὰς ὑπέθεσεν ἀπρόσπο-
τον τι κώλυμα ἢ ἀντίστασιν τινὰ ἐκ μέρους τῆς Ἑλβίνας· τέλος
ἐσκέφθη μήπως ὁ πατήρ τῆς ἀνεκάλυψε τὰ πάντα. Τί δὲ θὰ προ-
ήρχετο τὸ ἐκ τῆς ἀναγκτήσεως καὶ τῆς ἐκδικήσεως τοῦ κ. Μιρε-
μόντ. Διὰ νὰ ἐξαγάγῃ λοιπὸν ἑαυτὸν τῆς ἀμφιβολίας ἐπήδησεν ἐκ
τῆς λέμβου καὶ ἐτράπη πρὸς τὴν ὁδόν, δι' ἧς εἶχον διέλθῃ οἱ δύο
ἵππεῖς. Πόθεν ἤρχοντο οἱ δύο οὗτοι ἵππεῖς, τῶν ὁποίων ἕνεκα τῷ
σκότους δὲν ἴδυνήθη νὰ διακρίνῃ σαφῶς τὴν μορφήν καὶ τὸ ἀ-

νάστηκα ; Ποῦ ἐπήγαινον ; Ποῖα τέλος ἦσαν ; Πρῶτον ἤδη ἡ ὑποψία διήλθε διὰ τοῦ νοσῆ τοῦ Γεωργίου, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἀφήσῃ ἵχνη. Διηυθύνθη λοιπὸν πρὸς τὴν κακοικίαν τῆς Ἑλθίνας, ἣτις ἔκειτο πλησίον τῆς ἰδιότητος του καὶ περιελθὼν τοὺς τοίχους τοῦ κήπου εἶδε μικρὰν τινα θύραν ἠνεωγμένην, δι' ἣς εἰσέδυσεν εἰς αὐτόν, τὸ παράθυρον ἦτο ἀνοικτὸν, κλίμαξ δὲ τις ἐστηρίζετο ἀκόμη ἐπ' αὐτοῦ. Ἀνελθὼν τὴν κλίμακα εὗρέθη μετὰ οὗτο διασκελισματα εἰς τὸ θελατικὸν ἐνδιαίτημα, ἐν ᾧ πρὸ ὀλίγου εὕρισκετο τὸ προσφιλέστατον αὐτῷ ὄν. Ἐν τῷ δωματίῳ ὑπῆρχεν ἄκρα σιωπὴ, ἡ δὲ κλίμη ἦτο ἄθικτος· τῆδε κάκεισε ἔκειντο ἐν ἀταξίᾳ ἐσθῆτες, βιβλία καὶ διάφορα ἄλλα ἀντικείμενα καλλωπισμοῦ, ἅτινα πάντα ὑπεδείκνυσον βεβιασμένην ἀναχώρησιν. Λυχνία τις ἐφεγγεν ἀμυδρῶς, πλησίον δὲ τῆς λυχνίας ταύτης εἶχεν ἀφεθεῖ ἐπιστολὴ τις ἐπίτηδες ἀνεφωγμένη πρὸς ἐξήγησιν τῆς φυγῆς καὶ ὡς δεῖγμα ἀποχαιρετισμοῦ. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν κύριον Μιρεμόντ περιελάμβανε τὰ ἑξῆς.

« Πάτερ μου

Ἄρα χωρὶς διὰ νὰ μὴν ἀκούσω τὴν κατάρα σου. Ἄλλ' ὁ Ἑρρίκος εἶναι εὐγενὴς καρδία καὶ μὲ ἀγαπᾷ· θὰ ἐπιστρέψωμεν ὁμοῦ νὰ αἰτήσωμεν τὴν συγγνώμην σας, ὅταν θὰ γείνω κόμησσο Μεθῶρ. »

EABINA.

— Προδότης καὶ κλέπτης ! ἀνέκραζεν ὁ Γεώργιος γενόμενος ὠχρότερος πτώματος.

Τῷ ἐφάνη, ὅτι ἡ καρδία του ἀπεσπᾶτο νεκρὰ ἐκ τοῦ στήθους του καὶ ὅτι ὁ κόσμος ἐστρέφετο περὶ ἐκυτόν· ἔπεσε δὲ ἀναίσθητος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΝΘΑ ΤΟ ΑΡΝΙΟΝ ΚΑΘΙΣΤΑΤΑΙ ΤΙΓΡΙΣ.

Ἡ ἡμέρα ἤρχισε νὰ ὑποφώσκη, ὅτε ὁ φυτειοῦχος συνῆλθεν ἐκ τῆς λειποθυμίας του. Ἀνεγερθεὶς μετὰ δυσκολίας ἐπὶ τῶν ἀγκῶνων καὶ θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ καθίδρου μετώπου του καὶ τῶν σκοτοδινιώντων ὀφθαλμῶν του παρετήρησε περὶ ἑαυτόν ὡς παράφρων, μὴ ἐννοῶν πῶς εὕρισκετο ἐν ταιαύτῃ καταστάσει. Αἰφνης οἱ ὀφθαλμοὶ του προσηλώθησαν ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς, ἣν ἐκράτει συνεσταλαμένην. Ἐνθυμηθεὶς τότε τὰ διατρέξαντα ἐξέβαλε σπαραξικάρδιον κραυγὴν καὶ ἀνορθωθείς ἐπήδησεν ἐκ τοῦ παραθύρου εἰς τὸν κήπον καὶ διελθὼν αὐτὸν ἐγένετο ἄφαντος διὰ μέσου τῶν δασῶν· ἐνταῦθα ἠδυνήθη νὰ δώσῃ ἐλευθέραν ὁρμὴν εἰς τὴν θλίψιν καὶ ἀγανάκτησίν του· ἡ κόλασις καὶ ἡ ἀπελπισία ὑπῆρχον εἰς τὴν καρδίαν του. Τρομερὲ Γολγοθᾶ τοῦ ἐξαπατηθέντος ἔρωτος, πρέπει νὰ ὑποφέρῃ τις ὅλα τὰ βάσανα, ὅσα ἐπιφυλάττεται διὰ τοῦς μάρτυράς σου, διὰ νὰ κατανοήσῃ τί ὑπέφερον ὁ Γεώργιος Λαμάρ ! Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐπλανᾶτο εἰς ἀδιεξόδους ἀτραπούς ἐν μέσῳ ἐρήμων δασῶν πληκτικίζομενος, στεναζῶν καὶ καταλαμβανόμενος ὑπὸ σπασμωδικῶν λυγμῶν, ὑπὸ μανιωδῶν παραφορῶν καὶ ὑπὸ ἐρωτικῶν συγκινήσεων, ὑπὸ φρικώδους ὀνηλονοῦ σάλου τῶν μαλλῶν ἀντιθέτων αἰσθημάτων. Τὴν τετάρτην ἡμέραν ἡ γαλήνη ἐπανήλθεν εἰς τὴν ψυχὴν ταύτην τὴν μεταβληθεῖσαν ἀπὸ ἄβυσσον ἔρωτος εἰς βράθυρον μίσους. Ὁ Γεώργιος ἐπανήλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του ἔχων τὸ μέτωπον ὠχρὸν καὶ τὴν καρδίαν ἐξωγκωμένην· εἶχε συλλάβῃ ἀνηλεῆ σχέδια.

Ἄς μὴ λησμονήσωμεν ὅτι ὁ Ἀμερικανὸς ἦτο ἄνθρωπος σχεδὸν πρωτότυπος, παρὰ τῷ ὀπίῳ, ὅλα τὰ αἰσθήματα εὕρισκοντο εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν. Ὅθεν ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἐπώλησε ὅλας

τάς ιδιοκτησίας του, διότι εἰς τὸ ἐξῆς μόνον περὶ τῆς ἀνευρέσεως τῶν φυγᾶδων καὶ περὶ τῆς ἐκδικῆσεως ἐμελλε νὰ ἀσχοληθῆ· ἐκολακεύετο μετ' ἡδονῆς ἐκ τῆς ἰδέας, ὅτι ἤθελε προξενήσῃ μετ' οὐ πολὺ εἰς τοὺς φυγάδας ἀγγηθόνας ὁμοίως πρὸς ἐκείνας, τὰς ὁποίας αὐτὸς ὑπέφερον· ἀπεράσισε νὰ ἀψηφήσῃ τὰ πάντα, ὅπως ἐκδικῆθῃ, ἀδιαφορῶν ἂν ἐμελλε νὰ παραβιάσῃ ὅλους τοὺς νόμους, ἀδιαφορῶν ἂν ἐμελλε νὰ πληρώσῃ τὴν ἱκανοποίησιν ταύτην διὰ τῆς περιουσίας του, τοῦ αἵματός του καὶ τῆς τιμῆς του! Ἀνεχώρησεν ἀκολουθῶν τὴν ἴχνη τῶν φυγᾶδων μετὰ τῆς τρομερᾶς ἐκείνης ὀσφρήσεως, ἣν παρέχει τὸ ἀτάραχο καὶ ὑπομονητικὸν μῖσος.

Ὁ κόμης Μευρὼν καὶ ἡ δεσποσύνη Μιρεμόντ εἶχον μείνῃ ἐν τῇ Ἀμερικῇ ἢ εἶχον ὑπάγῃ εἰς τὴν Εὐρώπην; Εἰς τὰς δύο ταύτας ἡμίπερους ποικαν χώραν εἶχον ἐκλέξῃ. Μετὰ ὀκταήμερον δραστήριον προσπάθειαν, ὁ Γεώργιος κατορθώσας νὰ μάθῃ ὅτι ὁ Ἑρρίκος καὶ ἡ Ἑλβίνα εἶχον ἀποπλεύσῃ διὰ τὴν Νέαν Ἰόρκην, ἐπεβιβάσθη ἐπὶ τοῦ πρώτου πλοίου τοῦ ἀναχωροῦντος διὰ τὴν πόλιν ταύτην· ἀλλ' ἐν τῇ πόλει ταύτῃ οὐδὲν ἴχνος αὐτῶν εὑρεν. Εἶχε δὲ ἀηληπισθεῖ νὰ τοὺς ἐπανεῦρῃ, ὅτε ἡμέραν τινὰ ἀνέγνω εἰς τινὰ Γαλλικὴν ἐφημερίδα τὴν περιγραφὴν μονομαχίας, ἐν ἣ ὁ κόμης Μευρὼν ἦτο εἰς τῶν ἡρώων. Ἡ μονομαχία εἶχε λάβῃ χώραν ἐν Παρισίῳ ποιήσασα μέγαν κρότον. Τὴν ἐπαύριον ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ἀθρην*) καὶ μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας εὐρίσκετο εἰς Παρισίους,

εἶχον περὶ πέντε μῆνας, ἀφ' ὅτου ὁ κόμης καὶ ἡ Ἑλβίνα εἶχον ἀναχωρήσῃ ἐκ Λουϊσιάνης. Τί εἶχον ἀπογείνῃ λοιπὸν ὁ Ἑρρίκος; Ὁ Γεώργιος δὲν τὸν συνήντησεν οὔτε εἰς τὸν περίπατον, οὔτε εἰς τὰ θέατρα, οὔτε εἰς τὰ ἵπποδρόμια, οὔτε εἰς τὰ συνήθη συνεντευκτήρια τῶν ἀριστοκρατῶν ἢ τῶν ἀσώτων νέων. Ὁ κόμης

(*) Ἀθρην (Hayre), γέφυρα ἐμπορικῆς καὶ πολεμικῆς λιμῆν τῆς Γαλλίας. Κεῖται ἐπὶ τῶν κυρίως ἐκβολῶν τοῦ Σηκουάνα ἐν τῷ νομῷ τοῦ Κάτω Σηκουάνα (Seine Inferieure) ἔχουσα σπουδαίαν συγκοινωνίαν μετὰ τῆς Βορείου Ἀμερικῆς.

ἐν τούτοις δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἵτινες κρύπτουσι τὴν εὐτυχίαν των. Ἐπειδὴ ὁμοίως ἦτο ἡ ἐποχὴ τῆς θήρας, ὁ Γεώργιος ὑπέθεσεν ὅτι ὁ κόμης εὐρίσκετο εἰς τινὰ ἐσοχὴν.

— Θὰ περιμείνω τὴν ἐπιστροφὴν του, διελογίσθη ὁ φύτευχοῦς μετὰ τῆς ὑπομονῆς ἐκείνης, ἣν αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος ὁ μισῶν ἀδιαλλάκτως. καὶ ἔπαυσε τὰς ἐρεῦνας του.

Ἄλλ' ὅταν δὲν ζητῇ τις, τότε εὐρίσκει· ἡ τύχη ἔχει τὰς ἰδιοτροπίας της. Τῷ ἄντι ἐσπέραν τινὰ ὁ Ἀμερικανὸς ἐκάπνιζεν περιφερόμενος ἐπὶ τῆς λεωφόρου Μοντμάρτρης, ὅτε εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Βιθιέννης νεαρὰ τις γυνὴ ἔστη αἴφνης ἐκστατικὴ καὶ περιφροσθεὶς ἐνώπιόν του. Ὁ Ἀμερικανὸς ὀλίγον ἐνδιαφερόμενος διὰ τὰς καλλονὰς της οὐδεμίαν σχέσιν ἔχούσας μετὰ τὸν ἔρωτά του δὲν ἤθελε προσέξει εἰς τὸ συμβᾶν τοῦτο, ἐὰν δὲν ἔβλεπεν ἔτοιμον νὰ λειποθυμήσῃ τὴν ἄγνωστον, ἣν ἡ παρουσία του εἶχεν ὡς φαίνεται τρομάξῃ. Πρὶν ἢ μάλιστα ἰδεῖ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς γυναικὸς ταύτης, ἤσθάνθη ριγὸς τι εἰς τὴν καρδίαν του, οὐχ ἦτο ὁμοίως ἐπροχώρησε ταχέως καὶ ὑπεστήριξε τὴν ἄγνωστον.

— Ἑλβίνα! ἀνέκραξεν αἴφνης ὁ Ἀμερικανὸς ἐκπληκτος, ἀναγνωρίσας εἰς τὴν νεαρὰν γυναῖκα τὴν ἀρχαίαν μνηστὴν του καὶ ἀπωθῆσας αὐτὴν μετὰ φρίκης.

— ὦ! εὐσπλαγγχυσθῆτέ με, ὑποστηρίξατέ με, εἶπεν διὰ φωνῆς ἐκλειπούσης ἡ ἀπαικογενής.

— Θὰ ἐκδικῆθῃ τέλος πάντων, διελογίσθη ὁ Ἀμερικανὸς. Καὶ λαβῶν αὐτὴν ἐκ τοῦ βραχίονος τὴν ἔσυρεν μακρὰν τοῦ συρρεῦσαντος πλήθους· ἔπειτα δὲ προσκαλέσας δημοσίαν τινὰ ἄμαξαν τὴν ἀνεβίβασεν ἐπ' αὐτῆς, ἀφοῦ εἶπε χαμηλοφώνως τὴν αὐθιγὴν του εἰς τὸν ἀμαξηλάτην. Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ἡ ἀτυχὴς νεᾶνς καθείργθη εἰς τὴν μικρὰν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ τοῦ Κορμυδαλοῦ, ἐνθα ὠδηγήσαμεν ἡδὴ τὸν ἀναγνώστην ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς διηγήσεως. Ἄλλ' ἡ ὀργὴ τοῦ φυτειούχου δὲν ἐμελλε νὰ ἐπιβαρύνῃ μόνον τὴν δεσποσύνην Μιρεμόντ. Ὁ τόσον σκληρὸς ἀπατηθεὶς καὶ τόσον αἰσχροῦς προσβληθεὶς ἄνθρωπος ἐχρειάζετο τὴν ζωὴν καὶ τὸ αἷμα τοῦ πρωτουργοῦ

ὄλης τῆς δυστυχίας του κρατῶν τὴν ἐρωμένην θὰ εὑρίσκει μετ' ὀλίγον καὶ τὸν ἐραστήν. Ὁ δόλος καὶ ἡ ἀπάτη δὲν ἦσαν ἐμφυτά εἰς τὴν ἀπλὴν, εἰλικρινῆ καὶ σταθερὰν αὐτοῦ ψυχὴν, ἐπομένως ἐμελλε νὰ βαδίσῃ κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν σκοπὸν.

Ὅτε ἡ δεσποσύνη Μιρεμόντ συνῆλθεν ὀλίγον ἐκ τῆς παραχῆς, ἦν ἔρριψεν αὐτὴν ἡ αἰφνίδιος παρουσία τοῦ Γεωργίου, ἡ ἀπρόοπτος ἀρπαγὴ καὶ ἡ ἀμεστος κάθειρξις τῆς.

— Ποῦ εἶναι ὁ ἐραστής σου; τὴν ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ φυτειούχος. — Θέλεις νὰ ἐκδικηθῆς; τῷ ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔντρομος. — Θὰ ἀποθάνῃς σὺ καὶ ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος, ἀνέκραξεν ὀργίλως ὁ Γεώργιος.

— Φόνευσόν με, ἀλλὰ δὲν θὰ μάθῃς ποῦ εἶναι ὁ Ἑρρίκος.

— Τὸν ἀγαπᾷ! διανοήθη ὁ Ἀμερικανός.

— Εἶναι πατὴρ τοῦ τέκνου μου, εἶπε μετὰ στεναγμοῦ ἡ δυστυχὴς γυνὴ. — Τοῦ τέκνου σας; εἶπεν ὁ Γεώργιος ὀργήσας πρὸς τὴν Ἑλθίνα, ἔχετε τέκνον; Ἄ! Ἴδου τὸ ὄργανον τῆς ἐκδίκησώς μου. Καὶ δράξας τὸν βραχίονα τῆς καταπεπλήγμενης μητρὸς. — Θέλεις νὰ σώσῃς τὸ τέκνον τοῦτο, θέλεις νὰ τὸ ἴδῃς πρὶν ἀποθάνῃς, θέλεις ἐκπνεύσασθαι (διότι θὰ σὲ φονεύσω) νὰ βεβαιωθῆς ὅτι θὰ εἶναι ἐν ἀσφαλείᾳ, εὐτυχῆς ἴσως εἰς τὰς χεῖρας τιμίων ἀνθρώπων; Λοιπὸν εἶπέ μοι ποῦ εἶναι ὁ ἐραστής σου, παραδόσόν μοι αὐτὸν καὶ σοὶ ὁμνῶ, ὅτι θέλω τῷ παράσχῃ δευτέρους γονεῖς.

— Προφιλέστατόν μοι τέκνον! εἶπε μετὰ δακρῶν ἡ δυστυχὴς Ἑλθίνα. — Τὸν Ἑρρίκον; . . . Ποῦ μένει; . . . εἶπεν ὁ Γεώργιος διὰ φωνῆς ἐπιτακτικῆς.

— Νὰ τὸν προδώσω ἐγὼ, ὡς χυδαία ἐρωμένη! — Προτιμᾷς νὰ χάσῃς τὸ τέκνον σου, κακὴ μητὴρ! — Δὲν ἐξεδικήθῃς ἀρκούντως ἤδη!

— Ἀρκούντως! ἐνῷ ζῆς καὶ ὁ ἐραστής σου εἶναι ἐλεύθερος.

— Ἐλεύθερος, φεῦ! — Δὲν εἶναι ἐλεύθερος; ἐρώνησεν ὁ Γεώργιος.

— Ὑπέρβαμεν ἀμφότεροι ἀνόητοι· ἐξήσαμεν ἀμέριμνοι ἐν τῇ

πολυτελείᾳ καὶ ἐν ταῖς ἡδοναῖς· ἀπασα ἡ περιουσία τοῦ Ἑρρίκου..

— Ἡ περιουσία του! ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος μετὰ γέλωτος ἕμα καὶ πικρίας, τῆς ὁποίας ἡ Ἑλθίνα δὲν ἠδυνήθη νὰ κατανοήσῃ τὴν ἔννοιαν.

— Ἀπασα ἡ περιουσία του, ἐξηκολούθησεν αὐτὴ ἐξηγητλήθη..
Ἔπειτα . . .

— Ἔπειτα ἐκλεψεν! ἀνεφώνησεν ὁ φυτειούχος.

— Δὲν ἐκλεψεν! ἀνέκραξε μετ' ἀγανακτήσεως ἡ νεῆνις.

— Τέλος πάντων ποῦ εἶναι;

— Ἐγὼ τὸν κατέστρεψα, ἐπανελάβην ἡ νεαρὰ γυνὴ. Δι' ἐμὲ κατεχρεώθη, δι' ἐμὲ ὑπέκυψεν εἰς τὴν ἀτιμωτέραν φυλάκισιν.

— Ἄ! εἶναι φυλακισμένος εἰς τὸ Κλίσι; ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος μετὰ σκωπτικοῦ γέλωτος. Μὴ λυπεῖσαι, αὔριον θὰ εἶναι ἐλεύθερος. Καὶ ἐξῆλθεν ἀφήσας τὴν Ἑλθίναν ἔντρομον καὶ ἐπτοημένην.

Τῷ ὄντι ὁ Ἀμερικανὸς τὴν ἀλόλουθον πρῶϊαν ἐπληροφόρηθη περὶ τοῦ εἶδους καὶ τοῦ ποσοῦ τῶν χρεῶν τοῦ κόμητος Μευρών. Αὐθημερὸν δὲ πληρώσας πάντας τοὺς ὀνειστὰς ἐπέτρεψεν, ὡς κομιστὴς ὄλων τῶν τίτλων, τὴν ἀποφυλάκισιν τοῦ πρῶην φίλου του. Ἄμαξο περιέμενε τὸν Ἑρρίκον κατὰ τὴν ἐκ τῆς φυλακῆς ἐξοδὸν του ἐκ μέρους τῆς δεσποσύνης Μιρεμόντ ὡς τῷ εἶπον, ἦτις περιέμενον ἀνυπομῆτως τὴν ἐπιστροφὴν του. Ὁ κόμης ὠδηγήθη κατ' εὐθείαν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Καρυθαλοῦ· ὅτε δὲ ἀφίχθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γεωργίου Λαμὰρ ἐφιμώθη, ἐδεσμεύθη καὶ ἐτέθη τοιουτοτρόπως εἰς τὴν θέσιν, ἐνθα εἰσερχόμενοι παρετήρησαν αὐτὸν οὐχὶ ἄνευ ἐκπλήξεως ὁ Στέφανος Βορέλ καὶ ἡ Λουκιανὴ Διζιέρ, τοὺς ὁποίους μέλλομεν νὰ ἐπανεύρωμεν ἐν τῇ συνεχείᾳ τῆς διηγήσεως.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἠγνῶει τὰς τρυφερότητας καὶ ἀδροφροσύνας ἐκεῖνας, αἵτινες ἀπαιτοῦσι νὰ μὴ ἐξευτελίξῃ τις οὐδέποτε εὐτυχῆ ἀντίπαλον ἐνώπιον ἐκείνης, ἣν ἀμφοτέροι ἠγάπησαν. Ἐν μόνον ἐγνώριζε καὶ καταλάμβανεν, ὅτι προστρέβων ὄνειδος εἰς τὸν ἐρα-

στην ἐταπείνου τὴν ἐρωμένην. Ἐπεθύμει νὰ κατωρθώσῃ ὥστε νὰ ἐρυθριᾷ ἡ νεάνις διὰ τὸν ἐρωτὰ τῆς, ἐπεθύμει ὅπως φανῆ εἰς αὐτὴν εἰλικρινῆς, δίκαιος, γενναϊόφρων καὶ νὰ ἀποδείξῃ τὸν κόμητα ἀπατεῶνα, κακοῦ καὶ οὐτιδανὸν κλέπτην. Ἐρυστῆς στιγματισθεὶς καὶ καταισχυνθεὶς, ἄγγελος καταπεσὼν εἰς τὸν βόρβορον, ὁποῖα πλάνη, ὁποῖα ταπείνωσις εἶναι διὰ τὴν ἀγαπῶσαν αὐτὸν γυναῖκα! Οὐδὲν τὴν δικαιολογεῖ, οὐδὲν ἐπανορθοῖ τὸ παράφορον πάθος τῆς. Ὁ ἐραστὴς εἶναι εἰς ἄθλιος καὶ τὸ αἶσχος τοῦ σφάλματός τῆς διπλοσιάζεται ἐκ τοῦ ὅτι ἠγάπησεν ὃν ἀξιοκαταφρόνητον. Ὁ Γεώργιος ἐγνώριζεν ἴσως πάντα ταῦτα, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ στερηθῆ τῆς σκληρᾶς ἡδονῆς τοῦ νὰ λάβῃ τραγὴν ἐκδίκησιν.

— Κυρία, εἶπεν αἶφνης πρὸς τὴν Ἑλθίαν μετὰ βεβιασμένης φαιδρότητος, ὁ ἐραστὴς σας εἶναι ὁ οὐτιδανώτερος ἄνθρωπος.

Ἐκ κόμης: ἐταράχθη ὑπὸ τὰ δεσμά του. Ἡ δεσποσύνη Μιρεμόντ ἐμειδίασε καταφρονητικῶς, ὡς νὰ τῇ ἔλεγεν· «Ὁμιλεῖς ἐκ μνησι-κακίας καὶ εἰάν ὁ Ἑρρῖκος ἦτο ἐλεύθερος δὲν ἤθελες τὸν ἀποκαλέσει ἀτιμωρητὴ οὐτιδανόν». Ὁ Ἀμερικανὸς ἠνώνησε τὰς σκέψεις τῆς.

— Εἶναι οὐτιδανός, ἀνέκραξε, διότι μὲ ἠπάτησεν ἀθλιῶς, καὶ μὲ ἐκλεψεν.— Ἡμὴν ἐλευθέρα, κύριε, ἀπήντησεν ἡ Ἑλθίνα ἀξιοπρεπῶς καὶ ἀνῆκον εἰς ἐμυτὴν.

— Δὲν πρόκειται περὶ ὑμῶν, εἶπεν ἀποτόμως ὁ φυτειοῦχος, μὲ ἐκλεψεν ὡς ἤθελε πράξει κινὸς κλέπτης καὶ τυχαῖος κακοῦργος.

— Συκοφαντία! . . . ἐψιθύρισεν ἡ νεάνις.

— Συκοφαντία! ἀνεφώνησε μανιωδῶς ὁ Ἀμερικανός. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ἐνῶ ἐλέγετο φίλος μου, ἐνῶ τὸν ἐκάλουν ἀδελφόν μου καὶ ἦτο ξένος μου, μοὶ ἀφῆρσεν ἐκείνην, ἣν ἠγάπων!

— Μὲ ἠγάπα ὁ ἴδιος προσέθηκεν ἡ νεάνις μετ' ἐνδομύχου πεποιθήσεως.

— Κατῶρθωσε νὰ ἀποδιωχθῶ ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ πατρὸς σας...

— Δυστυχῆ Ἑρρῖκε! ἦτο τόσοσ ὑποπτος καὶ ζηλότυπος εἰς τὸν ἐρωτὰ του! . . . εἶπεν ἡ Ἑλθίνα διακόπτουσα αὐτόν.

— Τέλος κατῶρθωσεν, ὥστε νὰ ὑποκριθῶ τὸ γελοιωδέστερον πρόσωπον, δηλαδὴ πείσας με, ὅτι μὲ ἠγάπας ἀνέβαλεν εἰς τὴν καρδίαν μου τὰς μωροτέρας ἐλπίδας· ἐγὼ αὐτὸς προητοίμασα τὴν φυγὴν σας, παρασχὼν τὰ μέσα διὰ τῶν χρημάτων μου, διότι εἶχον θέσει εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἀθλίου τούτου ἄπασαν τὴν περιουσίαν μου, ἣν μοὶ ἐκλεψεν ἀνάνδρως· φυγὼν μετὰ σοῦ. Ἀγαπάτε ἀκόμη, κυρία, τὸν ἄνθρωπον τούτον;

— Δυστυχῆ Ἑρρῖκε! . . . Ὁ ἔρως τὸν ἐτύφλωνε . . . ἀπήντησεν ἡ Ἑλθίνα εὐρίσκουσα πάντοτε δικαιολόγησιν τινα διὰ τὸν ἐραστὴν τῆς. Εἶχα παραδώσῃ εἰς αὐτόν τὴν τιμὴν μου! . . . Διὰ νὰ μὲ σώσῃ ἀπὸ τοῦ αἶσχος, διὰ νὰ μὲ ἀσπασῇ ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, ἣτις ἤθελεν ἰδεῖ τὴν ἀτιμίαν μου ἐκλεψεν, ἐβυσίασε τὴν τιμὴν του πρὸς χάριν μου! Σὲ εὐχαριστῶ, Ἑρρῖκε!

— ὦ! πόσον τὸν ἀγαπᾷ! ἀπήντησεν μετ' ἀγανακτήσεως ὁ Ἀμερικανὸς διασπῶν τὸ στῆθος του διὰ τῶν ὀνύχων, ὅπως κρατήσῃ τρόπον τινα τὴν μέλλουσαν νὰ διαρραγῆ ἐκ τῆς θλίψεως καρδίαν του. Εἶχε καταστῆ ὠχρὸς οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξέβαλλον φλόγας, νευρικοὶ δὲ σπασμοὶ καὶ ζαλὴ κατέλαβον αὐτόν. Τέλος καταβαλὼν ὑπεράνθρωπον προσπάθειαν ἀνέλαβε τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἀταραξίαν του.

— Κάλλιστα! εἶπε, διὰ φωνῆς κερδαίνομένης ἐκ τῆς ὀργῆς, ὅσον πλείοτερον τὸν ἀγαπᾷ τόσο μᾶλλον τὸν μισῶ, καὶ ὅσον εὐγενέστερος καὶ γενναϊότερος σὰς φαίνεται τόσο μᾶλλον πρέπει νὰ τὸν ἐκδικηθῶ. Ἐάν σὰς ἐφαινετο ἄτιμος καὶ ἀξιοκαταφρόνητος, ἤθελον ἴσως τὸν συγχωρήσει. Καὶ εἰπὼν ταῦτα ὁ Ἀμερικανὸς ἐσύριξεν ἐλαφρῶς. Μαῦρος τις ἐφάνη.

— Νάπε, ἠρώτησεν ὁ φυτειοῦχος, ποῦ εἶναι τὸ ὄχημα.

— Κάτω ἐξευγμένον, αὐθέντα.

— Κάλλιστα, θὰ μείνης εἰς τὸ δωμάτιον τούτο· ἡ ζωὴ σου μοὶ ἐγγυᾶται περὶ τῶν δύο τούτων ἀνθρώπων. Κόμη, μὴ κινή-

θῆς κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου, ἐξηκολούθησιν ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Ἑρρίκον, διότι σὲ προειδοποιῶ, ὅτι ὁ Νάπος θὰ σὲ φονεύσῃ ὡς σκύλον.

Ἐπειτα στρεφόμενος πρὸς τὴν Ἑλθίναν.— Κυρία ἐπανάλαβε σὰς ὑπεσχεθῆν νὰ ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον τοῦ τέκνου σας. Πρὶν παρέλθῃ μία ὥρα θὰ σὰς φέρω ἐνταῦθα ἐντίμους ἀνθρώπους εἰς τοὺς ὁποίους θέλεις τὸ συστήσει ἡ ἰδία — Καὶ ἐξῆλθεν.

Ἦτο δευτέρα πρωῒνῃ ὥρα· ὁ Ἀμερικανὸς ἐγνώριζεν ὅτι κατὰ τὴν ὥραν ταύτην οἱ κηπουροὶ τῶν περιχώρων φέρουσι εἰς τὴν ἀγορὰν τὰ τρόφιμα, δι' ὧν ἐφοδιάζεται ἡ πρωτεύουσα. Ἦλιπιζε δὲ νὰ συναντήσῃ ζεῦγος τιμίων χωρικῶν, εἰς οὓς νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν κόρη, τὸν καρπὸν δηλονότι τῶν ὀλεθρίων ἐρώτων τοῦ Ἑρρίκου καὶ τῆς Ἑλθίνης. Διέταξε νὰ σταματήσωσι τὸ ὄχημα παρὰ τὴν πλατείαν Βαλουβέρτην ἐπὶ τῆς προκουμαίας τοῦ Ἁγίου Βερνάνδου καὶ ἤρχισε νὰ καταβαίνει πρὸς τὸν Σηκουάνα. Προσεκάλεσε πλείστα ἀμάξια, ἀλλ' οἱ ὀδηγοὶ τῶν ὀχημάτων τούτων προσκαλούμενοι κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τῆς νυκτὸς ἐδίσταζον νὰ σταματήσωσι. Νομίζοντες δὲ ὅτι ἐνέπεσον εἰς κακούργους, ἐμάστιζον τοὺς ἵππους των καὶ ἐγένοντο ἀφαντοὶ εἰς τὰ σκότη. Ὁ Γεώργιος ἐκέρδισε παρ' αὐτῶν μόνον βλασφημίας, ἀπειλὰς καὶ ὕβρεις· ἀπελπισθεὶς ἐστρέφθη ἐπὶ τοῦ θωρακίου τῆς προκουμαίας καὶ ἤρχισε νὰ συλλογίζεται ρίπτων ἐνίοτε τὰ βλέμματά του πρὸς τὸν ποταμὸν. Ἡ σκιά τοῦ γεφυρίου τῆς Κωνσταντίνης ἐταλαντεύετο ἐπὶ τοῦ ὕδατος καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τοῦ ποταμοῦ ἐφαίνετο ἡ προεξέχουσα ἄκρα τῆς νήσου τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου ἁμοιάζουσα πρὸς ἀκρωτήριον. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ Λουκιανὴ καὶ ὁ Βορέλ ἀνῆρχοντο πρὸς τὴν ὀριστερὰν ὄχθην. Ὁ Ἀμερικανὸς ἰδὼν αὐτοὺς καθήσαντας ἐπὶ τῆς τρύπιδος τοῦ πλοιαρίου, ὅπου ἐσχεδίασαν τόσα ὥραϊα ὄνειρα.— Ἰδοὺ οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους χρειάζομαι, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, εἶναι νέοι ἐπομένως καὶ τίμιοι· ἐπειδὴ δὲ περιφέρονται κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν δὲν ἔχουσιν, ὡς φαίνεται, οὔτε ἄρτον, οὔτε ἄσυλον. Δὲν ἠδυνάμην νὰ συναντήσω καλλιτέρους.

Οἱ ἀναγνώσται γνωρίζουσι τὰ λοιπά. Διὰ νὰ τοῖς ἐμπιστευθῇ λοιπὸν τὸ τέκνον τῆς Ἑλθίνης τοὺς ὠδήγησε μὲ τρόπον τρομακτικὸν καὶ μυστηριώδη εἰς τὸν οἰκίσκον τῆς ὁδοῦ τοῦ Κορυδαλοῦ. Τότε δὲ ἔλαβε χώραν σκηνὴ κατανυκτικωτάτη. Ὁ Ἀμερικανὸς ἐνεχείρισεν εἰς τὴν Λουκιανὴν ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Ἑλθίνης χαριέστατον βρέφος, τὸ ὁποῖον ὑπεμειδία ἐν τῷ ὕπνῳ του.

— Εἶνα· κοράσιον, εἶπεν εἰς αὐτοὺς μετὰ λυγμῶν ἡ ταλαίπωρος γυνὴ, καὶ ὀνομάζεται Ἑρριέττα. Δὲν εἶναι ἀληθές, ὅτι θὰ φροντίζητε πολὺ περὶ αὐτῆς. Ὡ! πόσον τὴν ἀγαπῶ! Ἄλλ' ἀποχωρίζομαι αὐτῆς, ἐπειδὴ μέλλω νὰ ἀποθάνω! Ὡ! ἐρκισθῆτέ μοι, ὅτι θὰ τὴν ἀγαπᾶτε, εἰσακούσατε τὰς παρακλήσεις θηησκουσίας.

— Ὡ! σὰς τὸ ἐρκιζόμεθα, κυρία, ἀπήντησαν μετ' ἐγκαρδίου ἐνθουσιασμοῦ ὁ Στέφανος καὶ ἡ σύντροφός του.

— Σὰς εὐχαριστῶ. Ὁ Θεὸς νὰ σὰς ἀνταμείψῃ. Χαίρετε, φίλοι μου. Χαῖρε, Ἑρριέττα μου! Ὑγιαίνει, προσηφίλης μου κόρη!

Καὶ ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους μετὰ σπασμωδικῶν λυγμῶν. Ὁ Γεώργιος ἀπέσπασε τοὺς δύο νέους ἀπὸ τῆς συγκινητικῆς ταύτης σκηνῆς.

— Ἄλλ' ἀδικεῖ ἀποθνήσκει; ἀνέκραξεν ὁ Στέφανος παραφερόμενος ἐξ εὐσπλαγγχίας ἅμα καὶ ἀγανακτήσεως.

— Ἐὰν ἀγαπᾶτε τὴν ζωὴν σας, σιωπήσατε· ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος ἀπειλητικῶς.

Ὁ Στέφανος ἠσθάνθη ὅτι ἦτο εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἀνθρώπου τούτου, κατενόησεν ὅτι πᾶσα ἀπόπειρα ἦθειε διακυνδυνεύσει ὅχι μόνον τὴν ζωὴν του, τὴν ὁποῖαν θὰ ἐβουλόζεν εὐχαρίστως, ἀλλὰ καὶ τὴν τῆς Λουκιανῆς καὶ τῆς μικρᾶς κόρης, ἣν ἠγάπα ἦδη καὶ τῆς ὁποίας ὠρκίσθη νὰ ἦναι ὁ προστάτης καὶ ὁ πατήρ. Ἄλλως τε ἀπεφάσισεν, ἅμα ἐξέλθῃ τῆς ἀποτροπαίου ταύτης κατοικίας, νὰ φέρῃ ταχέως βοήθειαν εἰς τοὺς δυστυχεῖς, τῶν ὁποίων ἤξευραν ὅτι ἠπειλεῖτο ἡ ζωὴ. Κατέβησαν πάλιν εἰς τὸ ἰσόγειον· εἰς τὸ δωμάτιον ἐνθα κατ' ἀρχὰς εἶχον εἰσαχθεῖ ὑπῆρχε τράπεζα,

ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειντο ὀγκώδης ἄρτος, δύο ἀχνίζοντα πινάκια καὶ μία ἐσκονισμένη φιάλη. Μ' ὄλην τὴν συγκίνησιν του ὁ Βορέλ, ἐπειδὴ ἦτο νῆστις πρὸ πολλοῦ, παρετήρησε μετὰ προσοχῆς τὰ φαγητά.

— Διὰ σὰς παρετέθησαν, τῷ εἶπεν ὁ μαῦρος Νάπος.

— Δι' ἡμᾶς ! ἀνέκραξεν ὁ Στέφανος ἐκπλαγείς.

— Πρόκειται νὰ ὀδοιπορήσητε ἐπὶ πολὺ, προσέθηκεν ὁ Ἀμερικανὸς εἰσελθὼν, ἐπομένως καθήσατε καὶ φάγετε.

Ὁ Βορέλ ἐστάθη καὶ παρετήρησε τὴν Λουκιανὴν. Δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ, ὅπως ἐπικαλοσθῆ βοήθειαν ὑπὲρ τῶν δύο θυμάτων ; Ἀλλ' ἐγνώριζεν, ὅτι τὸ σῶμα ἔχει ἀπολύτους τινὰς ἀνάγκας, καὶ ἤσθαι ἐκυτόν ἐξησθημένον, ἐπειδὴ ἡ πεῖνα ἠνώχλει τὸν στόμαχόν του· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσκοτίζοντο καὶ τὰ ὠτα του ἐδόμθουν· ἐὰν ἔμενε νῆστις ἐπ' ὀλίγον ἀκόμη θὰ κατεβάλετο ἐκ τῆς ἀσιτίας. Ἄλλως τε ἐσυλλογίσθη, ὅτι ἐφ' ὅσον θὰ ἦτο ἐκεῖ οὐδὲν ἤθελον ἀποπειραθῆ κατ' ἐκείνων, οὓς ἤθελε νὰ βοηθήσῃ. Ἐκάθησε λοιπὸν ἀρόθως εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἀφοῦ προσέφερε φαγητὸν καὶ εἰς τὴν σύντροφόν του ἤρξατο γεμίζων τὸν στόμαχόν του. Δὲν ἐγχοροτρίβει βεβαίως γευόμενος τὰ φαγητὰ καὶ δοκιμάζων τὸν οἶνον· ἄλλως τε τὰ πάντα τῷ ἤρεσκον, ἐπειδὴ ἐπέινα. Μόνον περὶ τὸ τέλος τοῦ γεύματος, ὅτε ἐχόρτασαν, παρετήρησαν ἀμφότεροι, ὅτι ὁ οἶνος εἶχεν ἰδιόζουσαν τινα γεῦσιν. Ἐμελλον δὲ νὰ σηκωθῶσι καὶ νὰ ἀποχαιρετήσωσι τὸν ξενίζοντα, ὅτε ὑπερβολικὴ νάρκωσις κατέλαβεν αὐτούς· ὁ Βορέλ τρίς ἢ τετράκις προσεπάθησε νὰ ἐγερθῆ ἐκ τῆς ἐδρας του, ἀλλὰ πάντοτε ἐπανάπιπτε βαρέως ἐπ' αὐτῆς. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν νεάνιδα, αὕτη ἐκοιμᾶτο ἤδη βαθέως ψιθυρίζουσα, ὡς ἐν ὄνειρῳ, μονότονον ἄσμα, ὅπερ ἐχρησίμευε πρὸς ἀποκοίμησιν τοῦ ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς βρέφους. Ὁ Λαμάρ ἰστάμενος σιωπηλὸς εἰς τινα σκοτεινὴν γωνίαν τοῦ ἐστιατορίου ἐμειδίασεν ἰδὼν τὸν νέον καὶ τὴν σύντροφόν του βυθισθέντας εἰς ὑπνον· τῇ διαταγῇ του δὲ αἰφνιδίως ἅπαντα τὰ φῶτα ἐσβέσθησαν.

— Πράξον, εἰ σὲ διέταξα, εἶπεν ἐπιτοκτικῶς πρὸς τὸν Μαῦρον καὶ ἐπᾶνελθε ταχέως· ἡμίσεια ὥρα σοὶ ἀρκεῖ.

Ὁ ὑπρέτης ὑπεκλίθη. Τοῦ Ἀμερικανοῦ ἐξεληθόντος, τέσσαρες ἄνθρωποι εἰσῆλθον εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Νάπος εἶπε λέξεις τινὰς χαμηλοφώνως. Ἀμέσως ἡ Λουκιανὴ καὶ ὁ Βορέλ ἠρπάγησαν καὶ ἐκοιμήθησαν ὡς δύο ἀβρανῆ σώματα εἰς τὸ ὄχημα, ὅπερ τοὺς εἶχε φέρῃ, καὶ μετὰ ἐν δευτερόλεπτον ἡ ἄμαξα διῆρχετο τροχάδην τὰς ἐρήμους ὁδοὺς τῆς συνοικίας Μουφφετάρδ.

Περὶ τὴν πέμπτην πρωΐνην ὥραν σφοδρὸς ἄνεμος ἤρχισε νὰ ταράσῃ τὴν πυκνὴν ομίχλην τὴν περικαλύπτουσαν τοὺς Παρισίους. Ὁ ἥλιος διαπερῶν δυσκόλως τὰ πυκνὰ καὶ ζοφερά νέφη ἐφώτιζεν ἄσθενῶς, ἀνατολικῶς τοῦ Charenton, τὰς ἐρήμους ὄχθας τοῦ Σηκουάνα, ἐν δὲ τῇ ψυχρᾷ καὶ συννεφεῖ πεδιάδι μόλις ἤρχισε νὰ διαλύηται τὸ νυκτερινὸν σκότος· ὁ θόρυβος ἤρχισε νὰ ἀναζωογονῆται εἰς ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας καὶ ἐφαίνοντο ἐπιπλέοντα τὰ πλοιάρια τὰ ἐκτελοῦντα τὸν πλοῦν τοῦ ποταμοῦ.

Αἶφνης ἐκ τῆς πλευρᾶς πλοιαρίου προσδεδεμένου εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην ὀλίγον ἄνωθεν τῆς συμβολῆς τοῦ Ματρῶνα (Marne) κεφαλὴ τις ἀπεχθῆς ἔχουσα στρογγύλους καὶ ἐξηγριωμένους ὀφθαλμούς· καὶ μορφὴν ἀνελεύθερον, ἀνυψώθη καὶ κατεσκόπευεν προσεκτικῶς τὰ πέριξ. Ἡ κεφαλὴ αὕτη φέρουσα κόμην ρυπαρὰν, ἦν ἐκάλυπτε κατεσχισμένος πῖλος ἀνέπνεε φρίκην καὶ ἀπέχθειαν μετ' ὀλίγον ἐφάνη ὅλον τὸ σῶμα καὶ παρουσιάσθη ἐν τῶν τρομερῶν ἐκείνων ὄντων καλουμένων νυκτοκλεπτῶν, οἵτινες πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν ἦσαν ὁ τρόμος τῶν πορθιμένων, τῶν ὁποίων ἐλήστευον τὰ πλοιάρια. Τὸ ἄτομον τοῦτο ἐφόρει ρακώδη καὶ κατελασπωμένον κυανοῦν χιτῶνα καὶ πεπαλαιωμένον ἐπενδύτην τοῦ αὐτοῦ χρώματος, εἰς ὅλον δὲ τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἐξωγραφημένη ἡ κακία καὶ ἡ ἀθλιότης. Ὁ νυκτοκλέπτης ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς περὶ ἑαυτὸν μοναξίας ἐπήδησεν ἐκ τοῦ πλοιαρίου τοῦ χρησιμεύοντος εἰς αὐτὸν ὡς ὄσυλον. Ἀφοῦ δὲ καὶ πάλιν παρετήρησε προσεκτικῶς τὰ πέριξ ἐπρόφερε βλασφημίαν διὰ τραχείας φωνῆς, ἔθεσεν εἰς τὸ στόμα μέγα τεμάχιον καπνοῦ καὶ βαθίσας τὰς χεῖράς του εἰς τὰ θυλάκιά του διηρθύνθη πρὸς τοὺς Παρισίους ἀκολουθῶν τὸν

ρουν του Σηκουάνα και ὀσφραϊνόμενος δεξιὰ καὶ ἀριστερά, μήπως ὑπάρχει τι ἀπὸ τὸ ὁποῖον νὰ προφυλαχθῆ ἢ εἰς τὸ ὁποῖον νὰ βυθίσῃ τὰ δάκτυλά του (νὰ κλέψῃ). Ἐξηκολούθησεν οὕτω τὸν δρόμον του μέχρι τῆς γαφύρας τοῦ Austerlitz χωρὶς νὰ συναντήσῃ κώλυμά τι, ἀλλ' οὕτε καὶ ἔρμαιον ἐνταῦθα διέκρινε πρὸς τὰ κάτω ἐπὶ τῆς ὄχθης ὡστε δύο ἀνθρωπίνους μορφὰς ἐξηπλωμένας ἐπὶ τῆς τρόπιδος ἀνεστραμμένου πλοιαρίου.—Τί νὰ ἦναι; διελογίσθη ὁ κακοῦργος διστάσας. Ρίψας δὲ τὰ βλέμματά του πρὸς τὰ ἔμπρὸς ἐνεθαρρύνθη ὀλίγον καὶ ἀπεφάσισε νὰ προχωρήσῃ πορευόμενος παρὰ τὸ θωράκιον τῆς προκυμαίας.—Προσοχή! ἐδῶ ὑπάρχει εἰκογένεια· καὶ ἐπροχώρησε λαθραῖοις βήμασι πρὸς τὸ σιωπηλὸν σύμπλεγμα, ὅπερ εἶχεν ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν του.

Θελκτικὴ τότε εἰκὼν παρουσιάσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κακοῦργου. Νέος καὶ νεῆνις στηριζόμενος ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἐκοιμῶντα ἀμέριμνος πλησίον ἀλλήλων. Διὰ τῶν βραχιόνων καὶ τῶν γονάτων τῆς ἡ νεῆνις εἶχε σχηματίσῃ φυσικὴν κοιτίδα, ἐνθα ἀνεπαύετο θελκτικὸν πλάσμα, ὅπερ μόνον ἠγρύπνει χωρὶς νὰ κλαίῃ, διότι εἶχεν ἀνεωφγμένους τοὺς ἐπαγωγοὺς καὶ γοργοὺς ὀφθαλμοὺς του. Τὸ ἀσθενέστατον τοῦτο ὄν ἐφαίνετο ὡς ἄγγελος ἀποσταλεὶς παρὰ τοῦ οὐρανοῦ, ἵνα προστατεύσῃ τὸν ὕπνον τῶν φυλαττόντων αὐτό. Ἄλλ' ἡ χαρίεσσα αὕτη εἰκὼν δὲν συνεκίνησε τὸν κακοῦργον, ὅστις εἰσέδυσεν ἔρπων πρὸς τοὺς ὑπνώττοντας νέους· μετ' ὀλίγον ἡ ἀπεχθὴς κεφαλὴ τοῦ ἐφάνη ἄνωθεν τοῦ ὑπὸ τῆς μικρᾶς οἰκογενείας σχηματιζομένου συμπλέγματος καὶ αἱ τραχιῆαι χεῖρές του, οὕται εὐκίνηται ἐκ τῆς περὶ τὸ κλέπτειν ἔξεως, ἠρεύνησαν ἐπιτηδεῖως κατ' ἀρχὰς τὰ θυλάκια τοῦ νέου.

—Οὕτε λεπτήν! ἐψιθύρισεν ὁ κακοῦργος μὲ ὕφος ἀπελπιστικόν. Ἡ γυναῖκα θὰ ἔχη τὸ χρηματικόν.— Ἐμελλε δὲ νὰ ἐξεκολούθησῃ τὰς ἱρεύνας του, ὅτε τὸ σύμπλεγμα ἐκινήθη. Ὁ κακοῦργος ἐπήδησε πρὸ τὰ ὀπίσω καὶ ταυτοχρόνως ἔσυρεν ἐγχειρίδιον, ὅπερ εἶχε κεκρυμμένον ὑπὸ τὸν ἐπενδύτην του ἀλλ' ἡ κίνησις ὑπῆρξεν ἄνευ ἀποτελέσματος, διότι οὐδεὶς ἐξηγέρ-

θη. Ὁ νυκτοκλέπτης ἐπανῆλθεν κωφῶ τῷ βήματι, ἀλλὰ ταύτην τὴν φοράν ὑπῆρξεν εὐτυχέστερος εἰς τὰς ἱρεύνας του. Τῶντι ἐν τῷ διανοίγματι τῷ σχηματιζομένῳ ὑπὸ τοῦ ἐπενδύτου ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ νεανίου, διέκρινε μικρὸν τι χαρτοφυλάκιον ἐκ Ρωστικοῦ δέρματος, ὅπερ χαρτί τινα ἐξέχοντα καθίστων μαγευτικώτατον· ἐν τοῖς χαρτίοις τούτοις ἀνεγνώρισε τὴν εἰδικὴν κατασκευὴν τῆς Τραπεζῆς καὶ ἐμάντευσεν, ὅτι ὑπὸ τὰς πτυχὰς θὰ ἦσαν καὶ αἱ σφραγίδες τῆς. Τότε οἱ ὀφθαλμοὶ του καὶ τὸ πρόσωπόν του ἦναψαν ἐκ τῆς πλεονεξίας καὶ ἐν τῇ ἄφρονι ἀπληστίῃ του ἐθύθισεν ἀποτόμως τὴν χεῖρά του εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ κοιμωμένου· ἀλλ' ἡ χεὶρ του δὲν ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ θυλακίου, διότι ἰσχυρὰ παλάμη τὴν ἐκράτησεν, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἑτέρα ρωμαλαία χεὶρ ἐσφιγγε τὸν λαιμὸν του.

—Ὦχ! συνελήφθην! ἐφώναξεν ὁ κακοῦργος βραγχωδῶς.

—Πῶς, εἶπεν ὁ νέος ἐγερθεὶς ἐν καιρῷ διὰ νὰ συλλάβῃ τὸν κλέπτην, κλέπτομεν καὶ τοὺς φίλους.

—Ὁ κύριος Στέφανος Βορέλ! ἀνεφώνησεν ὁ κακοῦργος κατησχυμμένος, δὲν σᾶς ἐγνώρισα!

—Καλὰ σὲ συγχωρῶ Ἐνθυμοῦμαι, ψωμοζῆτα, ὅτι εἶσαι καλὸς ἐνίοτε καὶ ὅτι μοῦ ἔκαμες ἐκδουλεύσεις τινάς.

—Σᾶς τὰς ἐχεώστων, διότι ἐσώσατε τὴν ζωὴν μου τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, καθ' ἣν μεθυμένος καὶ ἐξω φρενῶν ἤθελον νὰ πηδῆσω ἐκ τοῦ παραθύρου τοῦ ἔκτου πατώματος.

—Δὲν ἐπρόξα καλῶς· διότι ἀντὶ νὰ συντρίψῃς τὴν κεφαλὴν σου ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, θὰ κατατολήθῃς ἐπὶ τινος δημοσίας πλατείας, κακοῦργε. . . . Εἰπέ μοι, δύνασαι νὰ μοὶ δανείσῃς ἑκατὸν σολῖδια διὰ νὰ προγευθῶ μετὸ τῆς νέας ταύτης.

—Ἐχετε καὶ παιδίον ὡς φαίνεται, ἀπήτησεν ὁ κακοῦργος.

—Ὦ! ἀνεφώνησεν ὁ Στέφανος ἐν μεγίστῃ ἐκπλήξει παρατηρήσας ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς ἀρτυνηθείσης Λουκιανῆς τὸ θελκτικώτατον καὶ χαριέστατον βρέφος.

—'Ἄλλ' ἔχετε καὶ περιουσίαν. Μήπως σᾶς ἔπεσεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ἐνῶ ἐκοιμᾶσθε ;

—Περιουσίαν, ἐγώ ; ἀνέκραξεν ὁ Στέφανος ἐρευνητῶν τὰ κενὰ θυλάκια τῆς περισκελίδος του. Ἐπειτα, τύψας τὸ μέτωπόν του.

—'Ω ! τὸ ὄνειρον ἐκεῖνο ! . . . Μήπως ἦτο πραγματικόν ; . . Ἄδύνατον. . . Ἄλλὰ ταῦτοχρόνως ὁ νυκτοκλέπτης τῷ ἐδείκνυε τὸ μικρὸν χαρτοφυλάκιον, ὅπερ τοσοῦτον ἐπωφθαλμία.

Ὁ Βορέλ ἀνοίξας τὸ χαρτοφυλάκιον εἶδεν, ὅτι ἐμπεριείχεν ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων εἰς χαρτονομίσματα. Ἡ δὲ Λουκιανὴ παρατηροῦσα τὸ ἐπὶ τῶν γονάτων της βρέφος, τὸν φίλον της ἔχοντα τόσα χρήματα καὶ τὴν ἀποτρόπαιον καὶ ἄγνωστον τοῦ κακούργου μορφήν ἐνόμιζεν, ὅτι ὠνεيرهύετο ἀκόμη. Πάντα ταῦτα τῇ ἐφρίνοντο φανταστικά, ἀκατάληπτα, ἀδύνατα. Ἐπειτα ὡς ὁ Στέφανος, ἐνεθυμήθη καὶ αὐτὴ.

— 'Ω ! εἶπεν, ἐν εἶδει παραλογισμοῦ, ἡ θνησκουσα γυνή . . ὁ δέσμιος ἀνὴρ . . ὁ ξένος ἐκεῖνος, ὅστις ἀπῆτει δικαιοσύνην καὶ ἐμελλε νὰ ἐκτελέσῃ τρομερὰν ἐκδίκησιν· πάντα ταῦτα δὲν ἦσαν ὄνειρον. Ἄλλὰ πῶς εὐρίσκόμεθα ἐδῶ τώρα ;

Ἦδη ὁμοῦς ὁ Βορέλ εἶχεν ἐννοήσῃ τὰ πάντα. Ὁ ξένος ἐφοβεῖτο, μήπως ἀποκαλυφθῇ· ὅθεν διὰ νὰ ἐκτελέσῃ ἀκωλύτως τοὺς ἀποτροπαίους σκοπούς του ἐποιήσατο χρῆσιν ναρκωτικῶν τινος δι' αὐτὸν καὶ τὴν σύντροφόν του. Ὁ οἶνος, ὅστις εἶχε ἰδιάζουσαν γεῦσιν, ἦτο τὸ ποτὴν, ὅπερ τοὺς ἐθύβησεν εἰς κεραυνοβόλον καὶ βαθὺν ὕπνον, καθ' ὃν ἀνάλεστοι καὶ ἀκίνητοι ἐφῆρθησαν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ὅπου ἦσαν κατ' ἀρχάς. Τὸ προπαρασκευαζόμενον στυγερόν ὄραμα θὰ εἶχεν ἐκτελεσθεῖ· πάντα θὰ εἶχον τελειώσῃ ἤδη· δῆμιος καὶ θύματα θὰ εἶχον ἐξαφανισθεῖ. Οὐχ ἤττον ὁ νέος ζωγράφος εἶχε καθήκον νὰ ἐπανεύρῃ τὴν οἰκίαν τοῦ ξένου καὶ ἐὰν προελάβανε νὰ προσπαθῆσῃ νὰ σώσῃ τοὺς δύο δυστυχεῖς ἐκ τῆς θέσεως τῶν ὁποίων εἶχε τόσον συγχινηθεῖ· ἐνοικιάσας ἐσπευσμένως δωμάτιόν τι εἰς τὸ πρῶτον τυχὸν ξενοδοχεῖον, ἀπέθηκεν ἐκεῖ τὴν Λουκιανὴν καὶ τὸ παιδίον καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ

τοῦ νυκτοκλέπτου διηυθύνθη πρὸς τὴν λεωφόρον τοῦ Νοσοκομείου. Ἄλλ' ἐπειδὴ εἶχεν ἔλθῃ ἐν καιρῷ νυκτός, συνάμα δὲ καὶ τὰ παραπετάσματα τῆς ἀμάξης ἦσαν κεκλεισμένα, οὐδαμῶς ἠδύνατο νὰ ἤξεύρῃ ὠρισμένως ὑὸ μέρος, ἐνθα εὐρίσκετο ἡ μικρὰ οἰκία· μολοντούτο ἐκ τῆς διευθύνσεως, ἣν εἶχεν λάβῃ ἡ ἀμάξα, ὁ νέος ζωγράφος ἦτο βέβαιος, ὅτι τὸν εἶχον ὀδηγήσει εἰς τὴν συνοικίαν Μουφρετάρδ. Φθάσας πλησίον τῆς πύλης τοῦ Φοντενεβλώ ἐξεπλάγη αἴφνης παρατηρήσας πυρκαϊάν, ἣτις εἶχεν ἐκραγεῖ οὐ μακρὰν αὐτοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ· ἐπετάχυνεν ἀμέσως τὴν πορείαν του διὰ τῆς λεωφόρου τῶν Γοβελίνων καὶ φθάσας εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ τοῦ Κορυδαλοῦ εἶδεν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς καιομένην οἰκίαν, ἣτις ἔκειτο ἐν τῷ μέσῳ κήπου, καὶ τῆς ὁποίας ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὴν πρόσοψιν. Ἐκεῖ ἐν τῷ μέσῳ τῆς πυρκαϊᾶς θὰ εὐρίσκοντο τὰ θύματα τοῦ Ἀμερικανοῦ.

Θὰ παλινδρομήσωμεν κατὰ τινὰς ὥρας, ὅπως παρευρεθῶμεν εἰς τὰς διαφοροὺς περιπετείας τοῦ φοβεροῦ δράματος τοῦ ἐπινοηθέντος ὑπὸ τοῦ ἐκδικητικῶν πνεύματος τοῦ Γεωργίου Λαμάρ. Κατὰ τὴν πέμπτην πρωΐνην ὥραν ὁ φυτειοῦχος ἀπέπεμψε τοὺς ἀνθρώπους του ἀφοῦ, ἐπλήρωσεν εἰς ἕκαστον τριῶν ἐτῶν μισθοῦς καὶ τοὺς ἐφιλοδώρησε πλουσίως. Εἶτα προσκαλέσας τὸν μαῦρον Νάπον τῷ ἐνεχείρισε ποσόν τι, ὅπερ ἐξησφάλιζε τὸ μέλλον του, διότι ὁ Νάπος ὑπῆρξε πάντοτε ὁ πιστότερος δούλος του ἐν Ἀμερικῇ καὶ ὁ μᾶλλον ἀφωσιωμένος ὑπηρέτης του ἐν Γαλλίᾳ. Ἐπειτα τὸν διέταξε νὰ κλείσῃ ἐξωτερικῶς ὅλας τὰς θύρας καὶ νὰ λάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὰ κλειδιά. Ὁ ταλαίπωρος Μαῦρος ἐφίλησε μετὰ δακρύων τὰς χεῖρας τοῦ κυρίου του· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχε συνειθισθῆ νὰ ὑπακούῃ τυφλῶς, οὐδεμίαν παρατήρησιν ἐποίησεν ὡς πρὸς τὰς διαταγὰς τοῦ φυτειοῦχου· προέβλεπε μολοντούτο ἀπίσιόν τι σχέδιον, διὸ ἀπεφάτισε νὰ μὴ ἀπομακρυνθῇ τῆς οἰκίας. Ἐξελθὼν λοιπὸν καὶ κλείσας τὴν θύραν τοῦ κήπου ἐκάθησεν ἐπὶ τινος λίθου καὶ περιέμενεν. Ὁ Ἀμερικανὸς ἐπανελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ ἦσαν ἡ Ἐλβίνα καὶ ὁ κόμης, Μεῦρὸν, ἤρχισε νὰ

κάμνη προτοίμασις τινὰς τὰς ὁποίας ὁ κόμης παρετήρει μετ' ἀνησυχίας, δηλαδή συνήθρουν σωρηδὸν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωμάτιου εὐφλεκτά τινα ἀντικείμενα. Ἡ Ἐλβίνα καὶ ὁ Ἑρρίκος ἐμάντευσαν ἀμέσως τὸν σκοπὸν τοῦ· διὸ, ὁ μὲν ἐταράχθη σπασμωδικῶς ὑπὸ τὰ δεσμά του ζητῶν νὰ τὰ θραύσῃ, ἡ δὲ νεαρὴ γυνὴ ἤρξατο νὰ κλαίῃ.

— Τέκνον μου! προσφιλέστατόν μου τέκνον! Δὲν θὰ σὲ ἐπανάιδω πλέον! ἐφώναζε θρηνοῦσα ἡ δυστυχὴς μήτηρ.

Ἐν τούτοις ὁ φυτειοῦχος θέσας πῦρ εἰς τὰ συσσωρευμένα ἀντικείμενα καὶ σταυρώσας τὰς χεῖρας καὶ πικρῶς μειδιῶν παρετήρει τὰς προόδους τῆς πυρκαϊᾶς ἔχων τὸ μέτωπον γαλήνιον καὶ τὸ βλέμμα μελαγχολικὸν καὶ σκυθρωπὸν. Τοιαύτη ἦτο ἡ ἐκδίκησις του. Ὁ Ἑρρίκος καὶ ἡ Ἐλβίνα ἐμελλον νὰ χαθῶσιν ἐν τῇ πυρκαϊᾷ ταύτῃ, αὐτὸς δὲ μισῶν εἰς τὸ ἐξῆς τὴν ζωὴν ἀπεφάσισε νὰ συναποθάνῃ μετ' αὐτῶν, ὅπως ἴδῃ ἰδίους ὄμμασι τὴν τιμωρίαν καὶ τὰς βασάνους τοῦ ἔχθρου του. Ὁ κόμης συνεστρέφετο ἐπὶ τοῦ ἐπίπλου, ἐφ' οὗ εἶχε δεθεῖ· ὑπὸ τὸ φέμωτρόν του ἐξέπεμπε ὑποκώφους κραυγὰς καὶ πνιγηροὺς ὀλολυγμούς· αἱ ἀπελπιστικαὶ προσπάθειά του ἐτάσσον ἐπὶ μᾶλλον τὰ ἀνθιστάμενα σχοινία ἐπὶ τῶν καταπληγμένων μελῶν του, τρομεροὶ δὲ σπασμοὶ κατεῖχον τὸ σῶμά του καὶ μὲ ἀγριωπὸν καὶ ἐπισημένον βλέμμα παρετήρει τὰς προόδους τῆς πυρκαϊᾶς· τὸ ὄχρον μέτωπόν του ἦτο κἀθιδρον, ἡ δὲ κόμη του ἠνωρθωμένη ἐκ τῆς φρίκης. Πάντα ταῦτα ἐμαρτύρουν τὸν κατέχοντα αὐτὸν τρομερὸν φόβον.

Ὁ Γεώργιος μόνος παρετήρει ἀπαθῶς καὶ ὑπερῆφάνως τὴν ἀπελπιστικὴν πάλην τοῦ ὠραίου καὶ ἀλαζόνους εὐπατρίδου, ὃν ὁ τρόμος καθίστα τότε δυσειδῆ. Ἐθριάμβευεν! Οὕτε ὁ ἐπιχειρῶν κίνδυνος, οὔτε αἱ περὶ αὐτὸν ἔρπουσαι ἀπειλητικαὶ καὶ μανιώδεις φλόγες, οὔτε ἡ πνιγηρὰ καὶ φλογερὰ ὡς ἐν καμίνῳ ἀτμοσφαῖρα, ἐν ἣ μόνος ἀνέπνεεν, οὔτε ὁ τριγμὸς τῶν καιομένων ἐπίπλων συνεκίνουν αὐτόν· ὡς Ἡρακλῆς ἠκτινοβολεῖ ἐν τῇ πυρᾷ, ἐν ἣ εὖρε τὸν θάνατον ἐνεκα τῆς ἐκδικητικῆς ὀρμῆς τῆς Διαινήϊ

ρας, τοιοῦτος ἐφαίνετο ὁ Ἀμερικανὸς ἐν τῷ μέσῳ τῆς πυρκαϊᾶς ταύτης. Ἡ Ἐλβίνα παράφρων καὶ λυσίκομος ἐκ τοῦ τρόμου ὅτε μὲν ἤρχετο, ὅτε δὲ ἐκλαίεν, ὅτε δὲ παρετήρει τὸν ἀπληπισμένον κόμητα ἢ ἰκέτευεν τὸν Γεώργιον Λαμάρ.

— ὦ! ἐάν ὁ Ἑρρίκος ἦτο ἐλεύθερος, ἤθελε μὲ σώσει! ἀνέκραξεν.

Ὁ φυτειοῦχος ἀκούσας τὴν κραυγὴν τῆς ἐσχάτης ταύτης ἐλπίδος ἐμειδίωσεν πικρῶς καὶ δράξας ἐγχειρίδιον εὐρισκόμενον ἐπίτινος ἐπίπλου ἐπροχώρησεν πρὸς τὸν κόμητα, ὅστις ἐνόμισεν ὅτι ὁ Ἀμερικανὸς ἐμελλε νὰ τὸν δολοφονήσῃ. Ἀλλ' ὁ Γεώργιος ἐν ροπῇ ὀφθαλμοῦ ἀποκόψας τὰ δεσμεύοντα αὐτὸν σχοινία τὸν ἀφῆκεν ἐλεύθερον. Ἡ Ἐλβίνα ἐξέθαλε κραυγὴν χαρᾶς. Ἀλλ' ὁ Ἑρρίκος ἀπαλλαγείς τῶν δεσμῶν του δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν οὔτε τὴν θρηνοῦσαν γυναῖκα, οὔτε τὴν ἐρωμένην του, οὔτε τὴν μητέρα τὴν ἐπιθυμοῦσαν νὰ ζήσῃ, ὅπως ἐπανίδῃ τὸ τέκνον τῆς, δὲν ἐφέρθη οὔτε ὡς ἄνθρωπος, οὔτε ὡς πατήρ, οὔτε ὡς ἐραστής. Ἐφοβεῖτο. Δι' ἐνὸς πηδήματος εὐρέθη εἰς τὴν ἄκραν τοῦ θαλάμου ψηλαφῶν τοὺς τοίχους, κραυγᾶζων, ὀλολύζων, ἐπικαλούμενος βοήθειαν κατὰ τῶν περικυκλωσῶν αὐτὸν φλογῶν, κλονίζων τὴν ἀνθισταμένην εἰς τὰς προσπάθειάς του θύραν, ἣτις τέλος ὑπεχώρησε. Διελθὼν αὐτὴν διηυθύνθη πρὸς τὴν κλίμακα ἐν τῷ μέσῳ καπνοῦ, σπινθήρων καὶ φλογῶν· περιπεσῶν σχεδὸν εἰς ἀσφυξίαν ἐκυλίσθη εἰς τὰς βραχιόδας, τὰς δὲ ἐπιθανάτους κραυγὰς του κατέπνιξεν ὁ θόρυβος τῆς πυρκαϊᾶς.

— Προδότη! κλέπτα καὶ ἄτιμε! ἐφώναζεν ὁ Λαμάρ βλέπων οὕτω λησμονούμενον καὶ ἐγκαταλειπόμενον τὸ θῆμα τοῦ κόμητος, τὴν ἀτυχῆ νεάνίδα, ἣτις καταβληθεῖσα ἐκ τῆς λύπης ἔκειτο πρηγῆς κατὰ γῆς.

Ὁ Γεώργιος, ὅστις ἤρχισε νὰ πνίγηται ἐν τῇ καμίνῳ ταύτῃ, ἔκυψε πρὸς τὴν νεάνίδα καὶ ἀνεγείρας αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Ἐλβίνα, τῇ εἶπε, θέλεις νὰ ἐπανίδῃς τὸ τέκνον σου;
Ἡ νεάνις ἐκινήθη ὀλίγον, ἀλλὰ μόνος ἠδυνήθη νὰ ἐκβάλῃ ἀ-

νάρθρους τινα ἤχους. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν αἱ ὕλοι συνετρίβησαν ἐκ τῆς δυνάμεως τῆς πυρκαϊᾶς, αἱ δὲ καταστρεπτικαὶ φλόγες μετεδόθησαν ἀπὸ τὰ παραθυρόφυλλα εἰς τοὺς ἐξωτερικοὺς τοίχους καὶ εἰς τὴν στέγην. Οἱ γείτονες ἰδόντες τὴν πυρκαϊᾶν ἔτρεξαν σωρηδὸν καὶ κατέβαλον μεγάλας προσπάθειάς πρὸς διάσωσιν τῆς ἐπαύλεως. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἔφθασεν καὶ ὁ Στέφανος.

— 'Ἄλλ' ἡ οἰκία κατοικεῖται ! ἀνέκραξεν.

Ἡ πυρκαϊὰ εἶχε προοδεύσει ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε οὐδεὶς ἐπεχείρει νὰ σώσῃ τοὺς ἐν αὐτῇ. Ὁ νεαρὸς ζωγράφος, ὅστις ἐγνώριζεν ὅτι ὑπεκρίπτετο ἐκεῖ ὀλόκληρον δράμα καὶ τὸν ἄνθρωπον τὸν θέσαντα τὸ πῦρ, ὀρμήσας εἰς τὸν κῆπον, ἐνθα κατέπιπτον σωρηδὸν ἀνημμένοι δαυλοὶ, κατέριψε τὴν ἐξωτερικὴν θύραν τῆς οἰκίας καὶ ἐρρίφθη ὡς παράφρων εἰς τὰς φλόγας. Μετ' ὀλίγον ἀνεράνη ἔχων τὸ πρόσωπον κατάμαυρον ἐκ τοῦ καπνοῦ, τὴν κόμην ἡμίφλεκτον καὶ τὰ ἐνδύματα κατακεκαυμένα· ἔφερε δὲ εἰς τοὺς βραχίονάς του τὸν κόμητα, ὃν ἀπέσπασεν ἀπὸ βέβαιον θάνατον. Ὁ ἱρωϊκὸς νεανίας ἐμελλε νὰ ὀρμήσῃ πρὸς διάσωσιν καὶ ἄλλων θυμάτων, ὅτε τρομερὸς κρότος ἠκούσθη. Στήλη καπνοῦ, κονιορτοῦ καὶ φλογῶν ἀνυψώθη μετὰ κρότου εἰς τὸν ἀέρα. Ἡ οἰκία κατέπιπτε· δὲν ἔμεινε πλέον εἰμὴ σωρὸς ἀπηνθρακομένων καὶ καπνίζόντων ἔρειπίων. Ἀμέσως ἤρχισαν νὰ σκάπτωσι τὰ ἔρειπια, ἀλλ' εἰς μάτην ἐζήτησαν τὸν Ἀμερικανὸν καὶ τὴν δυστυχεῖν γυναῖκα· οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ὑπελείπετο, εἴτε λείψανα ἀποτεφρομένα εἴτε ἐνδύματα ἀπηνθρακωμένα. Ἐν τούτοις ἡ πυρκαϊὰ δὲν θὰ εἶχεν ἐξαφανίσῃ αὐτοὺς καθ' ὀλοκληρίαν, ὥστε νὰ μὴ μείνωσιν ἴχνη. Ὁ Βορέλ ἐσυλλογίζετο.

Ποῖον ἦτο λοιπὸν τὸ μυστήριον τῆς ἐξαφανίσεως ταύτης !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΑΡΠΗΣ.

Οἱ Παρίσιοι εἶναι μέγα θέατρον μηχανηθὲν τρόπον τινὰ διὰ μεγάλην τινὰ μαγανείαν. Αἱ συνοικίαι ἐξαφανίζονται καὶ ἐν ροπῇ ὀφθαλμοῦ ἀναφαίνονται ἄλλαι νέαι· εἶναι τρόπον τινὰ ὀπτικά μεταβολαὶ ἐκτελούμεναι τῇ διαταγῇ τοῦ ἀρχιμηχανικοῦ. Ἡ ὄψις τῶν Παρισίων μετεβλήθη καθ' ὀλοκληρίαν ἀπὸ εἰκοσιν ἐτῶν. Πατήρις, ὁ τραπεζίτης οὗτος ὁ χορηγηθεὶς παρὰ τῆς φύσεως, ἐρχόμενος εἰς τὴν πρωτεύουσάν διὰ νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη τοῦ υἱοῦ του, ματαίως θέλει ζητήσῃ, ἀφοῦ εἶπη πολλὰ περὶ τῆς ἀσωτείας καὶ διαφθορᾶς τῶν νέων κομψευομένων, τὸ ξενοδοχεῖον ἐνθα κατέλυσεν ἄλλοτε.

'Ἀλλὰ κατὰ τὸ 1847 οἱ ἀρχαῖοι Παρίσιοι ὑφίσταντο ἀκόμη. Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ὁδοῦ Ἄρπης δι' οὗ διέρχεται σήμερον ἡ λεωφόρος τοῦ Ἁγίου Μιχαήλ, ὑπῆρχεν οἰκία τις με ἐπιπλα, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἰδιοκτήτης εἶχε δώσῃ τὸ ὄνομα «Ξενοδοχεῖον τοῦ Κοραντιῶνος». Ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ τούτῳ κατόικουν συνήθως ἐργάτιδες καὶ σπουδασταί. Ἄς μὴ λησμονήσωμεν ὅτι εὕρισκόμεθα εἰς τὸν μῆνα Σεπτέμβριον καὶ ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην αἱ συνοικίαι τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς τοῦ Σηκουάνα εἶναι σχεδὸν ἔρημοι ἕνεκα τῆς θήρας καὶ τῆς διακοπῆς τῶν μαθημάτων. Ἄλλ' αἴφνης πρὸ τῆς συνήθους ἐποχῆς ἦλθον εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον ἄγνωστοὶ ξένοι. Τρόντι κατὰ τὴν πρωτὴν τῆς 27 Σεπτεμβρίου νεανίς τις μετὰ χαριστάτου βρέφους ἐγκατεστάθη εἰς τι τῶν καλλιτέρων ὀωματίων. Μετὰ δύο ὥρας μαῦρός τις ἐλθὼν ἐζήτησεν ἐν ὑπόστεγον ὀωματίον. Ὁ Μαῦρος οὗτος διήγειρε τὴν περιέργειαν καὶ τὴν δυσπιστίαν τοῦ ἰδιοκτήτου, ἐπειδὴ εἶχε τὴν κόμην ἡμίκαυστον, τὰς χεῖρας τὸ πρόσωπον καταπληγωμένα καὶ τὰ ἐνδύ-

ματα ἐσχισμένα καὶ κατελασπωμένα· ἀλλ' ἐκ τῶν θυλακίων του ἐξήγε κυλίνδρους χρυσῶν νομισμάτων καὶ χαρτονομίσματα κανονικώτατα. Οὐδεμίαν λοιπὸν αἰτίαν εἶχε νὰ τὸν ἐκδιώξῃ καὶ ἐπομένως τῷ παρεχώρησεν ἕν ὑπόστεγον ἑωμάτιον. Μόλις ὁ Μαῦρος κατέλαβε τὸ ἄθλιον καὶ πενιχρὸν δωμάτιον, ἀμαξὰ τις ἐστάματίσε πρὸ τῆς θύρας τοῦ Ξενοδοχείου. Δύω ἄνθρωποι, ὧν ὁ μὲν ἦτο ρακενδύτης, ὁ δὲ ἔφερον ἱματισμὸν ἄχαριν, κατέβησαν ἐκ τῆς ἀμάξης ὑποβαστάζοντες εἰς τοὺς βραχίονάς των νέον τινα, ὃν μετεκόμισαν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον λίαν προφυλακτικῶς. Οἱ νεήλυδες ἐζήτησαν τρία δωμάτια, ἕν διὰ τὸν ἀσθενῆ καὶ δύο δι' ἑαυτοὺς.

Ἄναμφιβόλως αἱ ἀναγνώσται ἀνεγνώρισαν τὰ διάφορα ταῦτα πρόσωπα. Ἐκεῖ ἦσαν ἡ Λουκιανὴ καὶ ἡ μικρὰ Ἑρριέττα· ὁ Βορέλ, ὅστις τῇ συνεργείᾳ τοῦ Ὀκνηροῦ (οὗτω ἐκαλεῖτο ὁ νυκτοκλέπτης) ἔφερον εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τὸν κόμητα Μεῦζῶν, τοῦ ὁποῦ τοῦ λογικὸν εἶχε ταραχθεῖ, ἡ δὲ ζωὴ εὐρίσκετο εἰς κίνδυνον. Ὡς ἐκ θαύματος βεβαίως ὁ Βορέλ ἠδυνήθη νὰ τὸν ἀποσπᾷ ἐκ βεβαίου θανάτου ριφθεὶς ἐν τῷ μέσῳ τῶν φλογῶν καὶ διακυβεύσας τὴν ζωὴν του· καθότι ἠγνόει τὸν ἐν Παρισίοις σκανδαλώδη βίον τοῦ κόμητος καὶ τὴν ἐν Ἀμερικῇ ἄτιμον διαγωγὴν του, ἐγνώριζε δὲ μόνον ὀλίγα τινὰ ἐκ τῶν συνεχομένων μετὰ τὸ δράμα, τοῦ ὁποῦ θεάτρον ὑπῆρξε ἡ μικρὰ οἰκία τῆς ὁδοῦ τοῦ Κορυδαλοῦ. Κατ' αὐτὸν ὁ Ἑρρίκος ἦτο ἀθῶον θῦμα σκληρᾶς τινος ἐκδικήσεως. Πάντες οἱ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἔδειξαν μέγιστον ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἔσπευσαν πρὸς ζήτησιν ἱατροῦ. Μετ' ὀλίγον ἔφθασεν ὁ ἰατρὸς Βερδιέρος, ὅστις, ὄφου ἐξήτασε τὸν ἀσθενῆ καὶ ἀπηύθυνεν ἐρωτήσεις τινὰς πρὸς τὸν Βορέλ, ἐβεβαίωσεν ὅτι ἡ ἠθικὴ κατάστασις τοῦ ἀσθενοῦς εἶχε πρὸ πάντων προσβληθεῖ καὶ ὅτι εἶχεν ἀνάγκην ἀναπαύσεως καὶ μεγάλης περιποιήσεως. Πάντες ἀπεσύρθησαν καὶ αὐτὸς ὁ Βορέλ φρονῶν, ὅτι ἀναπαυτικὸς ὕπνος θὰ ἀπέδιδε εἰς τὸν πάσχοντα τὰς δυνάμεις του· πρὸς δὲ τούτοις καὶ αὐτὸς, ὡς διεληθὼν τὴν νύκτα σχεδὸν ἐν ἀγρυπνίᾳ καὶ ὑποστὰς ποικίλας συγκινήσεις, εἶχεν ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

Ὁ θάλαμος, ἐν ᾧ εὐρίσκετο ὁ ἀσθενὴς εἶχε μείνει σχεδὸν ἐν τῷ σκότει. Μεγάλα παραπετάσματα, τῶν ὁποίων αἱ πυκναὶ πτυχαὶ ἔφθανον μέχρι τοῦ σανιδώματος, περιεκύκλουν τὴν κλίνην. Αἰφνης τὰ παραπετάσματα ἐκινήθησαν καὶ εἰδελθῆς τις μορφή ἐξήθεν ἐκ τοῦ μεταξὺ τῆς κλίνης καὶ τοῦ τοίχου μέρους καὶ κατεσκόπευτε μετὰ προσοχῆς τὸν θάλαμον.

Ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς περὶ ἑαυτὸν σιωπῆς ἄνθρωπός τις ρακενδύτης ἐφάνη εἰς τὸ σκόφος καὶ ἐπροχώρησε πρὸς θρόνον τι, ἐφ' οὗ ἦσαν τὰ ἐνδύματα τοῦ κόμητος. Τὸ ἄτομον τοῦτο ἀπλῶσαν ἐπιτηδείως χεῖρα τραχεῖαν ἔλαβε το ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ἅπαντα τὰ ἐνδύματα τοῦ κόμητος καὶ ἀνέστρεψε μετ' ἀπληστίας τὰ θυλάκια.—Ὁ πολίτης ἴσως λησμονήσῃ νὰ μὲ πληρώσῃ διὰ τοὺς κόπους μου, ἐψύθουσι· ἐγὼ δὲν θὰ τολμήσω νὰ τοῦ ζητήσω τίποτε· ἡ δαίλια μὲ κατέστρεψεν, ὥστε ἄς πληρωθῶ μόνος μου, ἄς τὰ λάβω ὅλα. Καὶ λέγων ταῦτα μετεβίβαζεν εἰς τὰ θυλάκια του, πᾶν ὅ,τι εὕρισκεν εἰς τὰ τοῦ κόμητος· ἀκολούθως ἐπροχώρησεν ἀροβατῶν πρὸς τὴν θύραν.

— Φίλε μου, ἀνέκραξε πρὸς αὐτὸν φωνὴ τις ἐλησμονήσας τὸν ὑπενόυτην(γελέκον).

— Αἶ! ἀνεφώνησεν, ὁ κλέπτης στρυφεὶς ἐπτοημένος, νομίσας, ὅτι ἔμελλον νὰ τὸν συλλάβωσιν.

— Λάβε τα ὅλα· δὲν πειράζει, εἶπεν ἡ αὐτὴ φωνὴ μετὰ πραότητος.

— Διάβολε! ἐψύθουσι ἐμπεισὼν εἰς ἀμηχανίαν· ὁ ἄγνωστος ἐξύπνησεν, ὅθεν ἄς προσπαθῆτω νὰ τὸν ἐξαπατήσῃ. Πῶς ἐξυπνήσατε, εἶπεν ἀσθονόμενος πρὸς τὸν κόμητα· εἰσεύρετε; ἐγὼ σᾶς ἔφερα ἐνταῦθα.

— Διὰ νὰ μὲ κλέψῃς εὐκόλως· Κύριε! ἀνεφώνησεν ὁ Ὀκνηρὸς (διότι ἦτο αὐτὸς) μετὰ κωμικῆς ἀνανακτήσεως.

— Τί ἔκαμες λοιπὸν ἐκεῖ;—Ἐκαθάρισον τὰ ἐνδύματά σας.

— Συναμα ἐσειγύριζες καὶ τὰ χρήματά μου. Τί κρατεῖς λοιπὸν εἰς τὰς χεῖρας;

— 'Ο 'Οκνηρός ἔκρυψε ταχέως ὑπὸ τὸ ἐπανωφόριόν του τὸ μαχαίριον, ὅπερ εἶχεν ἐξαγάγη ὅταν ὁ κόμης τὸν ἐφώναξεν.

— Εἶσαι πονηρός, εἶπε σκωπτικῶς ὁ κόμης. Καλὰ, σὲ ἐκτιμῶ.

— Τί; ἠρώτησεν ὁ κακοῦργος εἰς ἄκρον ἐκπλαγεῖς.

— Εἶσαι κατάλληλος δι' ἐμὲ καὶ σὲ λαμβάνω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου.

'Ο 'Οκνηρός παρετήρει ἐκστατικὸς ἀγωνῶν, ἂν ὁ κόμης εἰρωνεύετο ἢ ὠμίλει σπουδαίως. — Μήπως εἶσαι ἀπὸ τοὺς συντρόφους; εἶπε τέλος μετὰ κυνικοῦ καγχασμοῦ.

— Οἱ σύντροφοί σου, παληάνθρωπε, ἀπήντησεν ὁ κόμης ἀγανακτήσας, εἶναι εἰς τὸ κάτεργον, ὅπου θὰ ὑπάγῃς ποτέ καὶ σύ.

— Πιστεῦω, ὅτι θὰ συνεννοηθῶμεν. Ἀφοῦ δὲν ἔχεις ἄλλο τι καμῶν εἶπες, ἀναχωρῶ. Κατοικῶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο εἰς τὸ πέμπτον πάτωμα καὶ ὀνομάζομαι Φραγκῆσκος ὁ Ἀκ αμάτης, δοῦλός σας.

— Πόσα εὔρες εἰς τὰ θυλάκιά μου, ἠρώτησεν ὁ κόμης διακόψας αὐτόν.

— ὦ! μόλις 200 φράγκα, σχεδὸν τίποτε.

— Πράγματι εἶναι ὀλίγα, ἀλλὰ προμηθεύθητι δι' αὐτῶν πλήρη ἐνδυμασίαν καὶ ἐπάνελθε. Αὐριον θὰ ἔχωμεν χρήματα.

— 'Ο πληθυντικὸς οὗτος ἤχησεν εὐαρέστως εἰς τὰ ὦτα τοῦ 'Οκνηροῦ.

— Λοιπὸν πρέπει νὰ ἀλλάξω ἐξωτερικόν, ἐπανελάθειν ὁ νυκτοκλέπτης νὰ φορέσω δηλ. ἐπανωφόριον, λουστρίνια καὶ ὑψηλὸν καπέλλον. Μεῖνε ἤσυχος. Ἀλλὰ πρὸς ποῖον σκοπὸν;

— Διὰ νὰ σὲ ἐκλάβωσιν ὡς ἐντιμὸν ἄνθρωπον, ὅπως δυνηθῆς αὐριον νὰ σιγυρίσῃς δέκα χιλιάδας φράγκων.

— Εἰς μονέδαν; Καλὰ, συμφωνῶ. θὰ ἐπανεθῶ τὸ ἐσπέρας. Τώρα θὰ ὑπάγω νὰ τριγυρίσω εἰς τὰ μέρη τοῦ Ναοῦ (Temple) διὰ νὰ εὔρω κάμμιναν στολὴν εἰς καλὴν τιμὴν. Καὶ ἐβάδισε πρὸς τὴν θύραν. — Ἀδιάφορον, ἐπανελάθει σναματῶν αἴφνης, 10 χιλ φράγκων κατὰ τὸ λέγουσιν, ἀλλ' 100 χιλ. εἶναι ἀκόμη καλλιτέρας.

— Τί ἐννοεῖς; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— 'Ο κύρ Βορέλ ἔχει κάμποσον χρηματικόν.

— Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Βορέλ; — Ἐκεῖνος, ὅστις σὲ ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὴν φωτιάν, διότι ἐγώ, μὰ τὸν θεόν, δὲν θὰ ἀπεφάσιζον νὰ καψιλισθῶ πρὸς χάριν σου. Ἐν συντόμῳ τοῦ ἔπαιον ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἐν δέμα χερτονομισμάτων καὶ ἐν εὐμορφον παιδάκι. Ἐγὼ εὐχαριστοῦμαι μὲ τὸ δέμα, ἂν ὁ Βορέλ συνεβιάζετο . . .

— Θὰ ἠρνεῖσο νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου χάριν τοῦ εὐήθους τούτου ρακενδούτου.

— Μὴ τὸν κατηγορεῖς τόσο πολὺ, διότι ἂν δὲν ἦτο αὐτός, θὰ εἶχες τώρα τελειώσῃ τὸν λογαριασμόν σου μὲ τὸν ἐπάνω κόσμον· εἶναι καλὸς νέος καὶ δὲν θέλω νὰ τὸν κατηγοροῦσιν ἐμπρὸς μου.

'Ενῶ ὁ 'Οκνηρός ἐξεφράζετο οὕτως εἰς τὴν χυδαῖαν γλῶσσάν του, ὁ κόμης ἐσυλλογίζετο. Αἴφνης τύψας τὸ μέτωπόν του.

— Καλὰ, ἀνέκραξεν, ἀλλὰ τὰ χρήματα τούτα εἶναι ἰδικά μου, καὶ ἐξεύρω, πῶς νὰ τὰ λάβω. — Καὶ πῶς;

— Τοῦτο ἀφορᾷ ἐμὲ, θέλεις νὰ ἐνεργήσῃς; Θὰ σὲ πληρώσω ἀρκετὰ καλὰ.

— Τῶντι εἶπεν ὁ 'Οκνηρός, ὁ Βορέλ, ὅστις μὲ ἐξήτει τὸ πρῶν 400 σολοῖα, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐκέρδισε τόσα χρήματα μουντζουρώνων τὰ χαρτία (ζωγραφίζων) ὥστε εἰς ἄλλον θὰ ἀνῆκον τὰ χρήματα ταῦτα· ἀφοῦ δὲ μὲ βεβαιώνεις ὅτι εἶναι ἰδικά σου δὲν θέλω ἄλλην ἐξήγησιν. Καὶ ἐξῆλθε.

— Τὰ χρήματα ταῦτα, διελογίσθη ὁ κόμης ἐδόθησαν διὰ τὸ τέκνον τῆς Ἐλβίνας, διὰ τὴν κόρην μου. 'Ο πατήρ κέκτηται δικαιώματα ἐπὶ τῶν τέκνων του, φυσικώτατον λοιπὸν εἶναι νὰ λάβω ἐγὼ τὸ ποσὸν τοῦτο ἢ ἐκουσίως ἢ βιαίως.

'Ο κόμης μείνας μόνος ἐστήριξεν ἐπὶ τῶν χειρῶν του τὸ σκυθρωπὸν καὶ πλήρες ἐξημμένων ἰδεῶν μέτωπόν του. Τί ἐσκέπτετο, τί τὸν ἀπησχόλει τόσο πολὺ; Ἀνεπόλει ἄρα γε τὰς περιπετείας τοῦ παρελθόντος βίου του, τὰς δυστυχίας, εἰς ἃς ἔρριψε τὴν Ἐλβίναν, καὶ τὰ τρομερὰ συμβάντα τῆς παρελθούσης ὀλεθρίας νυκτός.

καθ' ἣν εὐρέθη τόσῳ πλησίον φρικτοῦ θανάτου; Ὅχι· διότι τὸ παρελθὸν δὲν ἄφινεν ἐντυπώσεις ἐπὶ τοῦ πνεύματος τούτου τοῦ ἐπιζητοῦντος ἀκαταπαύστως καινοφανεῖς ἡδονάς.

Ὁ Ἑρρίκος εἶχε τι ἐπαγωγὸν προκαλοῦν τὴν γενικὴν συμπαθειαν· ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐξήρχετο ἡ ἡδέϊα καὶ διαπεραστικὴ φλόξ ἡ μαρτυροῦσα ψυχὴν ἐρωτικὴν καὶ φιλήδονον· ὅταν τὸ ἐπαγωγὸν καὶ τακερὸν βλέμμα του προσηλοῦτο ἐπὶ γυναικὸς, αὕτη ἀνεσκίρτα καὶ ὠχρία, διότι ἀμέσως εἶχε προσβληθεῖ ἡ καρδία της. Ὁ Ἑρρίκος ἐγνώριζε τὴν ὀλεθρίαν ταύτην ἰσχὺν τῶν ὀφθαλμῶν του, οἵτινες ἦσαν ὡς ἀπατηλὰ πρίσματα, δι' ὧν διερχόμεναι αἱ καταχθόνιοι ἀκτῖνες τῆς ψυχῆς του ἐξέπεμπον οὐρανόους λάμπεις. Λέγουσιν, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ εἶναι τὸ κάτοπτρον τῆς καρδίας. Παράδοξος ἀπάτη! Παρατηρήσατε ἀμαυρὸν τινα ὀφθαλμόν, οὗτος ὑποκρύπτει ψυχὴν ἀγαθὴν καὶ ἐνθουσιώδη· ἐνῶ ὑπὸ θελκτικὸν πρόσωπον, ἐν ᾧ ἀκτινοβολοῦσι δύο φωταυγεῖς ἀστέρες, θέλετε εὐρητὸν ὄλον· ὅπισθεν αὐτῶν κρύπτεται ψυχρὸς ἐγωϊσμὸς καὶ σκληρὰ φύσις.

Ταῦτος ἦτο ὁ κόμης Μειῦρών. Ἐσκέπτετο περὶ τοῦ μέλλοντος, οὐδὲν μετὰ μελόμενος διὰ τὸ παρελθόν· ἐνησχολεῖτο μόνον, ὅπως ἤξεύρη τὰ μέσα, δι' ὧν νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν ἀκόλαστον, σκανδαλώδη καὶ σπάταλον βίον, τὸν ὁποῖον ἕως τότε διήγαγεν. Αἱ συμφοραὶ, τὰς ὁποίας ἐπροξένησεν, οὐδεμίαν ἐντύπωσιν ἐποίουν εἰς τὴν ἀνάληψον καρδίαν του· μόνον τὰ φριδρὰ μειδιάματα ὠραίων γυναικῶν, ὁ εὐφρόσυνος ἤχος τοῦ χρυσοῦ, οἱ γέλωτες τῶν νυκτερινῶν συμποσίων, ἡ μέθη τοῦ χαρτοπαιγνίου καὶ τῶν παραλόγων στοιχημάτων, οἱ στρόβιλοι τῶν ἐκδρομῶν καὶ τῆς ἱππασίας ἐξήγειρον τὰς εὐερεθίστους ὀρέξεις του καὶ ἀπησχόλουν τὸ πολυμήχανον πνεῦμά του.

Ὁ κόμης ἐν τούτοις ὦν καταβεβλημένος ἐκ τῶν νυκτερινῶν συμβάντων ἀπεκοιμήθη μ' ὄλον τὸν ἐσωτερικὸν ἐρεθισμόν του.

Ἦτο 11 η π. μ. ἡ ἡμέρα ἦτο βροχερά, τὰ δὲ νέφη πυκνὰ καὶ ζοφερά. Κατὰ τὴν ὥραν ταύτην μεγαλοπρεπὲς τι ὄχημα ἄνευ ση-

μάτων διερχόμενον τὴν λεωφόρον Μοντμάρτης ἐσταμάτησε πρὸ τῆς διόδου τοῦ Πανοράματος. Νεαρά τις γυνὴ κομψῶς ἐνδεδυμένη καταβάσα ἐξ αὐτοῦ εἰσῆλθεν εἰς τὴν διόδον· καταβιβάσασα δὲ τὴν πυκνὴν καλύπτραν τῆς ἐστῆς πρὸς τὰ ἀριστερὰ τῆς στοῦς Μοντμάρτης, διήλθε τὴν ὁμώνυμον ὁδὸν καὶ φθάσασα εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Παναγίας τῶν Νικῶν ἀνέβη μετὰ σπουδῆς εἰς τινα τῶν δημοσίων ἀμαξῶν τῶν σταθμευουσῶν παρὰ τὸ μέγαρον τοῦ Χρηματιστηρίου εἰποῦσα χαμηλοφώνως τὴν διεύθυνσιν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην. Ἡ ἀμαξα διελθοῦσα τὴν γέφυραν τῆς Συναλλαγῆς καὶ τὴν τοῦ Ἁγίου Μιχαὴλ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Ἀρπῆς καὶ ἐσταμάτησε πρὸ τῆς θύρας τοῦ Ξενοδοχείου τοῦ Καραντῶνος. Ὁ ἀμαξηλάτης ὦν βεβαίως προειδοποιημένος ἤνοιξε τὴν κικλιδωτὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου, ὥστε ἡ ἄγνωστος δι' ἑλαφροῦ πηδήματος ὑπερβᾶσα τὸ πεζοδρόμιον ἐγένετο ἄφαντος εἰς τὸν διάδρομον καὶ ἀνῆλθεν ἀπαρατήρητος τὴν κλίμακα τὴν φέρουσαν παρὰ τῷ οἰκοφύλακι. Ἄλλ' ὁ οἰκίσκος τούτου ἦτο κενός. Τοῦτο ὅμως εὐδὸλως ἐξέπληξε τὴν ἄγνωστον, ἥτις ἐζήτησεν εἰς τὸ σύνθηες καρφίον τὸ κλειδίον τοῦ ἀριθ. 3. Ἀλλὰ καὶ τὸ κλειδίον ἔλειπε.

— Μὲ πρόελαθε. Τόσῳ καλλίτερον, ἐπιθύρισε ἡ νεαρὰ γυνή.

Ἄνελθοῦσα τὴν κλίμακα ἐφθασεν εἰς τὸ δεῦτερον πάτωμα ἐθα ἐσταμάτησεν ὀλίγον ἀσθμαίνουσα, ὅπως ρίψῃ βλέμματά τινα περὶ ἑαυτὴν. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἠκεύσθησαν βήματα εἰς τὴν κλίμακα· ἡ νεαρὰ γυνὴ φοβηθεῖσα μὴ ἀναγνωρισθῆ ὑπὸ τῶν ἐρχομένων εἶδραξε τὴν κλεῖδα τοῦ ἀριθ. 3, ἥτις εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ ὀδοματίου καὶ ἀνοίξασα κατεσπευσμένως εἰσῆλθεν εἰς τὸ ὀδοματίον κλείσασα συνάμα μετὰ κρότου τὴν θύραν ἐν τῇ ταραχῇ της. Ἐκ τοῦ θορύβου τούτου ἀφυπνισθεὶς ὁ κόμης ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως τὴν ἄγνωστον ἐπισκέπτριαν.

— Ἡ κυρία Κλωδέλ! ἀνεφώνησεν ὁ κόμης. Τί διάβολον θέλει ἔδῳ;

Ποία λοιπὸν ἦτο αὕτη ἡ κ. Κλωδέλ, ἥτις ἤρχετο τόσον λα-

θραίως εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον καὶ τῆς ὁποίας ἡ αἰφνίδιος παρουσία ἐξέπληξε τὸν κόμητα.

Ὀλίγα τινὰ πρῶτον περὶ τοῦ ἀτόμου τῆς. Ἦτο ὡς εἶπομεν, νέα καὶ εὐειδής. Τὸ ραδὸν ἀνάστημά τῆς ἐκέκτητο θαυμασίαν ἀναλογίαν, τὸ δὲ γλυκὺ καὶ φιλομειδὲς πρόσωπόν τῆς εἶχεν ὕψος φιληδονίας ἀκτινοβολοῦν περὶ αὐτῆς ὡς διάδημα· ἡ ξανθὴ καὶ λεῖα κόμη τῆς ἦτο ἀναδεδεμένη ἐπὶ τῶν κροτάφων τῆς κατὰ τὸν συρμὸν τῆς ἐποχῆς· οἱ ζωροὶ καὶ στίλβοντες κυανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς εἶχον πολὺ τὸ ἐπαγωγόν, πολυτελής δὲ ἐνδύμασι περιέβαλλε τὰ σύμμετρα καὶ ἀνάλογα μέλη τῆς· δὲν ἐστερεῖτο μὲν εὐγενείας, ἔφερεν ὁμως ἐντυπον ἐπὶ τῶν χειλέων τὸ ἐράσιμον καὶ ψυχρὸν μειδίαμα τῶν πωλητριῶν. Ἐν συνόλῳ ἄπασαν τὴν μαγευτικὴν καλλονὴν τῆς τὴν ἐδανείζετο παρὰ τοῦ ἔρωτος.

Περὶ τῆς θέσεώς τῆς θὰ ὁμιλήσωμεν μετ' ὀλίγον. Πρὸς τίνα λοιπὸν σκοπὸν ἡ περικαλλῆς αὕτη κυρία εἰσῆλθε τόσον ἀπερισκέπτως εἰς τὸν κατοικοῦμενον θάλαμον; Ἡ ἐξήγησις εἶναι ἀπλουστάτη· ἡ Κυρία Κλωδὲλ, ἣτις ἤρχετο περιοδικῶς εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς ὁδοῦ Ἄρπης, ἐλάμβανεν συνήθως τὸν ἀριθ. 3, τὸν ὁποῖον ἐφύλαττον πάντοτε δι' αὐτήν. Οὐδεὶς ὁμως εὐρέθη νὰ τὴν προειδοποιήσῃ, ὅτι εἶχε καταληφθεῖ.

— Ἐρονέστη, εἶσαι ἐδῶ; ἠρώτησεν εἰσερχομένη ἡ νεαρὰ γυνή.

Ἐν τῷ θαλάμῳ ὑπῆρχε σκότος, καὶ ἐπειδὴ ἡ Κυρία Κλωδὲλ ἤρχετο ἐξωθεν ἕνεκα τῆς αἰφνίδιου μεταβάσεως ἐκ τοῦ φωτός εἰς τὴν σκιάν δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὰ περὶ αὐτήν. Ἀμέσως ὁμως ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἠνοίχθη ἐκ νέου καὶ ἡ νεαρὰ γυνὴ στραφεῖσα παρετήρησεν ἐπὶ τῆς φωτιζομένης φλιᾶς νεανίαν τινὰ πρὸς τὸν ὁποῖον ρηθεῖσα:

— Σὺ εἶσαι, ἀνέκραξε· σὲ προέλαβον λοιπόν.

— Προσοχή, ἐπιθύρησεν ἐκ τῆς κλίνης τοῦ ὁ κόμης, βλέπω ὅτι τὸ πρᾶγμα καταντᾷ σπουδαῖον· ἂν δὲν ἀπατώμαι γνωρίζω τὸν νέον τοῦτον. Ἀλλὰ μὰ τὸν Θεόν, αὐτὸς εἶναι ὁ ταμίας τοῦ Ἐμπορικοῦ Οἴκου Κλωδὲλ καὶ Σα. Τί σημαίνει τοῦτο; ἀναμφιβόλως

εἶναι ἐρωτικὴ συνέντευξις· τὰ δύο τρυγόνια θὰ ἠπατήθησαν ὡς πρὸς τὸν κοιτῶνα. Τί νὰ κάμω; Ἐὰν φανερωθῶ, θὰ λυπήσω τὴν προσφιλῆ Κυρίαν Κλωδὲλ· νὰ κρυφθῶ εἶναι πάλιν ἀγενές. Ἄλλ' ἀδιάφορον, ἄς μὴ καταιχνύω τὴν ἀξιολάτρευτον ταύτην κυρίαν. Καὶ λέγων ταῦτα ὁ κόμης ἐκρύβη ἡσύχως εἰς τὸ διαχώρισμα (τὸ μεταξὺ τῆς κλίνης καὶ τοῦ τοίχου μέρος).

Ὁ νέηλος παρίστα τὸν μικτὸν ἐκεῖνον τύπον τῶν κομψομένων ὑπαλλήλων καὶ τῶν εὐτραπέλων γραφείων· ἐκέκτητο δὲ τὰ προτερήματα ἐκεῖνα, ἅτινα ποιοῦσιν ἐντύπωσιν παρὰ τοῖς μεγαλεμπόροις τοῖς ὑποκρινόμενοις εὐγένειαν ἕνεκα τῆς καθημερινῆς τριβῆς μετ' ὀλίγων ἀτόμων τῆς ἀνωτάτης τάξεως. Ἀλλὰ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς ἀριστοκρατίας, ἣτις χρησιμεύει εἰς αὐτοὺς ὡς πελατεία ὑπάρχει μεγίστη ἀπόστασις ἡ εὐγένειά των καθίσταται ὀχληρὰ ἕνεκα τῆς ὑπερβολικῆς φιλοφρονήσεως, ἡ δὲ ἀμφίβολος εὐπροσηγορία των εἶναι αὐθάδης, ὕπουλος καὶ εὐμετάδελτος.

Μολταταῦτα ὁ Ἐρονέστης Βριέρ (οὕτως ὠνομάζετο) ἦτο ἀξιόλογος νέος. Τοιοῦτοι δὲ εὐρίσκονται συχνότατα παρὰ τοῖς Ἐμπορικοῖς Οἴκοις. Οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐνέφαινον εὐφυΐαν καὶ ζωηρότητα· τὸ βᾶσιμά του εἶναι ἀσφαλές, χνοάζον δὲ γένειον καλύπτει τὸ εὐειδὲς πρόσωπόν του καὶ κομψὸς ἐπενδύτης περιβάλλει τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημά του. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦτο ὠχρὸς καὶ μελαγχολικός· σφοδρὰ θλίψις κατεφαίνετο εἰς τὰ χαρακτηριστικά του. Ἡ κυρία Κλωδὲλ ἰδοῦσα αὐτὸν τόσῳ τεταραγμένον ἐστραύρωσε τὰς χεῖρας.

— Πρὸς Θεοῦ, τί ἔχεις; ἀνέκραξε πεσοῦσα ἐπὶ τινος ἔδρας.

Ὁ νεανίας δὲν ἀπήντησεν, ἀλλὰ περιεπάτει ἐν τῷ θαλάμῳ. Αἰφνης ἐπροχώρησε καὶ λαθὼν αὐτήν ἐκ τοῦ βραχίονος:

— Μαργαρίτα· εἴμεθα κατεστραμμένοι! ἀνέκραξεν.

— Κατεστραμμένοι! ἀνεφώνησε μετὰ φρίκης ἡ νεαρὰ γυνή.

— Μάλιττα, ὁ Κύριος Κλωδὲλ παρετήρησεν ἐλλείματα ἐν τῷ ταμείῳ καὶ λέγει ὅτι τὸν κλέπτο υσε! . . .

— Ἐρονέστη, πρέπει νὰ φύγῃς.

— *Ανευ ἡμῶν ; εἶπε μετὰ στεναγμοῦ ὁ νεανίας.— *Ἀμφότεροι.

— Ἐὰ μᾶς καταδιώξωσι, διότι ἢ κατ' ἀρχαίαις ἐμπιστοσύνης λογιζέται ὡς ἐγκλημα καὶ θά μᾶς συλλάβωσιν, ὅπου καὶ ἂν ὑπάγωμεν. *Ἐπρεπε νὰ προΐδητε, ὅτι θά ἐφθάνωμεν εἰς τοιαύτην θέσιν· ὑπῆρξαμεν ὁμοῦ ἀμφότεροι ἀτυλλόγιστα.

— *Ὁ ! *Ἐρνέστη, μετανοεῖς λοιπόν, διότι με ἠγάπησας.

— *Ὁχι· Μαργαρίτα· ἀπ' ἐναντίας εὐλογῶ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν σὰς εἶδον κατὰ πρῶτον, διότι ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης χρονολογεῖται ὁ ἄπειρος ἔρωσ, ἂν τρέπω δι' ἡμᾶς· εὐλογῶ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐτόλμησα νὰ σὰς εἶπω πόσον εἶσθε ὠραία. Σὰς ἔδωκα τὰ πάντα, ὡς εἰσέυρετε, ζωὴν καὶ τιμὴν· ἀδιαφορῶ ἐὰν με ὀνομάσωσι κλέπτῃν, διότι σὰς ἀγαπῶ καὶ με ἀγαπᾶτε· ἀδιαφορῶ διὰ τὸ αἴσχος, διὰ τὴν καταστροφὴν, διὰ τὴν προσμένουσάν με τιμωρίαν, διότι σὰς ἀγαπῶ, Μαργαρίτα. Μὲ τρομάζει μόνον, ὅτι, ἐὰν ἀνακαλυφθῶσι τὰ πάντα, θά παραδῶμεν εἰς τὴν δικαιοσύνην. *Ἀλλὰ μὴ φοβοῦ Μαργαρίτα· ἐγὼ μόνος θά κατηγορηθῶ, ἐγὼ μόνος θά ἐνοχοποιηθῶ, διότι ἐπιθυμῶ νὰ θεωρηθῆς ἄθωα καὶ τιμία ὑπὸ πάντων. Ἐὰ με κατασχύνωσιν, ἀλλὰ θά συλλογίζωμαι ὅτι με ἐκτιμᾶς, ὅτι με ἀγαπᾶς ἐν τῇ δυστυχίᾳ μου. *Ὅθεν δὲν με λυπεῖ τοῦτο, ἀλλ' ἢ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἐνεκὰ τῆς ὁποίας θά ἀποχωρισθῶ ἀπὸ τὴν Μαργαρίταν, τῆς ὁποίας ἢ θεὰ με τέρπει, τῆς ὁποίας τὸ μεῖδιμα συντηρεῖ τὴν ζωὴν μου, αὕτη μόνον με τρομάζει καὶ πληγώνει τὴν καρδίαν μου. Φεῦ ! δὲν θά σὲ ἴδω πλέον, Μαργαρίτα !

Καὶ ὁ νεανίας ἐξέβαλλε λυγμοὺς, οἵτινες ἐτάραττον τὸ στῆθος του καὶ καθίστων τὴν φωνὴν του διακεκομμένην καὶ σπαραξικάρδιον. *Ἡ δὲ Κυρία Κλωδέλ ἀναστενάξασα ἐνηγκαλίσθη τὸν ἔρραστὴν τῆς μετὰ δακρῶν.

— *Ὁχι, ὄχι, ἀνέκραξε περιπτυσσομένη αὐτὸν περιπαθῶς, δὲν θά χωρισθῶμεν, προτιμότερος ὁ θάνατος. Μακρὰν σοῦ, πρὸς τί νὰ ζῶ ; Νομίζεις, ὅτι δὲν εἶμαι ἱκανὴ νὰ θυσιασθῶ ὑπὲρ σοῦ ; Ἐὰ εἶπω ὅτι σὲ ἀγαπῶ, ὅτι ἐνεκὸν ἐμοῦ καταστράφης, ὅτι εἶμαι ἢ μόνη ἔνοχος· πῶς ἤθελες κλείσῃ εἰς ἐμὲ τὸ ταμεῖον τοῦ συζύγου μου.

*Ἡμῖν εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ με ἠγάπας, ὥστε πάντα δικαιολογοῦνται. — *Ἀπ' ἐναντίας Μαργαρίτα· τοῦτο θά μᾶς ἐπιφέρει ταχυτέραν καταστροφὴν καὶ διπλὴν κατηγορίαν. Τί θά εἶπῃ ὁ δικαστής ὅταν ἀκούσῃ, ὅτι ἐστέρησα τὸν Κον Κλωδέλ τῆς περιουσίας του ἅμα καὶ τῆς τιμῆς του, δηλαδὴ ὅτι διττῶς ἐπρόδωκα τὴν ἐμπιστοσύνην του ; Ἐὰ γείνη ἀνηλεὲς· τὸ δὲ ὄνομά σου, Μαργαρίτα, θά παραδοθῇ εἰς τὰς ἐφημερίδας, αἵτινες θά διηγῶνται τοὺς ἔρωτάς μας καὶ θά βεβηλώσωσι τὰ ἀπόκρυφα τῆς ψυχῆς σου· οἱ στεναγμοὶ καὶ τὰ δάκρυά μας θά προξενούν γέλωτα καὶ διασκέδασι, αἱ δὲ ἄπειραι τρυφερότητες, αἱ πληροῦσαι τὰς δύο καρδίας μας θά ἐκτεθῶσιν εἰς τὰ ξένα βλέμματα καὶ οἱ αὐθάδεις ἐκεῖνοι οἱ γελῶντες εἰς πᾶν μέγα δυστύχημα θά μολύνωσι πᾶν ὅ,τι ἡμεῖς θεωροῦμεν ἱερὸν, θελητικόν, τερπνόν, ἀπαραβίαστον, *Ὁχι ! ἄς θάψωμεν ἐν τῇ ἀτιμίᾳ μου, ἐν τῷ τάφῳ, ἂν ἦναι ἀνάγκη, τὸ μυστικὸν τῶν ἐρώτων μας.

— *Ἄλλ' ὁποίαν τιμωρίαν θά σοὶ ἐπιβάλωσιν οἱ ἀσπλαγχοὶ δικασταί ; ἠρώτησε μετὰ λυγμῶν καὶ δάκνουσα τὰς χεῖρας ἢ κ. Κλωδέλ.

— *Ὅποίαν τιμωρίαν ; *Ἄχι ! μὴ ἐρωτᾶς, . . . διότι εἶναι φοβερόν . . . Ἐὰ με πέμψωσιν εἰς τὸ κάτεργον, διότι ὅπως καλύψω τὰς ἀπείρους παρεκτροπὰς μου ἠναγκάσθην νὰ πλαστογραφῆσω.

— *Ἐχεις δίκαιον· εἴμεθα κάτεστραμμένοι ἀνυπερθέτως, πρέπει νὰ φύγωμεν. *Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν γῆν κρύφιόν τι ἀποχωρητήριον, ἀσφαλές τι καταφύγιον, ἐνθα δυνάμεθα νὰ κρυφθῶμεν ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ κόσμου.

— Μάλιστα ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ κόσμου, ὄχι ὁμοῦ καὶ ἀπὸ τὰ βλέμματα τῆς ἀστυνομίας, ἀπήντησεν ὁ νεανίας μετ' ἀλγεινῆς πικρίας.

— Τῆς ἀστυνομίας ! εἶπεν μετὰ φρίκης ἢ Μαργαρίτα.

— Μάλιστα ; θά μᾶς καταδιώξῃ ἐν Γαλλίᾳ, ἐν Εὐρώπῃ, ἐν Ἀμερικῇ, πανταχοῦ ! Ἐὰ ἀλλάξωμεν ὄνομα, ὄχι ὁμοῦ καὶ φυσιογνωμίαν, θά ἀλλάξωμεν ἐθνικότητα, ὄχι ὁμοῦ καὶ προφορὰν. *Ἡ

ἀστυνομία καταδιώκει τὸν ἔνοχον, ὡς ἄγριον θηρίον. Ζητεῖ τὴν διαμονὴν του ἀκολουθοῦσα τῇ ἵχνῃ του.

— Ἐρνέστη, εἶπε μετὰ μελαγχολίας ἡ νεαρὰ γυνὴ, ὑπάρχει δι' ἡμᾶς καταφύγιον, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ διὰ παντός, δηλαδὴ ὁ θάνατος.

— Τόσον νέα ! Τόσον ὠραία !

— Ἡ νεότης καὶ ἡ καλλονὴ μου σοὶ ἀνήκουσιν.

— ὦ ! ὄχι· τοσοῦτος ἔρωσ με καθυποχρεῶ, ἀνεφώνησεν ὁ νεανίας ἀνακτῆσας τότε τὴν ὠραιότητά του ὡς λαβὼν ἐσχάτην τινὰ ἀπόφασιν, θὰ σὲ σώσω· ἐκ δὲ τῆς σωτηρίας σου ἐξαρτᾶται καὶ ἡ ἰδική μου. Ἀλλὰ τὸ ἐπινόημά μου εἶναι ἀπελπιστικόν, διότι μέχρι τῆς σήμερον διεκύβευσα τὴν ἐλευθερίαν μου καὶ τὴν τιμὴν μου, ἤδη θὰ διακινδυνεύσω καὶ τὴν κεφαλὴν μου.

— Μὲ τρομάζεις, ἀνεφώνησεν ἡ νεαρὰ γυνὴ ὠχριάσασα.

— Ἐνθαρρύνητι, Μαργαρίτα, ἐπανέλαθεν ὁ Ἐρνέστης πικρῶς μειδιάσας, ὅταν θὰ πράξω ὅ,τι ὑποθέτεις. Ἡ χεὶρ αὐτῆ δὲν θὰ βαφῆ εἰς αἷμα καὶ μεταξὺ τοῦ ἔρωτός μας δὲν θὰ παρεμπέσῃ πτώμα· ἀλλὰ διατί νὰ μὴ δύναμαι νὰ σὲ ἀγαπῶ ἐλευθέρως ; διατί ἡ εἰμαρμένη ἢ πλάσσα ἡμᾶς δι' ἀλλήλους ἐδέσμευσε τὴν ὑπαρξίν σου ; Ἄ ! κατηγορῶ τὴν ὀλεθρίαν ταύτην μοῖραν διὰ τὴν στενοχωρίαν μας, τὴν κατηγορῶ διὰ τὴν ἀπελπισίαν μου καὶ διὰ τὸ ἐγκλημά μου. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀποχωρισθῶμεν· θὰ σκεφθῶ ὠρμότερον τὸ σχέδιόν μου καὶ θὰ σοὶ τὸ εἶπω. Ἐξ αὐρίον λοιπόν.

— Κατὰ ποίαν ὥραν ; — Κατὰ τὴν μεσημβρίαν.

Οἱ δύο ἐρασταὶ ἀπεχωρίσθησαν. Ἡ Κ. Κλωδὲλ κατέβη μετὰ τῆς προφυλακτικῆς ταχύτητος, ἣν μεταχειρίζεται πᾶσα Παρισινὴ, ὁσάκις ἐγκαταλείπη λάθρα τὴν φωλεὰν τῶν ἐρώτων τῆς. Διελθοῦσα ταχέως τὴν κλίμακα ἀνέβη εἰς τὴν ἄμαξαν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν εἴσοδον τῆς στοᾶς Μοντμάρτρης· ἀφήσασα ἐκεῖ τὴν δημοσίαν ἄμαξαν διήλθεν τὴν δίοδον τοῦ Πανοράματος καὶ ἐπανεῦρε τὸ ὄχημά της περιμένον ἐπὶ τῆς λεωφόρου. Μετὰ τρεῖς λεπτά εἰσήρχετο εἰς τὴν αὐτὴν μεγαλοπρεποῦς μεγάρου κειμένου ἐπὶ τῆς

λιθοστρώτου ὁδοῦ τοῦ Ἀντίνου (Chaussée d'Antin) τῆς ὁποίας ὅλον τὸ ἰσόγειον καὶ ἄλλα πατώματα κατεῖχον τὰ πολυάριθμα καταστήματα τοῦ οἴκου Κλωδὲλ καὶ Σα.

Ὁ Βριέρ μείνας μόνος ἐν τῷ θαλάμῳ ἐρρίθη εἰς τι θρονίον καὶ ἐβυθίσθη εἰς θλιβεροὺς συλλογισμούς. Ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον προσηλώθη καθ' ὀλοκληρίαν εἰς τὰς ἐπασχολούσας αὐτὸν σκέψεις. Τὸ μέτωπον καὶ τὸ πρόσωπόν του κατεῖχε κατῆφεια καὶ ἀκίνησια, ἥτις ὑπεκάλυπτεν ὅποσον δεινὴ ἦτο ἡ ἐπασχολοῦσα αὐτὸν σκέψις.

Τὰ ὄχηματα διήρχοντο τροχάζοντα τὴν ὁδὸν τῆς Ἀρρῆς· αἱ ὀξεῖαι, ὑπόρρινοι, μονότονοι καὶ ἑναρμόνιοι κραυγαὶ τῶν πωλητῶν ἤκούοντο δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, τὸ δε Ξενοδοχεῖον ἀντήχει ἐξ ἄτμάτων καὶ καγγασμῶν· ἀλλ' ὅλα αὐτὰ οὐδὲν διέκοπτον τὰς σκέψεις τοῦ ταμίου. Τέλος ἀνεγερθεὶς περιεπάτησεν ὀλίγον ἐν τῷ δωματίῳ, ὅπως κατατείλῃ τοὺς παλμούς τῆς καρδίας του· ἀλλ' αἶψως ἀνεσκήρτησε, διότι ἤκουσε πλησίον του τὸν κανονικὸν ἵχον ἀναπνοῆς καὶ τὸν ἐλαφρὸν ρόγγον κοιμωμένου. Τρέξας πρὸς τὴν κλίνην καὶ σύρας τὰ παραπετάσματα παρετήρησεν ἐπὶ αὐτῆς τὸν κόμητα, ὅστις ἔχων κεκλεισμένα τὰ βλέφαρα ὑπεκρίνετο βαθὺν ὕπνον. — Εἷς ξένος ! ἀνέκραξε γενόμενος ὠχρότερος πτώματος.

Ὁ Ἐρρίκος ἐξέβαλε ρόγγον ἡχητικώτερον.

— Εὐτυχῶς κοιμᾶται, ἐπανέλαθεν ὁ Βριέρ, ἐπομένως οὐδὲν θὰ ἤκουσεν. Ἀλλὰ πῶς εὐρίσκειται ἐδῶ ; ἀναμφιβόλως θὰ ἠπατήθη ὡς πρὸς τὸν θάλαμον. Ἐπειτα σείσας τὸν κοιμώμενον.

— Κύριε, ἀνέκραξεν, τί κάμνετε ἐδῶ ;

— Ἄ ! ὁποῖον τρομερὸν ὄνειρον, ἐψιθύρισεν ὁ Ἐρρίκος ἐγειρόμενος. Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε, διότι μὲ ἀπηλλάξατε ἀπὸ τὸν ἐφιάλτην τοῦτον . . . ἀλλ' ἂν δὲν ἀπατώμαι, ὁ κύριος Βριέρ. Σᾶς προσκυνῶ, κύριε Βριέρ, λάβετε τὸν κόπον νὰ καθήσητε· σᾶς ζητῶ δὲ συγγνώμην, διότι σᾶς δέχομαι κλιντήρης, ἀλλ' εἶμαι πληγωμένος· ἀναμφιβόλως δὲ περιμένετε πολὺν καιρὸν. Καὶ εἰς τί ὀφείλω τὴν τιμὴν τῆς ἐπισκέψεώς σας, ἀγαπητὲ κύριε Βριέρ ;

— Οὐδὲν ἤκουσεν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ταμίας, ἀποβαλὼν ταχέως τὴν ταραχὴν του καὶ ἀνακουρισθεὶς ἀπὸ μέγα βάρους.

— Εἴσθε ὀλίγον ὠχρὸς, ὡς μοὶ φαίνεται, εἶπε σκωπτικῶς ὁ κόμης· ἐγὼ φαίνομαι ὡς πτώμα. Ἐὰν ἤξευρες τί μοὶ συνέβη!

— Συγγνώμην, κύριε κόμη, εἶπεν ὁ Βριέρ, δὲν σᾶς ἀνεγνώρισα καθ' ἀρχάς. Ἀλλὰ πῶς συνέβη νὰ κατοικήτε τὸ δωμάτιον τοῦτο, τὸ ὁποῖον συνήθως φυλάττεται δι' ἐμέ;

— Ἀληθῶς; . . . Ἄ! καταλαμβάνω . . . διὰ συνεντεύξεις μετὰ τινος μικροῦλας.

— Ἐξ ἄπαντος, δὲν ἤκουσε τίποτε, διελογίσθη ὁ Βριέρ.

— Πῶς εὐρίσκουμαι ἐδῶ; μὰ τὴν πίστιν μου, προσέθηκεν ὁ κόμης οὐδ' ἐγὼ εἰξέυρω, διότι μὲ ἔφεραν. Φαντασθῆτε, παρ' ὀλίγον νὰ ψηθῶ, ἀγαπητέ μου. Εἶναι ὀλόκληρον ὄραμα.

— Ἀστειεύεσθε, κύριε, κόμη.

— Λόγω τιμῆς δὲν σᾶς ἀστειεύομαι· κατεδικάσθη νὰ καῶ ζωντανός. Εἶς ζηλότυπος ἐραστής, φίλε μου, . . . εἶναι θηριῶδες . . . δυσπίσται πάντοτε πρὸς ζηλοτύπους ἐραστάς ἢ συζύγους.— Δὲν ἀναμιγνύομαι· εἶπε μειδιῶν ὁ ταμίας. Κύριε Μεϋρών, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἀπέλθω, διότι σᾶς ταραττώ.

— Μείνατε, ἀγαπητέ μου, θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου, ἥτις θὰ σᾶς κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον.

— Ἀναμφιβόλως· ἀλλὰ τὰ καθήκοντα τῆς θέσεώς μου . . .

— Ὁ κύριος Κλωδέλ δὲν λογαριάζει τὰς ὥρας, καθ' ἃς λείπετε· μάλιστα τρέφει ἰδιαίτερον τινὰ ὑπόληψιν δι' ὑμᾶς. Εἶναι παράξενον καθ' ὅσον μάλιστα λέγουσι ὅτι ἡ κ. Κλωδέλ . . .

— Τί ἐννοεῖτε, κύριε; ἐψέλλισε ταραχθεὶς ὁ Βριέρ.

— Λέγουσιν, ὅτι δὲν δύναται νὰ σᾶς ὑποφέρῃ.

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ ταμίας ἐνθαρρυνθείς· βεβαίως δὲν δύναται τίς νὰ ᾔναι ἀρεστός εἰς πάντας.

— Καλῶς, ἀλλ' εἰξεύρετε, τί σκέπτομαι;

— Τί; ἠρώτησεν ὁ Βριέρ· μίαν ἀνήσυχος ἕνεκα τῆς στροφῆς,

ἦν ἐλάμβανεν ἡ συνομιλία, καὶ ἕνεκα τοῦ σκωπτικοῦ ὕφους τοῦ κόμητος Μεϋρών.— Φρονῶ, ὅτι ἀπατῶνται, καὶ ἔλεγον καθ' ἑαυτὸν, ὅτι ὁ κύριος Βριέρ εἶναι ἄνθρωπος ἀρκετὰ πνευματώδης, ὥστε νὰ μὴ προσπαθῆσῃ νὰ φανῇ ἀρεστός παρὰ τῇ οἰκοδεσποίνῃ, καὶ λίαν φρόνιμος, ὥστε νὰ ζῆ ἡσύχως πλησίον γυναικὸς μισούσης αὐτὸν καὶ τῆς ὁποίας ὁ ἔρωσ εἶναι ἐνίοτε ἀναπόφευκτος.

— Μᾶς ἤκουσεν! ἐψιθύρισε ὁ ταμίας ὠχραίας, ταραχθεὶς καὶ καταπεσὼν ἐπὶ τῆς ἑδρας του.

— Τί ἔχετε, ἀγαπητέ μου! εἶπεν ὁ κόμης μετὰ πλαστοῦ ἐνδιαφέροντος.

— Τίποτε! ἀπήνησεν ὁ νεανίας. Θεέ μου! ἐξηκολούθησε καθ' ἑαυτὸν, ἐὰν ἠπατώμην. Πρέπει νὰ διαφωτίσω τὰς ἀμφιβολίας μου.

— Ἀλλὰ κύριε, ἡ ἐρώτησις αὕτη! . . . παρετήρησε μετ' ἀγανακτήσεως ὁ Βριέρ.

— Ἐξ ἐνδιαφέροντος καὶ περιεργείας φίλε μου, ὁρμᾶται. Ἐπειδὴ σᾶς βλέπω εἰς τὸν περίπατον, σᾶς ἀπαντῶ συχνάκις εἰς τὴν Χρυστῆν Οἰκίαν· *) ἐν γένει συχνάζετε εἰς ὅλας τὰς διασκεδάσεις. Ἀλλὰ δὲν μοὶ λέγετε, ἐπανορθώσατε τὰς ἀπωλείας τοῦ παρελθόντος μηνός· ὁ κολλημιστής μου μοὶ εἶπεν, ὅτι ἐχάσατε πεντήκοντα χιλιάδες φράγκων. Ἴδου τί σημαίνει νὰ ἔχη τις ἐμπιστοσύνην ἐν τῇ κυβερνήσει τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου καὶ νὰ παίζῃ μετ' ὑπερτίμησιν. Παίξε μετ' ὑπερτίμησιν, κύριε Βριέρ, ἢ ἔσο πάντοτε εἰς ἀρμονίαν μετὰ τῆς κυρίας Κλωδέλ.

Ὁ ταμίας ὠχρὸς καὶ σκυθρωπὸς ἐπλησίασε τὸν κόμητα καὶ σταυρώσας τὰς χεῖρας.— Κύριε, εἶπε διὰ φωνῆς βροντώδους, ἐπὶ ἐν τέταρτον μετ' ἐπιπαίξετε.

— Ἐπὶ δεκατέσσαρα μόνον λεπτά, κύριε, ἀπήνησεν φλεγματικῶς ὁ Ἐρρῆκος δεικνύων τὸ ἐν τῷ θαλάμῳ ἐκκρεμές.

* Πολυτελής λέσχη ἢ καφενεῖον ἐν Παρισίαις. Ὁμοία τούτω εἶναι τὸ Ἀγγλικὸν Καφενεῖον (Le Café Anglais) καὶ οἱ Ἐπαρχιωταὶ Ἀδελφοὶ (Les Frères Provençaux), Σ. Μ.

— Είξεύρετε τὰ πάντα ; — Βεβαίωτατα.

— Ἡ κυρία Κλωδὲλ, ἦτο ἐδῶ πρὸ ὀλίγου. — Πά ! εἶπέ της τοὺς προσκυνισμούς μου, ἀπῆντησε χ' ευαστικῶς ὁ κόμης.

— Ἡκούσατε, ὅσα τῇ εἶπον ἐπομένως εἰς τῶν δύο ἡμῶν πρέπει νὰ λείψῃ. — Ἀμέσως ; εἶπε μετὰ γέλωτος ὁ κόμης· ἐδῶ, ἀνηλεῶς καὶ ἀδιακρίτως.

— Παύσατε τὰς εἰρωνείας, κύριε. Δὲν φεύγω, ἐν δὲν μονομαχῶμεν, διότι ἐπιθυμῶ τὸ μυστικόν μου νὰ μὴ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ στόματός σου. Ἀπόψε, εἰς ἀπόστασιν τριῶν βημάτων, μὲ ἐν μόνον πιστόλιον.

— Ἀπαγε ! Τὸ πιστόλιον ἀσχημίζει τὸν ἄνθρωπον· ἐγὼ μονομαχῶ με τὸ ξίφος. Ἀλλὰ χάριν σου παραδέχομαι καὶ τὸ πιστόλιον.

— Ἄς παύσουν οἱ χλευασμοί . . . καὶ ἐμπρός . . .

Ἐορῆκος ἐπανέκθησε καὶ ἀτενίσας δεσποτικῶς τὸν ταμίαν.

— Εἰξεύρω ὅτι εἶσαι παμπόνηρος, δηλαδὴ πνευματώδης, ὥστε δυνάμεθα νὰ συνεννοηθῶμεν· κάθισον λοιπὸν καὶ μὴ ὀργίζεσαι.

Ἐορῆκος ὡχρὸς καὶ κἀθῆρος κατέπεσεν εἰς τὸ θρόνον του, ἡσυχάσας ὀλίγον ἕνεκα τῶν τελευταίων λόγων τοῦ κόμητος.

Πρὸ μικροῦ ἤθελον νὰ σοὶ διηγηθῶ ἱστορίαν τινά, ἀλλ' ἠρνήθης νὰ τὴν ἀκούσῃς· ἀκουσον λοιπὸν. Χθὲς ἤμην εἰς τὸ Κλισύ, ἔνθα μὲ εἶχον ρίψῃ θανεισταὶ τινες ἤμιστα εὐπροσήγοροι. Ἀνθρωπὸς τις εἶχεν ὀρκισθεῖ κατὰ γυναικὸς τινος, ἦν . . . ἡγάπων καὶ κατ' ἐμοῦ θανάσιμον μῖσος. Φαντασθῆτε, ἐκδίκησιν Ἀμερικανοῦ· εἶναι φρικτὸν πρᾶγμα. Εἰξεύρετε τί ἔκαμεν ; Ἡγόρασεν ὅλα τὰ ἔγγραφα δυνάμει τῶν ὁποίων ἤμην φυλακισμένος καὶ ἐξαγαγὼν με τῆς φυλακῆς μὲ ἔφερεν εἰς μεμονωμένην τινὰ οἰκίαν, ἔνθα εὕρισκετο ἤδη καὶ ἡ ἀτυχῆς νεάνις, ἧτις μὲ ἡγάπα, καὶ κλείσας ὅλας τὰς ἐξόδους ἐπυρπόλησεν ἀκολούθως τὴν οἰκίαν. Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ τὰ πάντα κατεφλέγησαν καὶ θὰ εἶχον ἤδη ἀπανθρακωθεῖ, ἐν γενναίῳ τις νεανίας δὲν ἐρρίπτετο εἰς τὸ πῦρ διὰ νὰ μὲ σώσῃ, ὅστις μὲ ἀφῆρπασεν ἡμίψητον ἀπὸ τὴν κάμινον αὐτῆν. Θὰ ὀμοιάζω μὲ ἀστακόν.

ἀλλὰ τὸ περιέργον τῆς ὑποθέσεως εἶναι, ὅτι ὁ ζηλότυπος μετὰ τῆς ἐωμένης ἐκάη χωρὶς ἐμοῦ. Δυστυχῆς Ἐλβίνα ! Οὐδὲν ἔμεινεν ἐκ σοῦ, εἰμὴ τέφρα.

— Πῶτον ἐνδιαφέρον δύναται νὰ ἔχῃ διὰ τὴν θέσιν μου ἡ διήγησις αὕτη ;

— Δὲν τὸ ἐννοεῖς ; — Ὅχι.

— Ἰδοῦ. Ὁ ζηλότυπος ἐκάη ὡς καὶ αἱ ὁμολογίαι, ἅς ἠγόρασεν, ἐπομένως δὲν ὀφείλω τίποτε.

— Ἄλλ' ὀφείλετε 10 χιλ. φράγκων εἰς τὸν οἶκον Κλωδὲλ καὶ Σα.

— Τὸ γνωρίζω καὶ ὑπερχαίρω· ὡς ἐκ τούτου θὰ μοὶ κάμετε ἐκδούλευσιν τινα.

— Νὰ σᾶς ἀποδώσω τὰ ἔγγραφα ;

— Πά ! Τί νὰ τὰ κάμω ; Ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν πυρκαϊάν. Τὰ καταστήματα τοῦ οἴκου Κλωδὲλ καὶ Σα εἶναι ἐξησφαλισμένα ! — Ἀναμφιβόλως.

— Τόσῳ καλλίτερον, διότι ἐάν ποτε ἐφαντάζεσο νὰ ἐξαφανίσης ὑπογραφὰς τινὰς ἐπικινδύνους, ὁ Οἶκος Κλωδὲλ θὰ ὑρίστατο μεγάλως ζημίας, ἐάν δὲν ἦσαν ἐξησφαλισμένα. Ἐνθυμεῖσαι τὴν πυρκαϊάν τῶν καταστημάτων τοῦ Ἀφόντου Ἰππότου. Πάντα κατεκάησαν, ἀλλ' ὁ οἶκος ἦτο ἐξησφαλισμένος ἀντὶ 2 ἑκατομμυρίων.

Ἐορῆκος μετὰ συγκινήσεως καὶ προσοχῆς ἤκουε τοὺς καταχθονίους λόγους τοῦ τραυματίου. Ἀπαίστως σκέψις ἐφώτιζε τὸν ἀτενῆ καὶ μελαγχολικὸν ὀφθαλμὸν του καὶ ὀλέθριον σχέδιον ἐτεκταίνετο ἐν τῷ κατηρεῖ μετώπῳ του.

— Ἰδοῦ ἡ ἐκδούλευσις, δι' ἧς θὰ μὲ ὑποχρεώσης ἐπανελάβην ὁ κόμης. Ὀφείλω, λέγεις, 10 χιλ. φράγκων εἰς τὸν οἶκον Κλωδὲλ λοιπὸν θέλω γὰ ἐξσφλήσω τὸν λογαριασμὸν τοῦτον.

— Ἄ ! εἶπεν ὁ ταμίης, ὅστις ἀπολύτως οὐδὲν κατελάμβανε.

— Μάλιστα· περιμένω αὖριον συνάλλαγμα τι, ὅπερ ἔπεμψα πρὸς ἀποδοχὴν.

— Ἐάν ἡ ὑπογραφή εἶναι ἀξιόχρεως . . .

— Ἄλλὰ φρονῶ, ὅτι ἡ κόμησα Μεϋρών. . .

— Ἡ κυρία ἐπὶ κληρὸς κόμησα Μεϋρών ;

— Μάλιστα· ἡ σεβαστὴ μου μάμμη κάμνει νέαν θυσίαν διὰ τὸν κακοῦν ἐγγονόν της, δηλ. μοὶ παραχωρεῖ 20 χιλ. φράγκων σὰς ὀφείλω, ὡς λέγετε, 10 χιλ. λοιπὸν θὰ μοὶ ἀποδώσετε τὸ ὑπόλοιπον. Εἰξεύρω κάλλιστα, ὅτι ὁ Οἰκὸς σας δὲν κάμνει τοιούτου εἵδους συναλλαγὰς, ἀλλ' εἰς πελάτην ὡς ἐμὲ καὶ διὰ τῆς ἐπεμβάσεώς σας. . . .

— Ἄλλὰ δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ συνάλλαγμα σας ἐπὶ τῆς κυρίας κομῆσεως, εἶπε διακόψας αὐτὸν ὁ ταμίης· σοὶ προτείνω ὅμως συμφωνίαν τινὰ καλλιτέραν, δηλ. κατόρθωσον, ὥστε ἡ μάμμη σας νὰ ἐκδώσῃ συναλλαγματικὴν ὑπὲρ σοῦ ἐπὶ τοῦ τραπεζίτου της καὶ φρόντισον συνάμα, ὅπως ἡ συναλλαγματικὴ γείνη ἀποδεκτὴ καί. . .

Ὁ ταμίης ἐγνώριζεν, ὅτι ἡ ἐπὶ κληρὸς κόμησα οὐδὲν ἔμεριμα διὰ τὸν διεφθαρμένον ἐγγονόν της καὶ ὅτι ὁ κόμης ἐπροτίθετο νὰ παραποιήσῃ τὴν ὑπογραφὴν τῆς κομῆσεως· διὰ νὰ τὸν κρατῇ λοιπὸν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του τῷ ἐπρότεινε τὴν συμφωνίαν αὐτήν· διότι ἡ ἀπομίμησις τῆς ὑπογραφῆς τῆς κομῆσεως ἦτο ἐλαφρὸν ἔγκλημα, ἀλλ' ἡ ἀπομίμησις τῆς ὑπογραφῆς τραπεζίτου εἶναι πλαστογραφία, τὸ δὲ ἔγκλημα τοῦτο στιγματίζει καὶ τιμωρεῖ ἡ κοινωνία διὰ τρομεροῦ τρόπου. Εἰς τὴν διάπραξιν λοιπὸν τοιούτου ἐγκλήματος προσεπάθει νὰ ὠθήσῃ τὸν κόμητα· καὶ ἐπειδὴ ἔβλεπεν αὐτὸν διστάζοντα τῷ ἐπρότεινε ἀκαταμάχητον δέλεαρ, ἐκβαλὼν δηλ. ἐκ τοῦ θυλακίου του δέκα κυλίνδρους καὶ ἀνοίξας αὐτοὺς ἐμέτρησεν ἐπὶ τοῦ τάπητος τῆς τραπέζης 500 λουδοβίκεια, ἅτινα ἐξέπεμπον μαγευτικώτατον ἤχον.

— Πᾶ ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἑρρῖκος· μετὰ τινὰς ἡμέρας θὰ ἔχω τὰς 400 χιλ. φράγκων τοῦ Λαμάρ, τότε μοὶ εἶναι εὐκόλον νὰ ἀποσύρω τὴν συναλλαγματικὴν.

Ὅθεν δὲν εἰδίστασε νὰ ἀποδεχθῇ τὴν συμφωνίαν τοῦ Κυρίου Βριέρ, ὅστις ἀποχαιρετήσας αὐτὸν ἐξῆλθε. Μόλις οὗτος ἀνεχώρησεν ἡνοῦθη πάλιν ἡ θύρα.

— Ἴδού ἐγὼ ἐνδεδυμένος εἰς τὴν ἐντέλειαν, εἶπεν ὁ Ὀκνηρὸς εἰσελθὼν· περιστρεφόμενος δὲ εἰς τὰς πτέρνας τῶν μεγάλων ὑποδημάτων του ἐπεδείκνυεν εἰς τὸν κόμητα τὴν ἐνδυμασίαν του, ἥτις συνίστατο ἐκ κυανοχρόου ἱματίου, περισκελίδος ἐκ πρασίνου βελούδου ὑπενδύτου ἀραδιωτοῦ καὶ φαιοῦ πύλου· ἔφερε δὲ καὶ ξανθὰς παραγνανθίδας (favoris). Βλέπων τις αὐτὸν θὰ τὸν ἐξελάμβανεν ὡς ἱπποπόλην ἢ βωέμπορον.

— Ἡ ἐνδυμασία σου εἶναι καταλληλοτάτη διὰ τὴν ὑπόθεσίν μας, εἶπεν ὁ κόμης· θὰ ἐμπνεύσης μεγάλην ἐμπιστοσύνην.

— Φαίνομαι λοιπὸν ὡς τίμιος ἄνθρωπος ; — Ὅχι καθ' ὀλοκληρίαν, ἀλλὰ δὲν θα σὲ παρατηροῦν ἐκ τοῦ πλησίον.

— Τί θὰ κάμω τώρα ; Εἶμαι ἔτοιμος. — Πρὸς τὸ παρὸν δὲν σὲ χρειάζομαι· αὔριον πού δύναμαι νὰ σὲ εὗρω !

— Συγχαίρω συνήθως εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ *Εὐμόρφου Ἐκφορτωτοῦ*, ὁδὸς Καλάνδρης. Καὶ ὁ νυκτοκλέπτης ἀπῆλθε γογγίζων καὶ παρατηρῶν μετ' ἀπλήστου βλέμματος τὰ ἐν τῇ τραπέζῃ λουδοβίκεια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΤΟ ΚΑΠΗΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΚΑΛΑΝΔΡΗΣ.

Τὸ καπηλεῖον ἀπὸ Εὐμόρφος Ἐκφορτωτῆς κείμενον ἐν τῷ Ἄστει εἶχεν ὡς πελάτας πλῆθος λαθρεμπόρων, μεθύσων, ἐργατῶν φυγοπόνων καὶ τυχοδιωκτῶν τῆς κατωτάτης τάξεως. Ἐπινον ἐκεῖ ἀποκτηνωτικὰ καὶ ἀκάθαρτα πνευματώδη ποτὰ καὶ διάφορα ἀνηδῆ ἀφεψήματα. Ἦτο πέμπτη ἑσπερινὴ ὥρα, ἔκτακτος δὲ κίνησις ὑπῆρχεν ἤδη ἐν τῷ καταγωγίῳ τούτῳ. Δεξιόθεν οἰνοπόται κερ-

βαρουῦντες, ὀριστερόθεν χαρτοπαίχται ἀπησχολημένοι εἰς τὸ ἔργον των· πανταχοῦ ἡ κακία καὶ ἡ διαφθορά. Ὁ ἔρωσ, ἡ καθαρὰ καὶ ἀγνή αὐτὴ ἀπόρροια τῆς θεότητος ὑπῆρχεν, ἄρα γε ἐν τῷ ἀποτροπαίῳ τούτῳ καταγωγίῳ; Ὑπῆρχεν ἐκεῖ καρδία ἢ ψυχὴ τις; Τὸ ἀγαπᾶν συνίσταται ἐν τῷ ἀγαθῷ καὶ τῷ δικαίῳ, εἶναι τουτέστιν ὡς νὰ φέρῃ τις ἐπὶ τοῦ μετώπου τόνιστον ἐκεῖνον στέφανον τὸν ἐξυψοῦντα τὸν ἄνθρωπον ὑπεράνω τῆς χυδαιότητος. Ὁ ἔρωσ εἶναι ὡσαύτως μκνία. Καὶ τῷ ὄντι εἰς ποίας παρεκτροπὰς δὲν δύναται νὰ ὑποπέσῃ ὁ ἄνθρωπος, ὅταν τὸ πάθος θέσῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὸ πύρινον τοῦτο παραπέτασμα ὅπερ καλύπτει τὴν πραγματικότητα καὶ δι' οὗ παρατηρῶν τις, ὡς διὰ πρίσματος, συγχέει τὰ πάντα, μεγαλεῖον καὶ ταπεινότητα, γενναίω φροσύνην καὶ ἀνανδρίαν, ἀχαριστίαν καὶ ἀφοσίωσιν. Τρομερὰ ἀποτύφλωσις ἐξαπατῶσα τὰ ὑγιέστερα πνεύματα, τὰς εὐθυτέρας καρδίας καὶ τὰς εἰλικρινεστάτας ψυχὰς. Διὰ τοῦ ἔρωτος ἢ θὰ ἀναβῆ τις εἰς τὸν οὐρανὸν ἢ θὰ καταπέσῃ εἰς τὴν ἄβυσσον.

Ἡ ἰμφάνησις τοῦ νυκτοκλέπτου ἐν τῷ καπηλείῳ τῆς ὁδοῦ Καλάνδρης διήγειρε ζητωκραυγὰς καὶ ἐπευφημίας προσελθούσας βεβαίως οὐχὶ διὰ τὴν ἔλευσίν του, ἀλλὰ διὰ τὴν μεταμόρφωσίν του.

— Ὁ Ἀκαμάτης, ἀνέκραξεν πανταχόθεν.

— Ἐρχεται ἀπὸ τὴν κλιφορνίαν, *) ἢ θὰ ἐρόνευσε τραπεζίτην τινα, εἶπεν εἰς χαρτοπαίκτης.

— Ἐ! Φραγκῆσικε, ἐπανελάθεν εἰς ἄλλος, ἐν ποτήριον πόντζι.

— Ὁχι δὲν παίζω, ἀπεκρίθη ὁ Ὀκνηρὸς θριαμβεύων ἐν τῷ μέσῳ τῶν κραυγῶν τούτων, ἀλλὰ κερνῶ κυρὰ Γιφφάρ, διέταξεν ἀπειθυνόμενος πρὸς τὴν κάπηλον, φέρε δύο ποτήρια πόντζι, ἐγὼ τὰ πληρώνω. Καὶ ὁ Ὀκνηρὸς ἐκρότει τὰ ἐν τῷ θυλακίῳ τῆς περισκελίδος του τριάκοντα περίπου σκούδα, εἰς τὸν ἔχον τὸν ὁποίων ἀνταπεκρίθησαν ζητωκραυγαὶ καὶ ποδοκρατήματα, ἄτινα παρ' ὀλίγον νὰ καταρρίψωσι τὴν αἴθουσαν.

(*) Χώρα τῆς Βορείου Ἀμερικῆς ἔχουσα πλούσιὰ μεταλλεῖα χρυσοῦ. Σ.Μ.

— Ὁ γρήγορα, κυρὰ Γιφφάρ, φαρμακεύτρια, ἀνέκραξεν οἰνοπότης τις.

— Ἀμέσως ἀγαπητοί μου, ἐφώνησεν ἡ κάπηλος διὰ τῆς βαρείας φωνῆς της.

— Τί φωνὴ εἶναι αὐτὴ, ἀνεφώνησεν χαρτοπαίκτης τις.

— Καὶ πῶς, πριγκιπόπουλόν μου, ἀπήντησεν ἡ σωματώδης κάπηλος διὰ φωνῆς ἀπεριγράπτου, μήπως θέλεις νὰ σὲ ὑπηρετῇ μαρκησία; Ἐν μόνον πρόσωπον δὲν εἶχεν ἀναμιχθεῖ εἰς τὸν γενικὸν ἐνθουσιασμόν δηλ. νεᾶνις τις, εἰσέτι ὠραία μ' ὅλα τὰ πελιδνὰ ἔχνη, ἄτινα ἢ δυστυχία ἢ ἡ κακία εἶχον χαράξῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου της. Καίτοι ἡ ὠρα τοῦ ἔτους ἦτο προκεχωρημένη, μόλον τοῦτο ἡ ἐνδυμασία της ἦτο ἐλαφροτάτη. Ὁραία μέλαινα κόμη ἀτημελῶς δεδεμένη ἔπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων της, περὶ δὲ τὸν λαιμὸν της εἶχε δέση ἰνδομέταξον μανδύλιον· ἡ ἐνδυμασία της συνίστατο ἐκ ρυπαροῦ ὑποκαμίσου καὶ ὑποχιτωνίου (μεσοφούστανον) βαμβακεροῦ καταλασπωμένου· οἱ ὠραῖοι μεγάλοι ὀφθαλμοὶ της εἶχον ἀποναρκιωθεῖ ἐκ τῆς μέθης. Ἐνώπιόν της ἔκειτο ἡμίξεστον ρακῆς κατὰ τὰ τρία τέταρτα κενόν. Ἡ γυνὴ αὐτὴ ὠνομάζετο Φανή. Φεῦ! ἡ ἀτυχὴς νεᾶνις εἶχεν ἀγαπήσῃ ἡγάπα ἀκόμη ἐξ ὅλης ψυχῆς. Διὰ τὸ ἐξευτελισμὸς οὗτος; Ἐρωσ ἐξαπατηθεῖς, ἔρωσ πεπτωκὼς, τὰ θύματά σου τὰ καθιστὰς ἀγίους ἢ ὡς τὴν Φανὴν!

— Λοιπὸν, ἀξιολάτρευτος Φανή, εἶπεν ὁ Ὀκνηρὸς ἀπειθυνόμενος πρὸς τὴν νεᾶνίδα, ἔρχεσαι νὰ διασκεδάσῃς με τοὺς συντρόφους· ἔχομεν χρήματα, ἐλθέ ἀγαπητὴ μου, θὰ σὲ καταστήσω εὐτυχῇ.

— Δὲν σὲ ἀγαπῶ· ἀπήντησεν ἡ νεᾶνις μελαγχολικῶς.

— Συλλογίζεσαι τὸν ὠραῖον Ἐρνεστίην, ἀλλὰ σὲ περιπαίζει πουλί μου. Σὲ ἀπέβλαεν ἀπὸ τὸ κατάστημα, διότι ὡς φαίνεται, ἡ οἰκοδόποινα τὸν γλυκοκουτάζει.

— Ψεύδεται ἔχιδνα, ἀνέκραξεν ἡ Φανὴ ρίψασα τὸ ποτήριόν της εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Ὀκνηροῦ.

Τοιοουτρόπως με φιλοφρονεῖς διὰ τὰς συμβουλάς μου εἶπεν

ὁ Ὀκνηρὸς χαμηλώσας τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ ἀποφύγη τὸ κτύπημα. φύγε ἀπ' ἐδῶ, εἶδεμὴ θὰ σοῦ σπᾶσω τὰ μούτρα. Καὶ ὁ νυκτοκλέπτῃς ὕψωσε τὴν χεῖρα κατὰ τῆς νεάνιδος. Ἀλλὰ τὴν δυστυχῆ ὡς ἐκ τῆς μέθης εἶχε καταλάβῃ τρομερὰ νευρική κρίσις· ὅλα τὰ μέλη τῆς συνεστρέφοντο οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς παρεῖχον θέαν τρομερὰν· ἐξέβαλλεν κραυγὰς, ὀξείας, βραγχώδεις καὶ παρατεταμένας, ἀναρῆροι δὲ ἤχοι ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ ἀφρίζοντος στόματός τῆς. Μόλον τοῦτο ἐν ταῖς συγκεχυμέναις ταύταις λέξεσιν ἠκούετο τὸ ὄνομα τοῦ Ἐρνέστη προπερόμενον μετὰ παραφύρου ὀρμῆς.

Δυστυχῆς κόρη! Ἡ Φανὴ εἶχε χρηματίτη ὑπηρετρία εἰς τὰ καταστήματα τοῦ οἴκου Κλωδὲλ καὶ Σα, ἐνθα κατεῖχε θέσιν ἀρκετὰ ἐπικερδῆ· ἦτο νοημονεστάτη καὶ εὐειδεστάτη. Συνέλαβεν ὁμως αἴφνης διὰ τὸν ταμίαν Ἐρνέστην Βριέρ (ὃν ὁ ἀναγνώστης γνωρίζει) ἀνεξήγητον καὶ τρομερὸν πάθος. Ὁ Βριέρ, ὅστις τότε δὲν ὑψηλοφρόνει, ἐφρόντιζε νὰ ὑποκκαίει τὸν ἀπερίοριστον τοῦτον ἔρωτα. Ἡ νεᾶνις ἦτο ὠραία, συνάμα δὲ ἀπῆλαυε καὶ ὑπολήψεως ἐν τῷ καταστήματι, ἐπομένως ὁ ταμίης ἐθεώρησεν αὐτὴν κατάλληλον δι' ἑαυτὸν. Ἡμέραν τινὰ ἡ Φανὴ ἀνεσκήρτησεν ἐξ ἀπάτου χαρᾶς, διότι ὁ Ἐρνέστης λαβὼν τὴν χεῖρά τῆς τῆ εἶπε μετ' ἀπροσποιήτου συγκινήσεως τὰς ἀπλουστάτας ταύτας λέξεις, αἵτινες ὁμως περικλείουσιν ὀλόκληρον μέλλον.

— Φανὴ, θέλεις νὰ γίνης σύζυγός μου;

Ἡ νεᾶνις ὠχρίασεν ἐκ τῆς εὐτυχίας καὶ παρ' ὀλίγον νὰ λειποθυμήσῃ, ἔκτοτε δὲ ἐθεωροῦντο ὡς μεμνηστευμένοι. Ἀλλ' ἡμέραν τινὰ ἡ κ. Κλωδὲλ συναντήσασα τὸν ταμίαν τοῦ συζύγου τῆς.

— Σκοπεύεις νὰ νυμφευθῆς; ἠρώτησεν αὐτόν. Εἶσαι πολὺ νέος ἀκόμη καὶ ἡ θέσις σου δὲν σοὶ τὸ ἐπιτρέπει· δὲν κάμνεις καλὰ νὰ σπεύδῃς· ἐλευθερός ὢν δύνασαι νὰ ἀπολαμβάνῃς τὰ πάντα, ἐκτὸς, ἐὰν ἦσαι ἐρωτευμένος. Καὶ συνάμα ἔρριψε πρὸς τὸν νεανίαν βλέμμα καταταραῖξαν αὐτόν. Πίστευσόν με, καὶ ἄφησον εἰς τοὺς εὐνοοῦντάς σε ἀνθρώπους τὴν περὶ τοῦ μέλλοντός σου φροντίδα.

Εἶπε δὲ τὰς λέξεις ταύτας μετ' ἐκφραστικῆς τρυφερότητος καὶ ἔρωτος, ὅστις ἠνοιξεν ὄλωσ νέον ὀρίζοντα εἰς τοὺς τεθαμβωμένους ὀφθαλμοὺς τοῦ νεανίου.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἡ δυστυχῆς Φανὴ κατεδικάσθη. Ὁ Βριέρ εἰς τὸ ἐξῆς μετὰ ψυχρότητος ἐπλησίαζε τὴν νεάνίδα καὶ ἡμέραν τινὰ τῇ ἔδωκε νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἔπρεπε νὰ παραιτηθῆ σχεδίων ταχέως καὶ ἀνοήτως σχεδιασθέντων. Τοῦτο ὑπῆρξε κεραυνὸς διὰ τὴν δυστυχῆ Φανὴν, ἥτις ὡς ἐκ τούτου ἠσθένησε καὶ παρ' ὀλίγον νὰ ἀποθάνῃ. Διὰ νὰ ἀποφύγη δὲ τὰς διαδηλώσεις τῆς ἀπελπισίας τῆς ὁ Βριέρ ἐφρόντισεν ὑπὸ πρόφασιν χορηγηθεῖσαν αὐτῇ παρὰ τῆς κυρίας Κλωδὲλ νὰ ἀποπέμψῃ τὴν νεάνίδα. Τὸ θελκτικὸν τοῦτο ὄν, ὅπερ ὁ ἔρως εἶχε μεταβάλλῃ, ἀπεκτηνώθη τρόπον τινὰ ἐκ τῆς ἀπελπισίας, δὲν ἐσυλλογίσθη νὰ ζητήσῃ ἄλλην θέσιν· μεγίστη ἀποθάρρυνσις ἐχαλάρωσε τὰς ἐνεργείας τῆς ψυχῆς τῆς. Ἐζήτησε τὴν λήθην ἐν τῇ μέθῃ, ἀλλ' εὔρε μόνον ἐν αὐτῇ τὴν ἐξουδένωσιν. Ἰδοὺ διατι εὐρίσκετο εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ *Εὐμόρφου Ἐκφορωτοῦ*.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου τοῦ ἐπελθόντος ἐκ τῆς ἀλγεινοτάτης ταύτης σκηῆς χαρίεσσα κεφαλὴ νεάνιδος ἐφάνη ἐν τῷ διανοίγματι τῆς ὑάλωτης θύρας κατασκοπεύουσα τοὺς ἐν τῷ καπηλεῖῳ. Αἴφνης παρατηρήσασα νεανίαν τινα καθήμενον εἰς τινα γωνίαν τοῦ καπηλεῖου ἐκβάλλει χαρμύουσον κραυγῆν καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ καπηλεῖον. Ὁ νεανίας οὗτος, καίτοι ἐφόρει κυανοῦν χιτῶνα καὶ πλατὺν ἐπενδύτην τοῦ αὐτοῦ χρώματος, ἐκ τῶν χαρακτηριστικῶν του ὁμως καὶ τῶν λευκῶν χειρῶν του διεκρίνετο ὡς ἀνήκων εἰς ἀνωτέραν τάξιν· ἔφερε δὲ μύστακα ξανθὸν καὶ κόμην ἐπιμελῶς ἐδοστρυχισμένην. Ἡ εὐμορφος ξανθὴ πλησίασασα ἀντήλλαξε μετ' αὐτοῦ τεχέως καὶ χαμηλοφώνως φράσεις τινάς.

— Ἰρμα, ἐφώναξεν αἴφνης, ἡ σωματώδης κάπηλος, τί θέλεις ἐδῶ; — Ἔνεκα τοῦ θορύβου, μῆτερ μου . . . — Φύγε ἀπ' ἐδῶ.

— Μὴ θυμῶνεις, μητέρτσα μου;

— Βίξεύρεις κάλλιστα, ὅτι σοὶ ἔχω ἀπαγορεύση νὰ εἰσέρχασαι εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην.

— Φεύγω, εἶπεν ἡ νεάνις μὲ ὕψος θυμωμένον.

Ἄλλ' ὁ νεανίας ἔλαθε καιρὸν νὰ ἐγγχειρίσῃ εἰς αὐτὴν ἐπιστόλιον. Ἡ ὥραία Ἴριμα περιχαρῆς πλὴν καὶ μετὰ μικρᾶς συγχύσεως ἔφυγε κρύπτουσα εἰς τὸ στηθόδεσμόν της (corset) τὸ ἐρυθροῦν ἐπιστόλιον. Ταῦτα πάντα ὁμῶς διέφυγον τὴν προσοχὴν τῆς καπηλίου, ἣτις ἠὲ ἡμετέστηθι ἰδοῦσα τὴν κόρην της ἐκτός τοῦ καπηλείου. Ὁ νεανίας, τοῦ ὁποίου ἡ μορφή καὶ οἱ τρόποι ἀντέκειντο καθ' ὅλοκληρίαν πρὸς τοὺς τῶν λοιπῶν θαμώνων, δὲν εἶχε πῆ ἀκόμη τὸ ποτόν, ὅπερ εἶχε διατάξῃ ὅπως δὲ μὴ διεγείρῃ ὑποψίαν καὶ συνάμα, ὅπως μὴ ἀναγκασθῇ νὰ πῆ τὸ ἀηδὲς τοῦτο σύγκραμα κατῶρῳσε νὰ τὸ χύσῃ ἐπιτηδεύειν ὑπὸ τὴν τράπεζαν ἀκολούθως ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ ἐπενδύτου του τετριμμένον βαλάντιον καὶ πληρώσας ἀπῆλθε μετὰ συστολῆς. Μετὰ πέντε λεπτά φθάσας εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Σηκουάνα εὔρε πλησίον τῆς γεφύρας τῆς Παναγίας μεγαλοπρεπὲς ὄχημα περιμένον αὐτόν. Ὁ πλαστός ἐργάτης ἐπήδησεν εἰς τὸ φέρον οἰκόσημα ὄχημα, καὶ ἀπεκδυθεὶς τὴν χυδαίαν ἐνδυμασίαν του ἀνέλαβε φυσιογνωμίαν εὐγενοῦς νέου. — Εἰς τὸ μέγαρον, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ νεανίας εἰς τὸν ἀκόλουθον, ὅστις τῷ εἶχεν ἀνοιξῆ τὴν θυρίδα.

— Ἀφίνοντες τὸν νεανίαν, ἐπειδὴ ἤμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ τὸν ἐπανεύρωμεν μετ' ὀλίγον, ἃς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ *Εὐμόρφου Ἐκφορωτοῦ*. Ἡ Φανὴ εἶχε μεταφερθεῖ εἰς τι γειτονικὸν δωμάτιον, ἐνθα ἀφῆκαν αὐτὴν σφαδάζουσαν ὑπὸ τοὺς καταλαβόντας αὐτὴν σπασμούς. Ἡ κοινὴ αἴθουσα εἶχεν ἀναλάβῃ πᾶσαν τὴν κίνησιν της, τὰ δὲ πνευματώδη ποτὰ ἐκυκλοφόρου εἰς ὅλας τὰς τραπεζάς.

— Βλέπω, εὔρες τὴν τύχην σου. Φραγκῖσκε, εἶπεν εἰς τῶν συμποτῶν πρὸς τὸν Ὀκνηρόν· μὲ κάμνεις σύντροφον;

— Δὲν ἐξαροῦται ἀπὸ ἐμὲ, ἀλλ' ἀπὸ τὸν προστάτην μου.

ὅστις εἶναι εἰς κατεργάρας. Φαντάσου τοῦ ἀγοράζω χαρτόσημα δύο σολδίων καὶ δι' αὐτοῦ κερδίζει 20 χιλιάδας φράγκων.

— Πῶς κατασκευάζει τραπεζικὰ γραμματία;

— Ὅχι, ἀπλῶς μόνον ἐμπορικὰ, παρετήρησεν εἰς πρώην ὑπάλληλος.

— Ἡ πλαστὰ, προσέθηκεν, εἰς πρώην δικαστικὸς γραφεὺς.

— Ὅ, τι θέλετε, παραδεχθῆτε, ἐπανελάθεν ὁ Ὀκνηρός. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι εὐκόλον εἰσόδημα, μοῦ ἔδωκε 200 φράγκα· ὡς βλέπετε ἔχω τὴν ἐμπιστοσύνην του.

— Θὰ συλληθῆτέ ποτε ἐπ' αὐτοῦ ὄρωφ, εἶπεν εἰς τῶν συμποτῶν μετὰ μοχθηροῦ μειδιάματος.

— Μᾶς εἶναι ἀδιάφορον· ἐάν ἡ βιομηχανία αὕτη ναυαγήσῃ, προσέθηκεν ὁ Φραγκῖσκος μετὰ κομπασμοῦ, ἔχομεν μικρὸν τινα θησαυρὸν εἰς τὴν διάθεσίν μας, ὡσὰν 100 χιλ. φράγκων.

Γενικὴ κραυγὴ ἤκουσθη, ὄλων οἱ ὀφθαλμοὶ ἐφωτίσθησαν καὶ πάντες περιεκύκλωσαν τὸν Ὀκνηρόν. Ἐκατὸν χιλιάδες φράγκων εἶναι ὀλόκληρος περιουσία διὰ τοὺς ἀθλίους τούτους, τοὺς ὁποίους ἡ πενία ἢ τὸ ἐγκλημα συνήνουν ἐν τῷ καπηλεῖῳ τούτῳ ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἐν τῷ σπηλαίῳ(*) τούτῳ.

Δύω ἄνθρωποι ἔχοντες μορφήν χυμερπῆ καὶ ἀποτρόπαιον, ἐνδύματα ρυπαρὰ καὶ ὕψος ὑποῦλον ἴσταντο μακρὸν ἄφωνοι ἐν μέσῳ τοῦ γενικοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Εἰς τοὺς πρώτους λόγους τοῦ Ὀκνηροῦ εἶχον ἀνταλλάξῃ βλέμμα συνηοσέως.

— Προσοχὴ! εἶπε μυστηριωδῶς ὁ εἰς πρὸς τὸν σύντροφόν του.

— Ἄς ἀκούσωμεν; ἀπήντησεν ὁ ἕτερος.

Καὶ ἐπλησίασαν εἰς τὸν περὶ τὸν Ὀκνηρόν ὄμιλον.

— Κρασί! ἐφώνησεν αὐτος, εἰς ὃν ἡ συνομιλία ἐπέφερε δίψαν· κρασί, κυρὰ Γεφφὸρ ἢ σοῦ κρημνίζω τὴν παράγκαν (τὸ παράπηγμα).

— Ἀμέσως, κουνέλις μου, ἀλλὰ μὴ κάμνετε θόρυβον.

(*) Ὁ συγγραφεὺς παίζει ἐνταῦθα μὲ τὰς Γαλλικὰς λέξεις *laverne* (καπηλεῖον) καὶ *caverne* (σπήλαιον).

— Εἰπέ μας τὴν ἱστορίαν τῶν ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων, ἐφώναξαν μετὰ ὀρυγμῶν οἱ συμπόται διακόπτοντες τὸν νυκτοκλέπτην.

— Ἀμέσως, εἶπεν οὗτος ἀρκούντως καταπραῦνθεις, ἀλλ' ἀφήσατέ με νὰ βρέξω πρῶτον τὸν λάρυγγά μου.

Ἄμα ἡ κάπηλος ἔφερε τὸν οἶνον, ὅλα τὰ ποτήρια ἐγεμίσθησαν καὶ ἐκενώθησαν ἐν ἀκαρεῖ. Μόνον οἱ δύο ἄνθρωποι οἱ ἀταλλάξαντες πρὸ ὀλίγου λόγους τινὰς χαμηλοφώνως δὲν ἔπιον κατωρθώσαντες νὰ χύσωσι τὸν οἶνον ὑπὸ τὴν τράπεζαν.

— Ἀπὸ τῆς πρώιας ταύτης ἐπανέλαθεν ὁ Ὀκνηρὸς, κατοικῶ ἐν Παρισίοις ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ τῆς ὁδοῦ Ἄρπης. Ἀφήκα τὸ πλοιαρίόν μου, ἐξηκολούθησεν λέγων ὁ νυκτοκλέπτης, χωρὶς νὰ τὸ ἀποστείλω εἰς τὸν ἰδιοκτήτην, διότι δὲν εἶχε λήξη ἡ προθεσμία· πρὸς τούτοις δὲν ἦτο καλὴ κατοικία ἐκεῖ, ὅταν ἔβρεχεν, ἐνῶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ζῶ ἀξιόλογα. Ἐν συντόμῳ κατοικῶ εἰς τὸ πέμπτον πάτωμα, δηλ. δύο πατώματα ἄνωθεν τοῦ ἀνθρώπου τοῦ ἔχοντος τὰς ἑκατὸν χιλιάδας φράγκα.

— Ὁ Ὀκνηρὸς ἔχει χρήματα, ἀνέκραξαν οἱ περὶ αὐτόν.

— Ναί, καὶ θὰ τὰ ἐξοδεύσωμεν ὅλα· ὀγγήγορα κρασί, διαβόλου Γιφφάρ.

— Δεῖξέ μας ὀλίγον τὸ χρῶμα τῶν χρημάτων σου εἶπεν, ἡ κάπηλος ὀλίγην πίστιν δίδουσα εἰς τὰς κομπορημοσύνας τοῦ νυκτοκλέπτου.

— Νά! πληρώσου κυρά μου, εἶπεν ὁ Ὀκνηρὸς μὲ ὕφος ἀγέρωχον ρίψας περιφρονητικῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης 5 ἢ 6 πεντάφραγα.

— Πλεῖστοι ὤρμησαν διὰ νὰ ἀρπάσωσιν τὰ χρήματα τοῦ Ὀκνηροῦ· ἀλλ' οὗτος διαμοιράσας δεξιὰ καὶ ἀριστερα δεκάδα τινὰ γρονθοκοπημάτων ἀπεμάκρυνε τοὺς ἀναιδεῖς τούτους. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ οἱ δύο ἄνθρωποι, οἵτινες ἴσταντο ὀλίγον ἀπωτέρω, ἐξεληθόντες ἀθροῦσως ἐκ τοῦ καπηλείου διηυθύνθησαν ἀμέσως πρὸς

τὴν ὁδὸν τῆς Ἄρπης καὶ φθάσαντες ἐνώπιον τοῦ Ξενοδοχείου παρετήρουν μετὰ προσοχῆς τὴν οἰκίαν.

— Βεβαίως εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα εἶναι, εἶπεν ὁ εἰς αὐτῶν πρὸς τὸν σύντροφόν του δεικνύωγ παράθυρόν τι τοῦ θαλάμου, ἐνθα κατῴκει ἡ Λουκιανή. Ἡ ἀνάβασις εἶναι εὐκολος.

— Ἀπόψε;—Μάλιστα, εἰς τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

— Ἀλλὰ, πῶς θὰ σπάσης τὸ παράθυρον;

— Ἔχω ἓνα μοχλὸν διὰ τὰ τοιαῦτα.—Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι.

Καὶ μετὰ ταῦτα οἱ δύο ἄνθρωποι ἐγένοντο ἄφαντοι, ὁ μὲν εἰς εἰς τὴν ὁδὸν Γαλάνδην, ὁ δὲ ἕτερος εἰς τὴν δὸν τῶν Περγαμηνοποιῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Ἡ ΩΡΑΙΑ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΚΑΠΗΛΕΙΟΥ.

Ἡμερονύκτιον μόλις παρήλθει ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν δραμάτων τούτων καὶ ἤδη τὰ συμβάντα ὀρητικῶς διαδέχονται ἄλληλα, διότι οἱ συγγραφεῖς οἱ βλέποντες ἀνελλισσομένους ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς των τὰς διαφόρους ταύτας πλοκάς, ἅς τὸ πάθος πλέκει καὶ λύει εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ἀκολουθῶσι τρόπον τινὰ σχεδιδιον καλειδοσκοπικόν. Τίς δὲν ἠγάπησε; τίς δὲν ὑπέφερε; πόσαι ψυχαὶ εἶναι τετρωμέναι καὶ πόσαι καρδίαι αἰμοσταγεῖς! πανταχοῦ στεναγμοὶ καὶ δάκρυα. Ἡ φύσις δικαίως πορεύεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς συνδέουσα δύο νεαρὰς καρδίας καὶ δύο πρωτοπέρους ψυχάς. Ἀλλ' ὅμως τὰ κοινωνικὰ καθήκοντα καὶ αἰ τοῦ βίου ἀνάγκαι φέρουσιν εἰς διάστασιν τὰ δύο ταῦτα ὄντα καὶ τὰ ἀποχωρίζουσιν ἀνηλεῶς· αἱ καρδίαι ὅμως αὐταὶ διαρρήγγυνται καὶ συντριβόνται ἕνεκα διαφορῶν θλίψεων. Τινὲς ἀφίστανται

τροφῆς, ἄλλοι ἀποθνήσκουσιν. Ἄδιάφορον, ὁ κόσμος οὕτως τὸ θέλει.

Ὁ Ἔρωσ ! . . . Ὁ Βολταίρος εἶπε !

Ὅστις καὶ ἀν ἦσαι, ἰδὲ τὸν κύριόν σου

εἶνε, ὑπῆρξε ἢ θὰ γείνη τοιοῦτος.

Οἱ ἐγγονοὶ ὅμως τοῦ Βολταίρου δὲν πιστεύουσιν εἰς τὸν ἔρωτα.

Τὸ ἀγαπᾶν εἶναι ἴδιον τῆς γεότητος. Ἀγαπᾶν ! ἡ λέξις αὐτῆ ἐξακριβοῖ τὰς πολιὰς γενειάδας καὶ ὑποκινεῖ τὸν γέλωτα τῶν νέων Γανδίνων. Οἱ νέοι ὅμως τῆς ἐποχῆς μας εἶναι γέροντες.

Ἔχομεν τὰ δράματα τοῦ ἔρωτος· ἀλλ' ἔχομεν ἀγοστῆ τύχη καὶ κωμωδίας τοῦ ἔρωτος.

Ποῦ εἶναι τὸ θυμὸς ; ποῦ εἶναι ὁ ἐξαπατηθεὶς ;

Ὁ ἔραστὴς εἶναι κοῦφος, ἡ γυνὴ φιλάρεσκος, ὁ ἀνὴρ περιποιητικὸς, ἡ νεᾶνις διεφθαρμένη, ὁ ἀδελφὸς συνέννοχος, ὁ πατὴρ τυφλὸς, τέλος ἡ μήτηρ εἶναι . . . ἡ γέφυρα.

Τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα ἐκλείπουσι, τὰ δὲ μεγάλα κατωρθώματα, εἰς τὰ ὅποια ταῦτα ὑπεχώρησαν, εἶναι σπάνια σήμερον· ἀλλὰ τῆδε ἀνεῖσε ὑπάρχουσιν εὐαίσθητοι φύσεις ταραττόμεναι ὑπὸ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν. Αὐταὶ μόναι ἐξεύρουσιν τὸν ἔρωτα καὶ τὰ βάσανα ! . . .

Ἡ νύξ ἦτο γαλήνιος· περὶ τὸ μεσονύκτιον ἡ ὁδὸς Ἄρπης ἦτο ἔρημος· ἐνίστε ἠκούετο ὁ κρότος θύρας τινὸς κλειομένης καὶ ἐκ διαλειμμάτων ἐφάνετο ἐν τῷ πεζοδρομίῳ ὁ φανὸς ρακσουλλέκτου τινός, ὅστις ἐγένετο ἀφανὴς καθ' ὅσον ἀπεμακρύνετο. Ἡ Λουκιανὴ ἦνοιξε τὸ παράθυρον διὰ νὰ ὁρῶσιν, ἐπεισὶ ποιικίλαι σκέψεις ἀπρησχόλου τὸν νοῦν τῆς.

— Τὸ ἀγαπᾶν εἶναι καλόν, εἶπε μετὰ στεναγμοῦ, ἀλλ' εἴμεθα πολλὰ πτωχοί. Πῶς νὰ ἐνώσωμεν τὸ μέλλον μας ; Ἴσω ὅμως ὁ Στέφανος ἀποκατασταθῆ καὶ τότε θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς.

Καὶ ἡ νεᾶνις ὄνειροπολοῦσα περὶ τοῦ μέλλοντος ἐστρηίχθη ἐπὶ

τοῦ παραθύρου. Ἄλλ' αἴφνης ἀπέναντι εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν τῆς ὁδοῦ ἐν τῷ σκοτεινῷ βαθεὶ πυλῶνος διέκρινε δύο ἄτομα, ἅτινα ἐξήταζον μυστηριωδῶς τὸ ξενοδοχεῖον. Φοβηθεῖσα ἐκλείσεν ἀμέσως τὸ παράθυρον.

— Τί κάμνουσιν ἐκεῖ ἄρα γε οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ; Εἶπε καθ' ἑαυτήν.

Ἐπειτα θωπεύσασα τὴν μικρὰν Ἐρριέτταν κατεκλίνθη σβέσασα τὸ φῶς. Τὰ δύο ἄτομα ἐξῆλθον ἐκ τῆς σκιᾶς· τὸ ὠρολόγιον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀγ. Σεβέρινου ἐσήμαινεν ἡμίσειαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον. — Καλόν εἶναι νὰ περιμείνωμεν ἀκόμη ἡμίσειαν ὠραν, εἶπε τὸ ἐν ἄτομον, διότι δὲν ἐτελείωσαν ἀκόμη ὅλα τὰ θέατρα.

— Ἀλλὰ δύνασαι νὰ ἀναθῆς εἰς τὸν τοῖχον ἀνευ βοηθείας.

— Μάλιστα· ὑπάρχει ἴσα ἴσα σωλὴν ὑδραγωγείου διερχόμενος πλησίον τοῦ παραθύρου.

— Καλὰ· ἰδοὺ λαβεῖν ἕνα ἀδάμαντα διὰ νὰ ἀφαιρέσης ἐν ὑάλινον ἀθροῦδως, ἀκολούθως διὰ τῆς χειρὸς σου δύνασαι νὰ σύρης τὸν μάνδαλον. Ἀλλὰ πρὸ πάντων ἄς βεβαιωθῶμεν, ὅτι θὰ μείνωμεν ἀνενόχλητοι· θὰ ὑπάγω μέχρι τῆς ὁδοῦ τῶν Κεραμίων, σὺ δὲ κατάβα μέχρι τῆς γεφύρας τοῦ Ἀγ. Μιχαὴλ καὶ ἐπάνελθε μετὰ εἴκοσι λεπτά. Γὰ δύο ἄτομα ἀπεχωρίσθησαν.

Κατὰ τὴν ἴην ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον οἱ ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ ἐνοικοῦντες ἀφυπνίσθησαν ἐκ τοῦ κρότου ἀνατρεπομένων ἐπίπλων καὶ ὑπὸ σπαραξικαρδίου τινός κραυγῆς. Ὁ κόμης τρέξας εἰς τὸ παράθυρον πρρετήρησεν ἀνθρώπιν τινα διασκελιζόντα τὸ παράθυρον τοῦ πρώτου πατώματος· ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐπορεύθη πρὸς συνάντησιν δευτέρου τινός ἀτόμου περιμένοντος ἐν τῷ βαθεῖ θύρας τινός καὶ τῷ ἐνεχείρησεν ἀντικείμενόν τι ὅπερ ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας· εἶτα ἀμφότεροι ἐγένοντο ἀφαντοὶ. Αἴφνης ὁ κόμης τύψας τὸ μέτωπον. — Μὲ ἐκλείψαν ἀνέκραξε γενόμενος κάτωχρος. Τοῦτο εἶναι στρατήγημα τοῦ Ὀκνηροῦ· ἀλλὰ θὰ τὸν ἐπανέωρῶ τὸν ἄθλιον καὶ θὰ τὸν στείλω νὰ σαπίσῃ εἰς τὸ κάτεργον.

Πάντες οἱ ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ ἀφυπνίσθησαν, ὡς εἶπομεν ἐκ τοῦ κρότου. Ἐν रिπῇ ὀφθαλμοῦ ὁ Ξενοδόχος μετὰ τὸν βαμβακερὸν σκοῦφόν του, ἄνδρες καὶ γυναῖκες μετὰ τὰ νυκτικά των φέροντες ἕκαστος κηρίον ἢ λυχνίαν ἔφθασαν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα πρὸ τοῦ ὀψωνίου τῆς Λουκιανῆς, ὁπόθεν ἠκούσθη ὁ θόρυβος. Ἡ θύρα ἦτο κλειδωμένη, ἡ δὲ κλεῖς ἦτο ἔσωθεν· ἐκτύπησαν, ἐφώνησαν, ἀλλ' οὐδεμίαν ἀπάντησιν ἔλαβον· τέλος ἐκθιάσαντες τὴν θύραν παρετήρησαν φρικῶδες θέαμα. Ἡ Λουκιανὴ ἔκειτο ἄψυχος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἔχουσα ἐν τῇ πλευρᾷ πληγὴν, ὁπόθεν ἔρρεεν ἄφθονον αἷμα· τὸ στόμα τῆς εἶχε καταστῆ πελιδὸν ἐκ τῆς ὠχρότητος, οὐδὲν δὲ σημεῖον ζωῆς περιεῖχε. Πάντες ἐξεβάλον κραυγὴν φρίκης καὶ ἔκλαιον βλέποντες τὸ ἀποτρόπαιον τοῦτο κακούρημα.

Ὁ Στέφανος, ὅστις εἶχε προστρέξῃ πρῶτος, ἔκειτο ἄζωνος πλησίον τῆς Λουκιανῆς. Ἡ ὠχρότης καὶ ἡ ψυχικὴ ἀλλαγὴν του ἐπροξένουν φόβον. Ἡ ἔκστασις καὶ ἡ φρίκη τοσοῦτον εἶχεν συγκινησῆναι τοὺς παρισταμένους, ὥστε πάντες ἴσταντο ἐκεῖ ὡς ἀνάσθητοι καὶ ἀπολελιθωμένοι.

— Ἄλλ' ἴσως δὲν ἀπέθανε! εἶπεν ἀφ' ἑνὸς φωνή τις.

Λάμπρις χαρᾶς ἐφώτισε τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Στεφάνου. Λαθῶν τὸ σῶμα τῆς νεαρᾶς φίλης του, ἔφερε μετὰ μεγίστης περισκέψεως ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἀφῆρεσε τὸ πνίγον αὐτὴν φέροντα. Ἡ Λουκιανὴ ἀνεστῆναι ἔλαφρῶς.

— Ζῆ! Ζῆ! ἀνέκραξεν ὁ Στέφανος περιχαρῆς καὶ κλαίων ὡς παιδίον. Ἐξετάσαντες τὴν πληγὴν τῆς μετὰ μεγίστης προφυλάξεως εἶδον, ὅτι ἦτο ἐπικίνδυνος. Τέλος ἡ Λουκιανὴ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς. Κατ' ἀρχὰς παρετήρησε μετὰ φόβου περὶ ἐαυτὴν νομίζουσα, ὅτι ἐξακολουθεῖ ἡ τρομερὰ σκηνή, καθ' ἣν ἔλαβε τὴν ὀλεθρίαν πληγὴν, ὀλίγον, ὁμοίως κατ' ὀλίγον συνῆλθεν εἰς ἑαυτὴν καὶ ἀναγνωρίζουσα φιλικὰ πρόσωπα ἐμειδίασε καὶ ἔτεινεν εἰς τὸν Βορέλ τὴν ἀσθενῆ χεῖρα τῆς.

— Ἀγαπητὴ Λουκιανὴ! εἶπεν ὁ νεανίας μετὰ λυγμῶν. Καὶ

γονυπετήσας πρὸ τῆς κλίνης κατησπάσθη μετὰ θακρῶν τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν τῷ ἔτεινεν ἡ φίλη του.

— Ἄλλὰ τίς ἀπεπειράθη νὰ σᾶς φονεύσῃ; ἠρώτησε μετ' ἀδημονίας ὁ κόμης Μεύρων.

— Κατακλιθεῖσα, εἶπεν ἡ νεανίς μετ' ἀσθενῆ καὶ σχεδὸν ἀκατάληπτον φωνὴν, ἐμελλον ν' ἀποκοιμηθῶ, ὅτε ἤκουσα θόρυβον εἰς τὸ παράθυρον, ὡς νὰ ἐζήτουν νὰ τὸ ἀνοίξωσι. Ἐγερθεῖσα κατατατρομαγμένη εἶδον ἄνθρωπὸν τινα διεσεκλιζόμενον τὸ ἔρεισμα τοῦ παραθύρου· ἐπάγωσα ἐκ τοῦ φόβου. Ὁ ἄγνωστος ὤρμησε κατ' ἐμοῦ· ἐμελλον νὰ φωνάξω, ἀλλὰ χεῖρ τῆς ἐκλείσε τὸ στόμα μου καὶ συνάμα ἤσθάνθη ἐν τῇ πλευρᾷ ὅμοιον τινα ἀλλοθρόνον.

Καὶ εἰποῦσα ταῦτα ἡ Λουκιανὴ ἐλειποθύμησεν. Ὁ Στέφανος ἐνόμισεν ὅτι ἤδη ἐξέπνευσεν· πάντες ἔτρεξαν δι' ἰατρον.

— Ὁ Ὀκνηρὸς εἶναι εἰς τὸ μέσον, ἐσκέφη ὁ κόμης. Ποῦ νὰ τὸν ἐπανεύρω τώρα;

Ἄλλὰ κατ' ἐλείνην τὴν στιγμὴν ἠκούσθησαν ἐν τῇ ὁδοῦ βήματα ἐπισφαλῆ καὶ τραχεῖα καὶ λαρυγγώδης φωνὴ μεθυσμένου ἄδουσα ἐρωτικὸν τι ἄσμα. — Ἰδοὺ αὐτός, εἶπεν ὁ κόμης.

Πράγματι ἦτο ὁ νυκτοκλέπτης, ἀλλὰ ἐπαρουσίαζεν ἀποτρόπαιον θέαν. Ἐφόρει δηλονότι ρυπαρὰ καὶ καταλασπωμένα ἐνδύματα· τὸ πρόσωπόν του ἦτο καθημαγμένον ἕνεκα πληγῆς τινος, ἣν ὡς φαίνεται ἔλαβε περὶ τὴν γωνίαν πεζοδρομίου τινός. Ὁ ἄθλιος, ἀφοῦ κατηνάλωσε τὰ χρήματα, ἅπερ τῷ εἶχεν δώσῃ ὁ κόμης, ἐπώλησε καὶ τὰ ἐνδύματα ἅτινα εἶχεν ἀγοράσῃ κατ' ἐκείνην τὴν πρωΐαν, ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὰ αἰσχρὰ ὄργιά του.

— Δὲν ἐξετέλεσεν αὐτὸς τὴν κλοπὴν; εἶπεν ὁ κόμης μετὰ κινήματος δυσαρεσκείας. Ἀὐτὸν ἀφῆσω νὰ χωνεύσῃ τὸν οἶνον· ἀναμφιβόλως θὰ γνωρίζῃ τὸν κλέπτην καὶ τὸν δολοφόνον.

Μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἡ κάπηλος τοῦ Εὐμόρφου Ἐκφορτωτοῦ εἶπεν εἰς τοὺς οἰνοβαρεῖς πελάτας τῆς νὰ ἐξέλθωσι καὶ νὰ διαλύ-

σωσι εἰς τὴν ὁδὸν τὰς ἔριδας, ἃς εἶχε διεγειρέ ὁ οἶνος. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐκινουῦντο τοὺς ἔσπρωχεν ἀποτόμως.

— Ἀμέσως ἀναχωροῦμεν, κυρὰ Γιφφάρ, ἔλεγον χωρὶς νὰ σαλεύσωσι, ἀμέσως. . . Καὶ ὁ μὲν ἐγέμιζε τὴν καπνοσύριγγά του ἄλλος ἤναπτε ἀποσίγαρόν τι, καὶ ἄλλος ἐκείνου ἡμιτελῆ τινα ποτήρια. Τέλος τῶν οὐτιδανῶν τούτων πελατῶν ἀπελθόντων, ἡ σωματώδης κάπηλος ἔκλεισε τὸ καπηλεῖον.

Χαρίεσσα κεφαλὴ νεάνιδος ἐκ τινος παραθύρου ἄνωθεν τοῦ καπηλείου παρετήρει περιέργως τὸ ἀποτέλεσμα, ἰδοῦσα δὲ σθεσθέντα τὰ φῶτα τοῦ χαμαιτυπείου ἔκλεισε τὸ παράθυρον στενάζασα εὐχαρίστως. Ἦτο ἡ εὐμορφος νεάνις, ἥτις, ὡς εἶδομεν εἰς τι προηγούμενον κεφάλαιον, ἔλαβε μυστικόν τι ἐπιστόλιον παρὰ τοῦ ξανθοῦ νεανίου. Μετὰ πέντε λεπτά τὸ βῆμα τῆς καπήλου ἀντήχησεν εἰς τὴν κοχλιοειδῆ κλίμακα τὴν ἄγουσαν ἐκ τοῦ ἰσογαίου εἰς τὸ ἐπάνωθεν πάτωμα.

— Κοιμᾶσαι, Ἴρμα ; ἠρώτησεν διὰ τῆς τραχείας φωνῆς τῆς ἡ κυρὰ Γιφφάρ. — Μάλιστα, μῆτερ μου, ἀπήνησεν ἡ νεάνις διὰ τῆς λιγυρᾶς φωνῆς τῆς.

— Κοιμήσου, περιστεράκι μου. — Καλὴν νύκτα, μῆτερ μου, ἐψιθύρισεν ἡ Ἴρμα μὲ ἡμικλείστους ὀφθαλμούς τεινασα συνάμα τὸ θελκτικὸν μέτωπόν τῆς εἰς τὴν κυρὰν Γιφφάρ.

— Κοιμήσου λοιπόν, πουλάκι μου, εἶπεν αὕτη φιλήσασα διὰ τῶν χρονόροειδῶν χειλέων τῆς τὴν ἀβρὰν παρειὸν τῆς κόρης τῆς.

Ἡ Ἴρμα εἶχεν ἤδη κλείσει τοὺς ὀφθαλμούς. Τὰ βλέφαρά τῆς διανοιγόμενα ἐνίστε ἐξέπεμπον ἔκπληκτον βλέμμα· ἡ δὲ κόμη τῆς παλιντρόπως ἦτο διεσκορπισμένη ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου. Ἡ σωματώδης κάπηλος παρετήρει τὴν κόρην τῆς μετὰ τρυφερότητος καὶ θαυμασμοῦ καὶ ἐμειδία βλέπουσα τὸ εὐεῖδες πρόσωπόν τῆς ἀναπαυόμενον μετὰ χάριτος ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου· καθ' ἑκάστην ἐσπέραν ἡ καλοκάγαθος γυνὴ ἐστήριζε τοὺς κεκηκῶτας ἐξ ἀποτροπαίων σκηνῶν ὀφθαλμοῦ τῆς ἐπὶ τῆς θελκτικῆς ταύτης εἰκόνας· διότι τὸ καπηλεῖον, ἔνθα συνηθροίζοντο διάφοροι ἐγκληματῆαι, ἦτο

κόλασις δι' αὐτὴν, παοάδεισις δὲ ἦτο τὸ δωμάτιον, ἔνθα ἐκοιμᾶτο ἡ νεαρὰ, ὠραία καὶ ἀγνή κόρη τῆς. Ἀπομάξασα δάκρυον χαρᾶς ἔκυψεν, ὅπως ἀπασθῆ ἐκ νέου τὴν Ἴρμαν, ἀλλὰ φοβηθεῖσα μὴ τὴν ἐξυπνίσῃ, ἀπεσύρθη μὴ ἀπολαύσασα τῆς ἡδονῆς ταύτης. Ἀκολούθως μεταβάσασα εἰς τὸν πλησίον θάλαμον κατεκλίθη, ἀφοῦ πρῶτον ἔσθεσε τὸ φῶς· μετ' ὀλίγον δὲ ἠχηρὸς ρογχασμὸς ἀνήγγελεν, ὅτι ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἀνεπαύετο ἐκ τῶν ἡμερησίων κόπων.

Ἡ Ἴρμα ἀνεγερθεῖσα ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἠκροάσθη ὁ θορυβῶδης ὕπνος τῆς μητρὸς τῆς φαίνεται τὴν εὐχαρίστησε, διότι τὸ μέτωπόν τῆς ἠκτινοβόλησε· ἀλλ' ἀμέσως ἀνεσκήτησεν ἔνεκα ξηροῦ τινος κτυπήματος ἐπὶ τινος ὕελου τοῦ παραθύρου. Πηδῆσασα ἐκ τῆς κλίνης τῆς ἔτρεξεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ τὸ ἤνοιξεν ἄνευ κρότου. Δύω ἄνθρωποι, ὧν ὁ εἷς ἔφερε στολὴν ὑπηρετοῦ μεγάλης οἰκίας ἦσαν ὑπὸ τὸ παράθυρον.

— Σὺ εἶσαι, Βίκτωρ ; ἠρώτησε τρέμουσα ἡ νεάνις

— Μάλιστα, ἀγαπητή μου, ἐγὼ εἶμαι σὲ περιμένω πρὸ 2 ὥρῶν.

— Μόλις πρὸ ὀλίγου ἀπεκοιμήθη ἡ μήτηρ μου. εἶπεν ἀφελῶς ἡ νεάνις. — Δὲν ἔχω κανὲν παράπονον ἐναντίον σου, ἀγγελέ μου· βλέπων σε εἶμαι εὐτυχής.

— Ὅμιλοι χαμηλοφώνως, μήπως ἐξυπνήσῃ ἡ μήτηρ μου.

— Δὲν μοῦ ὑπεσχέθης νὰ θυσιάσῃς πρὸς χάριν μου στιγμάς τινας, ὅπως δυνηθῶ νὰ σοὶ ἐκφράσω ἐλευθέρως τὸν ἔρωτά μου ;

— Δὲν δύναμαι νὰ καταβῶ, εἶπε μεθ' ἀπλότητος ἡ νεάνις.

— ὦ ! Θὰ ἔλθω νὰ σὲ καταβιάσω εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

Καὶ πρὶν ἡ Ἴρμα προλάβῃ νὰ ἀναπνεύσῃ ἀναθὰς ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ συνοδευόντος αὐτὸν ὑπηρετοῦ ἐπὶ ἤδησεν εἰς τὸ παράθυρον, ἤρπασεν αὐτὴν καὶ τὴν παρέδωκεν εἰς τὸν οἰκέτην, ὅστις λαβὼν τὴν Ἴρμαν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τὴν ἀπέθεσε χαμαὶ μετὰ σεβασμοῦ. Ὁ νεαρὸς ἀπαγωγεὺς ἦτο ἡδὴ πλησίον τῆς. Ἡ Ἴρμα τεταραγμένη καὶ ἐμβρόντητος ἐκ τοῦ τολμηροῦ τούτου ἐπιχειρήματος δὲν ἔσχε καιρὸν νὰ συνέλθῃ εἰς ἑαυτήν· ὄλλως τε ἔχαρη

τόσον, ὅσον καὶ ἐξεπλάγη διὰ τὸ παράτολμον τοῦτο διάθημα, ὅπερ ἀπεδείκνυεν, ὅτι ὁ νεανίας ἠθάνετο δι' αὐτὴν ὑπερβολικὸν ἔρωτα.

— Ἄς ἀναχωρήσωμεν τοχέως, εἶπε μετὰ πυρετώδους προθυμίας ὁ νεανίας, ἃς ὑπάγωμεν εἰς τι μέρος, ἔνθα νὰ δύναμαι ἐλευθέρως νὰ σοὶ περιγράψω, πᾶν ὅ,τι διὰ σὲ αἰσθάνομαι.

— Ὡ Θεέ μου! τί ἔκαμα; ἐψυθίρισεν ἡ Ἴριμα προβλέπουσα ἀμυδρῶς τὰς συνεπείας τῆς ἀνοήτου πράξεώς της.

— Τί ἔκαμες; ἀπεκρίθη ὁ Βίκτωρ μετ' αἰσθήματος σεβασμοῦ συντελέσαντος πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῆς τρεμούσης νεανίδος· ἔθεσες τέρμα εἰς τὰ βάσανα καὶ τὴν ἀγωνίαν τοῦ τρυφερωτέρου καὶ εὐλικρινεστέρου ἔρωτος· ἐνεπιστεύθης σεαυτὴν εἰς τὴν τιμότητά μου, ἐπομένως ὀλόκληρος ἡ ζωὴ μου σοὶ ἀνήκει.

Οἱ δύο ἐρωτόληπτοι ἔφθασαν τρέχοντες εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἀστεως. Ἡ ταλαίπωρος Ἴριμα εὐρίσκετο ὡς εἰς στρόβιλον συγκεχυμένων ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων· ἡ συγκίνησις ἐπεσκότιζε καθ' ὀλοκληρίαν τὸν νοῦν της· ἐπορεύετο στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Βίκτωρος εὐτυχῆς, ἀλλ' ἀνήσυχος καὶ ἔντρομος. Ὁχημά τι περιέμενε κατὰ τὴν εἴσοδον τῆς γεφύρας τῆς Παναγίας· ὁ Βίκτωρ λαβὼν τὴν Ἴριμαν εἰς τὰς ἀγλάλας τοῦ τὴν ἀνεβίθυσεν εἰς τὴν ἄμαξαν, πρὶν ἢ ἡ νεᾶνις δυνηθῆ νὰ παρατηρήσῃ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ ὄχηματος. Οἱ ἵπποι ἐκάλαπζον ἤδη μετὰ κεραυνοβόλου ταχύτητος πρὸς τὸ προάστειον τοῦ Ἀγ. Ὀνωρίου.

— Ἀλλὰ ποῦ με ὀδηγεῖτε; ἠρώτησε τέλος ἡ νεᾶνις.

— Ἦθέλετε νὰ περιπατήσωμεν κατὰ τὴν ζοφεράν καὶ ψυχρὰν ταύτην νύκτα ἐπὶ τινος προκυμαίας ἢ λεωφόρου; Ἀλλ' ὁ νυκτερινὸς οὗτος περίπατος ἴσως ἦθελε μᾶς ἐπιφέρει δυσάρεστόν τι συμβάν. Εἷς φίλος μου μᾶς δέχεται εἰς τὸν οἶκόν του καὶ θὰ ἴσῃ ἐκεῖ ἐξησφαλισμένη, ὡς νὰ ἦσο παρὰ τῇ μητρί σου.

— Ἀλλὰ τὸ ὄχημα τοῦτο τίνος εἶναι;

— Εἶναι τοῦ δουκὸς Οὐτρεμόντ. Ὁ δούξ εὐρίσκεται εἰς συνα-

ναστροφὴν τινὰ μέχρι τῆς 3ης ὥρας, ὁ δὲ ἀμαξηλάτης του, ὅστις εἶναι φίλος μου, ὑποβοηθεῖ τὸν ἔρωτά μας.

— Εἶδον ὅμως, ὅτι ἐφέρετο πρὸς σὲ μετὰ μεγίστου σεβασμοῦ.

— Μὲ ἀγαπᾷ παρὰ πολὺ.

— Μοὶ ἔχετε εἰπῆ ὅτι εἶσθε χειροτέχνης, καὶ ὅμως αἱ χεῖρες σας εἶναι λευκαὶ καὶ λεπτοφυεῖς, ὡς τινος εὐγενοῦς.

— Δὲν μετέρχομαι βάνουσον ἐπάγγελμα· εἶμαι χρυσοχόος.

— Ἀλλ' ἂν δὲν ἀπατώμαι, μοὶ ἔχετε εἰπῆ, ὅτι εἶσθε γλύπτης.

Ὁ Βίκτωρ ἔδρακε τὰ χεῖλη.

— Μάλιστα, ἄλλοτε εἰργαζόμην τὴν τορευτικὴν, ἀλλὰ τὴν ἀφῆκα. Διατί ὅμως ἀσχολεῖσαι περὶ τὰς βιμηδαμινὰς ταύτας λεπτομερίας; διατί κλέπτεις ἀπὸ τὸν ἔρωτα τὰς ὀλίγας στιγμὰς, τὰς ὁποίας πρόκειται νὰ διέλωμεν ὁμοῦ.

Τὸ ὄχημα φθᾶσαν εἰς τὸ ἄκρον, τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἀγ. Ὀνωρίου ἔστη πρὸ τῆς θύρας μεγαλοπρεποῦς τινος μεγάρου.

— Θυρωρέ! ἀνέκραξεν ὁ ἀμαξηλάτης.

— Ἠλίθιε, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Βίκτωρ προκύψας ἐκ τῆς θυρίδος, εἰσελθε διὰ τῆς θύρας τοῦ κήπου.

Ἡ ἄμαξα ἐπαναλαβοῦσα τὴν πορείαν τῆς ἔστρεψεν ἀριστερὰ πρὸς τὸ μέρος τῶν Ἠλυσιῶν Πεδίων μαὶ ἔστη πρὸ τινος θύρας σχεδὸν ἀοράτου. Ὁ Βίκτωρ πηθῆσας ἔλαβε τὴν Ἴριμαν εἰς τὰς ἀγκάλας του. Οἱ δύο ἔρασταὶ διαθάντες πυκνὴν δενδρσοτοιχίαν εὐρέθησαν μετ' ὀλίγον πλησίον ὠρσίας μεμονωμένης σκιάδος κειμένης εἰς ἀπόκεντρόν τι μέρος τοῦ κήπου καὶ οὐδόλως μετὰ τοῦ μεγάρου συνεχομένης. Ἡ Ἴριμα ἐξεπλάγη εἰσελθοῦσα εἰς εἰδός τι κοιτῶνος, ὅπου τὴν ὀδήγησεν ὁ Βίκτωρ.

— Ἐδῶ εἶσαι βασίλισσα, εἶπε χαριέντως ὁ νεανίας.

Ἡ νεᾶνις ἴστατο ἐπὶ τῆς φλιάς ἐκστατικῆ καὶ ἄφωνος. Πῶς εἶχεν ἔλθῃ ἐκεῖ; πόθεν προήρχοντο αὐταὶ αἱ πολυτέλειαι; Τρομερὰ ὑπόνοια ἤρχισε νὰ καταλαμβάνῃ αὐτήν.

Ἄς εἴπωμεν τὴν ἱστορίαν τοῦ ἔρωτός της καὶ τότε οἱ ἀναγνώσται θὰ ἐννοήσωσι, πῶς ἡ Ἴριμα ἐξετέλεσε τόσον ἀπερισκέπτως τὴν

παράτολμον ταύτην πράξιν. Ἡ νεᾶνις ἔζη μεμονωμένη ἐν μέσῳ τῶν ἀπεχθῶν προσώπων τῶν ἀποτελούντων τὴν πελατεῖαν τοῦ ὑπὸ τῆς μητρὸς τῆς διευθυνομένου καπηλείου. Ἡ μήτηρ τῆς, ἥτις δὲν ἐπεθύμει νὰ παρουσιάσῃται ἡ κόρη τῆς εἰς τὴν κοινὴν αἵθουσαν, ὅπου ἀναμφιβόλως δὲν θὰ ἔβλεπεν εἰμὴ αἰσχρὰ παραδείγματα καὶ ἀποτροπαίους σκηνάς, εἶχε σχεδὸν φυλακίσῃ αὐτὴν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς. Ἄλλ' ἡ μοναξία καὶ ἡ θλίψις εἶναι κόκιστοι παιδαγωγοί. Ἡ Ἴριμα ὡς μόνην διασκεδάσιν εἶχε τὸ νὰ βλέπῃ τοὺς διαβάτας καὶ τὴν ὁδόν. Ὁ Βίκτωρ, οὔτινος μετ' ὀλίγον θὰ εἶπομεν τὸ ἀληθὲς ὄνομα καὶ τὴν πραγματικὴν θέσιν, παρατηρήσας ποτὲ εἰς τὸ παράθυρον τὴν θελκτικὴν νεάνίδα τῇ ἐμειδίασε, τὴν ἐχαιρέτησε καὶ ἐτόλμησε μάλιστα νὰ τῇ πέμψῃ καὶ φίλημα. Ἡ Ἴριμα ἤρρυθρίασε καὶ ἐγέλασεν. Ὁ Βίκτωρ ἠράσθη αὐτῆς καὶ ἐζήτησε διὰ παντὸς μέσου νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ ἐπιτύχῃ ἐρωτικὴν συνέντευξιν. Ὅθεν περιεβλήθη τὴν χλαῖναν διὰ νὰ εἰσέρχεται ἀνυπόπτως εἰς τὸ καπηλεῖον· τὰ δὲ θελκτικὰ μειδιάματα τῆς Ἰριμας τὸν ἐβόηθουν εἰς τὸ νὰ καταπίνῃ μετ' ὀλιγωτέρας ἀηδίας τὰ βδελυκτὰ ποτὰ τῆς κυρᾶς Γιζφάρ. Ἡ Ἰριμα ἠγνῶει ἀκόμη τὴν ζωὴν καὶ τὰς παγίδας τοῦ κόσμου· ἐκ μόνον τῶν ἐμπνεύσεων τῆς καρδίας τῆς εἶχε διδάχθῃ· ἄλλως τε δεκαεξαέτις νεᾶνις περὶ τίνος ἄλλου δύναται νὰ σκαφθῇ ἢ περὶ ἔρωτος; Τὸ ὄρατον πρόσωπον τοῦ Βίκτωρος ἐφάνη εἰς αὐτὴν ὡς ἀγγελικὴ μορφή ἐν μέσῳ ὄλων τῶν εἰδεχθῶν ἐκείνων δαιμόνων, τοὺς ὁποίους συνήθως ἔβλεπεν· ἐπομένως ἠγάπησε τὸν Βίκτωρα, ὅστις πάλιν διαβεβαίω αὐτὴν, ὅτι τὴν ἠγάπα περιπαθῶς. Μήπως τὴν ἠπάτα; τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι τὴν ἠγάπα ἐλικρινῶς.

Ἡ Ἰριμα ἦτο θελκτικώτατη ἔχουσα ζωηροὺς καὶ ἀκτινοβολούντας ὀφθαλμοὺς, μεγαλοπρεπῆ κόμην, λεπτοφυῆ μέλη καὶ λευκοὺς ὡς μαργαρίτας ὀδόντας· χάρειν δὲ καὶ μαγευτικὸν μειδιάμα ἐπτυσσέ τὰ κοράλλινα χεῖλη τῆς.

Ὡς μελίχριον φάντασμα καὶ θελκτικὸς δαίμων ἀφίετο ἐν ὄλῃ τῇ

ἀπλότῃ τῆς ἰδιοτροπίας τῆς καὶ ἐν ὄλῃ τῇ ἀθωότητι τοῦ ὑπερβολικοῦ ἔρωτός τῆς.

— ὦ! πόσον εἶναι ὠραῖος! εἶπε μετὰ θαυμασμοῦ, ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸν κομψὸν κοιτῶνα, εἰς ὃν τὴν εἰσῆγεν ὁ Βίκτωρ.

Ὁ κοιτῶν ἦτο τῶντι θελκτικώτατος. Ἐπὶ τοῦ σανιδώματος ὑπῆρχε πυκνὸς τάπης, ὅπως καταπνίγῃ τὸν θόρυβον τῶν βημάτων. Ἐπιπλα μετ' ἀξιολόγων ἐμβλημάτων, ἔργα τοῦ κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα διαπρέψαντος Βουλ, (*) μαλακὰ ἀνάκλιτρα καὶ τὰ ὠραιότερα κάτοπτρα τοῦ Ἁγ. Γοβανῶ (Saint Gobain) **, δι' ὧν δύναται τις νὰ βλέπῃ τὸ ἀγαπητὸν ἀντικείμενον ἀπειράκις καὶ ὑφ' ὄλας τὰς ὕψεις, περιεκόσμου τὸ δωμάτιον τοῦτο.

Ἡ Ἰριμα μόλις ἐπίστευεν, ὅτι ὁ τερπνὸς οὗτος κοιτῶν ἦτο προωρισμένος δι' αὐτὴν.

— Ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ! ποῦ εἴμεθα, Βίκτωρ; ἠρώτησε τὸν νεανίαν ἐκπληττομένη δι' ὄλην ταύτην τὴν πολυτέλειαν.

— Αἱ περποιήσεις αὗται προέρχονται ἐκ τοῦ φίλου μου, τοῦ ἀμαξηλάτου. Ἐν τῇ σικιάδι ταύτῃ κατοικεῖ ὁ υἱὸς τοῦ δουκὸς Οὐτρεμόντ, ὅστις εὐρίσκειται ἐν Ἰταλίᾳ.

— Ἐπροτίμων νὰ ἤμην εἰς τὸ δωμάτιόν σου.

— Θὰ ἔλθῃς μετ' οὐ πολὺ, ὅταν θὰ γίνῃς σύζυγός μου.

Ὁ Βίκτωρ ὀδηγήσας τὴν νεάνίδα ἐπὶ τίνος ἀνακλίντρον καὶ λαβῶν τὰς χεῖράς τῆς τὴν παρετήρει μὲ ὀφθαλμοὺς πλήρεις ἔρωτος. Ἐπὶ πολὺ ὠμίλησε πρὸς αὐτὴν μετὰ τῆς ὁμιλῆς εἰκοσαετοῦς νεανίου καὶ μεθ' ὄλης τῆς δυνάμεως πρώτου ἔρωτος. Οἱ λόγοι του

(*) Ἀνδρέας Κάρολος Β ο ὑ λ (Boule) περίφημος τορευτῆς γεννηθεὶς ἐν Παρισίαις τὸ 1642 καὶ ἀποθανὼν τὸ 1732. Πλεῖστα ἐπιπλα κοσμούμενα διὰ παντοειῶν ἐμβλημάτων καὶ ὄντα περιζήτητα σήμερον φέρουσι τὸ ὄνομά του. Ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ΙΔ' τῷ ἀπένευμε τὸν τίτλον Χ α ρ ἄ κ τ η ς τ ῆ ς Σ φ ρ α γ ῖ δ ο ς (τοῦ κράτους) χρηρηγήσας αὐτῷ συνάμα καὶ κατοικίαν ἐν τοῖς Ἀνακτόροις (Λούβρον). Σ. Μ.

(**) Saint-Gobain, κωμόπολις τοῦ νομοῦ Aisne. Ἐνταῦθα ὑπάρχει ἀξιολογώτατον ἐργοστάσιον κατόπτρων ἰδρυθὲν τὸ 1694. Σ. Μ.

ἠὺφραινον καὶ ἐνάρκουν τὴν Ἴριμαν, ἣτις ἐλησμόνει, ὅτι ἡ νύξ παρήρχετο ταχέως.

Ἦτο 11η τῆς πρωίας, ὅτε οἱ δύο ἐρασταὶ ἐξύπνησαν.

— ὦ ! μήτηρ μου, τί θὰ λέγγῃς περὶ τῆς μικρᾶς Ἴριμας !

Ἐλεγεν ἡ νεᾶνις μετὰ λυγμῶν καὶ κρύπτουσα τὸ πρόσωπόν της.

Κατ' ἐκέλην τὴν στιγμὴν ἐκρουσαν μετὰ συστολῆς τὴν θύραν.

Ἐπληρώτης τις εἰσελθὼν εἶπε τῷ Βίκτωρι λέξεις τινὰς χαμηλοφώνως.

— Εἰπέ τῷ νὰ προσμένῃ εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, εἶπε προστακτικῶς ὁ νεανίας. Καὶ μετὰ πέντε λεπτά ὁ Βίκτωρ ἐσφυγγε τὴν χεῖρα τοῦ κόμητος Μεϋρών.

— Καλημέρα, ἀγαπητέ δούξ, εἶπεν οὗτος πρὸς τὸν Βίκτωρα.

— Ἀλλὰ πόθεν ἐξέρχεσθε, εἶπεν ὁ νεαρός δούξ μετὰ θαυμασμοῦ.

Ἀπὸ δύο μηνῶν δὲν σᾶς εἶδον.

— Φαντασθῆτε, ὅτι παρ' ὀλίγον νὰ καταστραφῶ ἐν τινι πυρκαϊᾷ. Ἀλλὰ τί ἔμαθον ; Τόσον νέος ἐγκαταλείπετε τὸν ἄγαμον βίον ;

— Εἶναι ἀληθές, μὲ ὑπανδρεύουσιν· ἀλλ' ἔχω ἐν ἑκατομμύριον φράγκων εἰσόδημα καὶ . . .

— Καὶ μίαν ὡραίαν γυναῖκα. — Ἀπατάσαι.

— Λαιπὸν εἶσαι ἐκ τῶν ἰδικῶν μας ; — Ἐπέρποτε.

— Ταλαίπωρος δούκισσα Οὐτρεμόντ ; — Σιωπῆ, εἶπεν ὁ Βίκτωρ.

— Ἄ ! πανοῦργε, καταλαμβάνω . . .

Κατὰ τὴν στιγμὴν ὁμοῦς ταύτην ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ ἡ Ἴριμα ὠχρὰ ἐφάνη ἐπὶ τῆς φλοιᾶς. — Αὐτός, δούξ ! ἐψύθυρισε μετ' ἀπελπισίας ἡ νεᾶνις. Ἐυστυχῆς ἐγὼ ! Τί θὰ γίνω ; ὦ ! θὰ φονευθῶ.

Καὶ πρὶν ἢ ὁ δούξ καὶ ὁ κόμης συνέλθουσιν ἐκ τῆς ἐκπληξείως των, ἡ νεᾶνις λυσίκομος καὶ ἐξω φρενῶν ὤρμησε πρὸς τὴν κλίμακα τῆς σκιαδῆς. Διελθοῦσα δὲ μετ' ἀπεριγράπτου ταχύτητος τὸν κῆπον τοῦ μεγάρου ἐτράπη πρὸς τὰ Ἠλύσια πεδία καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν προκυμαίαν τοῦ Σηκουάνα. Οἱ διαθάται βλέποντες αὐτὴν τρέχουσιν, ὡς περίφοβον ἔλαφον, τὴν ἐνόμιζον παράφρονα. Ὁ Βίκτωρ καὶ ὁ Ἐρρίκος ἔτρεχον κατόπιν της, ἀλλὰ δὲν ἤδύ-

ναντο νὰ τὴν σταματήσωσι. Μία λέξις ἤρκεσεν, ὅπως τῇ προξενήσῃ τὴν ὑπερβολικὴν ταύτην ἀπελπισίαν, δηλαδή, ὅτι ὁ Βίκτωρ ἦτο δούξ καὶ ἐμελλε νὰ ὑπανδρευθῆ. Ποίαν ἐλπίδα εἶχε λοιπὸν αὕτη, ἡ κόρη τοῦ καπηλείου ! Ἡ ἀφελὴς καὶ εὐπιστος νεᾶνις πόσον ἠγάπα τὸν Βίκτωρα, τὸν χρυσοχόον, ἀλλ' οὗτος ἦτο δούξ Ὅποια πλάνη ! Ἡ ταλαίπωρος Ἴριμα ἠσθάνετο τὴν γῆν χαίνουσαν ὑπὸ τοὺς πόδας της, τὴν καρδίαν της, τὴν ψυχὴν της, τὴν ὑπαρξίν της, πάντα ἐν γένει καταθυθιζόμενα εἰς βάραθρον.

Φθάσασα εἰς τὴν γέφυραν τῆς Ὀμοιόας ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ περὶφράγματος καὶ κλείσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρίφθη εἰς τὸ κενόν.

— Ἄ ! Θεέ μου ! . . . μήτηρ μου ! . . . Βίκτωρ . . . ἀένκραξεν ἐκτείνασα τὰς χεῖρας.

Ἠκούσθη ὑπόκωφος κρότος· τὸ ὕδωρ ἀνοιχθὲν περιεδινήθη καὶ εἶτα ἐπανεκλείσθη ἀφρίζον. Ὁ ἥλιος ἦτο ἀκτινοβόλος, αἱ δὲ ἀκτίνες του ἀντηνακλῶντο ἐπὶ τοῦ διαυγοῦς ὕδατος τοῦ ποταμοῦ. Τὰ ὄχθήματα τῶν εὐγενῶν διηυθύνοντο πρὸς τὰ Ἠλύσια Πεδία. Ὁ Βίκτωρ, δούξ Οὐτρεμόντ, ἔτρεχεν ἀσκεπῆς κατόπιν τῆς Ἴριμας. Τέθριππος ἄμαξα διῆλθε πλησίον του, ἀλλὰ δὲν τὴν εἶδεν. Ἐν τούτοις ἐντὸς αὐτῆς ἦτο ἡ δεσποινὶς Λαφαϊῦ, ἡ μνηστὴ του.

Ὁ κόμης Μεϋρών ἦτο βήματά τινα ὀπισθεν τοῦ δουκῆ· ἰδὼν δὲ τὴν δεσποινίδα Λαφαϊῦ ἐχαιρέτησεν αὐτὴν μετὰ χάριτος καὶ εὐτραπελείας.

Ἡ δεσποινὶς Λευκὴ, θυγάτηρ τοῦ μαρκησίου Λαφαϊῦ, ἦτο ὀλίγον μελαγχροινὴ ἔχουσα ὀφθαλμοὺς γλαυκοὺς κοὶ κόμην ξανθὴν ἐβαστραχισμένην κατὰ τὸν Ἀγγλικὸν συρμόν. Ἐπειδὴ ἦτο φιλάσθενος τῇ εἶχον συμβουλεύσῃ τοὺς πρῶινους περιπάτους καὶ διὰ τοῦτο ἐπορεύετο εἰς τὰ Ἠλύσια Πεδία κατὰ τὴν μεσημβρίαν ἧτις ὥρα θεωρεῖται λίαν πρῶϊνὴ διὰ περίπατον.

Πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν ἡ Λευκὴ εἶχεν ἀναμιχθεῖ εἰς τὰς συναναστροφάς, ὁ δὲ γάμος περὶ οὗ ἐποιήσατο λόγον ὁ κόμης πρὸς τὸν δούκα μόλις τὴν προτεραίαν εἶχε συμφωνηθεῖ μετὰ τῶν δύο εὐγενῶν οἰκογενειῶν. Ἡ Λευκὴ εἶδε τὸν δούκα διερχόμενον δίκην ἀνεμοστροβίλου· τὸ φρενητιῶδες ὕψος του καὶ ἡ ἀταξία τῶν

ἰνδυμάτων του τὴν ἔφερον εἰς ἀμηχανίαν. Ὁθεν παρὰ τὸ πρέπον διέταξε νὰ σταματήσῃσι τὸ ὄχημα καὶ ἠρώτησε τὸν κόμητα περὶ τῆς ταραχῆς τοῦ δουκός.

Ὁ Ἑρρίκος, ὡς ἔμπειρος τυχοδιώκτης, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ δι-
εἶδε τὴν ὠφέλειαν, ἣν ἠδύνατο νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς παρουσίας πε-
ριστάσεως. Ἡ Λευκὴ εἶχε μεγάλην προίκα, οὗτος δὲ ἦτο μὲν
κατεστραμμένος, ἀλλ' ἦτο νέος καὶ ὠραῖος· ἐγνώριζε δὲ πρὸς τού-
τοις ὁποῖαν ἐπιρροὴν ἠδύνατο νὰ ἀποκτήσῃ ἐπὶ γυναικείας καρδίας.
Ἐὰν ρῆξις τις συνέβαινε μεταξύ τῶν Οὐτρεμόντ καὶ τῶν Λαφαιῦ
ἠδύνατο νὰ ἐλπίζῃ· ἐπομένως ἀμέσως σχηματίσας τὴν ἀπόφασίν
του δὲν ἀπεκρίθη εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς Λευκῆς ἀλλ' ἐφάνη ἀμη-
χανῶν.

— Μήπως συνέβη δυστύχημά τι, ἠρώτησε πάλιν μετ' ἐνδια-
φέροντος ἡ νεᾶνις, καὶ δὲν τολμᾶτε νὰ ἀποκριθῆτε;

— Δὲν τὸ πιστεύω . . . ἐφέλλισεν ὁ Ἑρρίκος μετὰ πανουρ-
γίας.

— Λοιπὸν τὸ λογικόν του . . . ἀνεφώνησεν ἡ Λευκὴ ὀχριά-
σασα.

— Μὴ τρομάξεις, δεσποινίς, διὰ τὸ λογικόν τοῦ δουκός, ἀπε-
κρίθη ὁ κόμης μετ' ὑποκριτικῆς εἰρωνείας.

— Μὲ βασανίζετε διὰ τῶν ἀποσιωπησέων σας· μήπως ἀπει-
λεῖται ὁ δούξ; μήπως διατρέχει κίνδυνον;

— Αὐτὸς κάμνει τὰς τρέλλας του . . . εἶπεν ὁ κόμης. Σᾶς ζητῶ
συγγνώμην, δεσποινίς, ἀλλὰ δύναμαι νὰ ὁμιλῶ οὕτως, καθότι ἡ
κόμη δὲν εἶναι . . .

Ἡ Λευκὴ ἠρρυθρίασε, καθότι ἐνόησε τοὺς λόγους τοῦ κόμητος.

— Οὐδέποτε θὰ γείνω σύζυγός σου, εἶπε μετ' ἀγανακτικῆσεως.
Εἰς τὸ μέγαρον, ἀνέβη πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην.

Ὁ κόμης κατέτρογε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν Λευκὴν, ἥτις τῷ ἔ-
πεμψε τὸ θελκτικώτερον μειδιᾶμά της. — Ἀποστροφή ἡ ἔρωσις μοὶ
εἶναι ἀδιάφορα, ἐψυθίρισεν· ἀρκεῖ νὰ ὀνομάζῃται κόμησσα Μεῦ-

ρών! . . . Ἐγὼ ἀνάγκην αὐτῆς διὰ νὰ ἀνεγείρω τὰ οἰκογενειακά
μου σήματα. Πρέπει νὰ γείνω πλούσιος.

Τὸ ὄχημα εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν πορείαν του ἐπὶ τοῦ προαστείου
τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ. Εἰς τὴν γέφυραν τῆς Ὁμονομίας ἡ Λευκὴ εἶ-
δε πολυάριθμον πλῆθος ἐσκυμμένον πρὸς τὸν ποταμόν.

— Παρατήρισον τί συμβαίνει, Ἀντώνιε, εἶπε ἡ Λευκὴ πρὸς
τὸν ἀκόλουθόν της. — Κάποιος ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμόν, ἀπεκρίθη
οὗτος· λέγουσιν ὅτι εἶναι νεᾶνις· ὡς φαίνεται ἐρωτικὴ τις ἀπελ-
πισία θὰ τὴν παρεκίνησεν.

— Ἀλλὰ διατί δὲν προσπαθοῦσι νὰ τὴν σώσωσιν; ἠρώτησεν
ἡ Λευκὴ μετὰ μεγάλης συγκινήσεως.

— Λέμβος τις ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὴν ὄχθην, ἐπανελάβεν ὁ Ἀν-
τώνιος· ἀνθρωπὸς τις ἐρευνᾷ δι' ἀγκίστρου . . . Ἄ! Θεέ μου!
σύρει τὴν ὄρμιάν . . . φαίνονται ἐνδύματα . . . ταλαίπωρος νεά!

Ἀκούσασα τὰς ἀποτροπαίους ταύτας λεπτομερείας ἡ Λευκὴ κα-
τελήφθη ὑπὸ σκοτοδίνης καὶ ἐλειποθήμησεν. Ἀλλὰ καταβαλοῦσα
μεγίστην προσπάθειαν ἀνέλαθε τὰς αἰσθήσεις της καὶ δρᾶσα φι-
αλίδα τινὰ ἀνέπνευσε ἄλατα, ἅτινα τὴν ἐπανεφέρον εἰς ἑαυτήν.

— Ω! ἡ ταλαίπωρος νεᾶνις! ἐψυθίρισε τρέμουσα· καὶ ἐμὲ ὡ-
σαύτως ἡ ἀπελπισία καὶ τὸ αἴσχος ἤθελον μὲ ὀδηγήσει εἰς τὸσφ
φρικώδη θάνατον . . .

Καὶ ἡ νεᾶνις ἐκάλυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπόν της.

Βραδύτερον θὰ μάθωμεν τὸ τρομερὸν μυστήριον, ὅπερ ὑπεδήλουν
οἱ λόγοι οὗτοι.

Ἐγκαταλείπντες τὸ πένθιμον δρᾶμα τῆς Γεφύρας τῆς Ὁμονομίας,
ἃς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς ὁδοῦ Ἀρπης. Οἱ ἀναγ-
νῶσται ἐνθυμοῦνται, ὅτι κατὰ τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὁ Ὁκ-
νηρὸς ἐπανῆλθε μεθυσμένος καὶ αἱματόφυρτος. Ὁ κόμης εἶχε τὸν
σκοπόν του, δι' ὃν ἤθελε νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ ταχέως εἰς τὰς αἰσθήσεις
του, ἐὰν ὁ κακοῦργος εἶχε τῶντι ὅ,τι καλοῦσιν αἰσθησιν. Διατά-

ξας λοιπόν αὐτὸν νὰ κατακλινηθῆ, τῷ ἔδωκε νὰ πῆ ἰσχυρόν τι ἀντιδραστικόν καὶ τὸν ἀφῆκε νὰ κοιμηθῆ. Κατὰ δὲ τὴν ὄραν ὤραν ἀναβὰς εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ κινήσας αὐτὸν δυνατὰ.

— Ἐλα, σηκώθητι· τῷ εἶπε, σὲ χρειάζομαι.

Ὁ νυκτοκλέπτης ἐκβλαλὼν γογγυσμούς τινας καὶ περιστραφεὶς δυσθύμως δις ἢ τρίς κατώρθωσε τέλος νὰ ἀνασηκωθῆ τρίβων τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ παρατηρῶν συγκεχυμένως καὶ βλακωδῶς. Ὁ κόμης ρίψας ποτήριον ὕδατος εἰς τὸ πρόσωπόν του:

— Τοῦτο θὰ σὲ ἀφυπνήσῃ, εἶπε γελῶν.

Ὁ Ὀκνηρὸς παρ' ὀλίγον νὰ ὀργισθῆ σπουδαίως· ἐπήρῃσεν ἐκ τῆς κλίνης του τινάσσων τὸν τραχὺν λαιμόν του μετὰ κραυγῶν καὶ βλασφημιῶν, ὡς πράττει κύων βραχείς.

— Ἐ! κόμη τοῦ διαβόλου, τί τρόπος εἶναι αὐτός;

— Ποῦ ἦσο τὸ ἐσπέρας κτήνος; εἶπεν ἐπιπληκτικῶς ὁ κόμης.

— Μήπως εἰξεύρω καὶ ἐγὼ, εἶπεν ὁ Ὀκνηρὸς ἰσοσταθμίζων τὴν βεβαρυμένην κεφαλὴν του.— Πῶς δὲν εἰξεύρεις, ἄθλιε; καὶ τὰς 100 χιλ. φράγκων ποῦ θὰ τὰς εὔρω;

— Τί; ἠρώτησεν ὁ κακοῦργος, τοῦ ὁποίου τὰ ὦτα ἐκέντησαν αἱ μαγικαὶ αὐταὶ λέξεις.— Σὺ, κάθαρμα, ὠδήγησας τοὺς κλέπτας καὶ τοὺς δολοφόνους εἰς τὴν μικρὰν τοῦ κάτω πατώματος.

— Κλέπτας, δολοφόνους! ἀνεφώνησεν ὁ Ὀκνηρὸς μὴ ἐννοῶν ὀλοτελῶς.

— Μάλιστα· ἔκατὰ τὴν νύκτα δύο ἄνθρωποι εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μικρᾶς καὶ πληγώσαντες αὐτὴν ἔλαβον τὰς 100 χιλιάδας.

— Τὰ εἰσοφρώσαν! ἀνεφώνησεν ὁ κακοῦργος.

— Δύνασαι νὰ μοὶ δείξῃς τὰ ἴχνη τῶν ἀθλίων τούτων;

— Δὲν τοὺς εἰξεύρω.— Πῶς δὲν τοὺς εἰξεύρεις;

— Ἐ! ἤμην ὀλίγον πιομένος καὶ ἐπομένως εἶχον χάσῃ τὸ τιμόνι.

— Ἄλλ' εἰς ποῖον καπηλεῖον ἦσο;— Εἰς τὸν *Εὐμορφορ* Ἐκφορτωτήρ.

— Ποῖοι ἄλλοι ἦσαν εἰς τὸ καπηλεῖον;

— Ἐκεῖ ἤμεθα ὅλοι οἱ σύντροφοι. Ἄς ἴδωμεν· δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἦναι ὁ Ἀτσαλένιος, διότι ἐφύγομεν μαζύ, ἴσως εἶναι ὁ Μονόμματος καὶ ὁ Βουλινάρδ· αὐτοὶ, αὐτοὶ εἶναι, διότι δὲν ἤθελον νὰ πῶσι καὶ ἔτσι ἄνευ λόγου δὲν ἀρνοῦνται.

— Εἰξεύρεις ποῦ εἰμποροῦμεν νὰ τοὺς εὔρωμεν;

— Τί ὥρα εἶναι;— Ἐξ.

— Γρήγορα, μετὰ 2 ὥρας ἡ Κρίκη καὶ ἡ Κουτσὴ θὰ τὰ φάγουν ὅλα.— Τί εἶναι αὐταὶ ἡ Κρίκη καὶ ἡ Κουτσὴ;

— Γυναῖκες. Ἐὰν δὲν προλάβωμεν ὁ Μονόμματος καὶ ὁ Βουλινάρδ θὰ καταφωρτώσουν τὰς παλαιὰς φιλαινάδας τῶν μετὰ δακτυλίδια, ὠρολόγια, μεταξωτὰ, κασμίρια κλπ.

— Εἰξεύρεις ποῦ κατοικοῦν;

— Βεβαίως· ὁ Ἀκαμάτης δὲν ἦτο πάντοτε ἄνευ χρημάτων καὶ ὅταν εἶχε στρογγυλά, τότε ἡ Κρίκη τὸν ἐκαλόπιανε. Λοιπὸν, ἂν θέλῃς νὰ σταματήσῃς τὰ χαρτονομίσματα πρὶν περάσωσι τὸ σύνορον, μὴν ἀργοπορῆς.

— Ἄς λάβωμεν τὰς προφυλάξεις μας, εἶπεν ὁ κόμης θάσας ἀνά ἓν πιστόλιον εἰς ἕκαστον θυλάκιον τοῦ ἐπανωφορίου του.

Ὁ Ὀκνηρὸς καὶ ὁ Ἑρρῖκος καταβάντες εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Ἀρπης καὶ διαβάντες τὴν Γέφυραν τοῦ Ἁγίου Μιχαὴλ ἐτράπησαν πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς ὁδοῦ τῶν Βαρελοποιῶν καὶ ἐφθασαν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Καλάνδρης.

Ἡ ἡμέρα ἤρχισε νὰ ὑποφώσκη. Ἡ κυρὰ Γιφφάρ εἶχεν ἤδη ἀνοίξῃ τὸ καπηλεῖόν της· ἐν αὐτῷ ἦσαν ἐργάται καὶ ρακοσυλλέκται τινὲς πίνοντες οἶνον. Πρὸ τοῦ νὰ καταβῆ εἰς τὸ ἐργαστήριόν της ἡ σωματώδης κάπηλος ἔθεσε τὸ οὖς της εἰς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου τῆς Ἰρμας. Μὴ ἀκούσασα δὲ οὐδένα θόρυβον:

— Κοιμᾶται ἡ μικρὰ μου ἐψιθύρῃσεν· ἀναπαύθητι, ἀγάπη μου. Ἡ Ροζαλία θὰ σοὶ φέρῃ τὸν καφέν.

Ἡ Ροζαλία ἦτο εὐρωστὸς τις Νορμανδὴ χρησιμεύουσα ὡς ὑπη-

ρέτρια. Καί μετὰ τοῦτο ἡ κυρά Γιοφάρ φαίδρα, καί ἤσυχος κατέβη εἰς τοὺς πελάγας τῆς.

Ἐν τούτοις ὁ Ὀκνηρὸς καὶ ὁ κόμης Μεῦρων εἶχον λάβη πρὸς τὰ ἀριστερὰ ὁδὸν τινα παράλληλον τῆς ὁδοῦ Γένες. Ἡ στενὴ καὶ σκοτεινὴ αὕτη ὁδὸς ἐσχημάτιζεν ἐν τῷ μέσῳ καμπὴν ἀγκωνοειδῆ. Ἐν τῇ γωνίᾳ ἔκειτο παλαιὰ τις ἐτοιμόροπος οἰκία, ἣτις δὲ εἶχε θυρωρὸν· ἡ θύρα τοῦ διαδρόμου οὔσα πάντοτε κακῶς κεκλεισμένη ἐπέτρεπε τὴν κατὰ πᾶσαν ὥραν τοῦ ἡμερονυκτίου εἰσοδὸν καὶ ἔξοδον. Ὁ Ὀκνηρὸς, ὅστις ἐγνώριζε τὰ καθέκαστα τοῦ οἴκου, ὠθήσας διὰ τοῦ γόνατος τὴν θύραν καὶ διελθὼν τὸν σκοτεινὸν διάδρομον ἔφθασεν εἰς στενὴν καὶ ἐτοιμόροπον κλίμακα, ἧς αἱ βαθμίδες ἦσαν γελσιώδεις καὶ ὀλισθηραί. Λιπαρὸν δὲ τι σχοινίον παρεῖχε τοῖς ἐνοικοῦσιν τὸ μέσον, ὅπως ἀναβσίνωσιν ἀνευ μεγάλου κινδύνου εἰς τὰ διάφορα πάτώματα τῆς παραδόξου ταύτης κατοικίας. Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα.

— Ἐχε ἔτοιμα τὰ πιστόλιά σου, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Ὀκνηρὸς πρὸς τὸν κόμητα. Καὶ ἔκρουσεν εἰς τὴν θύραν τῆς Κρίκης. Ἄλλ' οὐδεμία ἀπάντησις ἐδόθη.

— Ἀφ' οὗ δὲν ἀποκρίνονται, θὰ σπάσω τὴν θύραν, ἐκραύγασεν ὁ Ὀκνηρὸς. — Εἶσαι σὺ, Ἀκαμάτη; εἶπε φωνὴ τις ἔσωθεν.

— Μάλιστα, εἶναι ἕνας λόρδος, ὅστις θέλει νὰ ὀμιλήσῃ εἰς τὴν μικράν. — Ἄς μᾶς ἀφήσῃ ἡσύχους ὁ Ἄγγλος σου· ἡ μικρὰ δὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ κανέναν, εἶπε τραχεῖά τις φωνή.

— Ἐπειδὴ ὁ κύριος ἔχασε τὸ χαρτοφυλάκιόν του εἰς τι Ξενοδοχεῖον πιστεύει ὅτι ἡ Κρίκη δυνατὸν νὰ τοῦ τὸ εὔρη.

Μόλις ὁ Ὀκνηρὸς ἐτελείωσε τὴν φράσιν του, ἀνινείσης τῆς θύρας ἀνθρωπὸς τις ὠχρὸς καὶ τρέμων παρουσιάσθη ἐπὶ τῆς φλιαῆς. — Τί εἶδους ἀστείμοι εἶναι αὐτοί; ἠρώτησεν οὗτος μετὰ προσποιητοῦ θάρρους καὶ προσπαθῶν νὰ δώσῃ εἰς τοὺς λόγους του σοβαρότητα.

— Εἶσαι σὺ, Μονόμματε; ἔμβα μέσα, εἶπεν ὁ Ὀκνηρὸς ὠθῶν τὸν μετ' αὐτοῦ συνδιαλεγόμενον. Οὗτος συσταλεῖς ὕπισθεν τῆς θύ-

ρας ἐμειδία ἠλιθίως πρὸς τοὺς νεοελθόντας μετ' ἀξιοθαυμάστου ὑποκρίσεως· ἀλλ' ὁ νυκτοκλέπτης εἶχεν ἰδῆ μαχαίριόν τι λαμπρὸν εἰς τὰς χεῖράς του. Ἴσως δ' αὐτοῦ εἶχε κτυπήσῃ τὴν δυστυχῆ Λουκιανὴν! Δράξας λοιπὸν τὸ ἐν τῶν πιστολίῳ τοῦ κόμητος καὶ δοῦς ἰσχυρὸν λάκτισμα εἰς τὴν θύραν ὤρμησεν εἰς τὸ δωμάτιον κρατῶν τὸ πιστόλιον σηκωμένον.

— Ἐὰν κινηθῆς, σὲ φονεύω! εἶπε, πρὸς τὸν Μονόφθαλμον.

— Ἐ λοιπὸν! τί θέλεις; εἶπεν οὗτος τρομάξας· δυσπιστεῖς λοιπὸν πρὸς τοὺς φίλους;

Ὁ Μονόφθαλμος ἦτο ἀνὴρ τριάκοντα πέντε περίπου ἐτῶν, κοντὸς, χονδρὸς, ἔχων μέλη εὐρωστα καὶ ὤμους πλατεῖς· τὸ ἐρυθρὸν πρόσωπόν του ἦτο πλήρες ρυτίδων, πυρραὶ δὲ τινες τρίχες ἐκάλυπτον τὸν πώγωνά αὐτοῦ· εἰς τινα ἀποτρόπαιον ἐπιχείρησιν εἶχε χάσῃ τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν, ὅθεν ἔλαβε καὶ τὸ ἐπώνυμον. Ἦτο δὲ εἰς τῶν ἐπικινδυνωτέρων κακούργων δραπετεύσας πολλάκις ἀπὸ τὸ κάτεργον.

— Εἶναι ὁ Ἄγγλος; ἠρώτησε τὸν Ὀκνηρὸν δεικνύων τὸν κόμητα.

— Μάλιστα, τοῦ ἔκλεψες τὰ χρήματά του καὶ πρέπει νὰ τοῦ τὰ ἀποδώσῃς, γέροντά μου... Κρίκη, μὴ σαλεύῃς, μεῖνε εἰς τὴν κλίνην σου, εἰδεμὴ θὰ σοῦ σπάσω κανὲν κόκκαλον.

— Εἶσαι πολὺ κακὸς σήμερον, εἶπεν ὁ Μονόφθαλμος, ἀποπειρῶμενος νὰ ἐξέλθῃ.

— Μεῖνε εἰς τὴν θύραν, κύριε κόμη, εἶπεν ὁ Ὀκνηρὸς, ἄλλως αἱ 100 χιλ. φράγκων θὰ γλυστρήσουν.

— Ἐλα, ἄς συμβιβασθῶμεν, εἶπεν ὁ Μονόφθαλμος, ἰδὼν ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑποκύψῃ. Λοιπὸν νὰ σοῦ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, ἐπειδὴ εἶσαι ἀπὸ τοὺς συντρόφους, ἐγὼ μετὰ τοῦ Βουλινάρδ ἐκλεψα τὰ χρήματα, ἀλλὰ μᾶς κατεδίωξαν, καὶ φοβούμενοι μὴ συλληφθῶμεν ἐπ' αὐτοφῶρον τὰ ἐρρίψαμεν εἰς τὸν Σηκουάναν.

— Ψεύδουσαι, εἶπεν ὁ Ὀκνηρὸς· τὰ χρήματα εἶναι ἐδῶ.

Ὁ Μονόφθαλμος παρετήρησεν ἀκουσίως παλαιάν τινα καρφύνον

ιματιοθήκην κειμένην εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ δωματίου. Ὁ Μεϋρὼν παρατηρήσας τούτο ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς τὸ ἔπιπλον καὶ ἤνοιξε ὅλα τὰ συρτάκια, ἀλλ' οὐδὲν εὗρεν.

— Δὲν τὰ ἔχω ἐγώ, τὰ ἔχει ὁ Βουλινάρδ, εἶπεν ὁ Μονόφθαλμος.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Ὀκνηρὸς, σὲ γνωρίζω, Μονόμματε, σὺ τὰ ἔχεις φυλάξει· θὰ ἴδωμεν. Καὶ δι' ὠθήσεως τοῦ ὤμου ἐσήκωσε τὸ μάρμαρον τῆς ἱματιοθήκης.—Βλέπεις κατεργάρη, εἶπε δεικνύων τὰ χαρτονομίσματα, ἅτινα ἦσαν κεκρυμμένα μεταξὺ τοῦ ξύλου καὶ τοῦ μαρμάρου.

Πρὸ τινων λεπτῶν ὅμως εἰς ἄγνωστος εἶχεν εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωματίον. Ἀκίνητος καὶ ἔχων τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, μὲ βλέμμα σκυθρωπὸν καὶ πικρῶς μειδιῶν παρετήρει τὴν κωμικὴν ταύτην σκηνήν, καθ' ἣν δύο ἀπατεῶνες διεφιλονείκουν πρὸς ἓνα κλέπτην περὶ τῆς κατοχῆς χρηματικοῦ ποσοῦ. Ὅταν δὲ ὁ Ὀκνηρὸς ἐσήκωσε τὸ μάρμαρον τῆς ἱματιοθήκης, ὁ ἄγνωστος ὀρμήσας ταχέως ἔδραξε τὸ χρυσοφυλάκιον. Ὁ Ὀκνηρὸς καὶ ὁ Μονόφθαλμος ἠταμάσθησαν νὰ ὀρμήσωσι κατ' αὐτοῦ.

— Κύριε Μεϋρὼν, εἶπεν ἡσύχως ὁ ἄγνωστος, εἰπέ εἰς τοὺς ἀθλίους τούτους, ὅτι τὰ χρήματα ταῦτα εἶναι ἰδικά μου.

Ὁ κόρης, ἅμα εἶδε τὸν ἄγνωστον, ἐκβαλὼν τρομερὸν κραυγὴν ἔπεσεν ἐπὶ τινος ἔδρας καὶ διὰ τῶν χειρῶν ἐκρυπτε τὸ πρόσωπόν του διὰ νὰ μὴ βλέπῃ τρόπον τινὰ τὸ πρὸ αὐτοῦ ἰστάμενον φάντασμα.

— Αὐτός! Αὐτός! ὁ Γεώργιος Λαμάρ! ἐψιθύρισε μετὰ τρόμου.

— Θὰ ἐκάνετε ἀξιόλογον διανομὴν μεταξὺ σας, ἐπανελάθεν ὁ Λαμάρ, διότι οἱ κακούργοι, ὡς συμβαίνει, εὐκόλως συμβιβάζονται. Ἦθελος νὰ κλέψῃς ἀπὸ τὸν κακούργον τὰ χρήματα ταῦτα, ἅτινα εἶναι ἡ προίξ τῆς κόρης σου καὶ εἶναι ἀκόμη βεβαμμένα διὰ τοῦ αἵματος τῆς Λουκιανῆς, ἣτις χρησιμεύει ἀντὶ μητρὸς εἰς τὸ τέκνον σου. Ἦσο εὐτυχῆς, διότι τὸ ἐγκλημά του δικηκόλυε τὴν αἰσχροκέρδειάν σου.

— Κύριε, ἡ ὕβρις αὕτη!... ἀνέκραξεν ὁ κόρης συνελθὼν εἰς ἑαυτόν.

— Εἰς τὸ ἐξῆς, εἶπεν ὁ Λαμάρ μετὰ βιβλίας περιφρονήσεως, δὲν θὰ σᾶς τιμωρήσω ἐγώ, ἀλλὰ τὸ κάτεργον. Ἴσως δὲ ὁ δήμιος· διότι τίς εἰξεύρει ἕως τοῦ θά φθάσης.

Ἡ σκηνὴ αὕτη καίτοι συγκινήσασα τοὺς δύο κακούργους ὅμως δὲν τοὺς μετέλλαξεν· ὅθεν συνεννοηθέντες διὰ τοῦ βλέμματος ὀρμήσαν κατὰ τοῦ Λαμάρ. Αἰφνης ὅμως ὁ Μονόφθαλμος ἐξέβαλες κραυγὴν ἄλλοις. Φοβερὸν κτύπημα συνέτριψε τὸν βραχίονά του, ἐνῶ ταυτοχρόνως ρωμαλαία χεῖρ συνέσφιγγε τὸν τράχηλον τοῦ Ὀκνηροῦ, οὐτινος τὸ πρόσωπον κατέστη πελιδνόν.

— Φείσθητι τῶν ἀθλίων τούτων· εἶπε προστακτικῶς ὁ Λαμάρ πρὸς τὸν Νάπον, ἐλθόντα ἐν καιρῷ πρὸς βοήθειαν τοῦ κυρίου του.

Ὁ Νάπος ἀφῆκε τὸν νυκτοκλέπτην, ὅστις κατέπεσεν ὡς ὄγκος ἀδρανῆς. Μετὰ τοῦτο ὁ Ἀμερικανὸς καὶ ὁ μαυρὸς ἐγκατέλιπον τὸ καταγῶγιον τῶν κακούργων. Θὰ εἴπωμεν δὲ πῶς ὁ κτηματίας τῆς Λουϊσιάνης ἠδυνήθη νὰ διαφύγῃ ἐκ τῆς τρομερᾶς πυρκαϊᾶς, ἣν ὁ ἴδιος εἶχεν ἀνάψῃ.

Ἦδη χωρὶς νὰ ἀφήσωμεν τῆς συνοικίαν τοῦ Ἀστεως, ἃς εἰσέλθωμεν εἰς τὸ κηλεῖον τοῦ Εὐμόρφου Ἐκφορτωτοῦ. Κατὰ τὴν 10ην ἡ ὑπηρετρία τοῦ καπηλείου Ῥοζαλία καταβάσα κατεσπυσμένως εἶπε λέξεις τινὰς χαμηλοφώνως πρὸς τὴν κυρίαν της. Ἡ κυρὰ Γιφφάρ, ἐγκαταλιποῦσα ἀμέσως τὴν θέσιν της ἀνέβη εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα· εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωματίον τῆς θυγατρὸς της εὗρεν αὐτὸ κενὸν καὶ τὸ παραθύρον ἀνεωγμένον, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐρίσματος τοῦ παραθύρου ἐφαίνοντο ἵχνη ποδῶν ὑποδεικνύοντα φυγὴν. Ἡ δυστυχῆς μήτηρ ὠχρίασε, αἱ φλέβες τοῦ τραχήλου της ἐξογκώθησαν, ἐπνίγητο. Μετὰ ἐν δευτερόλετον κατέπεσε βαρῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μόλις δυνηθεῖσα νὰ ψιθύρῃ: —Κόρη μου! κόρη μου!

Κατὰ τὴν μεσημβρίαν μέγα πλῆθος ὑπῆρχε πρὸ τῆς θύρας τοῦ καπηλείου. — Δυστυχῆς Γιφφάρ ἔλεγε μετὰ οἴκτου φωνή τις.

— Λέγουσιν ὅτι δὲν θὰ ζήσῃ ἡ δυστυχῆς κυρὰ Γιφφάρ, ἔλεγε πελάτης τις. Πρὸ ὀλίγου ἔφερον ἐπὶ φορείου τὸ σῶμα τῆς μικρᾶς Ἰρμας ἀνασύραντες αὐτὴν ἐκ τοῦ ποταμοῦ. Νεανίας τις ἐνδεδυμένος

ὡς πρίγκηψ ἔχυνεν ἄφθονα δάκρυα δι' αὐτήν· ἦτο λυπηρὸν νὰ βλέπη τις ὠχρὰν καὶ ψυχρὰν τὴν ἄλλοτε τόσῳ χαρίεσσαν Ἴρμαν. Τὴν ἔθεσαν δὲ πλησίον τῆς μητρὸς της, ἣτις ἀκόμη δὲν συνῆλθεν· ἐὰν ἴδῃ τὴν κόρην της εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν θὰ ἀποθῆνῃ ἀφεύκτως.

— Δυστυχῆς Γιοφάρ! δυστυχεῖς νέοι! εἶπε γραϊδιὸν τι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

Η ΠΑΡΑΦΡΩΝ

Ὁ Γεώργιος Λαμάρ καὶ ὁ μαῦρος διαβάντες τὴν ὁδὸν Καλάνδρης ἔφθασαν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἀστεως. Ἐνταῦθα ὁ φυτειοῦχος σταματήσας ἐνεχείρησε εἰς τὸν πιστὸν ὑπηρετὴν του τὰς 100 χιλ. φράγκων τὰς ὁποίας πρὸ ὀλίγου ἀπέσπασεν ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ Μονοφθάλμου, τοῦ Ὀκνηροῦ καὶ τοῦ κόμητος Μεῦρων.

— Ἀναχωρεῖς, αὐθέντα, ἠρώτησεν ὁ Νάπος.

— Μάλιστα· σὺ δὲ ἐπαγρύπνει ἐπὶ τοῦ τέκνου τῆς Ἑλβίνας.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ σὰς γράψω;

— Μὴ ἀνησυχῆς· θὰ δυνηθῶ πάντοτε νὰ σὲ εὔρω, ὅταν θὰ σὲ χρειασθῶ. Τὴν ζωὴν μου ἀφιέρωσα εἰς λυπηρὸν καὶ οἰκτρὸν ἔργον. Δυστυχῆς Ἑλβίνα! Ἄγνοῶ τί θὰ ἀπογείνη· θέλει νὰ ἐπανίδῃ τὴν Ἀμερικὴν καὶ διὰ τοῦτο ἀναχωρῶ. Εἶθε ἡ θεὰ τῶν γενεθλίων τῶν πῶν νὰ τῇ ἀποδώσῃ τὸ λογικόν! Καὶ λέγων ταῦτα ἐδάκρυε.

— Καλέ μου αὐθέντα, εἶπε μετὰ λυγμῶν ὁ Νάπος, ἤξιζες νὰ ἦσαι εὐτυχέστερος.

— Ἡ εὐτυχία, φίλε μου, δὲν δίδεται κατ' ἀξίαν. Ἐλθέ, ἀναγκαλιῶντί με, ἴσως δὲν θὰ ἐπανιδώμεν πλέον ἀλλήλους.

Ὁ μαῦρος ἐδίσταζε, διότι ἦτο ὁ δούλος τοῦ φυτειοῦχου.

— Ἐλθέ· σοὶ τὸ ἐπιτρέπω, τὸ ἐπιθυμῶ, τὸ διαττάτω.

Ὁ Νάπος ἐνηγκαλίσθη μετὰ σεβασμοῦ τὸ κύριόν του καὶ ἀπεμακρύνθη περιλυτός. Φθάσας εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Ἀρπης ἐπορεύθη εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον καὶ ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Λουκιανῆς ὑπὸ τὴν πρόφασιν τοῦ νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τῆς υγείας της. Ἡ Λουκιανῆ εἶχεν ὑποστῆ τὴν πρώτην ἐπίδωσιν τοῦ τραύματός της, ὁ δὲ Βορέλ ἐκάθητο εἰς τὸ προσκεφάλαιόν της καὶ ἦτο προσηλωμένος εἰς αὐτὴν παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς καὶ τὰς ἐλαχίστας κινήσεις της. Ἐπομένως δὲν παρετήρησε τὴν εἴσοδον τοῦ μαύρου, ὅστις ἰδὼν, ὅτι ὁ ζωγράφος εἶχεν ἀλλαγῆναι προσηλώσῃ τὴν προσοχὴν του ἔθεσεν εἰς τι συρτάριον τῆς ἱματιοθήκης τὸ χαρτοφυλάκιον, ὅπερ τῷ εἶχε δώσῃ ὁ Λαμάρ καὶ ἐγκαταλιπὼν τὸ δωμάτιον ἀνέβη εἰς τὸ ὑπόστεγον οἴκημά του.

Μετὰ τινα λεπτὰ ἔκρουσαν τὴν θύραν τοῦ δωματίου· ἦτο δὲ ὁ κόμης Μεῦρων ἐπανερχόμενος ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεώς του, ἣς ἡ ἔκβασις ὑπῆρξε τόσῳ ἀπροσδόκητος· ἐποίησε δὲ σημεῖόν τι εἰς τὸν Στέφανον, ὅστις σμέσως κατέλιπε τὴν παρὰ τὴν κλίνην θέσιν του.

— Τὸν ἐπανεῖδον, τῷ εἶπεν ὁ κόμης εἰσέτι τρέμων ἐκ τῆς συγκινήσεως, τὴν ὅποίαν τῷ ἐπροξένησεν ἡ αἰφνίδιος ἐμφάνισις τοῦ Λαμάρ.

— Ποῖον ἐπανεῖδετε; τὸν ἠρώτησεν ὁ Στέφανος ἀπροσέκτως.

— Αὐτόν, τὸν Γεώργιον Λαμάρ. — Τὸν Γεώργιον Λαμάρ;

— Ναὶ τὸν φυτειοῦχον, τὸν ἄνθρωπον τῆς ὁδοῦ τοῦ Κορυδαλοῦ· αὐτὸς ἔχει τὰ χρήματα.

— Πῶς! αὐτὸς ἀπεπειράθη νὰ δολοφονήσῃ τὴν Λουκιανῆν!

— Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Μεῦρων, ἀλλ' αὐτὸς ὠφελήθη ἐκ τοῦ ἐγκλήματος. Καὶ διηγῆθη εἰς τὸν Βορέλ τί τῷ συνέβη ἐν τῇ κατοικίᾳ τῆς Κρίκρης καὶ τοῦ Μονοφθάλμου.

— Παράδοξον! ἐψιθύρισεν ὁ Στέφανος. Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος οὗτος πῶς ἠδυνήθη νὰ διασωθῇ ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς;

— Οἱ Ἀμερικανοὶ οὔτοι, ἀπήντησε χλευαστικῶς ὁ Ἑρῖκος,

ἔχουσι συνθηκολογήσῃ μετὰ τοῦ διαβόλου. Καὶ μετὰ τοῦτο ἐξῆλθεν.

Ἄς ἐπανεέλθωμεν ἤδη εἰς τὸν Γεώργιον Λαμάρ.

Ὁ φυτειοῦχος, ἀφοῦ ἀπεχωρίσθη τοῦ μαύρου ἀνάθας εἰς τι ὄχημα ἔφθασεν εἰς τὸν Δυτικὸν Ὅρμον. Ἐνταῦθα λαβὼν πλοιάριον ἐκ τῶν διημερευόντων εἰς Ἄγ. Γερμανὸν κατέβη εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Ρουείλης, καὶ διελθὼν τοὺς ἀγρούς ἔφθασεν εἰς τὸν Σηκουάναν, οὗτινος τὴν ὄχθην ἠκολούθησε μέχρις ὅτου ἔφθασεν εἰς τὸ Βουγιβάλλ (*). Σταματήσας εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ χωρίου ἤνοιξε θύραν τινα φέρουσαν πρὸς τινα κήπον, οὗτινος παρετήρησε τὰς μελαγχολικὰς δεινροστοιχίας. Ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ πεφραγμένου δι' ὑψηλοτάτων τοίχων ἀνυψοῦτο ὠραιοτάτη κατοικία φαινομένη διὰ μέσου τῶν φύλλων ἅπαντα τὰ παραθυρόφυλλα ἦσαν κεκλεισμένα καὶ πανταχοῦ ἐβασίλευεν ἐρημία καὶ σιωπή.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Λαμάρ ἔλαβε μελαγχολικὴν χροιάν, καθότι ἡ κατηφὴς αὐτῆ θλίψις τὸν ἐλύπει. Ἐσπευσμένως τρέξας πρὸς τὴν σκιάδα εἰσῆλθεν εἰς τι δωμάτιον τοῦ ἰσογαίου. Τὸ δωμάτιον τοῦτο ἐχρησίμευεν ὡς αἰθουσα· ἐξ αὐτοῦ ἐφαίνοντο ὁ ποταμὸς, ἡ νῆσος τοῦ Κροασοῦ καὶ δεινρόφυτοι ἐκτάσεις κεκαλυμμένοι ἐξ ὑποκυάνων ἀτμῶν. Ἐπὶ μεγάλου κλιντήρος ἐκάθητο νέα τις καὶ ὠραία γυνὴ ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ἀνεστραμμένην καὶ τοὺς βραχίονας χαλαρῶς ἐκτεταμένους. Ἦτο λευκὴ ὡς πάριον μάρμαρον· ἡ ἀτμηλῆτος κόμη τῆς ἐκυμάτιζε ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς, οἱ δὲ ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ τῆς εἶχον τὴν κυανὴν ἐκείνην χροιάν, ἣν ἐπιφέρουσιν αἱ ὀδύνη καὶ τὰ βάσανα· τὰ χεῖλη τῆς εἶχον ἐλαφροὺς σπασμούς καὶ ἐφαίνοντο μειδιῶντα.

Ὁ Γεώργιος πλησιάσας τὴν ὠραίαν ὑπνώττουσαν ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ κλιντήρος καὶ παρετήρει τὸν τεταραγμένον ὕπνον τῆς. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐψιθύρισε ὄνομά τι, ὅπερ ἐπέφερε θανάσιμον ὠχρότητα ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ φυτειοῦχου. — Πάντοτε τὸ ὄνομα τοῦτο! ἐψιθύρισε μετὰ μεγίστης ἀπελπισίας.

(*) Τερπὸν χωρίον τοῦ νομοῦ Σηκουάνα καὶ Ἰσάρα (Seine-et-Oise) ἔχων 4,000 περίπου κατοίκους.

Ἐκ τῆς σφοδρᾶς κινήσεως τοῦ Ἀμερικανοῦ ἐσεισθη ὁ κλιντήρ, ἐν ᾧ ἀνεπαύετο ἡ νεαρὰ γυνή, ἥτις ἀνοίξασα τοὺς ὀφθαλμούς ἐμειδία. — Τὸν ἐπανεῖδον! εἶπε πρὸς τὸν Γεώργιον διὰ φωνῆς γλυκειάς καὶ τρόπον τινὰ μετ' ἐκπλήξεως. Δὲν ἀπέθανε· ἦτο ἐδῶ καὶ μοι ἔλεγε « Σὲ ἀγαπῶ » Μοὶ ἐκόμιζε λευκὴν ἐσθῆτα . . . μακρὸν πέπλον . . . ὠραῖον στέφανον . . . Ἐρῶκε! Ἐρῶκε!

Ὁ φυτειοῦχος ἔκλαιε θερμῶς. Οὐχ ἦττον καταστείλας τὴν ταραττουσαν αὐτὸν μεγίστην ἀπελπισίαν διηυθύνθη εἰς τι τραπέζιον ἐφ' οὗ ἔκειτο ποτήριον καὶ φιαλὶς· γύσας δὲ εἰς τὸ ποτήριον σταγόνας τινὰς τῆ ἐδῶκε νὰ πίνη. Τὸ ποτὸν τοῦτο τὴν καθυσύχασε καὶ τὴν ἐβύθησεν ἐκ νέου εἰς βαθὴν ὕπνον. Ὁ ἀναγνώστης ἀνεγνώρισεν ἤδη τὴν γυναῖκα ταύτην. Ἦτο ἡ Ἐλθίνα Μιρεμόντ, τὸ θῦμα τοῦ κόμητος Μευρών. Εἶναι ἤδη καιρὸς νὰ ἐξηγήσωμεν ἐν ὀλίγοις τίνε τρόπῳ καὶ διὰ τίνος μέσου ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Ἐλθίνα ἠδυνήθησαν νὰ διαφύγωσιν ἀπὸ τὰς περιστοιχιζούσας αὐτοὺς πανταχόθεν φλόγας ἐν τῷ οἰκίσιμῳ τῆς ὁδοῦ τοῦ Κορυδαλοῦ.

Ἡ ἔπαυλις αὕτη κατασκευασθεῖσα κατὰ τὴν Παλιμβασιλείαν (Restauration) (*) πρὸς πολιτικὸν σκοπὸν, εἶχε πολλάκις χρησιμεύσῃ πρὸς συνέντευξιν συνωμοστῶν. Ἡ ἀστυνομία ἐπίστευεν ὅτι πρὸς ἀπλῆν μόνον τέρψιν συνηνοῦντο ἐνταῦθα εὐθυμοὶ συνδαιτηρῶνες, ἐνῶ συνηθροίζοντο πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ὀργανίσωσι συνωμοσίας κατὰ τῆς κυβερνήσεως, νὰ προσλάβωσιν ὁπαδοὺς, νὰ διαγράψωσι σχέδια, καὶ νὰ δώσωσι διαταγὰς. Ἐκ τοῦ φόβου δὲ μὴ συλληφθῶσιν ὠθοῦμενοι οἱ συνωμοτῆται εἶχον λάβῃ ἀσφόρους προφυλάξεις. Μεταξὺ δηλαδὴ τῆς κλίνης καὶ τοῦ τοίχου ὑπῆρχε κρυφία τις θύρα ἀνοίγουσα πρὸς περιστροφικὴν τινα κλίμακα, ἥτις ὠδήγει πρὸς εἰδός τι ὑπογείου συγκοινωνοῦντος μετὰ τοῦ ποταμοῦ Bièvre (**). Διὰ τῆς μυστηριώδους ταύτης ὁδοῦ ὁ Γεώργιος μὴ ἀπο-

(*) Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐννοεῖται ἡ ἐπάνοδος τῶν Βουρβόνων εἰς τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας κατὰ τὸ 1830.

(**) Ποτάμιον χονόμενον εἰς τὸν Σηκουάναν παρὰ τὴν γέφυραν Austerlitz.

φασίσας νὰ ἴδῃ τὴν ἀπώλειαν τῆς Ἑλθίνας διέφυγε φέρων μεθ' ἐ-
αυτοῦ λειπόθυμον τὴν προδοῦσαν αὐτὸν, ἣν ἠθέλησε νὰ κατακαύσῃ
ζῶσαν εἰς στιγμὴν σκληρᾶς ἀποφάσεως. Ἐν τούτοις ἤλπιζεν ὁ δυ-
στυχῆς! Ἡ καρδιά εἶχε παράδοξα μυστήρια. Τίς εἰξεύρει ποῖον αἰ-
σθημα διέλυσε τὸ κατὰ τῆς Ἑλθίνας μῦθος του; Ἰσως ἐνόμιζεν ὅτι
ὁ μισητὸς ἀντίπαλός του κατεστράφη ἐν τῇ πυρκαϊᾷ.

— Ὁ ἔρωσ δὲν εἶναι πάντοτε αἰώνιος, ἐσκέπτετο καὶ ἴσως κα-
τορθώσω νὰ ἀποσπᾶσω ἐκ τῆς ψυχῆς τῆς Ἑλθίνας, τὸ κυριεῦον αὐ-
τὴν παράφορον πάθος. Ἀλλὰ μόνον τὸ σῶμα τῆς τάλαιπώρου νεά-
νιδος εἶχε σώσῃ, διότι τὸ λογικόν τῆς εἶχε παραχθεῖ ἐκ τῶν κακου-
χιῶν, καθ' ὧν ἡ δυστυχῆς ἐπάλασεν. Ἡ οὐ παράφρων!

Μ' ὄλην τὴν ἀπελπισίαν του ὁ Ἀμερικανὸς εἶχε μικρὰν πα-
ρηγορίαν. — Θὰ ὑποφέρῃ ὀλιγώτερον ἐσκέφθη!

Ἦ μεγαλοφροσύνη τῶν ἐρωτολήπτων καρδιῶν! Ὁ ζηλότυπος
οὗτος ἔραστῆς ὁ ζητῶν ἐκδίκησιν ἔλαβεν οἶκτον διὰ τὸ θυμὰ του.

Αὐθήμερον ὁ Λαμάρ ἐνοικίασεν ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Σηκουάνα
ἐν Βουγιβάλ ἀγροτικὴν τινα οἰκίαν πρὸς διαμονὴν τῆς δυστυχοῦς
Ἑλθίνας. Ἡ ἔπαυλις αὕτη ἀνήκει εἰς τὴν μαρκησίαν Λαφαῦ,
ἥτις κατῴκει ἐν αὐτῇ μετὰ τῆς κόρης τῆς ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ
μαρκησίου.

Ἡ δεσποινὶς Λαφαῦ ἔχουσα ὑγίαν λίαν ἐπισφαλῆ καὶ ἀη-
διάσασα τὸ Βουγιβάλ καὶ τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα ἐγκατέλιπεν
αἴφνης τὴν ἔπαυλιν καὶ ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους. Ἐν τούτοις κα-
κολογίαι τινὲς διεδίδοντο ὡς πρὸς τὴν αἰφνίδιον ταύτην ἀναχώ-
ρησιν. Ἀλιεῖς τινες ἐβεβαίουν, ὅτι πλειστάκις εἶδον κατὰ τὴν
νύκτα τὴν Λευκὴν νὰ ἀφίνη τὴν ἀγροτικὴν οἰκίαν καὶ διὰ λέμβου
περιμενούσης αὐτὴν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Σηκουάνα νὰ
πηγαίνῃ εἰς τὴν νῆσον Κροασσὺ συνοδευομένη ὑπὸ ἀγνώστου τινὸς
κυρίου. Αἴφνης αἱ νυκτεριναὶ αὗται δραπετεύσεις ἔπαυσαν· ὁ ἀγ-
νωστὸς ἀναμφιβόλως ἀπέφυγε τὴν νεάνίδα, ἥτις πιθανῶς ἀπα-
ρηγόρητος οὖσα ἐκλείσθη ἐν τῇ ἔπαυλει, ὅπῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον
δὲν ἐξῆλθεν. Ἐκ ποίας αἰτίας τὰ παραπετάσματα καὶ αἱ οἰκτιω-

ταὶ θυρίδες ἦσαν ἐρμητικῶς κεκλεισμένα; Οἱ χωρικοὶ ἕκαμον δια-
φόρους ἀγροτικούς ὑποθέσεις. Ἡ κακολογία ὁμαιάζει μὲ τὴν μήλην
τοῦ χειροῦργου ζητοῦσαν τὴν ἐν τῷ τραύματι σφαῖραν καὶ ἀδα-
φοροῦσαν διὰ τὰ δάκρυα, ἅτινα προξενεῖ. Φρικταὶ κατηγορίαι ἡ-
γέθησαν κατὰ τῆς Λευκῆς καὶ τῆς μαρκησίας μητρὸς τῆς. Αἴφνης
ἡμέραν τινα αἱ δύο γυναῖκες ἀνεχώρησαν καὶ διὰ νὰ μεταβάλωσι
τὸν ροῦν τῶν κακολογιῶν ἔσπευσαν νὰ ἐνοικιάσωσι τὴν ἀγροτικὴν
οἰκίαν των.

Ἡ Ἑλθίνα, τῆς ὁποίας ἡ παραφροσύνη ἦτο πρᾶξι, πολλάκις
περιεφέρετο εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα, ὁ δὲ Γεώργιος δὲν ἔκρινεν
εὐλογον νὰ ἐγκλείσῃ αὐτὴν ἐντελῶς. Ἐδρεπεν ἄνη ἀπὸ τὰς ὄ-
χθας καὶ ἀκολουθῶς ἀπῆτει ἀπὸ τὰ φύλλα τούτων ἐρωτικούς λό-
γους. Δυστυχῆς Ἑλθίνα! Τοιοῦτοτρόπως ἡ Ὠφελία (*) ἡ ἔρασθει-
σα τὸν Ἀμλέτον ἐζήτησεν ἐν τῇ παραλίᾳ τὴν ἡρεμίαν τῆς καρ-
δίας τῆς, ἀλλ' εὔρεν ἐν αὐτῇ τὸν θάνατον, τὴν λήθην!

Ἡ Ἑλθίνα μήπως εἶχεν ἀκούσῃ τὰς φλυαρίας τῶν ἀλιέων; ἢ
μήπως εἰς τὴν ἐξημμένην φαντασίαν τῆς εἶχεν ἐντυπωθεῖ ἀποκα-
λύψεις τινὲς, ἃς εἶχεν ἀντιληφθεῖ κατὰ τύχην; Τὸ βέβαιον εἶναι
ὅτι καθ' ὕπνον ἔβλεπεν αἱματηρὰ φάσματα καὶ ὅτι φκαιοποιεῖτο
δι' ἑαυτὴν πᾶν ὅ,τι ἀπέσπιδον εἰς τὴν δεσποινίδα Λευκὴν.

Τὸ ἔσπερας ὁ Γεώργιος βεβαιωθείς, ὅτι ὅλαι αἱ θύραι ἦσαν κε-
κλεισμένα, ὠδήγησε τὴν Ἑλθίναν εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπερ αὕτη
κατῴκει ἐν τῷ πρώτῳ πατώματι καὶ οὕτως τὰ παράθυρα ἦσαν
περικεκλεισμένα διὰ κιγκλίδων. Εἰπὼν δὲ αὐτῇ πρᾶυντικούς τινὰς
λόγους ἀνεχώρησε κλειδῶσας τὴν θύραν ἐπὶ διπλῆς στροφῆς. Ἡ
Ἑλθίνα ἠκροάσθη, μέχρις ὅτου ἀνεχώρησεν ὁ φυτειοῦχος, ἔπειτα
δι' ἐνὸς πηδῆματος εὐρέθη εἰς τὸ παράθυρον, οὕτως ἔσεισε σφο-
δρῶς τὰς κιγκλίδας τῆς παραφροσύνης ἀυξήσασθαι τὰς δυνάμεις τῆς
καὶ τοῦ ἐρείσματος τοῦ παραθύρου ὄντος ἐξ ἀσθέστου, τὸ κιγκλι-

(*) Ὡ φ ε λ ί α, ἡ ἡρώς τοῦ Ἀμλέτου (Hamlet) δράματος τοῦ δαίμο-
νίου ποιητοῦ τῆς Ἀλβιῶνος Σαιξπήρου. Αὕτη παραφροσύνα ἐρρίφθη εἰς τὸν
πόταμον καὶ ἐπὶ νύκτα κεκοσμημένη διὰ τῶν ἀνθέων, ἅτινα ἔδρεπεν. Σ. Μ.

δωμα υπεχώρησεν εἰς τὰς ἰσχυρὰς πιέσεις τῆς νεάνιδος. Ἡ Ἑλθίνα ἐπήδησεν εἰς τὸν κήπον χωρὶς νὰ προσέξῃ διὰ τὸ ὕψος καὶ ὤρησε διὰ μέσου τῶν δένδρσοτοιχιῶν. Εἶχε νυκτώσῃ οἱ θόρυθοι σβέννυνται ἐνωρὶς εἰς τὴν πεδιάδα, ἠκούοντο δὲ μόνον τῆδε κακῆϊσε ἀπομεμακρυσμένα ἄσματα, ἡ ὑλακὴ κυνὸς φυλάττοντος, ὁ θόρυθος τοῦ θορυβοτροφείου καὶ ὁ ψιθυρισμὸς τοῦ ὕδατος.

Κατὰ τὸ μεσονύκτιον ὁ Ἀμερικανὸς κατακλιθεὶς εἶχεν ἀφήσῃ τὴν θύραν τοῦ δωματίου του ἀνεωγμένην, ἵνα δυνηθῇ νὰ τρέξῃ ἀμέσως πρὸς τὴν Ἑλθίναν, ἅμα αὕτη ἤθελεν ἐξεγερεθῆ, ἀλλ' ἐκ τοῦ κόπου ἀπεκοιμήθη. Αἰφνης ἤσθάνθη, ὅτι ἤγγιζον τὸν ὦμόν του καὶ φωνή τις γλυκεῖα τῷ ἔλεγε χαμηλοφώνως εἰς τὸ οὖς· Εἶνοι ἐδῶ ! Ὁ Γεώργιος ἐξεγερεθεὶς εἶδεν οὐχὶ ἄνευ φρίκης τὸ μειδιῶν πρόσωπον τῆς παράφρονος, ἣτις τῷ ἔκαμνε μυστηριώδη σημεῖα. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε κατακλιθεῖ μετὰ τῶν ἐνδυμάτων του ἀμέσως ἀνηγέρθη διὰ νὰ ἴδῃ τίνι τρόπῳ ἡ Ἑλθίνα, ἣν εἶχεν ἐγκλείσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ μέχρις αὐτοῦ.

— Ἐλθέ ! τῷ εἶπεν ἡ ταλαίπωρος λαμβάνουσα αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς, εἴμεθα μόνοι· οὐδεὶς δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ μοῦ τὴν ἀρπάσῃ. Καὶ ἔσυρε τὸν φυτειοῦχον εἰς τὸ δωμάτιόν της. Φθάσασα εἰς τὴν φλιάν τῆς θύρας ἐστάματῆσε·— Σιωπή ! εἶπε θέτουσα τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ στόματος, διότι κοιμᾶται.

Ὁ Γεώργιος ἐνόμιζεν, ὅτι ἦτο ἐξαψὶς τις καὶ ὑπέικων μόνον εἰς τὴν αἰτήσιν της ὀλίγην προσοχὴν ἐδοῖεν εἰς τοὺς λόγους της. Ἡ Ἑλθίνα ὀδηγήσασα αὐτὸν εἰς τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης της.

— Μοῦ τὴν εἶχεν ἀρπάσῃ ! Τὴν ἐπανεῦρον ! Ἰδὲ ! . . . τῷ εἶπε μυστηριωδῶς δεικνύουσα ἀντικείμενόν τι ἐπὶ τῆς κλίνης της.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἐπλησίασε τὴν λυχνίαν εἰς τὸ ὑποδεικνυόμενον μέρος. Ἀλλ' ἀμέσως ἐκβαλὼν κραυγὴν φρίκης ὡπισθοχώρησεν ἐντρομος ἔχων τὸ μέτωπον καθύδρον καὶ τὴν κόμην ἀνωρθωμένην· ἡ λυχνία εἶχε πέσῃ ἐκ τῶν χειρῶν του. Αἱ ὠχραὶ ἀκτίνες τῆς σελήνης διερχόμεναι διὰ τοῦ παραθύρου ἐφώτισαν εἰδεχθῆς τι καὶ ἄμορφον πτώμα βρέφους· τοῦτο εἶχε καταπλήξῃ τὸν φυτειοῦχον.

Πρὶν ὅμως ποιήσωμεν γνωστὰ τὰ περὶ τοῦ φρικώδους θεάματος τοῦ καταπλήξαντος τὸν Ἀμερικανὸν, ὀπισθοδρομήσαντες κατὰ τινὰς ὥρας ἄς ἀκολουθήσωμεν ἐν τῷ κήπῳ τὴν παράφρονα.

Αὕτη ὀδηγουμένη εἴτε ἐκ τῶν ὄσων ἀντελήφθη συγκεχυμένων ὀδηγιῶν, εἴτε ἐκ τῆς μαγνητικῆς ἐκείνης ἐμπνεύσεως, ἣν ἐπιφέρει ἐνίοτε ἡ παραφροσύνη, διευθύνθη πρὸς σκοτεινὴν τινὰ γωνίαν τοῦ κήπου καὶ ἔστη πρὸ τῆς ρίζης δένδρου τινός, ἐνθα τὸ χῶμα ἐφαινετο νεωστὶ ἐσκαμμένον.

— Ἐδῶ εἶσαι, προσφιλὲς τέκνον μου· ἦλθον.... εἴμαι ἐγώ.... ἡ μήτηρ σου. Καὶ κύψασα ἤρχισε νὰ σκάπτῃ τὴν γῆν διὰ τῶν ὀνύχων. Ἐπὶ πολὺ εἰργάσθη μετὰ προθυμίας.

— Μὲ ἀκούεις, προσφιλὲς μικρὰ μου, ἔλεγε κύπτουσα πρὸς τὴν ὀπῆν, ἣν ἀκαταπαύστως ἐμεγάλυνεν· ἀκούω ἤδη τοὺς παλμούς τῆς καρδίας σου. ὦ ! ταχέως θὰ ἀποσπάσω τὸ λίθινον τοῦτο περιβλήμα, ὅπερ ἔθεσαν ἐπὶ σοῦ. Αἱ χεῖρες της οὐδὲν εὔρον καὶ εἰς μάτην ἐξήντλει τὰς ὑπερανθρώπους δυνάμεις της· οἱ δάκτυλοί της ἦσαν αἰμοσταγεῖς. Παύσασα τὴν ἐργασίαν της καὶ κύψασα εἰς τὴν ὀπῆν ἐκάλει διὰ θρηνώδους φωνῆς τὴν κόρην της.

Αἰφνης ἐγερεθεῖσα καὶ τρέξασα εἰς τι παράπηγμα, ἐν ᾧ ἐφυλάττοντο ἐργαλεῖα κηπουρικῆς ἔλαβε λίσγον καὶ ἐπανελθούσα δραμαίως ἤρχισε νὰ σκάπτῃ τὸ ἔδαφος ἐπιτυχέστερον, ἀλλὰ καὶ προσφυλακτικώτατα, ὡσεὶ νὰ ἐφοβεῖτο μήπως πληγώσῃ τινὰ. Εἰς τριῶν ποδῶν βάθος ἀνεκάλυψε κεφαλὴν περιτετυλιγμένην εἰς σπάργανα καὶ εἶτα ἐξήγαγε πτώμα βρέφους ὃν ἤδη εἰς ἀποσύνθεσιν. Ἀφοῦ ἔλαβε μετὰ παραδόξου προθυμίας τὰ εἰδεχθῆ ταῦτα λείψανα, ἐγένευσεν ἀκολουθῶς τὸν λάκκον καὶ φορτωθεῖσα τὸ πένθημον φορτεῖόν της ἀνεχώρησε περιχαρῆς. Ἀποθέσασα δὲ ἐπὶ τῆς κλίνης της τὸ ἄμορφον τοῦτο ὃν, ὅπερ ἡ τεταραγμένη φαντασία της τῇ παρίστα ὡς ζῶν καὶ μειδιῶν, ἐθώπευεν αὐτὸ καὶ τῷ ἔλεγεν ἀπίερους ἀνοήτους τρυφερότητας· ἔπειτα παραβιάσασα τὴν θύραν τοῦ δωματίου της ἐπορεύθη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἀμερικανοῦ ἵνα τῷ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἐπιτυχὴν ἔκθυσιν. Φρίκη ! Ὁ Λαμάρ ἐπὶ στιγμὴν ἔ-

μεινεν ἄφρωνος καὶ ἀκίνητος πρὸ τοῦ φρικτοῦ τούτου θεάματος. Ὁ ποῖον μυστήριον ἐκάλυπτον τὰ πένθημα ταῦτα λείψανα ; Παρατηρήσας τὸ πτώμα ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἐνταφιασμός ἐγένετο πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν.

— Ἐλβίνα, ἠρώτησε κάτωχρος καὶ μὲ φωνὴν ὑποτρέμουσαν, ποῦ εὔρες τὸ βρέφος τοῦτο ;

— Σιωπή ! ἀπεκρίθη διὰ φωνῆς πραείας ἡ νεᾶνις· ἐκεῖ κάτω, εἰς τὸν κῆπον. . . .

— Ἐγκλημα ἐγένετο, βρεφοκτονία ! ἐψιθύρισε ὁ Γεώργιος ἐννοήσας, ὅτι ἡ εἰμαρμένη ἀπεκάλυπτε διὰ τῆς δυστυχοῦς παράφρονος ἀποτρόπαιόν τι μυστήριον. Ἀπέσπασεν ἀκολουθῶν τὴν Ἐλβίναν τοῦ ἀπαισίου, τούτου θεάματος προτιθέμενος τὴν ἐπαύριον νὰ διευκρινήσῃ τὴν μυστηριώδη ταύτην ἱστορίαν.

Ἐνῶ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐπεισόδιον συνέβαιναν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς ἐπαύλειος, ἀνθρωπὸς τις προφυλακτικῶς ἐπορευέτο παρὰ τὸν Σηκουάναν. Ἦτο δευτέρα ὥρα τῆς πρωίας· ἡ νύξ ἦτο ζοφερωτάτη καὶ μόλις ἐφωτίζετο ὑπὸ τῶν διαλειπουσῶν ἀκτίνων τῆς σελήνης διὰ τῆς ὁποίας διήρχοντο ἐκ διαλειμμάτων πυκνὰ νέφη. Ὁ ἀνθρωπὸς οὗτος ἐξηκολούθει διατρέχων τὴν ὄχθην, παρατηρῶν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, προσέχων εἰς τοὺς διαφόρους θορύβους καὶ διασκοπῶν τὸν ὀρίζοντα. Ἦτο κοσμίως ἐνδεδυμένος καὶ τοὶ τὰ ἐνδύματά του ἦσαν ὀλίγον παλαιὰ, ἔφερε δὲ μαῦρον πῖλον πεπιεσμένον εἰς διάφορα μέρη· τὸ πρόσωπόν του ἦτο ὠχρὸν, οἱ δὲ μέλανες καὶ ζωηροὶ ὀφθαλμοὶ του βεθυθισμένοι ἐν ταῖς κόγχαις των. Εἰς τὸ βλέμμα του κατεφαίνετο ἡ ἐπιθυμία καὶ ὁ πόθος, ἐπὶ δὲ τῶν χειλέων του ἡ φιληδονία καὶ ἡ καταφρόνησις. Τὸ ἀνάστημά του ἦτο κομψόν, τὸ δὲ βᾶδισμά του αὐθαδές. Φθᾶσας εἰς τὴν κατοικίαν τὴν κατεχομένην ὑπὸ τοῦ Λαμάρ ἐσταμάτησε καὶ ἐσύριξεν ἐλαφρῶς τρίς. Δέμβός τις ἀπεσπάσθη ἐκ τῆς παραλίας τῆς νήσου Κροασσὺ καὶ διηθύνθη πρὸς αὐτόν. Ἀνθρωπὸς τις μὲ οἰκετικὴν στολὴν πηδῆσας ἐκ τῆς λέμβου ἦλθε πρὸς συνάντησιν τοῦ πρώτου.

— Εἶσαι βέβαιος δι' ὅσα διίσχυρίζεσαι ; εἶπεν ὁ ἄγνωστος πρὸς τὸν ἀνθρωπὸν μὲ τὴν οἰκετικὴν στολὴν.—Βεβαίωτατος.

— Πῶς ! ἡ φρικτῶδες αὕτη ἀποκάλυψις . . . Εἶναι ἀληθεστάτη.

— Ἡ Λευκὴ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἐγκλημα τοῦτο ! Ἡ κυρία μαρκησία εἶναι ἡ πρώτη ἔνοχος.

— Δυνάμεθα νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸν κῆπον ;

— Ἡ οἰκία κατοικεῖται ἀπὸ τῆς χθές· ἀλλ' ὄλοι κοιμῶνται κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν.

— Πῶς νὰ εἰσέλθωμεν ;—Εἰξεύρω ἐν μέρος ὅπου ὁ τοῦχος εἶναι χαλασμένος, ὥστε εὐκόλως δυνάμεθα νὰ ἀναρριχηθῶμεν ἀπ' ἐκεῖ.

Καὶ ἀκολουθῶν τὰ δύο ταῦτα ἄτομα περιήλθον τὸν κῆπον.

Ἄλλὰ πρὶν ἢ προχωρήσωμεν, ἄς εἴπωμεν, ὅπως καταστήσωμεν καταληπτὰ τὰ ἐπόμενα, ποῖοι δεσμοὶ συνέδεον τὰ δύο τὰ ἄτομα μετὰ τῆς δεσποινίδος Λευκῆς.

Ἡ μαρκησία Λαφαῖν εἶχε χρεύσει ταχέως· πολλὰ δὲ ὀλίγον ἐφρόντιζε διὰ τὴν ἠθικὴν ἀνατροφὴν τῆς κόρης τῆς, καίτοι τῇ εἶχε χορηγήσῃ διαφόρους διδασκάλους καὶ καθηγητάς.

Ἡ Λευκὴ δεκατριετῆς οὔσα εἶχε ποικίλας γνώσεις· ἐγνώριζε ὅλας τὰς διασκεδαστικὰς τέχνας καὶ τὰς γυμναστικὰς ἀσκήσεις. Ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ Βουγιβάλ δὲν διήγε βίον περιορισμένον, διότι ἡ μήτηρ τῆς τὴν ἀνέτρεφεν ἀγγλιστί. Ἡμέραν τινὰ οὔσα δεκαεπταετῆς ἔμαθεν κατὰ τύχην ἕκ τινος συνδιαλέξεως τοῦ μαγείρου μετὰ τῆς θαλαμηπόλου, ὅτι νεᾶνις τις δύναται νὰ ἀγαπήσῃ νεανίαν. Πολλὰ ὀλίγοι ἐφοίτων παρὰ τῇ μαρκησίᾳ· συχνότατα δὲ ἤρχοντο γραῖαι φιλάρεσκοι καὶ κομψεύμενοι γέροντες· ὥστε οὐδὲν τῶν προσώπων τούτων ἠδύνατο νὰ ἐφεκλύσῃ τὴν προσοχὴν τῆς νεάνιδος. Ἡ Λευκὴ λοιπὸν ἀπεφάσισε νὰ παρατηρήσῃ τὴν φυσιογνωμίαν τῶν διδασκάλων τῆς. Ἐκ τούτων ὠραιότατος ἦτο ὁ τοῦ χοροῦ· δὲν ἦτο μὲν ξανθός, ἀλλ' εἶχεν ὕψος μελιχρῆιον καὶ μελαγχολικόν. Ἄλλως τε Λεοπόλδος ὁ Γλυκὺς (οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ χοροδιδάσκαλος) ὦν χαρίεις καὶ εὐτράπελος κατώρθωσε νὰ γίνῃ ἀ-

ρεστός τῆ Λευκῆ· μαντεύσας δὲ τὸν ἔρωτα αὐτῆς ἔσχε τὴν ἀγέ-
ναιαν νὰ καταχρασθῆ αὐτοῦ.

Ἡ Λευκὴ καίτοι ἦτο 17 ετῆς, ὅμως ἐθεώρει τὸ ἀνόητον διάβημά
της, ὡς ἤθελε τὸ θεωρήσει βρέφος ἀγνοοῦν ἐντελῶς τὸν βίον. Ὅθεν
παρεδόθη ἀπροφυλάκτως εἰς ἓνα τῶν οὐτιδανῶν καὶ ραδιούργων
τούτων ὑπηρετῶν τῆς ἀνωτάτης τάξεως, τοὺς ὁποίους συνήθως
παρακολουθεῖ πενία, ἀπληστία, ἀσυνειδησία καὶ ψευδοβλάβεια
καὶ οἷτινες εἶναι ἐπιτήδειοι μόνον εἰς τὸ νὰ ἐπωφελῶνται ἀπὸ
τὰς διαφόρους ἀδυναμίας των κυρίων τῶν. Οὐδέποτε ἀνυψοῦνται
μέχρι γυναικὸς τινος, ἀλλ' ὅμως τὴν καταθιβάουσι μέχρις ἐαυ-
τῶν· ἐξαπατῶσι νεανιδά τινα διὰ νὰ γείνωσι κύριοι αὐτῆς, ὡς οἱ
ἀναιδεῖς ἐκεῖνοι λαίμαργοι, οἷτινες ἐμπίπτουσιν εἰς τι πινάκιον,
ὅπως τὸ φάγωσι μόνον. Λεοπόλδος ὁ Γλυκὺς ἔφερε ταχέως εἰς πέρας
τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, (διότι ἦτο ὑπόθεσις). Μετὰ 15 ἡμέρας ἡ
Λευκὴ ἦτο καθ' ὄλοκληρίαν εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ κακοήθους τού-
του καὶ μετὰ ἓνα μῆνα ὁ Λεοπόλδος ἠδύνατο ἀρόθως νὰ ζητήσῃ
τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Λαφαῦ, ἥτις εἶχεν ἐνὸς ἑκατομμυρίου
φράγκων προῖκα ἐκ πατρικῆς κληρονομίας.

Ἡ Λευκὴ ὠμολόγησε μετὰ δακρύων τὴν ἀτιμίαν της πρὸς τὴν
μητέρα της προσθέτουσα συνάμα ὅτι ὁ Λεοπόλδος ἦτο ἔτοιμος νὰ
ἐπανορθώσῃ τὴν δυστυχίαν, ἣν ἐπροξένησεν. Ἡ μαρκησία ἐγκα-
ταλιπούσα τὴν συνήθη ἀπάθειάν της, διέταξε τοὺς ὑπηρετάς της
ὅπως ἀποδιώξωσι τὸν χοροδιδάσκαλον, ὅστις οὐδῶλως περιέμενε
τοιαύτην λύσιν· ὕστερον δὲ ἀπέβαλεν ὅλους τοὺς ὑπηρετάς της.

— Καὶ ἦδη, κόρη μου, εἶπε πρὸς τὴν Λευκὴν πρέπει νὰ ἐξα-
φανίσωμεν πᾶν ἔγχος τοῦ σφάλματός σου.

Ἡ μαρκησία λοιπὸν, ὡς φαίνεται, ἐπεφορτίζετο διὰ τὸ ἥμισυ
τοῦ συμβάντος. Ἄλλως τε αὕτη μόνη, ἦτο ὑπόλογος διὰ τὰς πρα-
ξεις τῆς θυγατρὸς της. Καθότι ὑπάρχουσιν ἔνοχοι μητέρες φρο-
νοῦσαι, ὅτι ἕνεκα τῆς παρελθούσης διαγωγῆς των δὲν κέκτηνται
τὸ δικαίωμα νὰ ἐπαγρυπνῶσιν ἐπὶ τῶν πράξεων τῶν τέκνων των.
Ἡ μαρκησία, ὡς ἔλεγον, εἶχε βαρῦτατα ἁμαρτήματα ὡς πρὸς

τὸν μακαρίτην σύζυγόν της, καὶ διὰ τοῦτο ἔκλειε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸ
τῶν ἀδυναμιῶν τῆς θυγατρὸς της ἀναμιμνισκομένη τὰς ἰδικὰς της.

Τὰ ἐξῆς διηγοῦντο περὶ αὐτῆς.

Εἰκοσαετῆς ἡ Μαρκησία ἦτο ὠραιότατη. Ὁ μαρκήσιος ἠγάπα
ὑπερμέτρως τὴν σύζυγόν του καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐφαίνετο σφόδρα
ζηλότυπος. Συχνάκις βλέμμα ἀθῶων τὸν ἠνόχλει· λόγος τις πα-
ρανοηθεὶς τῷ ἐπροξένει ὅμοιον ἀποτέλεσμα. Σκυθρωπῶς καὶ σιω-
πῆλῶς κατεσκόπευε τὰ ἐλάχιστα κινήματα καὶ τοὺς ἐλάχιστους
λόγους τῆς γυναικὸς του· ὅταν δὲ ἡ ἠρεθισμένη φαντασία του τῷ
ἐπλάττε φαντασιώδεις σχέσεις καθίστατο μανιώδης. Πολλάκις ἠ-
πέιλησε νὰ φονεύσῃ τὴν μαρκησίαν καὶ ἀκολούθως νὰ συντρίψῃ
τὴν κεφαλὴν του· καθ' ἑκάστην συνέβαινον τρομεραὶ ἔριδες, καθ' ἃς
ὑπεχώρει ἡ ὑπομονητικὴ μαρκησία. Ἄλλ' ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀπε-
στράφη τὸν σύζυγόν της, ὅστις, ὅταν ἔθλεπεν ἐναντίον του τὸ
μίσος τῆς μαρκησίας, μετεχειρίζετο ὑπερβολικὴν τρυφερότητα καὶ
γλυκύτητα, ἅτινα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αὐξάνουσι τὴν ὀργὴν γυναι-
κὸς κακῶς ἐκτιμηθείσης. Παρερχομένης τῆς ὀργῆς του ὁ κ. Λαφαῦ
ἔπιπτε γονυκλινῆς πρὸ τῆς συζύγου του κλαίων, στεναζών, ἐξαι-
τούμενος συγγνώμην, ἥς ἀπελάμβανε μετὰ πολλὴν ἀντίστασιν,
καθότι ἡ μεταμέλειά του ἦτο ἐπίσης ὀχληρὰ ὡς καὶ τὰ ἀποτελέ-
σματα τῆς ἀγροίκου ζηλοτυπίου του. Ἐκεῖνο ὅμως, ὅπερ ἐτρό-
μαζε τὸν κ. Λαφαῦ, ἐπῆλθε ἐκ σφάλματος αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. Ἡ
νεαρὰ δηλονότι γυνὴ, ἣν παρώξυνε διὰ τῶν ὑποψιῶν του, ἠθέλησε
νὰ παρηγορηθῆ διὰ τὰς ἐσωτερικὰς ταύτας ἔριδας. Ἦτο ὠραία,
ὡς εἶπομεν· πρὸς δὲ τούτοις δὲν ἐστερεῖτο εὐαισθησίας καὶ πνεύ-
ματος. Αἱ εὐτράπελοι γυναῖκες εὐκόλως δύνανται νὰ ἐξαπατῶσι
τοὺς συζύγους των. Ἡ κ. Λαφαῦ εὐρὲ ποτε τὸ προσφιλεὲς πρόσω-
πον ἐν τῷ ἀδελφῷ φίλῃ τινὸς τοῦ παρθεναγωγείου. Κατ' ἀρχὰς
συνέλαθε δι' αὐτὸν πάθος ἰδεῶδες, ὅλως πλατωνικόν· ἀλλ' ἐκ τοῦ
ἐγκεφάλου τὸ πάθος μετέβη ἀκολούθως εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὰς
αἰσθήσεις καὶ μετὰ ἕξ μῆνας ὁ μαρκήσιος ἔλαβε μίαν τῶν ὕβρεων
ἐκείνων τῶν ὁποίων ὡς τὰ πολλὰ δὲν εἶναι ἀπληραγμένη ἡ ἀνω-

τάτη κοινωνία. Ἐπὶ πολὺ ὁ μαρκήσιος ἔμεινε ἐν ἀγνοίᾳ τῆς δυστυχίας του· ἀλλ' οἱ δύο ἐρασταί, τῶν ὁποίων αἱ σχέσεις ἔμεινον ἄγνωστοι, ἀπώλεσαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν φρόνησιν, τὴν ὁποίαν κατ' ἀρχὰς μετεχειρίσθησαν· ἐπομένως ἡ ἀμεριμνησία τῶν αὐτῶν τοὺς ἐπρόδωκεν.

Ἡ μαρκησία εἶχεν ἐνοικιάσει ἐν Ἐγγιένη (*) θελκτικὴν τινα σκιάδα κειμένην ἐν τῷ μέσῳ κήπου παρά τινι λίμνῃ, ὅπως χρησιμεύη ὡς φωλεὰ τῶν ἐρώτων της. Τὸ ἐσπέρας οἱ δύο ἐρασταὶ περιεπάτουσαν εἰς τὰς δενδροστοιχίας ἀναπνέοντες τὴν ὁροσερὰν καὶ εὐώδη αὐραν, παρατηροῦντες τὸν γλοερὸν ὀρίζοντα καὶ παραδιδόμενοι εἰς τὸν τρυφερώτερον καὶ ἐμπαθέστερον ἔρωτα. Ἄλλ' ἡμέραν τινα ὁ μαρκήσιος πελιδὸς ἐκ τῆς ὀργῆς, ἐφάνη αἴφνης εἰς τὴν κιγκλῖδα τοῦ κήπου, συνοδευόμενος μόνον ὑπὸ τινος φίλου, ὅστις τὸν εἶχε πληροφορήσει περὶ τῆς δυστυχίας του. Ὁ ἐξαπατηθεὶς οὗτος σύζυγος δὲν ἦτο ἄνθρωπος κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἀλλὰ τύγχις ὠρουμένη, διότι ἡγάπα τὴν σύζυγόν του.

Ὅποια ἡ ἀπελπησία τοῦ ἐξαπατηθέντος συζύγου! Ὅποια ἐξέγερσις! Ὅποια ἄβυσσος ἀνοίγεται ἐνώπιόν του! Ὁλόκληρος ἡ ζωὴ του ἐνυπῆρχεν ἐν τῷ ἔρωτι τούτῳ.

Ἐφόνευσε τὸν ἐραστὴν τῆς συζύγου του, παρ' ὀλίγον δὲ νὰ φωνεύσῃ καὶ τὸν ἀποκαλύψαντα τὰς ὀλεθρίους ταύτας σχέσεις. Ἐχὼν τὴν καρδίαν αἰμοσταγῆ καὶ τὴν ψυχὴν συντετριμμένην ὁ μαρκήσιος ἔζη ὡς ἀνάσθητος. Τέλος ἀπέθανεν.

Ἡ γυνὴ του ὅμως ἀναγεννήθη, διότι μόνον τὴν ἐκδίκησιν τοῦ συζύγου της ἐφοβεῖτο. Τὸ συμβᾶν τοῦτο ἐθεράπευσε τὰς τύψεις τῆς μαρκησίας. Ἐκλάυσεν ἐπὶ πολὺ, ἐστέναζε καὶ τέλος κατεπραῦνε τὰς θλίψεις της· ἐλησμόνησε τὰ πάντα. Ἡ λήθη εἶναι ἡ πανάκεια, πάντα διὰ τῆς λήθης τελειώνουσι· ὁ χρόνος ἐπουλώνει τὰς πληγὰς.

(*) Ἐγγιένη. (Enghien ἢ Enghien Montmorency). Τερπιδὸν χωρίον κείμενον εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου Montmorency συνοικισθὲν ἐσχάτως (τὸ 1820). Ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ὑπάρχουσι καὶ ἱαματικὰ λουτρά.

Ἄλλὰ τῆς καταγίδος παρελθούσης, ἡ καρδία τῆς νεαρᾶς γυναικὸς δὲν ἀνέθαλε. Ταραχθεῖσα ἐκ τοῦ θλιβεροῦ τούτου συμβάντος ἀπηνήθη διὰ παντός τὰ μεγάλα πάθη καὶ διετέλεσεν ἀτάραχος· ἡ ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος δὲν ἐρρυτίδου ποσῶς τὴν ἀρμονικὴν καὶ ἡρεμὸν ἐπιφάνειαν τῆς ὑπάρξεώς της.

Ἐρως! κόλασις καὶ παράδεισος τῆς γῆς! πῶς δύναται, ἐνῶ σὲ λέγουσαν αἰώνιον, νὰ ἐγκαταλίπῃς διὰ παντός καρδίαν, ἣν ἐπλημύρησας; Ἐκ τίνος οὐσίας ἐποικήθης; Τίς σὲ ὀδηγεῖ; Τίς σὲ ἀνάπτει; Τί σὲ σθύνει; Μυστήριον τῆς ψυχῆς! Οὐδὲν σοῦ παραδοξώτερον καὶ ἀκαταληπτότερον ὑπάρχει. Ἡ φωνὴ ἡ θέλγουσα πρότερον καθίσταται ἀναρά· τὸ μειδίημα τὸ μεθῶν ἄλλοτε καθίσταται ἀδιάφορον. Ὑπάρχουσι εὐφροσύνη καὶ δάκρυα διὰ τοὺς γεννωμένους καὶ σθεννυμένους ἔρωτας! Ἐξαφανίζεται καθὼς ὁ στάχυς θερίζομενος, ἡ χιὼν τηχομένη, τὰ ἀνθη μαραινόμενα συναπόλλυνται μετὰ τοῦ θέρους.

Ὡ βίε! βίε πικρίας καὶ εὐφροσύνης, ἄβυσσε θλίψεων καὶ ἡδονῶν, αἰώνιε καὶ πάντοτε νέε, δίνῃ γυδασιότητων καὶ μεγαλοπρεπειῶν, πρέπει νὰ σὲ εὐλογῶμεν ἢ νὰ σὲ καταρώμεθα;

Ἡ ζωὴ, λέγουσιν, οὐδὲν ἐστὶν ἄνευ τοῦ ἔρωτος.

Ἄλλὰ τί θὰ ἀποκριθῶσιν τὰ ἀνθρώπινα ἐκεῖνα ἐκθράσματα τὰ διαμεμελισμένα καὶ διεσπαρμένα ἐπὶ τοῦ σκοπέλου τῶν παθῶν; Ἄς ἐπανεέλθωμεν ἤδη εἰς τὴν διήγησίν μας.

Ἡ Λευκὴ ἐπὶ πολὺ ἐκλάυσε καὶ ἐπόθησε τὸν χοροδιδάσκαλον. — Δὲν θὰ ἀγαπήσω παρὰ αὐτὸν, ἐκραύγαζε μετὰ λυγμῶν.

Ἡ μαρκησία ἡμῶς ἐγνώριζεν ἐξ ἰδίας πείρας, ὅτι τὸ πάθος δὲν εἶναι αἰώνιον καὶ ἐπομένως οὐδεμίαν προσοχὴν ἐδίδεν εἰς τὰς κραυγὰς τῆς κόρης της.

Ὁ Λεοπόλδος ἠγνόει τί νὰ πράξῃ μετὰ τὸν ἀνέλπιστον τρόπον, δι' οὗ ἡ μαρκησία τὸν ὑπεδέχθη. Ἐν τούτοις ἠλπίζεν, ὅτι ἡ ὀλεθρία συνέπεια τῶν ἀθερίτων σχέσεών του ἦθελε τῷ χορηγήσει μέσον προσεγγίσεως καὶ πᾶσαν τὴν ἐλπίζομένην ἐπιρροήν. Ὁ μάγειρος Ἀντώνιος τὸν ἐπληροφόρει περὶ τῶν καθ' ἐκάστην συμβαινόντων.

των ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ Βουγιβάλ, διότι ἡ μαρκησία μόνον δῶν ὑπηρετίας ἐκράτησε, τὸν Ἀντώνιον καὶ τὴν θαλαμηπόλον. Ἡμέραν τινὰ παρεκάλεσεν αὐτοὺς νὰ ὑπάγωσιν εἰς Παρισίους καὶ νὰ ἐπιστρέψωσιν μετὰ δῶν ἡμέρας. Ὁ Ἀντώνιος ὑπεκρίθη, ὅτι θὰ ἀναχωρήσῃ, ἀλλ' ἔμεινεν εἰς Βουγιβάλ, ὅπως κατασκοπεύσῃ.

Κατὰ τὴν ἕξην ὥραν τῆς πρωίας ἡ μαρκησία διευθυθεῖσα πρὸς τινὰ σκοτεινὴν γωνίαν τοῦ κήπου καὶ σκάψασα διὰ λίθου βαθείαν ὅπῃν ἔθαψε ἐν αὐτῇ ἀντικείμενόν τι. Ταῦτα πάντα δὲν διέφυγον τὴν προσοχὴν τοῦ μαγειρίου.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ μαρκησία μετὰ τῆς κόρης τῆς ἐγκαταλιπούσαι τὸ Βουγιβάλ ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους. Ὁ Ἀντώνιος συναντήσας τὸν χοροδιδάσκαλον τῷ ἀπεκάλυψεν πᾶν ὅ, τι ἐγνώριζε. Καὶ κατὰ τὴν νύκτα ταύτην ἤρχοντο, ὅπως παρατηρήσωσι τὸ μέρος.

Ὁ Λεοπόλδος ἀναβὰς ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Ἀτωνίου ἔφθασεν ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ τοίχου, εἶτα δὲ ἔσυρε καὶ τὸν μάγειρον. Ἀκολούθως ἀμφότεροι κρεμασθέντες διὰ τῶν χειρῶν των ἐπήδησαν εἰς τὸν κῆπον. Φθάσαντες εἰς τὸ μέρος εἶδον, ὅτι ἡ γῆ εἶχεν ἀρτίως ἀνασκαφεῖ· ὁ χοροδιδάκαλος παρατηρήσας τὸν μικρὸν γήλοφον τὸν σχηματισθέντα ἐκ τῆς ἀνασκαφῆς τοῦ ἐδάφους.

— Ἐδῶ εἶναι, ἐψιθύρισε. Τέλος πάντων τώρα δύναμαι νὰ ἐκδικηθῶ καὶ νὰ πλουτίσω.

Καὶ ἀμφότεροι εὐχαριστημένοι διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν των ἐξῆλθον τοῦ κήπου, ὅπως εἶχον εἰσελθῆ. Μόλις ὅμως εἶχον ἀπομακρυνθεῖ τοῦ σταθμοῦ τῆς Ρουέλκς, εἶδον δῶν ἵππεῖς ἐρχομένους διὰ τῆς δημοσίας ὁδοῦ. Τούτων ὁ εἷς ἦτο νὲς ξανθὸς ἀγένειος καὶ ἤθελέ τις τὸν ἐκλάβει ὡς παιδίον, ἵππευε δὲ μικρὸν ἵππον· ὁ δὲ ἕτερος ἦτο τούναντιον πολὺς, ἀλλ' εἶχεν ἀρκετὰ εὐρωστον κράτιν καὶ ἵππευε καλῶς τὸν πυρρότριχα ἵππον του· ἔφερε μέλαιναν οἰκετικὴν στολὴν, ἐπὶ δὲ τοῦ προσώπου του κατεφαίνετο πραότης καὶ τιμιότης. Πρὶν φθάσωσιν εἰς τὸ λιθόστρωτον οἱ δῶν ἵππεῖς καταβάντες ἔλαβεν ἀτραπὸν τινὰ πρὸς τὰ ἀριστερὰ σύρον-

τες τοὺς ἵππους των ἐκ τοῦ γαλινοῦ. Ἀφοῦ δὲ ἔφθασαν ὑπὸ τὸν τοίχον τοῦ κήπου τῆς ἐπαύλεως.

— Ἐδῶ εἶναι, εἶπεν ὁ νέος πρὸς τὸν γηραιὸν ὑπηρετήν.

— Ἀλλ' ἐδῶ εἶναι ἡ ἔπαυλις τῆς κυρίας μαρκησίας.

— Ἀκουσον, Πέτρε, εἶπεν ὁ νεονίας σοβαρῶς· ἡ καλὴ Ἀνέττα, ἡ σύζυγός σου μὲ ἀνέθρεψεν, ὥστε εἶσαι δευτέρος πατήρ μου. Σὲ προσεκάλεσα ἐκ τῆς Βρεταννίας, διότι ἡ ζωὴ μου εὐρίσκεται εἰς κίνδυνον καὶ πλέον τι τῆς ζωῆς μου, δηλαδή ἡ τιμὴ τῆς οἰκογενείας μου· ἐγενόμην θῦμα τῶν ὕβρεων ἀθλίου τινός.

Ἡ δεσποινὶς Λαφαῖν, ἣν ἀνεγνώρισαν αἱ ἀναγνώσται, ἐδίστασεν ἐπὶ στιγμὴν καὶ παρετήρησε πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τῆς ὁδοῦ.

Τὸ τέκνον μου εὐρίσκεται ἐνταφιασμένον εἰς τὸν κῆπον. Ὁ γέρον Βρεταννὸς ὠπισθοδρόμησεν ἐκπληκτός.

— Σοὶ ὀρκίζομαι ὅμως, ὅτι δὲν ἐξετελέσθη ἐγκλημα. Τέλος ἀθλιός τις γνωρίζει τὸ τρομερὸν τοῦτο μυστικόν· ὁ αἴτιμος θέλει νὰ μὲ προσκολληθῇ εἰς τὴν ἀτιμίαν του καὶ νὰ μὲ συνδέσῃ μετὰ τῆς καναχθάνισο καρδίας του ἀποκαλιῶν τοῦτο ἀπόδοσιν τιμῆς· ἀλλὰ γνωρίζω, ὅτι ἐποφθαλμιᾷ μόνον τὴν περιουσίαν μου. Ἐκδιωχθεὶς μᾶς ἠπέλιψε καὶ σήμερον ἀντιποιεῖται τὸ τέκνον, ὅπερ, ὡς λέγει, ἐξηφάνισα. Αὔριον καταγγελία τις δύναται νὰ ὀδηγήσῃ ἐνταῦθα τὴν δικαιοσύνην. Ἄ! Πέτρε, σῶσόν με ἀπὸ τὸ ὄνειδος τοῦτο, ἐξάλειψον πᾶν ἔγκλημα.

— Σὰς ἐννοῶ, εἶπεν ὁ χωρικός μὲ ὕψος σκυθρωπόν.

Λαβὼν τὸν ἕνα ἵππον τὸν ἔφερε πλησίον τοῦ τοίχου. Ἡ Λευκὴ αὔσα εὐκίνητος ἕνεκα τῆς ἀνδρικής ἐνδουμασίας τῆς ἀναβάσας ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ ζώου ἀνερχιχθή ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ ἐπήδησεν εἰς τὸν κῆπον, μετ' ὀλίγον δὲ ὁ γέρον ὑπηρετῆς ἦτο πλησίον τῆς ἀκολούθως διηυθύνθησαν πρὸς τὸ μέρος, τὸ ὅποιον πρὸ ὀλίγου ἐπεσκέφθη ὁ Λεοπόλδος. Ἀλλ' ὁ λάκκος ἦτο κενός!

Ἡ Λευκὴ ἐκβαλοῦσα σπαραξικάρδιον κραυγὴν ἐλειποθύμησεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀγαθοῦ χωρικοῦ. Ἀμέσως ὅμως χεὶρ τις ἤγγισε

τόν ὦμον τοῦ γέροντος. — Τὸ βρέφος εἶναι εἰς τὸ δωμάτιον, εἶπε φωνή τις.

Ὁ νεωστὶ ἑλλθὼν ἦτο ὁ Γεώργιος Λαμάρ.

— Σῶσόν μας, εἶπεν ἱκετευτικῶς ὁ γέρον.

— Ὡ! σῶτόν με ἐπιθύρῃσεν ἡ Λευκή, ἥτις ἀκούσασα τοὺς λόγους τοῦ Ἀμερικανοῦ συνῆλθεν εἰς ἑαυτήν.

— Ἠγάπησα καὶ ἐγὼ, κυρία, εἶπεν σοβαρῶς ὁ Λαμάρ, ὥστε καταλαμβάνω πᾶσαν τὴν ἀπελπισίαν σας· ἀλλὰ βλέμματα μητρὸς δὲν πρέπει νὰ τὸ ἴδωσιν, εἰς ἣν κατάστασιν εὐρίσκεται. Αὐριοῦν τὸ πρῶτ' εὐσεβεῖς χεῖρες θὰ τὸ θάψωσι μακρὰν ἀδιακρίτων ὀφθαλμῶν.

Ἡ Λευκή ἐκοιμήθη ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ, ἐν ᾗ ὑπῆρξε τόσον εὐτυχής. Ὀλίγα ὅμως στιγμαὶ παρεκτροπῆς πόσας τρομερὰς δυστυχίας τῇ ἐπέφερον! Κατὰ τὴν ἕκτην ὥραν ὁ γέρον Βρεταννὸς τὴν ἐξύπνισεν. Ἡ Λευκή ἐνδουθεῖσα τὴν αὐτὴν ἐνδυμασίαν καὶ ἀποχαιρετίσασα μετ' ἐγκαρδίου εὐγνωμοσύνης τὸν Ἀμερικανὸν ἵππευσεν· ἔμελλε δὲ νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἐπαύλειως, ὅτε αἴφνης πλεῖστα πρόσωπα σοβαρὰ καὶ πῶς σεβάσμια τῇ ἔκλεισαν τὴν δίοδον.

— Οὐδεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐξέλθῃ, εἶπε σοβαρῶς ἐν τῶν προσώπων ὄλοι αἱ ἔξοδοι νὰ φρουρηθῶσιν.

Ἡ Λευκή ἐκλονίσθη ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου της.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Ἀμερικανὸς προστρέξας ἀμέσως.

— Κύριε, εἶπεν ἐν τῶν προαγγελθέντων προσώπων, ἐκ τινῶν δηλώσεων ἔμαθον, ὅτι ἐγκλημὰ τι ἐξετελέσθη ἐνταῦθα. Τὸ καθήκον μου δὲ μοὶ ἐπιβάλλει, ὅπως προθῶ ἀμέσως εἰς ἀνακρίσεις καὶ ἐπειδὴ πάντες οἱ ἐνταῦθα δύνανται νὰ χορηγήσωσιν ὠφελίμους μαρτυρίας ἀναγκάζομαι νὰ τοὺς κρατήσω.

Καὶ ἐκκομβώσας τὸν ἐπενδύτην του ἔδειξε τὰ σημεῖα τῆς ἐξουσίας. Ὁ φυτειοῦχος ὑπεκλίθη ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ.

— Θεέ μου! θὰ λειποθύμησω, ἐπιθύρῃσεν ἡ Λευκή, τὴν ὀπίαν μὲν ὁ γέρον Βρεταννὸς ὑπεβάσταξε.

Διὰ τὴν τιμὴν σας, τῇ εἶπεν ὁ ἀγαθὸς χωρικός, ἔχε θάρρος· μία κραυγὴ ἢ σημεῖόν τι τρόμου δύναται νὰ σὲ καταστρέφῃ.

Ἡ Λευκή κατώρθωσε νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη της, τὴν ζωρότητα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ τὴν γαλήνην εἰς τὸ μέτωπόν της· ἀλλ' ἐν τῇ καρδίᾳ της ὑπῆρχεν ἡ κόλασις.

Ἡ θέσις της ἦτο δεινὴ· κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὰ πάντα τὴν ἐνοχοποιοῦν, δηλαδὴ ἡ καταγγελία τοῦ ἀτίμου Λεοπόλδου, ἡ κοινὴ ψήμη, ἡ ἄτοπος ἐνδυμασία της καὶ ὁ τρόμος της ἐνώπιον τῆς ἐξουσίας, ἥτις συνίστατο ἐξ ἐνὸς ἀνακριτοῦ μετὰ τοῦ γραμματέως του, ἐνὸς ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου μετὰ δύο κλητῆρων καὶ ἐνὸς ἱατροῦ. Ὁ Λαμάρ ἀμέσως κατενόησεν, ὅποσον ἤθελε δυσφημηθῆ ἡ δεσποινὴς Λαφαῦ, ἐὰν δὲν προσέτρεχε πρὸς βοήθειάν της· καὶ ἐπειδὴ εἶχεν ὁ ἴδιος ὑποφέρει, ἐγνώριζεν ἐξ ἰδίας πείρας, ὅποια φρικώδη ἀποτελέσματα ἐπάγουσι τὰ ἀκαταδάμαστα ταῦτα ψυχικὰ πάθη, ἅτινα ἀποσυφλοῦσι καὶ ἀποπλανῶσι τὸν ἄνθρωπον καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὀδηγοῦσιν αὐτὸν εἰς τὴν ἀπαισίαν ἐκείνην τρίοδον, ἐνθα συγκεντροῦνται ὁ ὄλεθρος, τὸ ὄνειδος καὶ ἡ αὐτοχειρία ἢ ἡ δολοφονία. Ἐκ δὲ τῶν τριῶν τούτων τρομερῶν τρόπων ὁ μᾶλλον ἐπιθυμητὸς, ἡ αὐτοχειρία, ἐμποδίζεται ἐνίοτε.

— Ταλαίπωρος νέα! διελογίζετο ὁ Γεώργιος παρατηρῶν τὸ ὠχρὸν πρόσωπον τῆς Λευκῆς. Εἶναι ὠραία, νέα, πλουσία, εὐγενής. Τίνος ἔχει ἀκόμη χρεῖαν διὰ νὰ ᾖναι εὐτυχής; Ἀπερισκεψία ὅμως ἐνὸς τετάρτου δύναται πάντα ταῦτα νὰ καταστρέφῃ. Οἱ διαβάται λέγουσι: Πόσον εἶναι ὠραία! Αὕτη δὲ κρύπτει τὸ πρόσωπόν της, διότι ἄτιμον στίγμα εἶναι ἐγκεχαραγμένον ἐπὶ τοῦ μετώπου της.

Ὁ πτωχὸς λέγει: Πόσον εἶναι πλουσία! Αὕτη δὲ δίδει ἅπασαν τὴν περιουσίαν της ἀντὶ τῆς τιμῆς τοῦ πτωχοῦ τούτου, ἥτις καθίστᾳ αὐτὸν μ' ὄλην τὴν πενίαν του ἐντιμον καὶ ἀξιοσέβαστον.

Ὁ γέρον λέγει: Πόσον εἶναι νέα! Ἄλλ' αὕτη καταρᾶται τὴν νεότητά, ἔνεκα τῆς ὁποίας παρεδόθη ἀλογίστως εἰς τὸν διαφθορέα της. Καταρᾶται τὴν νεάζουσαν καρδίαν τὴν φλεγομένην ὑπὸ τῶν

φαντασιοκοπιῶν τῆς 18ετοῦς ἡλικίας, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἀπεπλανήθη. Ἐπιθυμῆτε τὸ γῆρας, ὅπως προσέλθῃ ταχύτερον ὁ θάνατος.

Εἶναι εὐγενής! Δεινὴ συμφορὰ δι' αὐτήν! Προτιμότερον νὰ ἐγεννάτο εἰς μικρὰν τινα κώμην ἐξ ἀσήμεων γονέων. Τὸ ἔγκλημα τῆς δὲν θὰ ἀντήγει πανταχοῦ, δὲν θὰ διήγειρε τρομερὸν σκάνδαλον καὶ διάσημον δίκην.

Ὁ Γεώργιος ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ κατεμέτρησεν ὁποῖον φοβερὸν καὶ φρικῶδες βάρβαρον ἔχαιεν ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς Λευκῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο ἀθῶα, ἔλαβεν οἶκτον δι' αὐτήν καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν σώσῃ. Ἀμέσως λοιπὸν προχώρησας πρὸς τὸν δικαστὴν. Δύναμαι νὰ μάθω διὰ ποίαν αἰτίαν μὲ ἐτιμῆσατε διὰ τῆς ἐπισκέψεώς σας.

— Ὅχληρά τις ἐντολὴ μοὶ ἐπιβλήθη, ἀπεκρίθη μετὰ μεγίστης εὐγενείας καὶ γλυκύτητος ὁ δικαστής, ἥτις ὁμῶς δὲν ἀποβλέπει ὑμᾶς.

— Κατοικῶ ἐνταῦθα ἀπὸ τῆς χθὲς μόνον.

— Τὸ εἰξεύρω· ὀνομάζεσθε Γεώργιος Λαμάρ καὶ εἶσθε Ἀμερικανὸς· συγκατοικεῖτε δὲ μετὰ νέας τινὸς γυναικὸς, ἥτις εἶναι παράφρων.

— Πῶς; εἰξεύρετε... εἶπεν ὁ Ἀμερικανὸς μετ' ἐκπλήξεως, ἅμα καὶ δυσαρσεκείας.

— Αἱ περὶ τοῦ βίου σας ἐξερευνήσεις τῆς ἀστυνομίας σᾶς ἐκπλήττουσι καὶ σᾶς δυσαρσετοῦσιν. Ἡ δικαιοσύνη, κύριε, δὲν εἶναι οὔτε περιέργος, οὔτε φιλοπράγμων, ἀλλ' ὅταν ἐπισύρωσι τὰ βλέμματά της ἐπὶ τινος σημείου, τότε παρατηρεῖ μετὰ προσοχῆς. Κατὰ τύχην διαμένετε ἐν οἴκῳ, ἐν τῷ ὁποίῳ διίσχυρίζονται ὅτι συνέβη ἔγκλημα· ἡμεῖς διὰ νὰ εὐρωμεν τὸν ἀληθῆ ἔνοχον πρέπει νὰ εἰξεύρωμεν τίς εἶσθε, πόθεν ἔρχεσθε, ὅπως μὴ ἐκ πλάνης ἢ κατηγορίας πέσῃ καθ' ὑμῶν. Δὲν εἰξεύρετέ τι περὶ τῶν διαδομένων κατὰ τῆς ἐντίμου οικογενείας, εἰς ἣν ἀνήκει ἡ ἑπαυλις αὕτη, ἠρώτησε τέλος ὁ δικαστής.

— Εἰξεύρω τί δύναται νὰ τολμήσῃ ἡ συκοφαντία. Τὴν περι-

φρονῶ, ὅταν ἀπευθύνηται κατ' ἐμοῦ· ὅταν δὲ ἀπευθύνηται κατ' ἄλλου δὲν οἶδω προσοχὴν, διότι δὲν μὲ ἐνδιαφέρει.

— Ὁ γέρον οὗτος Βρεταννὸς, ὡς δύναμαι νὰ τὸν ὀνομάσω ἐπειδὴ φέρει τὴν ἐνδυμασίαν τῆς ἐπαρχίας, καὶ ὁ ὄγκος οὗτος νεανίας, ὅστις ὁμοιάζει μᾶλλον πρὸς νεάνιδα, εἶναι ἐκ τῶν ὑμετέρων;

— Εἶναι ἀνεπιός μου, ἀπεκρίθη μετὰ μεγάλης ἀταραξίας ὁ Ἀμερικανός. Μαθὼν, ὅτι ἀφίχθη εἰς Γαλλίαν ἦλθε νὰ μὲ ἐπισκεφθῇ. Ἦδη δὲ ἀνεχώρει...

— Λοιπὸν οὐδεὶς λόγος ὑπάρχει νὰ τὸν κρατῶμεν, εἶπεν ὁ δικαστής.

— Ἀσπάσθητι τὸν θεῖόν σου, εἶπε μετ' οἰκίότητος ὁ Λαμάρ.

Ἡ Λευκὴ καίτοι ἐταράττετο ὑπὸ τρομερῶν συγκινήσεων, δὲν ἠδυνήθει ὁμῶς νὰ μειδιάσῃ εἰς τοὺς ἀστεϊσμοὺς τοῦ Ἀμερικανοῦ. Ριφθεῖσα δὲ εἰς τὸν τράχηλόν του.

— ὦ! σᾶς ὀφείλω πλέον τῆς ζωῆς, τῷ εἶπε χαμηλοφώνως. Καὶ ἰπεύεσσα ἀμεμακρύνθη ταυτόχρονως ὁ ἀστυν. Ὑπάλληλος εἶπε κρυφίως εἰς τὸν ἀνακριτὴν νὰ παρατηρήσῃ τὰ ἐπιστρώματα τοῦ ἵππου· ἐπὶ τούτων ἦσαν κεχαραγμένα τὰ σήματα τῆς οἰκογενείας Λαφαῖ. Ὁ Γεώργιος ἐνόησας τὴν παρατήρησιν τοῦ ἀστυν. Ὑπαλλήλου εἶδεν, ὅτι ἦτο ἀνάγκη πάλιν νὰ ἐπέμθῃ.

— Πρόσεχε τὸν ἵππον, εἶπεν ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν Λευκὴν· ἐὰν θὰ τὸν κουράσῃς θὰ σὲ ἀφήσῃ καθ' ὁδόν.

Ἐπειτα ἀποταθείς φυσικώτατα πρὸς τὸν ἀνακριτὴν.

— Ἠγόρασα τὸν σταῦλον τῆς μακρίας Λαφαῖ, ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχον· βλέπετε, κύριοι, ὁ ἵππος δὲν ἔχει καλὸν βᾶδισμα.

Ὁ ἀστυν. ὑπάλληλος ἀπέβαλε πᾶσαν ὑποψίαν. Ἐνῶ ὁμῶς οἱ δύο ἵππεῖς ἔμελλον νὰ διέλθωσι τὴν κιγκλῖδα τοῦ κήπου ἀνθρωπὸς τις παρουσιάσθη αἴφνης πρὸ τῆς θύρας. Ὁ ἀνθρωπὸς οὗτος ἦτο Λεοπάδος ὁ Γλυκός. — Ἡ δεσποινὶς Λαφαῖ! ἐκραύγασεν ὁ ἄθλιος.

Ἡ νεανὶς εἶχε λειπαθυμῆσθαι εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ γέροντος. Μετεκόμεσαν δὲ αὐτὴν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Ἀμερικανοῦ.

— Θα σὲ φονεύσω, παλληκαρά μου, εἶπεν ὁ γέρον Βρετανὸς πρὸς τὸν χοροδιδάσκαλον.

— Μᾶς ἐξηπάτησας, κύριε, εἶπεν αὐστηρῶς καὶ ὀργίλως ὁ δικαστὴς πρὸς τὸν Ἀμερικανόν.

— Λαβῶν οἶκτον πρὸς τοσαύτην δυστυχίαν ἠθέλησα νὰ τὴν σώσω.

— Ἀπ' ἐναντίας τὴν ἐβλάψατε, διότι τώρα δυσκόλως θὰ πιστεῦσωμεν, ὅτι εἶναι ἀθῶα κύριοι, ἃς προχωρήσωμεν εἰς τὰς ἐρεῦνας μας. Ἐπεσκέφθησαν τὸν κῆπον πανταχόθεν καὶ τέλος ἐφθασαν εἰς τὸ μέρος, ἐνθα ἐγένετο ἡ ἐκθαψις. Ἐνταῦθα ἐφαίνοντο ἴχνη προσφάτου ἀνασκαφῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐδάφους ὑπῆρχον ἴχνη ποδῶν διαφόρου μεγέθους. Ὁ δικαστὴς δι' ἀξιοθαυμάστου ἐπιτηδειότητος καὶ ἀγχινοίας διηκρίνησε τὰ διάφορα συμβάντα τὰ λαβόντα χώραν κατὰ τὴν νύκτα ἐξετάσας μετὰ προσοχῆς τὰ πατήματα. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Λαμὰρ πλησιάσας τὸν δικαστήν·

— Κύριε ἀνακριτὰ, ἠρώτησε, δύναμαι νὰ σᾶς εἶπω τι κατὰ μόνας ;

— Ἡ δικαιοσύνη, κύριε, ἀγαπᾷ τὰ φανερά.

— Ἀλλὰ πρόκειται δυστυχῆς τι θῦμα νὰ ἀποφύγη τὸ αἶσχος.

— Δύναμαι νὰ προβῶ εἰς μυστικὴν ἀνάκρισιν· ὑπάγωμεν εἰς τὸ γραφεῖόν σας, ἀλλὰ τώρα μὴ ζητήσης νὰ ἀποπλανήσης τὰς ἐρεῦνας ἡμῶν, διότι σᾶς προειδοποιῶ, ὅτι οἱ νόμοι μας τιμωροῦσι τὴν ψευδομαρτυρίαν πρὸς οἰονδήποτε φιλόνηθρωπον σκοπὸν, καὶ ἂν λεχθῆ.

Ὁ Λαμὰρ προεπορεύθη τοῦ δικαστοῦ. Ταύτην τὴν φορὰν ὁμοῦς ἀπεφάσισε διὰ παντός μέσου νὰ σώσῃ τὴν ἀτυχῆ Λευκὴν.

Εἰς ἄθλιος, εἰς προδότης εἶχε καταστρέψῃ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἐξαπατήσας καὶ αὐτὸν καὶ τὴν ἐρωμένην του. Πόσον ὑπέφερε διὰ τοῦτο ! Εἰς αἰσχροκερδῆς, εἰς χαμερπῆς καὶ κενόδοξος, εἰς γυμνόπους εἶχε φθειρῇ καὶ ἐξευτελίσῃ εὐγενῆ νεάνίδα διὰ νὰ γείνη κύριος τῆς περιουσίας της. Ὁ Ἀμερικανὸς σφοδρότατα ἐμίσει τὰς οὐτιδανὰς, δολίας καὶ χαμερπεῖς ψυχὰς, αἵτινες οἰκοδομοῦσι

τὴν εὐτυχίαν των ἐπὶ τῶν ἐρείπιων τῆς δυστυχίας τοῦ ἄλλου, ὅκτειρε τὰ μάλιστα τὴν νεάνίδα ταύτην, ἥτις ἐν τῇ φιλιᾷ τοῦ βίου ἐβλεπεν αἴφνης ἐνώπιόν της μέλλον φρικῶδες καὶ τρομερόν, πλήρες ἐξουδενώσεως καὶ ἀτιμίας. — Καὶ ἐὰν ἦναι ἔνοχος ; τῷ ἔλεγεν ἡ συνειδήσις του, δὲν ἔχει καθήκον νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς τὸν δεσμοφύλακα ἢ ἴσως εἰς τὸν δῆμιον ;

Ἐνοχος ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ ! ἔνοχος αὐτῇ ἡ ἔχουσα ἀγγελικὸν μέτωπον. Ἀπαγε ! Προσεπάθει δὲ, ὅπως ἀπαλλάξῃ αὐτὴν οὐχὶ τῆς τιμωρίας, ἀλλ' ἄλλου τινὸς φρικωδέστερου καὶ τρομερωτέρου, δηλαδὴ τοῦ κακουργοδικείου. Διότι, ἐὰν ἡ Λευκὴ ἐσύρετο ἐπὶ τοῦ καθίσματος τῶν κατηγορουμένων ἦτο ἀνυπερθέτως κατεστραμμένη. Καθότι τὴν τιμωρίαν δὲν ἀποτελεῖ τὸ κάτεργον ἢ τὸ ἰκρίωμα, ὅχι ἡ τιμωρία ἐνυπάρχει ἐν τῷ πικρῷ ἐκείνῳ ποτηρίῳ, ὅπερ ὁ κατηγορούμενος πίνει κατ' ὀλίγον, δηλαδὴ ἐν ταῖς ταπεινώσεσι καὶ ἀδημονίαις, αἵτινες καταδιώκουσι καὶ τρόπον τινὰ δολοφονοῦσιν αὐτόν. Αὐριοῦ καθ' ὅλους τοὺς Παρισίους θὰ ἐγένετο γνωστὸν, ὅτι ἡ δεσποινὴς Λαφαῖν εἶχεν ἐραστήν. Φρίκη ! Ἄς τὴν εἰψῶσι λάθρα εἰς εἰρκτὴν τινα, ἃς τῇ ἐπιβάλωσι μυστικῶς σκληροτάτην τιμωρίαν, ἃς τὴν βασανίσωσιν, ἃς χύσωσιν ὅλον τὸ αἷμα της, ἀλλ' ἃς μὴ τὴν καταστήσωσιν ἔρμαιον ὄλων τῶν ὀφθαλμῶν, οἵτινες διὰ τῶν βλεμμάτων των θὰ τὴν καταφάγῃ, καὶ τῶν ἀπλήστων ὠτων, ἅτινα ἀνυπομόνως ἀναμένουσι νὰ ἀκούσωσι τὰ συμβάντα της. Ἦθελεν εὐχαρίστως ὑποστῆ τὴν παινὴν πρὶν καταδικασθῆ. Ταῦτα διαλογιζόμενος ὁ Ἀμερικανὸς εἶχεν ἀποφασίσῃ, τί ἐμελλε νὰ πράξῃ.

— Ἴσως δὲν εἰξεύρετε, ὅτι εἶμαι φίλος τῆς οἰκογενείας Λαφαῖν, ἤρθετο λέγων ὁ Γεώργιος, ἅμα εἰσῆλθον εἰς τὸ γραφεῖον. Ἐγνώρισα ἀρκετὰ ἐν Ἀμερικῇ τὸν μακαρίτην μαρκήσιον· ἡ κόρη αὐτῆ, σᾶς ὀμνύω, δὲν ἔχει κακὰς κλίσεις· ἀλλ' ὑπ' οὐδενὸς ἐπιτηρουμένη ἐν τῇ κουφότητι καὶ ἀπερισκεψία της ὑπέπεσεν εἰς σφαλμα, διὰ τὸ ἑποῖον τόσον σκληρῶς τιμωρεῖται. Οὐτιδανὸς τις ἐξηπάτησεν αὐτὴν ἐν τῇ ἀπειρίᾳ της· ἡ μεγάλη δηλαδὴ περιου-

σία της διήγειρεν τὸς ἀθεμίτους ὀρέξεις τοῦ χοροδιδασκάλου της, ὅστις παρέσυρε τὴν νεάνιδα εἰς τὸν βόρβορον, καὶ ἀφοῦ τὴν ἐξημτέλισεν, ἐσκέφθη, ὅτι τὴν ἐταπείνωσεν ἄρκετὰ, ὅπως δυνηθῆι νὰ τὴν νυμφευθῆι. Διὸ ἔσχε ποτὲ τὴν ἀναίδειαν νὰ πορουσιασθῆι εἰς τὴν μαρκησίαν καὶ ὁμολογήσας αὐτῇ τὴν θλιβερὰν κατάστασιν τῆς θυγατρὸς της νὰ προσφέρῃ ἐπανόρθωσιν. Ἀλλὰ τὸν ὑπεδέχθησαν, ὡς τὸ ἤρμοζεν· ἐκδιωχθεὶς ὅμως ἐξετόξευσε κατ' αὐτῆς πλείστας συκοφαντίας καὶ ἀπειλάς. Ὅλων ἕκτοτε τὰ βλέμματα ἐστράφησαν μετὸ περιεργείας πρὸς τὴν κατοικίαν ταύτην καὶ διαφοροτρόπως ἐσχολίαζον τὰ κατ' αὐτήν. Ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἀπληστον περιέργειάν των, ὑπέθεσαν, ὅτι συνέθη ἔγκλημα καὶ ἐβεβαίωσαν, ὅτι ἐγένετο βρεφονεκτονία· ἐν συνόψει ἡ ἀνωμαλοτέρα φαντασία διεγειρομένη ὑπὸ τῆς μοχθηροτέρας κακοβουλίας προέβη εἰς τὸς φρικωδεστέρας κατηγορίας. Λεοπόλδος ὁ Γλυκὺς εἶναι ὁ μόνος πρωταίτιος ὄλων τῶν κακολογιῶν καὶ τῆς καταγγελίας, διότι θέλει νὰ ἐπιβληθῆι διὰ τοῦ τρόμου καὶ ἐλπίζει νὰ γείνη ἀποδεκτὸς, ἐὰν ἀτιμάσῃ τὴν οἰκογένειαν.

— Καὶ τίς σᾶς εἶπεν, ὅτι ὁ χοροδιδάσκαλος εἶναι ὁ καταγγεῖλας; ἠρώτησεν ὁ δικαστής.

— Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, εἶπεν ἐγγχειρίζων τῷ δικαστῇ ἐπιστόλιον, ὅπερ ἡ Λευκὴ τῷ εἶχε δώσει. Ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε τὰ ἑξῆς.

«Κυρία μαρκησία

Εἶμαι πατὴρ καὶ αἰσθάνομαι ἐν τῇ καρδίᾳ μου πᾶν ὅ,τι τὸ ὄνομα τοῦτο συνεπάγει. Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τί ἀπέγεινε τὸ τέκνον μου· ἡ ἀδημονοῦσα καρδία μου φοβεῖται περὶ τῆς τύχης του, ἡ λύπη μὲ ἀποπλανᾷ καὶ θὰ διακοινώσω τὰ παράπονά μου· οὐδὲν δύναται νὰ σταματήσῃ τὰς ἀξιώσεις μου· θέλω τὸ τέκνον μου. . . Ἐὰν ἤμην σύζυγος τῆς Λευκῆς ἴσως ἐκ τοῦ καθήκοντος καὶ τοῦ ἔρωτος κωλυόμενος ἐδίσταζον νὰ προβῶ εἰς τοιαύτας ὀλεθρίας ἀποφάσεις· ἀλλ' ἐπειδὴ μὲ περιφρονεῖτε ἐπιθυμῶ νὰ μά-

θω τί ἀπέγεινε τὸ τέκνον μου, ἄλλως θὰ τὸ ζητήσω διὰ τῆς δικαιοσύνης.
«Λεοπόλδος ὁ Γλυκὺς».

— Εἶναι πράγματι ἄτιμος! εἶπεν ὁ δικαστής.

— Βλέπετε λοιπὸν τῶρα πᾶσαν τὴν μισητὴν σκευωρίαν τὴν ἐξυφανθεῖσαν κατὰ τῆς ἀτυχοῦς ταύτης οἰκογενείας.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων τὸ τέκνον τί ἀπέγεινε;

— Ζῆ· εἶναι θελκτικώτατον κοράσιον· εἶπον δὲ πρὸς τὸν χοροδιδάσκαλον, ὅτι ἀπέθανεν, ὅπως ἀπαλλαγῶσι τῶν ἀξιώσεών του.

— Ἀποδέχομαι τὴν κατάθεσίν σας κύριε. Ἡ ὑπόθεσις τῶρα μεταβάλλει μορφήν· μάλιστα θὰ ἐκδώσω ἀθωωτικὸν ἔνταγμα, ἐὰν μοὶ παρουσιάσητε τὸ τέκνον.

— Τὸ ἐνεπιστεύθην ἐγὼ αὐτὸς εἰς πτωχὴν πλὴν τιμίαν νεάνιδα ὀνομαζομένην Λουκιανὴν Διζιέρ καὶ διαμένουσαν ἐν Παρισίοις εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς ὁδοῦ Ἀρπης. Ἀλλὰ, κύριε ἀνακριτὰ, σᾶς ἱκετεύω πρὸς χάριν οἰκογενείας μέχοι τοῦδε ἐκ τῶν ἐντιμοτέρων καὶ ἀξιοσεβαστοτέρων, πρὸς χάριν τῆς ἠθικῆς, ἣν προσβάλλουσι τὰ ἐκ τῶν μεγάλων οἰκογενειῶν προερχόμενα σκάνδαλα, καταστείλατε τὸν θύρυσον τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Ὁ ἐξώλης οὗτος χοροδιδάσκαλος οὐδόλως εἶναι ἄξιος τῆς ἐπιεικειᾶς σας, ἀλλὰ κατὰ κακὴν μοῖραν τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος Ασαφιῦ εἶναι προσκεκολλημένον μετὰ τοῦ ἰδικοῦ του.

— Σᾶς ἐννοῶ. . . Θὰ μείνῃ ἐλεύθερος, θὰ φροντίσωμεν δὲ συνάμα ὅπως εἰς τὸ ἐξῆς μὴ ἐνοχληθῆι ἡ μαρκησία.

Εἶτα ἀμφότεροι ἐπανῆλθον εἰς τὸν κῆπον.

— Κύριοι, ἡ ἀνάκρισις ἐτελείωσεν, εἶπεν ὁ δικαστής ἀπευθυνόμενος πρὸς τὰ συνοδεύοντα αὐτὸν πρόσωπα. Κύριε, χοροδιδάσκαλε, εἶσαι ἐλεύθερος, εἶπε ξηρῶς πρὸς τὸν Λεοπόλδον, ὅστις παρ' ὀλίγον νὰ λειποθυμήσῃ ἐκ τῆς χαρᾶς.

Μετὰ πέντε λεπτιὰ οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐν τῷ κήπῳ.

Τὴν ἐπαύριον ἠδύνατὸ τις νὰ ἀναγνώσῃ ἐν ταῖς ἐφημερίσι τὰ

ἔξης : "Ὅτι κακοῦργός τις καλούμενος Βουλινάρδ καί τις χοροδιδάσκαλος ὀνόματι Λεοπόλδος ὁ Γλυκὺς εὐρέθησαν φρονεούμενοι ἐν τῷ κήπῳ τοῦ μεγάρου Λαφαῖῦ συνεπεῖρα ἀποπειράς κλοπῆς. Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ὁ Βουλινάρδ μετὰ τοῦ Μονοφθάλμου εἶχον ἀποπειραθεῖ νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὸ μέγαρον, νομίζοντες, ὅτι ἡ οἰκογένεια Λαφαῖῦ διέμενεν ἀκόμη ἐν Βουγιθάλ, ὁ δὲ χοροδιδάσκαλος εἶχεν ὑπάγη πρὸς κατασκόπευσιν. Κατὰ συγκυρίαν ὁμοῦ ἐλθὼν συγχρόνως μετὰ τῶν δύο κακοῦργων ἐφρονεύθη ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν τῆς μαρκεσίας. Διότι οἱ κακοῦργοι νομίζοντες ἀκατοίχητον τὸ μέγαρον ὑπῆγον ἀπροφυλάκτως, ὥστε ἀφύπνισαν πάντας τοὺς ὑπέρετας. Οὕτως ὁ ἄθλιος ἔλαβε τὴν δικαίαν ἀγαταμοιβὴν τῶν πράξεών του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

ἘΝΘΑ Ο ΚΟΜΗΣ ΜΕ-Υ-ΡΩΝ ΕΥΡΙΣΚΕΙ ΤΟΝ ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΔΑΜΑΡ ΤΟΝ ΘΑΝΑΣΙΜΟΝ ΕΧΘΡΟΝ ΤΟΥ, ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΦΙΛΗ

Τρεῖς μῆνες ἔχουσι παρέλθῃ ἀφ' οἴτου συνέβησαν, ὅσα πρὸ ὀλίγου διηγήθημεν. Ἡ Λουκιανὴ θεραπευθεῖσα ἐντελῶς ἐκ τῆς πληγῆς τῆς ὑπηρετεῖ ἐν τοῖς κατ' ἀσθήμασι τοῦ οἴκου Κλωδέλ καὶ Σα, ἐνθα εἰσῆλθε τῇ συστάσει τοῦ κόμητος Μεῦρων· ἐξακολουθεῖ δὲ νὰ κατοικῇ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τῆς ὁδοῦ Ἄρπης. Ἡ μικρὰ Ἐριέττα παρεδόθη εἰς τροφὴν διαμείνουσαν ὀριστικῶς ἐν Βουγιθάλ παρὰ τῷ κηπουρῷ τοῦ κ. Κλωδέλ. Ἡ κ. Κλωδέλ δὲν συγχάζει πλέον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς ὁδοῦ Ἄρπης, διότι ἐσπέραν τινὰ συνήντησεν τὸν σύζυγόν τῆς ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς Λουκιανῆς· ἐπωφελήθη δὲ τῆς περιστάσεως, ὅπως ποιήσῃ σκηνὴν σκληρᾶς ζηλοτυπίας, μετὰ ἐν τέταρτον ὁμοῦ ἐγέλα μετὰ τοῦ ταμίου τοῦ συζύγου τῆς. Ὁ κόμης δὲν ἀφῆκεν ἀκόμη τὴν ἐν τῷ ξενο

δοχείῳ μετρίαν του κατοικίαν. Οὗτος ὁ ἄσωτος, ὁ κακοήθης, ὁ διαφορεῦς, ὁ ἐγωῖστῆς κατέστη ἐρωτύληπτος ὡς μαθητής.

Ἐρως ἔμπλεως κακιῶν, καθότι ὁ ἔρως οὗτος εἶναι ἀνυπόμονος ὡς περιοδικὴ ἀγάπη καὶ φιλήδονος ὡς σαρκικὸς πόθος· εἶναι ἀναίδης, ἀχαλίνωτος καὶ ἀσυνείδητος, ἐπειδὴ εἶναι ἄνευ πίστεως καὶ ἀγνίας Ἐπερβολικὸς ἔρως φλέγων δι' ὑπερμέτρου ἀναβρασμοῦ τὰς αἰσθήσεις τοῦ κόμητος βασανίζων αὐτὸν διὰ τῶν αὑπνιῶν, δάκνων τὰς ἴνας του, κατατρώγων τὰ ἐντόσθιά του, ἔρως κακοῦργος καὶ δεσποτικὸς, ἀπαιτῶν τὴν διὰ παντός μέσου κατοχὴν τοῦ προσφιλοῦς ἀντικειμένου.

Ὁ κόμης εἶχε περιβάλλῃ τὴν Λουκιανὴν διὰ παντοίων δελεαστικῶν μέσων πιστεύων, ὅτι εὐκόλως ἤθελε κατακτήσει τὴν νεάνιδα διὰ τῶν ἐπαγωγῶν τρόπων του καὶ τοῦ ἐλκυστικοῦ βλέμματός του, διὰ τῶν ὁποίων εἶχε κατακτήσῃ ἄλλοτε τὰς ἀπαθεστέρας καρδίας Ἄλλ' οὔτε ἡ εὐφύια του, οὔτε ἡ ἐπιρροὴ τοῦ ὀνόματός του, οὔτε ἡ μεγαλοπρέπεια τῶν δώρων του ἠδυνήθησαν νὰ κλωνίσωσι τὴν καρδίαν τῆς Λουκιανῆς, διότι ἡγάπα τὸν Στέφανον. Εἶναι δὲ δυνατόν νὰ καταστραφῶσιν αἰσθήματα γεννηθέντα ἐν περιστάσεσιν ὁμοίαις πρὸς ἐκείνην, ἢν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ πονήματος διηγήθημεν ; Οἱ δύο οὗτοι νέοι συνδεθέντες ἐντίμως καὶ μετ' ἀγάπης ἤρξαντο χαράσσοντες τῇ βοηθείᾳ ἀλλήλων ἡ μὲν γυνὴ διὰ τοῦ μειδιάματος, ὁ δὲ ἀνὴρ διὰ τοῦ βραχίονος τὴν ἐπίμοχθον ἀτραπὸν τοῦ βίου. Οὗτος ἦτο ὁ πρῶτος ἔρως τῶν ὁστικῶν εἶναι πάντοτε ἀγνός, ἱερὸς ἀξιοσέβαστος. Οὐδὲν διαφθείρει αὐτὸν, οὐδὲν τὸν δελεάζει, οὐδὲν τὸν ἐπισκοτίζει, οὐδὲν τὸν καθυποτάσσει. Κέκτηται ἰσχύον καὶ γενναϊότητα, ἐπειδὴ εἶναι εὐλικρινὴς καὶ τίμιος.

Πάντες οἱ ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ κατοικοῦντες ἔζων μετὰ μεγίστης ἀμεριμνησίας. Κατὰ τὴν νύκτα αἱ κλειίδες ἔμενον εἰς τὴν θύραν. Πρὸς τί νὰ φοβῶνται τοὺς κλέπτας ; Ἄπαντα ἡ περιουσία τῶν συνίστατο ἐν τῇ φαιδρότητι, τῇ νεότητι καὶ τῇ ἐλπίδι. Τρεῖς θη-

σαυροὶ ἀνεκτίμητοι, ἀλλὰ διαφεύγοντες τοὺς ὄνυχας τῶν νυκτοκλεπτῶν.

Νύκτα τινὰ ἡ Λουκιανῆ, ἐνῶ ἐκοιμάτο, ἤκουσε βήματά τινα ἐν τῷ δωματίῳ της. Ἡμιανόξασα τοὺς ὑφθαλμοὺς ἐνόμισεν, ὅτι ὠνειρεύετο, ἀλλ' ἀνθρωπὸς τις ἐπροχώρει πρὸς αὐτήν· ἦτο ὁ κόμης Μευρών. Ἀνεσκίρτησεν, ἠθέλησε νὰ κραυγάσῃ, ἀλλ' ἤσθάνθη τὰς δυνάμεις της παραλελυμένας· ἡ καρδία της καὶ ὁ ἐγκέφαλός της ἐστερουνοῦτο ἐνεργείας, ἡ δὲ ἀναπνοή της καθίστατο ἀσθενής. Εἶχε βυθισθεῖ εἰς βαθεῖαν ληθαργίαν, ὡς ἐκ τῶν ναρκωτικῶν ἀναθυμιάσεων, τὰς ὁποίας τῇ εἶχε δώσει ὁ κόμης νὰ ἀναπνεύσῃ. Ἡ ἀθῶα αὕτη ψυχὴ, τὸ ἀμόλυτον καὶ ὠραῖον τοῦτο σῶμα εὕρισκετο εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὅστις δὲν ὠπισθοδρομεῖ οὐδὲ πρὸ τοῦ οὐτιδανωτέρου καὶ στυγερωτέρου ἐγκλήματος. Ἄλλ' ἀνθρωπὸς τις παρηκολούθει πρὸ πολλοῦ τὰ κινήματα τοῦ κόμητος ἐπαγρυπνῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων διαθημάτων του. Ὁ ἀνθρωπος αὗτος ἦτο ὁ μαῦρος Νάπος. Ἰδὼν τὸν Ἑρρῖκον εἰσθύσαντα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Λουκιανῆς, παρουσιάσθη αἴφνης μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ θύματος του, καθ' ἣν στιγμήν ὁ κόμης ἔμελλε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἄτιμον ἐπιβουλὴν του.

— Οὐτε γρῦ! τῷ εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ μαῦρος, ἀλλως σὲ φονεύω.

Ὁ Ἑρρῖκος ἔμεινεν ἀναυδος. Ἀρέθη νὰ φιμωθῇ ὑπὸ τοῦ μαύρου, ὅστις ἀπάσας αὐτὸν διὰ τῶν ἡρακλείων χειρῶν του τὸν μετέφερεν εἰς τὸ ἐν τῷ πέμπτῳ πατώματι δωμάτιόν του. Ἄλλ' ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς τοῦ κόμητος, ὅταν εἶδεν ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ μαύρου τὸν Ἀμερικανόν.— Ταύτην τὴν φορὰν εἶμαι χαμένος ἀνυπερέτως! ἐψιθύρισε γενόμενος ὠρρότερος πτώματος.

Ἄμα εἰσῆλθον ὁ Νάπος τοῦ ἀφῆρσε τὸ φίμωτρον. Ὁ φυτειοῦχος ἐμειδίασε περιφρονητικῶς ἰδὼν τὸν τρόπον του.

— Μὴ φασοῦ, εἶπε πρὸς αὐτὸν, δὲν θὰ σὲ φονεύσω.

Ὁ κόμης ἠνοῖξε ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμοὺς, καθότι ἠγνόει ποῖον σκοπὸν εἶχεν ὁ Ἀμερικανός. Οἱ ἐνθαρρυντικοὶ λόγοι τοῦ

ἀντιπάλου του δὲν διέλυσαν καθ' ὀλοκληρίαν τὸν φόβον του· διότι ὁ Ἑρρῖκος ἐγνώριζε τὸ ἀδιύλλακτον μῖσος τοῦ Γεωργίου καὶ ἦτο βέβαιος, ὅτι, ἐὰν τῷ ἔκαμνε τώρα χάριν, ἐσκόπει ἀναμφιβόλως βραδύτερον νὰ τὸν πλήξῃ ἀνηλεέστερον,

— Δὲν σὲ μισῶ πλέον, προσέθηκεν ἀμέσως ὁ Ἀμερικανός κατανοήσας τοὺς δισταγμοὺς τοῦ κόμητος.

— Τέλος, τί ἀπαιτεῖς ἀπὸ ἐμέ; ἠρώτησεν ἀνυπομόνως ὁ κόμης.

— Κατὰ πρῶτον νὰ σᾶς ἐμποδίζω τοῦ κακουργεῖν· δις ἤδη σᾶς σταματῶ ἐν τῷ χεῖλει τοῦ ἐγκλήματος.

— Ἄλλὰ τοῦτο ἀποβλέπει τὴν δικαιοσύνην, ἂν δὲν ἀπατώμαι, εἶπεν ὁ Ἑρρῖκος μετ' ἀδιαφορίας.

— Μάλιστα καὶ θὰ εἶχε ἤδη τὰς χεῖράς της ἐπὶ σοῦ, ἐὰν τὴν ὠδήγουν πρὸ ὀλίγου. Ἄκουσον. Πρὸ ἐνὸς ἔτους διέπραξας δύο ἀτίμους πράξεις, ἐκλεψας δηλαδὴ διττῶς τὸν φίλον σου. Ὡς πρὸς τὰ χρήματα δὲν τὸν ἔμελλε, ἀλλὰ νὰ κλέψῃς τὴν μνηστήν του! Ἐπρεπε τοῦλάχιστον νὰ ἀφαιρέσῃς προηγουμένως τὴν ζωὴν του. Μετὰ ἐν ἔτος σὲ ἐπανευρίσκω διαφιλονεικούντα πρὸς κακούργους καὶ δολοφόνους τὸν καρπὸν τοῦ κακουργήματός των, τὰ χρήματα, ἅτινα εἶχον κλέψῃ· ἀπὸ κλέπτῃς ἐγένεσο κλεπταποδόχος. Τὸ ἐγκλημα δὲ, ὅπερ ἔμελλες νὰ ἐκτελέσῃς σήμερον εἶναι στυγερώτερον, καθότι ἐσκόπεις νὰ κατασχύνῃς νεάνιδα ἀνυπεράσπιστον, νὰ στερήσῃς αὐτὴν τῆς τιμῆς της, τοῦ ἔρωτός της, τοῦ λογικοῦ της, τῆς ζωῆς της· εἰξεύρεις, ὅτι ἐκ τούτου καθίσταται τις παράφρων· παράδειγμα ἡ ταλαίπωρος Ἑλβίνα, ἣτις δὲν δύναται σήμερον νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν διαφθορέα της, ὅπως τὸν ἐκόικηθῃ. Σοὶ λέγω, ὅτι ὅσα ἔπραξας, εἶναι ἀρκετά.

Ὁ κόμης ἠκροᾶτο μὲ ὕφος τεθλιμμένον, μὲ τὸ ὕφος ἐκεῖνο, ὅπερ ἔλαβεν ὁ δὸν Ζουὰν διὰ νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν πατέρα του ἐπιπλήττοντα αὐτόν:

Ἐὰν ἐκάθησο, θὰ ἦσο καλλίτερον.

— Ἐν τίνι δικαίωματι μοι ὁμιλεῖς τοιοῦτοτρόπως; ἠρώτησεν ὁ κόμης ἀγερώχως.

— Ἐν τῷ δικαίωματι ἀνθρώπου, ὅστις δύναται νὰ σέ φρονέσῃ καὶ ὅμως σοὶ χαρίζει τὴν ζωὴν.

— Εἰπέ λοιπὸν ταχέως τὸν σκοπὸν σου! διότι δὲν πιστεύω νὰ μέ εἴφερες ἐδῶ ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ δούλου σου διὰ νὰ μέ νουθετήσης.

— Ἀφῆρσας τὴν τιμὴν μιᾶς γυναικὸς, πρέπει νὰ ἀποδώσῃς αὐτήν.

— Εἰς τὴν Ἑλβίαν;—Φεῦ! ἡ δυστυχὴς εἶναι παράφρων.

— Δὲν σέ ἐννοῶ λοιπὸν.

— Ἄκουσον. Θέλεις νὰ γείνης πλούσιος;

— Εἶναι ἡ μόνη ἐπιθυμία μου.

— Θέλεις νὰ νυμφευθῆς τὴν δεσποινίδα Λαφαῖν;

Ἄκουσον. Θέλεις νὰ γείνης πλούσιος;—Τὴν δεσποινίδα Λαφαῖν;

— Μάλιστα εἶναι θελκτικὴ καὶ ἐρασιμὰ νεᾶνις, ἡ κομψότερα καὶ εὐγενεστέρα γυνὴ τῶν Παρισίων.

— Ἀλλὰ, κύριε Λαμάρ, διατί μέ περιπαίζεις, ἐνῶ εἰξεύρεις καλῶς, ὅτι ἡ δεσποινὴς Λαφαῖν νυμφεύεται μετὰ τρεῖς μῆνας τὸν δούκα Βίκτωρα Οὐτρεμόντ.

— Ἄγνοεῖς ἴσως, ὅτι ὁ ἀρραβῶν διελύθη.

— Πᾶ! Φαίνεται ἔνεκα τῆς νεάνιδος ἐκείνης, τῆς θυγατρὸς τῆς καπῆλου, ἣτις ἔκαμεν ἐν λουτρὸν εἰς τὸν Σηκουάναν. Ἀλλ' ἡ δεσποινὴς Λαφαῖν δύναται νὰ εὕρῃ ἀπείρους εὐγενεῖς νέους πλέον...

— Ἐντιμωτέρους καὶ πλουσιωτέρους σοῦ· εἶπεν ὁ Λαμάρ ἀπετειώσας τὴν φράσιν.

— Κύριε! εἶπεν μετ' ἀγανακτήσεως ὁ Ἑρρίκος.

— Γνωρίζομεθα ἀρκούντως, ἂν δὲν ἀπατώμαι εἶπεν ὁ Γεώργιος.

— Τῶντι ἔχετε δίκαιον· ἀλλὰ ποῖαν ἐπιρροὴν δύναμαι νὰ ἔχω παρὰ τῆς δεσποινίδος Λαφαῖν;

— Δὲν κατάγεσαι ἐξ εὐγενοῦς οἴκου.

— Εὐγενεστάτου· φθάνει μέχρι Ἑρρίκου Γ'.

— Καὶ μέχρι τῶν εὐνοουμένων του (mignons),* ὡς φαίνεται.

— Τὰ οἰκογενειακὰ σήματά μου ἀποτελοῦσι δύω ἀργυραὶ πτέρυγες ἐπὶ κυανοῦ πέδου (d azur au vol d argent).

— Ὡστε δὲν διαψεύδεις τὰ παράσημά σου.**

— Εἴπομεν, ὅτι γνωρίζομεθα ἀρκούντως.

— Τέλος πάντων εἶσαι πνευματώδης καὶ ἐντελής ἰππότης· ἡ δεσποινὴς Λαφαῖν θὰ ὑπερευχαριστήσῃ λαμβάνουσα δι' ἐμοῦ σύζυγον τόσον εὐγενῆ.

— Ἀλλὰ διατί λαμβάνετε τὴν φροντίδα ταύτην;

— Τὸ διάθημά μου σᾶς ἐκλήττει καὶ ἐν τούτοις εἶναι ἀπλούστατον Ἀγαπῶ τὴν Ἑλβίαν. Ὡ! γελᾶτε, προσέθηκεν ἀταράχως ὁ Γεώργιος ἰδὼν τὸν κόμητα μειδιάσαντα· ἀλλὰ δύναμαι νὰ τὸ εἶπω πρὸς σέ, τὸν ὅποιον περιφρονῶ, πρὸς σέ τοῦ ὅποιου τὴν τιμὴν καὶ τὴν ζωὴν κρατῶ εἰς χεῖρας μου ταὶ τὸν ὅποιον δύναμαι νὰ συντρίψω δι' ἑνὸς κινήματος. Ἀλλὰ μὴ φοβῆσαι· δὲν θὰ κάμω τὸ κίνημα τοῦτο, διότι εὐρίσκεσαι πολὺ κάτω τῶν προσβολῶν μου. Ἰπάρχουσιν ὅσα τόσον οὐτιδανά, ὥστε τιμωρῶν τις αὐτὰ ἀτιμάζεται, μολύνηται, κηλιδοῦται. Ἐὰν πλήξῃς τὸν βόρβορον θὰ γεμίσης ἀπὸ πιτυλίσματα.

— Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ ποῖος εἶναι ὁ σκοπός σου; τί ἀπαιτεῖς;

— Τί ἀπαιτῶ; Διὰ τὴν ὑπερβολικὴν λύπην, τὰς φρικώδεις ἀλγηδόνας, τὴν μακρὰν καὶ τρομερὰν ἀδύμονίαν, διὰ πάντα τε-

(*) Εἶναι καταφανὴς ὁ ἐμπαιγμὸς τοῦ ἀμερικανοῦ. Καθὼτι mignons καλοῦνται τὰ παιδικὰ καὶ οἱ εὐνοούμενοι Ἑρρίκου τοῦ Γ', τοῦ τελευταίου γόνου τῆς οἰκογενείας τῶν Βαλεσιῶν (Valois). Ὁ ἡγεμῶν οὗτος βασιλεὺς ἀπὸ τοῦ 1554 - 1589, ὅτε ἐδολοφονήθη ὑπὸ τοῦ Κλήμεντος, εἶχε καταστῆ μισητὸς εἰς τὸν λαόν του ἔνεκα τῆς ἀνικανότητος καὶ ἀκολασίας του καὶ ἰδίως ἔνεκα τῶν εὐνοουμένων του.

Σ. Μ.

(**) Ἐνταῦθα πάλιν ὁ συγγραφεὺς παίξει μετὰ τὴν γαλλικὴν λέξιν vol, ἣτις σημαίνει συνάμα πτέρυξ καὶ κλοπή.

Σ. Μ.

λος, ὅσα ὑπέφερα. Ἄπαιτῶ νὰ ἴδω τὴν κόμην σου ἠνωρθωμένην, τοὺς ὀφθαλμούς σου κοίλους καὶ ἐρυθρούς, τὸ μέτωπόν σου κεκαλυμμένον ὑπὸ τοῦ ἰδρώτος ἐκείνου, ὅστις προηγεῖται τοῦ ἀτιμωτικοῦ θανάτου· ἐπιθυμῶ νὰ ἔχῃς τὰς ἀγενοὺς ἐκείνας λυποθυμίας, αἵτινες παραδίδουσιν εἰς τὸν δῆμιον ὡς ἀδρανῆ ὄγκον τὸ σῶμα τῶν καταδίκων, διότι εἰς τὸ *ικρίωμα* ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ὀδηγήσω.

— Φρίκη! ἀνέκραξεν ὁ κόμης καταβληθεὶς ὑπὸ τοὺς ἀηλεεῖς τούτους λόγους τοῦ Ἀμερικανοῦ.

— Καὶ ἰδοὺ διατί, κύριε κόμη, ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ σοὶ προτείνω τὴν χεῖρα καὶ τὰ ἑκατομμύρια τῆς δεσποινίδος Λαφαῖ.

— Μοὶ φανερώσεις τὸ μυστικόν σου προσφέρων μοι συνάμα τὰ ἑκατομμύρια τῆς δεσποινίδος Λαφαῖ; δέχομαι, διότι πλούσιος ὢν θὰ ἦμαι ἰσχυρότερός σου.

Ἄ! Ἀμερικανὸς ἀνύψωσε μετ' ἀδιαφορίας τοὺς ὄμους

— Ἐγὼ, διελογίσθη, ἰσχυροὺς βοηθοὺς ἐναντίον σου τὰ ἐλατώματα καὶ τὰ πάθη σου.

— Τί πρέπει λοιπὸν νὰ πράξω; ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος ἐπιθυμῶν νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὴν συνδιάλεξιν.

— Ἡ δεσποινὶς Λαφαῖ, ἀπήντησεν ὁ Λαμάρ, ὑπέστη ὕβριν ἀνεπανόρθωτον, ὑπέκυψε δηλ. εἰς τὴν αἰσχρὰν βίαν τοῦ διδασκάλου τῆς.

— Πῶς; ἡ Λευκὴ

— Δὲν εἶναι ἔνοχος, σοὶ τὸ εἶπον, ἡ βία

— Λοιπὸν; εἶπεν ὁ κόμης μετὰ σαρκασμοῦ.

— Τέλος πάντων εἴτε βία εἴτε ἀποπλάνησις συνέθη, ὁ ἔνοχος ἐφρονεῖθη. Ἡτότις ὀνόματι Λεοπόλδος ὁ Γλυκὺς. Ἐκ τῶν ἐφημερίδων θὰ ἔμαθες, ὅτι ἐφρονεῖθη συνεπεῖα ἀποπέρας κλοπῆς.

— Καὶ πρέπει νὰ δοθῇ ἓν ὄνομα εἰς τὸ τέκνον;

— Ὅχι, ἀλλὰ νὰ δώσῃς ἓν ὄνομα εἰς τὸ τέκνον σου.

— Δὲν σὲ ἐννοῶ παντελῶς.

— Ἐν τούτοις καυχᾶσαι, ὅτι εἶσαι πνευματώδης.

— Ὁμολογῶ, ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ περιστάσει φαίνομαι ἔλλιπής.

— Σᾶς ἐξηγοῦμαι λοιπὸν. Πᾶν τέκνον εἶναι προσφιλὲς εἰς τὴν μητέρα, ὅσον ἀνάξιος καὶ ἂν ἦναι ὁ πατήρ του. Ἡ δεσποινὶς Λαφαῖ ἔσχε τὴν ἀτυχίαν νὰ χάσῃ τὸ τέκνον τῆς· διὰ νὰ μὴ τὴν λυπήσωσι λοιπὸν δὲν τῇ ἐφανέρωσαν τὸν θάνατόν του καὶ ἤδη πρόκειται νὰ γείνη ἀπλῆ ἀντικατάστασις. Τὸ τέκνον τῆς Ἐλβίνας . . .

— Ἄ! τώρα ἐννοῶ

— Τότε λοιπὸν τὰ πάντα βαίνουσι κατ' εὐχὴν.

— Ἄλλ' ἡ Λευκὴ, ἥτις θὰ πιστεύσῃ, ὅτι περιβάλλω διὰ τοῦ ὀνόματός μου τὸ τέκνον τοῦ χοροδιδασκάλου, θὰ μὲ περιφρονήσῃ ἐνδομύχως.

— Πᾶ! σὺ εἶσαι ἄνθρωπος δυνάμενος νὰ καταστῆς ἀξιαγάπητος, πρὸ πάντων δὲ ὑπὸ γυναικός· ἐν δύω φιλήμασι τῇ ὁμολογεῖς τὰ πάντα καὶ θὰ σᾶς ἀγαπήσῃ πλείοτερον μαθάνουσα πόσας θυσίας κάμνετε ὑπὲρ αὐτῆς.

— Καλῶς, ὁ συνδυασμὸς οὗτος εἶναι εὐφύεστατος· δὲν σᾶς εἰρωνεύομαι.— Ἀληθῶς; ὑπερχαίρω λοιπὸν ἐπαινούμενος ὑφ' ὑμῶν, ἀγαπητὴ κόμη. Μετὰ δύω μῆνας θ' ἦσαι δεκάκις ἑκατομμυριοῦχος.

Ἄ! ὁ κόμης Μεϋρὼν καὶ ὁ Γεώργιος Λαμάρ ἐμέτρησαν ἐπὶ στιγμὴν ἀλλήλους διὰ τοῦ βλέμματος. Οἱ δύω οὗτοι ἄνθρωποι ἠσθάνοντο, ὅτι ἐμελλον νὰ ἀρχίσωσι λυσσώδη, ἀδιάλλακτον καὶ τρομερὰν πάλην. Πλουτῶν ὁ Ἑρρίκος καθίστατο ἐπιφθόρος ἀντίπαλος· διότι ἦτο νέος, ὠραῖος, πνευματώδης καὶ πολυμήχανος, εἶχε σχέσεις ἐν τῇ κοινωνίᾳ, τὰς ὁποίας ἐμελλε νὰ καταστήσῃ στενοτέρας ἢ νέα θέσις του, εἶχε πρὸς τούτοις ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν δύναμιν ἐκείνην τὴν ὁποίαν πάντοτε πρέπει πᾶς τις νὰ ὑπολογίξῃ, δηλαδὴ τὴν γυναῖκα. Ὁ δὲ Γεώργιος ἐκέκμητο δραστηριότητα καὶ ἀταραξίαν, εὐστάθειαν νοῦς καὶ ἰσχυρὰν φαντασίαν· οὐδὲν ἕτερον πάθος εἶχε πλὴν τῆς ἐκδικήσεως, πλεῖστα ὅμως πλεονεκτήματα, οὐδένα φόβον, οὐδεμίαν μομφὴν πλὴν ἐκείνων, τὰς ὁποίας ἠδύνατο νὰ τῷ προσάψωσιν αἱ ὑπὸ τῆς ἐκδικήσεως ὑπαγορευό-

μεναι πράξεις του· ἦτο δὲ καὶ πλουσιώτερος παρ' ὅσον ἔμελλε νὰ γείνη ὁ κόμης, καθότι δὲν θὰ εἶχε τὰς ἀνάγκας, τὰς ὁποίας θὰ εἶχεν ἐκεῖνος.

Ὁ Ἐρρίκος γενόμενος δεκτὸς ἐν τῇ οἰκογενεῖα Λαφαῖν ὡς ἄσωτος υἱὸς κατώρθωσε μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας, ὅπως ἡ δεσπινὴ Λαφαῖν τῷ συγχωρήσῃ πᾶν ὅ,τι εὐτράπελον καὶ δυσχερὲς ἐκέκτητο ἢ θέτις του. Ἦδυνήθη μάλιστα νὰ δώσῃ εἰς τὴν αἴτησίν του χαρακτῆρα ἐλευθέριον καὶ ἱπποτικὸν προμηγύοντα μακρόθεν τὴν εὐγένειάν του. Ἀμέσως δὲ ἤσθάνθη ὅτι ἤρξατο νὰ δεσπόζῃ ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς νεάνιδος.

— Ἰδικά μου εἶναι τὰ ἑκατομμύριά της ! διελογίσθη ὁ Ἐρρίκος.

Ἡ μαρκησία Λαφαῖν μετὰ τῆς θυγατρὸς της ἀνεχώρησαν διὰ τὴν Βρεταννίαν, ἐνθα ἐκέκτηντο μεγάλην περιουσίαν. Ὁ γάμος ἔμελλε νὰ γείνη ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Σομμερλέ, οὐ μακρὰν τῶν κρημνωδῶν ἀκτῶν τοῦ Ὠκεανοῦ. Ὁ πύργος οὗτος μεταγενεστέρως κατασκευῆς ἦτο ἐκτισμένος εἰς κατωφέρειαν γυλόφου ἐν ρωμαντικωτάτῃ τοποθεσίᾳ. Ἐντὸς βολῆς πιστολίου ἐκ τοῦ ἀνδῆρου τοῦ πύργου κεῖται ἡ ἀφρίζουσα καὶ μυκωμένη θάλασσα.

Ἐσπέραν τινὰ οἱ δύο μέλλοντες σύζυγοι συνδιελέγοντο ἐρωτικῶς ὡς μεράκια ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου τοῦ πύργου. Ὁ ἥλιος ἐφαίνετο λαμπρὸς ἐν τῇ δούτει του, χροσιζῶν τὰ νέφη, πορφυρῶν τοὺς βράχους, φλογίζων τὰ κύματα, ἅτινα ἡ μυκωμένη θάλασσα ἐξετίνασσε κατὰ τῶν βράχων, ὡς οἱ μανιῶδεις λέοντες τινάσσουσι τὴν ξανθὴν χαίτην των.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀνθρωπὸς τις ἐγένετο ἀνερχόμενος ἐπὶ ρωμαλέου ἵππου τὸν μικρὸν ἀνῆφορον τὸν φέροντα πρὸς τὸν πύργον. Ὁ ἀνθρωπὸς οὗτος ἐκέκτητο τὴν ἀρρενωπὴν ἐκείνην καλλονὴν, ἣν παρέχει ἡ εὐφυῖα ἠνωμένη μετὰ τῆς δραστηριότητος. Ὁ κόμης ἰδὼν αὐτὸν ἀνεσπίστησεν· ἦτο ὁ Γεώργιος Λαμάρ. Ἐπειδὴ ὁ γάμος ἔμελλε νὰ γείνη τὴν ἐπαύριον, ὁ Ἀμερικανὸς ὡς

πρωταίτιος τῆς ἐνώσεως ταύτης ἔπρεπε φυσικῶ τῷ λόγῳ νὰ παρασταθῇ.

Ὁ κόμης τρέξας εἰς προὔπανθησιν τοῦ Ἀμερικανοῦ.—Καλῶς ὦρισας, ἀγαπητὲ κύριε Λαμάρ· θὰ ἐλυπούμεθα σφόδρα, ἐὰν δὲν σᾶς εἴχομεν ἐδῶ αὐριον,—Εἰξεύρετε καλῶς, ὅτι ἔμελλον νὰ παρρευρεθῶ, εἶπεν ὁ Γεώργιος διὰ τόνου ἐμφαντικοῦ.

Ἡ συνομιλία κατέστη ἀκολούθως γενικὴ.

— Πόσον ὠραία ἐσπέρα, εἶπε μετὰ θαυμασμοῦ ἡ Λευκὴ.

— Ἀπ' ἐναντίας, δεσποινίς. Ἐντὸς μιᾶς ὥρας θὰ ἔχομεν λαίλαπα, κατὰ δὲ τὴν νύκτα τρικυμίαν. Εἶθε τὰ ἐν τῷ πελάγει φαινόμενα πλοῖα νὰ εὐρωσιν ἀσφαλῆ λιμένα ἐντὸς μιᾶς ὥρας.

Τῷ ὄντι ἐφαίνετο μεγαλοπρεπὴς δρόμων κατευθυνόμενος πρὸς τὴν Λοριέντην(*), τὸν ἐγγύτερον λιμένα. Ἦτο ἀμερικανὸν ἀτμόπλοιον, ὅπερ μεταχειρίζετο πάντα τὰ βοηθητικὰ ἰστία, διότι θὰ εἶχε χαλάσῃ ἡ μηχανὴ του. Ὁ πλοίαρχος ἐδικαιολόγει τὰς προρρήσεις τοῦ Λαμάρ, ἐπειδὴ ἔσπευδε νὰ εὕρῃ καταφύγιον πρὸ τῆς τρικυμίας.

— Εἶναι ἀτμόπλοιον τῆς νέας Αὐρηλίας ! ἀνέκραξε μετ' ἄκρας συγκινήσεως ὁ Γεώργιος· ἀναγωνίζω τὴν σημαίαν του.

Ἡ νύξ ὑπῆρξε θυελλώδης. Ἐκ τοῦ πύργου ἤκούοντο ὁ τρομερὸς πάταγος καὶ οἱ πένθιμοι μυκηθμοὶ τῶν κυμάτων, ἅτινα ἀφρίζοντα ἐξετινάσσοντο καὶ ἐθλῶντο ἐπὶ τῶν βράχων.

Κατὰ τὴν ἐνάτην ὥραν ἤκούσθη τὸ τηλεθόλον τοῦ κινδύνου. Ἦκούετο καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατος πᾶσα ἀπόπειρα βοηθείας. Τὴν πρωίαν ἡ θάλασσα ἦτο γαληνιαία καὶ μειδιῶσα, ἔλαμπε δὲ ὡς διαυγῆς λίμνη ἐν τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου. Οὐδὲν ἰστίον ἐφαίνετο ἐν τῷ ὀρίζοντι, τὰ πάντα εἶχον ἐξηφανισθεῖ. Ἡ παραλία ἦτο πλήρης ναυαγίων, ἅτινα ἐξέβρασεν ἡ θάλασσα· παι-

(*) Λοριέντη (Lorient), ὠραία καὶ ἰσχυρὰ πόλις τοῦ νομοῦ Merbihan, εἷς τῶν πέντε πολεμικῶν λιμένων τῆς Γαλλίας, ἔχουσα καὶ σπουδαῖον ἐμπόριον μετὰ τῶν Ἰνδιῶν καὶ τῆς Κίνας. Σ. Μ.

διά δέ τινα διασκίδαζον μετὰ τὰ ἐκθράσματα ταῦτα τοῦ Ὀκεανοῦ.

Καὶ ὄν χρόνον ὁ δρόμων ἐβυθίζετο μετὰ τρομεροῦ πατάγου διαρραγείς ὑπὸ τῶν βράχων καὶ τῶν κυμάτων, γέρος τις σοβαρᾶς καὶ μελαγχολικῆς φυσιογνωμίας ἐρίπτετο εἰς τὴν θάλασσαν ἐμπιστευόμενος τὴν ζωὴν του εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ. Κατορθώσας νὰ δράξῃ σανίδα τινα ἐπάλαισεν ἐπὶ δύο ὥρας κατὰ τῶν πασυρόντων αὐτὸν κυμάτων. Ἀπαυδῆσας ἐμελλε νὰ καταβυθισθῆ, ὅτε μανιωδὲς κύμα ἀφαρπᾶσαν αὐτὸν τὸν ἔριψεν εἰς τὴν παραλίαν· ὁ γέρον μετ' ἀπελπιστικᾶς προσπάθειας κατῴρθησε νὰ προσκολληθῆ εἰς τινα βράχον καὶ παλιρροήσαντος τοῦ κύματος ἐπήδησεν ἐπ' αὐτοῦ. Ἐσώθη· ἀλλ' ὁμως ἐλειποθύμησε καὶ οἱ ἄλιεῖς εὗρον αὐτὸν ἡμιθανῆ τὴν πρώτην. Οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι ἐπεριποιήθησαν αὐτὸν ἐν τινι καλύβῃ, αἱ πληγαὶ του δὲν ἦσαν ἐπικίνδυνοι μετ' ὀλίγον ὁ ναυαγῆσας συνῆλθεν εἰς ἑαυτὸν. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν οἱ κώδωνες τοῦ πύργου Σομμερλέ ἔκρουον χαρμωδῶς.

— Σᾶς ἀφίνομεν μόνον, εἶπον οἱ ἀγαθοὶ ἄλιεῖς πρὸς τὸν γέροντα. Σήμερον ἐορτάζει ὁ πύργος· ἡ ὥραία κυρία τοῦ πύργου νυμφεύεται τὸν κόμητα Μεϋρών.

— Τὸν κόμητα Μεϋρών; ἠρώτησεν ἑκπληκτος ὁ γέρον.

— Μάλιστα, τὸν κόμητα Ἐρρίκον Μεϋρών.

Ὁ γέρον ἐξέβαλε μανιωδῶς κραυγὴν.

— Εἶναι παράφρων! εἶπον πρὸ ἀλλήλους οἱ ἄλιεῖς ἀπερχόμενοι.

Μόνον νεᾶνις τις ἔμεινεν, ὅπως ἐπαγρυπνῆ ἐπὶ τοῦ γέροντος.

— Τέκνον μου, ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ γέρον, ἔχεις ἰδῆ τὸν κόμητα;

— Ὡ! μάλιστα, εἶπεν ἡ νέα χωρική· εἶναι εἰς ὠραιότατος καὶ χαριέστατος κύριος ἔχων ξανθὴν γενειάδα καὶ ζωηροὺς ὀφθαλμούς.

— Αὐτὸς εἶναι! εἶπεν ὁ γέρον λαβῶν ἑκφρασιν τρομακτικὴν.

— Εἶναι μετ' αὐτοῦ ὡσαύτως, προσέθηκεν ἡ νεᾶνις, εἰς ξένος, ὅστις εἶναι φίλος του· λέγουσι δὲ ὅτι εἶναι Ἀμερικανός.

— Μήπως εἶναι ὁ Γεώργιος Λαμάρ; διελογίσθη ὁ γέρον.

— Ἀλλὰ παρατήρησον ἐκεῖ κάτω, ποία εἶναι ἡ γυνὴ αὐτῆ, ἥτις τρέχει λυσίκομος, εἶπεν ἡ νεᾶνις μετ' ἐκπλήξεως. Ἀλλὰ θεέ μου, αὕτη εἶναι παράφρων!

— Ὁ ναυαγὸς πλησιάσας εἰς τὸ παράθυρον παρετήρησε μηχανικῶς τὴν γυναῖκα, τὴν ὅποιαν τῷ ἐδείκνυσεν ἡ χωρική. Αἴφνης ἐκβαλὼν σπαραξικάρδιον κραυγὴν προσεκλήθη εἰς τὸ παράθυρον, ὥσει κεραυνοβοληθεὶς ἐκ τῆς ἀπροσδοκίτου ταύτης ὀπτασίας.

— Αὕτη εἶναι! Αὕτη! ἐψιθύρισεν ἐν μεγίστῃ συγκινήσει καὶ ταραχῇ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΣΤΕΝΑΓΜΟΙ ΚΡΟΚΟΔΕΙΔΟΥ.

Εὐρισκόμεθα εἰς τὸν μῆνα Νοέμβριον· ἦτο ψυχρὸς ξηρὸν καὶ διαπεραστικὸν, καθ' ὅσον τὴν προτεραίαν εἶχε πέσῃ χιὼν. Ἡ κ. Κλωδὲλ φοροῦσα διφθέρινον ἐπανωφόριον ἡσυχολεῖτο περὶ τὴν προπαρασκευὴν μακρονοῦ ταξειδίου. Εἴκοσι περίπου ἐνδυμασίαι ἐπιμελῶς ἐπτυγμέναι ἔκειντο ἐντὸς μεγάλων κιβωτιῶν, ἅτινα ἦσαν πλήρη διαφόρων πλουσιῶν ἐνδυμάτων· αἱ πλουσιώτεροι διφθέραι τῆς Ρωσσίας, τὰ ὠραιώτερα τρίγαπτα τῆς Βελγικῆς, τὰ ἐκλεκτότερα κασμίρια τῆς Ἰνδικῆς, ἅπαντες τέλος πάντων οἱ κομψότεροι καὶ μεγαλοπρεπέστεροι νεώτατοι συρμοὶ (modes) τῆς Γαλλίας εὕρισκοντο ἐκεῖ. Οἱ σύζυγοι Κλωδὲλ ἦσαν οἱ ἀξιότιμοι φίλοι τοῦ κόμητος Μεϋρών, ἑπομένως εἶχον προσκληθεῖ εἰς τὸν γάμον τὸν μέλλοντα νὰ γείνη ἐν τῷ πύργῳ Σομμερλέ οὐ μακρὰν τῆς Λοριέντης. Ἀλλὰ τὴν κ. Κλωδὲλ ἐμελλε νὰ συνοδεύσῃ ὁ ταμίας Ἑρνέστης Βριερ, τοῦ συζύγου τῆς κωλυομένης ὑλόγῃ μὲν ἕνεκα τῶν ὑποθέσεων του, ἔργῳ δὲ διὰ τὸ πρὸς τὴν Λουκιανὴν πάθος του. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἦτο φαι-

δρά, διότι ἐπὶ τέσσαρας ὅλας ἡμέρας ἐμελλε νὰ συνταξειδεύη μετὰ τοῦ Ἑρνέστη κατὰ μόνας ἐντὸς ὀχλήματος μακρὸν παντός ἀδιακρίτου βλέμματος. Σελήνη μέλιτος ἀνέτελλε τρόπον τινὰ εἰς τὸν ὄριζοντα τοῦ ἔρωτός των. Τέλος οἱ δύο ἐρασταὶ ἀνεχώρησαν.

Ἄ κ. Κλωδὲλ ὑπερευχαριστήθη διὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς συζύγου του, ὅχι διότι ἐφοβεῖτο τὴν ζηλοτυπίαν της, καθ' ὅσον ἡ Μαργαρίτα συνετῶς φερομένη οὐδέποτε ὤθει ἐπὶ πολὺ τὴν ἐξάσκησιν τῶν συζυγικῶν δικαιοματίων της, ἀλλ' ὁ μεγαλέμπορος συλλαβῶν αἴφνης ἄτοπον πάθος διὰ τὴν Λουκιανὴν ἐσπευδε νὰ φανερώσῃ πρὸς τὴν νεάνιδά ἐλευθέρως τὸν φλέγοντα αὐτὸν ἔρωτα. Ἦτο ἀρὰ γε ἔρωτος ; Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὁ ἐμπορευόμενος 10 ἑκτομμύρια καὶ κερδίζων 500 χιλ. φράγκων κατ' ἔτος διελογίζετο νέαν ἐργάτιδα, εἰς ἣν εἶδιδε 200 φράγκα κατὰ μῆνα, ἐνῶ τὴν ἡγάπα· ἡ φιλαργυρία του εἰδείκνυεν ἀρκούντως τὰς διαθέσεις τῆς καρδίας του. Εἶχε γυναῖκα ἀξιολάτρευτον καὶ μεγίστην περιουσίαν, καὶ ὁμως ἦτο δυστυχής. Τέλος παροξυνόμενος ὑπὸ τοῦ πάθους του καὶ ὑπὸ τῆς ἀντιστάσεως τῆς Λουκιανῆς κατέστη μεγαλόδωρος· προσέφερε μεγαλοπρεπῆ δῶρα, μέγαρον, ὄχημα, πλουσίαν οἰκοσκευὴν, ἐνδυμασίας, κοσμήματα. Ἄλλ' εἰς μάτην. Ἡ Λουκιανὴ ὡς ὑπῆρξε κωφὴ εἰς τὰς πλαγίας προτάσεις τοῦ κόμητος Μεϋρών, οὕτως ὑπῆρξεν ἄφωνοι καὶ εἰς τὰς ἐμπαθεῖς διαδηλώσεις τοῦ κ. Κλωδὲλ. Ὁ μεγαλέμπορος κατέστη μανιώδης ἐκ τῆς ἀντιστάσεως καὶ τῆς ἀδιαφορίας ταύτης, ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ τέρμα. Ἡ σύζυγός του, ὡς εἶδομεν, εἶχεν ἀναχωρήσῃ μετὰ τοῦ ταμίου διὰ τὴν Βρεταννίαν, ὥστε ἡ περίστασις ἦτο κατάλληλος καὶ ἠθέλησε νὰ ἐπωφεληθῇ αὐτῆς· ὅθεν συνέλαβεν ἄτιμόν τινα σκοπὸν, ἀπεφάσισε δηλαδὴ νὰ κατηγορήσῃ ψευδῶς τὴν νεάνίδα δι' οἰονόηποτε ἔγκλημα, ὥστε νὰ δυνηθῇ ἀκολούθως νὰ τῇ προσφέρῃ τὴν σωτηρίαν εἰς ἀνταλλαγὴν τοῦ ἔρωτός του. Μετέβη λοιπὸν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἀστυνομικῆς διευθύνσεως. Ὁ διευθυντὴς κ. Βιλλότ, οὕτινος ἡ τρομερὰ ὀξυδέρχεια καὶ ἐπιδειξιότης ἀφῆκαν βαθεῖας ἀναμνήσεις ἐν τοῖς γραφείοις τῆς ἀστυνομίας, ὑπέδεχθη τὸν κ. Κλωδὲλ μετὰ πολλῶν φιλοφρονήσεων. Ὁ κ.

Βιλλότ ἦτο φιλοσκόμμων, εὐπροσῆγορος καὶ μελιχίος, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἠθικὴν ἔποψιν ἦτο ἐνσαρκωμένη αὐτὴ ἡ ἐπιτηδειότης καὶ εὐφυΐα.

— Ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς σας, ἠρώτησε τὸν μεγαλέμπορον ὁ διευθυντὴς.

— Πρὸ τίνος καιροῦ, ἤρξατο λέγων ὁ κ. Κλωδὲλ, ἔχω εἰς τὸ κατάστημα ὡς ὑπάλληλον εἰς τὸ χῶρισμα τῶν τριγάρτων νεάνιδά τινα, συστηθεῖσάν μοι ὑπὸ τίνος φίλου μου, τοῦ κόμητος Μεϋρών. Ἡ νεῆνις αὕτη κατώρθωσε νὰ μᾶς ἐμπνεύσῃ μεγίστην ἐμπιστοσύνην καὶ ἦδη τὴν ἀγαπῶμεν ὡς τέκνον μας. Ἀλλὰ πρὸ τινῶν ἡμερῶν πλεῖστα δέματα τριγάρτων ἐλείψαν· ἡ σύζυγός μου παρετήρησεν ἐπίσης, ὅτι κοσμήματά τινα τῆς ἐκλάπησαν· κύλινδρος χρυσῶν νομισμάτων λησμονηθεὶς ἐπὶ τίνος γραφείου ὑπεξηρέθη. Ἡ περὶ τῆς λόγος νεῆνις κατέχει ἐν τῷ πέμπτῳ πατώματι τῆς οἰκίας μου μικρὸν τι δωμάτιον, ἀλλὰ διαμένει συνήθως ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ τῆς ὁδοῦ Ἄρπης. Ὅπως διασώζω τὰς ὑποψίας μου κατεσκόπευσα τὰς εἰσόδους καὶ ἐξόδους τῶν ὑπαλλήλων μου. Χθὲς δὲ παρακολουθήσας αὐτὴν λάθρα εἰς τὸ ἐν τῇ οἰκίᾳ μου δωμάτιόν της, ἠδυνήθην νὰ ἴδω διὰ στενῆς τίνος ἐν τῇ θύρᾳ ρωγμῆς ὅτι ἔκρυπτε δέμα τι ὑπὸ τὴν κλίνην της.

— Ἐπιθυμεῖς λοιπὸν νὰ γείνη κατ' οἶκον ἔρευνα ;

— Ναι, ἀλλ' ἄνευ σκανδάλου. Σωτήριον καὶ τρομερὸν μᾶθημα ἀρκεῖ πρὸς διόρθωσιν τῆς νεάνιδος ταύτης.

— Λοιπὸν κύριε Κλωδὲλ, δεῖξατε εἰς αὐτὴν μεγίστην ἐμπιστοσύνην, αὐριοι δὲ κατὰ τὴν ἀπουσίαν της θὰ ἀνοίξωμεν τὸ δωμάτιόν της καὶ θὰ ἐρευνησωμεν τὰ ἐν αὐτῷ ἔπιπλα. Ἀλλὰ πῶς ὀνομάζεται ἡ νεῆνις αὕτη ;

— Λουκιανὴ Διζιέρ.

Ὁ κ. Βιλλότ ἐσημέωσε τὸ ὄνομα τῆς νεάνιδος καὶ τὴν κατήθεσιν τοῦ κ. Κλωδὲλ. Ἡ ἀτυχὴς νεῆνις εἶχεν εἰς τὸ ἐξῆς φάκελλον ἐν τῷ γραφείῳ τῆς ἀστυνομικῆς διευθύνσεως.

Ὁ κ. Κλωδὲλ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ μέγαρόν του λίαν εὐχαριστημένο διὰ τὸ διάβημά του. Μεταβὰς εἰς τὸν θάλαμον τῆς συζύγου

του και παραβιάσας διάφορα ἔπιπλα ἀφῆρσε κοσμήματά τινα· τὸ ἑσπέρας δὲ, ὅτε πάντες οἱ ὑπάλληλοι ἀνεχώρησαν, εισελθὼν κρυφίως εἰς τὸ κατάστημα ἀφῆρσε πολλὰ δέματα τριχάπτων και ἐπανελθὼν εἰς τὸ γραφεῖόν του περιέμεινεν, ἕως ὅτου ἐκλείψῃ πᾶς θόρυβος.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἄκρα σιγῇ ἐθασίλευεν ἐν τῷ οἴκῳ, ἐν δὲ τῇ ὁδῷ οὐδὲν ὄχημα οὔτε διαβάτης ἤκούετο. Ὁ μεγαλέμπορος ἐκβαλὼν τὰ ὑποδήματά του διτηθῆναι μετὰ μεγίστης προφυλάξεως πρὸς τὰ ἄνω πατώματα φέρων μεθ' ἑαυτοῦ ὄρμαθὸν ἀντικλειδίῳ και βαίνων ψηλαφητὶ ἔφθασε πρὸ τοῦ δωματίου τῆς Λουκιανῆς· παραβιάσας τὸ κλειθρον εἰσέδυσεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο, ἐν ᾧ μέχρι τοῦδε κατῴκει ἡ ὄρετῆ, ἡ τιμιότης και ἡ γαλήνη και ἤδη ἐγκληματικῇ χεὶρ ἔμελλε νὰ ρίψῃ τὴν ταραχὴν, τὸ ὄνειδος και τὴν ἀτιμίαν.

Ὁ μεγαλέμπορος συγκινεῖται, αἰσχύνεται τρόπον τινὰ διὰ τὴν ἀτιμον πράξιν, ἣν μέλλει νὰ ἐκτελέσῃ, τύψις συνειδότος καταλαμβάνει τὴν ψυχὴν του, διστάζει. Πῶς μέλλει νὰ συντρίψῃ τὴν ὑπαρξιν τῆς ἀτυχοῦς νεάνιδος, νὰ στιγματίσῃ τὸ θελκτικὸν μέτωπόν της, ἐν ᾧ ἀκτινοβολεῖ ὁ στέφανος τῆς τιμιότητος! Μέλλει νὰ καταστήσῃ ὡχρὸν τὸ ὀροσερὸν πρόσωπόν της νὰ καυτηριάσῃ διὰ τῶν δακρῶν τοὺς ἐπαγωγοὺς ὀφθαλμούς της! Ἀποθαρρύνεται· ἀλλὰ πάλιν χάνει πᾶσαν ἐλπίδα. Ἄλλως τε δὲν ἐπιθυμεῖ τὴν καταστροφὴν της ἐπὶ τοῦ χεῖλους τῆς ἀβύσσου θὰ τὴν σώσῃ, θὰ ρίψῃ τὸν ἔρωτά του ὡς σωτήριον σανίδα ἢ δὲ Λουκιανὴ σωθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ θὰ τὸν ἀγαπήσῃ. Ἐκτελέσας τὸ ἀτιμον ἔργον του ἐπανῆλθε κατεσπευσμένως εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ἡ χαμερπὴς και ἀτιμος αὐτὴ πράξις ἐξετελεῖτο ἐν Παρισίαις, ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ πολιτισμοῦ. Οὔτε οἱ ἄγριοι δὲν θὰ ἔπραττον οὕτως. Ἐν Ἀμερικῇ, ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ τῶν σφοδρῶν παθῶν, ἀρπάξουσι τὰς γυναῖκας και τὰς σύρουσιν εἰς τὰ δάση· ἀλλὰ δὲν στήνουσι τοιαύτην ἀτιμον παγίδα, ἐν ᾗ συλλαμβάνεται ἡ τιμιότης και δυσκόλως σώζεται.

Τὴν ἐπαύριον ἐγένετο ἔρευνα ἐν τῷ δωματίῳ τῆς Λουκιανῆς. Τὰ ἔπιπλα και τὸ κιβώτιον τῆς νεάνιδος οὐδὲν ὑποπτον ἀντικείμενον περιεῖχον, ἀλλὰ μεταξύ τῶν σανίδων και τοῦ στρώματος τῆς κλίνης εὐρέθησαν πολλὰ δέματα τριχάπτων, ἐν ὠρολόγιον, δύο φέλλα και εἴκοσι περίπου χρυσᾶ νομίσματα. Συνετάχθη ἔγγραφος ἐκθεσις, ἣν ὑπέγραψεν ὁ κ. Κλωδέλ. Μετὰ τινος δὲ ὥρας ἡ Λουκιανὴ συλληφθεῖσα ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου ἐτίθητο ὑπὸ κράτησιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄.

Η ΘΥΓΑΤΗΡ ΜΟΥ ΘΑ ΓΕΙΝΗ ΔΟΥΚΙΣΣΑ

Τὸ καπηλεῖον τοῦ α Εὐμόρφου Ἐκφορτωτοῦ π εἰς ὃ ἐνίστε ὠδηγήσαμεν τὸν ἀναγνώστην δὲν εἶχε μεταβάλλῃ ὄψιν. Ἐνταῦθα συνήρχοντο εἰσέτι οἱ αὐτοὶ ρακενδύται· ἐνταῦθα διηγκωνίζοντο τὰ αὐτὰ βδελυκτὰ ἄτομα, ὀηλαδῆ οἱ ἐξ ἀπαγγέλλματος κλέπται, οἱ ἀδιόρθωτοι μέθυσοι, οἱ πρῶν δεσμῶται, οἱ ἐπίφοβοι ἄεργοι και οἱ ἀγενεῖς τυχοδιωκται, οἱ πρὸς πᾶν κακὸν ἐπιρροπεῖς. Ἡ αὐτὴ μυστηριώδης διάλεκτος ὑπῆρχεν ὡς και ἡ πλήρης οἰνοπνευματικῶν και διαφορῶν ἄλλων ἀναθυμιάσεων ἀτμοσφαῖρα.

Μόνον ἡ κυρὰ Γιγφάρ δὲν ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ γραφείου της, ἀλλ' εἶχεν ἀντικαταστήσῃ αὐτὴν ἡ Ροζαλία· αὐτὴ εἰς τὸ ἐξῆς διένειμε μετὰ φαιδρότητος και καγχασμῶν τὰ ποτήρια τῆς ρακῆς, τὸν καφὲν, τὰ γρονθοκοπήματα, τοὺς κονδύλους και τὰ λακτίσματα. Τὴ ἀπέγεινεν ἡ μήτηρ τῆς Ἰρμας; ὅποια δὲ ὑπῆρξεν ἡ τύχη τῆς νεάνιδος μετὰ τὴν ἀπόπειραν τῆς αὐτοχειρίας ἐν τῇ γεφύρᾳ τῆς Ὁμοσιᾶς;

Εἶχομεν ἀφήσῃ τὴν χαρίεσσαν κόρην ἐκπνεύσαν. Μετὰ μακρὸν λειποθυμίαν ἡ νεάνις ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς στενάξασα ἐλαφρῶς· λεπτὴ χροιά ζωῆς ἐχρωμάτισε τὰς ὠχρὰς παρειὰς της και σμικρὰ θερμότης ἐξωγόνησε τὰς λεπτοφυεῖς χεῖράς της. Ἡ Ἰρμα

ἔσώθη. Ὁ νεαρός δούξ εὐρίσκετο εἰς ἀπελπίσιαν, ἰδὼν ὅμως, ὅτι ἡ ἐρωμένη του ἐσώθη, ἐγένετο περιχαρής, διότι κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν, ὅτι ὁ πρὸς τὴν κόρην τῆς καπῆλου ἔρωσ του ἦτον ἐφήμερος, ἀλλ' ἤδη ἠσθάνετο ἐν τῇ καρδίᾳ του μίαν τῶν παραφόρων ἐκείνων ὁρμῶν, αἵτινες φλογίζουσι καὶ συνταράττουσι τὰς ἐρωτολήπτους καρδίας. Ὁ δούξ ἦτο 22 ἐτῶν. Πόσον ἐνθερμος εἶναι ὁ ἔρωσ ἐν τῇ ἡλικίᾳ ταύτῃ! πόσον ἀκριαία ἡ καρδία! μεθ' ὁπόσων λαμπρῶν ἐλπίδων ἀνελίσσεται ὁ βίος! πόσον ἀκαταμάχητοι εἶναι αἱ ψυχικαὶ ὁρμαί! Εἶναι ἡ ἡλικία τῶν παρεκτροπῶν καὶ τῶν ἰδιοτροπιῶν.

Ἡ καλοκάγαθος κάπηλος, ἅμα τῇ ἀνήγγειλον, ὅτι ἡ μικρὰ τῆς Ἴριμα εὐρίσκετο ἐκτός κινδύνου, ἀνέπνευσεν ἀνέτως· ἡ παραλελυμένη γλῶσσά της ἠδυνήθη νὰ ἀθρῶσῃ τὴν φράσιν «κόρη μου», τὴν τότε γλυκεῖαν εἰς τὰ χεῖλη μητρὸς. Ὁ ἐγκέφαλός της αἰτοῦ ὑποστάς κεραυνοβόλον προσβολὴν ἀνεκτέησατο αἴφνης πᾶσαν τὴν κρίσιν του. Ἡ καρδία της ἠσθάνθη ἄρρητον ἠδονὴν, ὅτε ὁ Βίκτωρ τῇ εἶπε «Μήτηρ μου» καθότι ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ εἶδε διττῶς σωθεῖσαν τὴν θυγατέρα της ἐκ τοῦ θανάτου.

Ὁ νεανίας ἦτο, ὡς εἴπομεν 22 ἐτῶν. Εἶχεν ἤδη κληρονομήσῃ τὸ ὄνομα καὶ τὴν περιουσίαν τοῦ πατρὸς του· ἀλλ' ἡ μήτηρ του εἶχε ἀκόμη καὶ πῶς ἤθελε τῇ ἀναγγεῖλη τὴν πρόθεσίν του, νὰ νυμφευθῇ δηλονότι τὴν Ἴριμαν, τὴν θυγατέρα τῆς καπῆλου τοῦ Εὐμόρρου Ἐκφορτωτοῦ; Ἐν τούτοις τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ὁ Βίκτωρ παρουσιάσθη εἰς τὴν δούκισσαν, ἥτις τὸν ὑπεδέχθη μὲ ὕψος ἐμπαικτικόν· κατένοιθε δὲ ἐν τῷ μειδιᾷματι τῆς μητρὸς του, ὅτι τὸ πρῶτον συμβᾶν εἶχε γείνη γνωστὸν ἐν τῷ μεγάρῳ.

— Ἐλθέ νὰ σὲ ἐπιπλήξω, εἶπε μετὰ προσποιημένης αὐστηρότητος ἡ δούκισσα Οὐτρεμόντ.

— Ἀγαπητὴ μητέρα, πρέπει νὰ ὀργισθῆς ἐτι μᾶλλον καθ' ὅσον εἶμαι πλέον ἐνοχός, παρ' ὅσον νομίζεις.

— Ἴσως, ἀλλ' ἐν τούτοις τὸ θυμά σης δὲν ἀπέθανε.

— Θὰ ἀποθάνῃ ὅμως, ἐάν δὲν τὴν νυμφευθῶ.

— Νὰ τὴν νυμφευθῆς! πρὸς θεοῦ εἶσαι τρελλός, ἀνεφώνησεν.

— Δὲν εἶμαι τρελλός, ἀλλὰ θὰ γείνω τοιοῦτος, ἐάν μὲ ἀπελπίσης.

— Εἶναι λοιπὸν πολὺ ὠραία.— ὦ! Ὁραιοτάτη! Ὡς θὰ ἦσο ἐν τῇ νεότητί σου, ἀγαπητὴ μητέρα

— Εἶναι πλουσία καὶ ἐξ εὐγενοῦς οἴκου;

— Ἀγνοῶ... ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ.

— Τὴν κόρην καπῆλου! εἶπεν ἡ δούκισσα ὀργίλως. Εὐγενῆς οἰκογένεια! εἰς ὀβελὸς σταυροειδῶς καὶ ἐν βαρέλιον χιαστὶ ἀποτελοῦσι τὰ οἰκογενειακὰ σήματά της. Ἀκοῦσιν αἱ μωρολογίαι σου.

— Μητέρα μου, μὲ ἀγαπᾷς; ἠρώτησεν ὁ Βίκτωρ διὰ φωνῆς συγκεκνημένης;— Πόσον ἀνόητος εἶσαι! ἀνέκραξεν ἡ δούκισσα ἐλκύσασα πρὸς ἑαυτὴν τὸν υἱὸν της μετὰ φιλοστοργοτάτης ὁρμῆς. Σὲ ἀγαπῶ μᾶλλον τῆς ζωῆς μου.

— Πρέπει νὰ μὲ ἀγαπᾷς μᾶλλον τῆς ὑπερηφανείας σου.

— Ἄλλ' ἡ ὑπερηφάνειά μου εἶσαι σὺ τέκνον μου!

— Μητέρα μου, σὲ ὀρκίζομαι ὅτι ἀγαπῶ τὴν Ἴριμαν, καὶ τῇ ἔδωκα τὸν λόγον μου ὡς εὐγενῆς. Ἀρνήθητι νὰ τὴν ὀνομάσῃς κόρην σου εἶναι δικαίωμά σου. Ἄλλ' ἀπόψε θὰ προσπαθῆσω νὰ χάσω πᾶσαν τὴν περιουσίαν μου εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον καὶ αὐριο ἀναχωρῶ διὰ τὴν Ἀφρικὴν, ἔνθα Ἀραβικὴ τις σφαῖρα ἴσως μὲ ἀπαλλάξῃ τοῦ ζῆν.

Εἰπὼν ταῦτα ὁ νεανίας ἀπεσύρθη ἐκ τοῦ δωματίου τῆς δούκισσης. Ἡ ἀτυχῆς μήτηρ λιαν ἐτρόμαξεν ἐκ τῶν ἀπειλῶν τοῦ υἱοῦ της· διήλθε τὴν ἐσπέραν ἐν τρομερᾷ ἀνησυχίᾳ καὶ καθ' ὅλην τὴν νύκτα περιέμεγεν ἀδημονοῦσα τὴν ἐπιστροφὴν του. Τὴν πρωτὴν τὸν ἐπανεφέρουν εἰς ἀθλίαν καὶ ἀπερίγραφτον κατάστασιν. Ἀποφασίσας νὰ χάσῃ τὴν περιουσίαν του ἐπαίξε καθ' ὅλην τὴν νύκτα ὡς παράφρων. Ἄλλ' ἡ τύχη, ἥτις δὲν εὐνοεῖ τοὺς ἐπιτηδαιοτέρους ἐβόηθει τὰ μέγιστα τὸν νεαρὸν δούκα, ὅστις ἐκέρδισε 200 χιλιάδας φράγκων. Μανιώδης γενόμενος διὰ ταύτην τὴν τύχην διέαξε πολυτελέστατον γεῦμα, ἐν τῇ Χρυσῇ Οἰκίᾳ εἶτα, ἔθραυσεν ὅλους τοὺς καθρέπτας, ἔρριψε πάντα τὰ ἐπιτραπέζια σκευὴ ἐκ τοῦ παραθύρου, ἡ-

νάγκασε τοὺς συνδοκιμύονας νὰ ἀνάψωσι τὰ σιγάρια τῶν διὰ χαρτονομισμάτων καὶ διὰ νὰ ἐξοδεύσῃ ταχύτερον τὰ χρήματά του ἠθέλησε νὰ πυρπολήσῃ τὴν οἰκίαν, ἀλλὰ τρέξαντες οἱ φύλακες τοῦ πλησίον ἀστυνομικοῦ σταθμοῦ ἐσταμάτισαν τὰς μηχανώδεις πράξεις του. Ἡ δούκισσα μαθοῦσα τὰ ἀτοπήματα ταῦτα ἠθέλησε νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ.

— Ταῦτα θὰ πράττω καθ' ἐκάστην, ἀπάντησεν ὁ νεαῖος, μέχρις οὗ καταστρέψω τὴν ζωὴν μου καὶ τὴν περιουσίαν μου.

Ἡ δυστυχὴς μήτηρ κατεταράχθη. Αἰφνης ὑπέρβη τις εἰσελθὼν ἀνήγγειλεν, ὅτι γυνὴ τις ἐξίτηται νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὴν δούκισσαν.

— Δὲν δύναμαι νὰ τὴν δεχθῶ, ἀπεκρίθη ἡ δούκισσα.

— Ἐξαίτεται τὴν τιμὴν ταύτην, προσέθηκεν ὁ θαλαμηπόλος ἐν ὀνόματι δύο προσώπων, ὧν τὸ ἓν σὰς εἶναι προσφιλές.

Τέλος ἡ δούκισσα ἀπεφάσισε νὰ τὴν δεχθῇ. Ὅθεν μεταβάσα εἰς τὰ δωμάτιά της διέταξε νὰ τὴν εἰσαγάγῃσιν. Ἦτο σωματώδης τις γυνὴ ἔχουσα ἐρυθρὸν πρόσωπον καὶ κοινὴν συμπεριφορὰν.

— Τί ἐπιθυμεῖτε; ἠρώτησεν αὐτὴν ἡ δούκισσα εὐμενῶς.

Ἡ σωματώδης γυνὴ δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλὰ γονυπετήσασα καὶ ἐκώσασα τὰς χεῖρας.— Ζητῶ χάριν διὰ τὸ τέκνον μου, διὰ τὴν μικρὰν μου Ἰρμαν εἶπε διακοπτομένη ὑπὸ λυγμῶν.

— Εἶναι ἡ μήτηρ της, ἐψιθύρισεν ἡ δούκισσα μετὰ κινήματος δυσαρκεσίας, ὅπερ ἤθελεν ἀπελπίσει τὴν κάπηλον, ἐὰν τὸ ἔβλεπεν.

— Ἡ κόρη μου ἀποθνήσκει! ἐπανελάθεν ἡ ταλαίπωρος μήτηρ κλαίουσα. Ἡεὐρῶ κελῶς, ὅτι εἶμεθα ἀνάξιοι τοῦ συνοικοῦσθαι τούτου... ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἐπανόρθωσις. Ἡ κόρη μου εἶναι εὐειδεστάτη καὶ καλῶς ἀνατετραμμένη, οὐδέποτε ἐπάτησεν εἰς τὸ καπηλεῖον. Ἐὰν γείνη νόμφη σας θὰ μείνητε λίαν εὐχαριστημένη παρ' αὐτῆς· ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι ἦτο ἀξία νὰ νυμφευθῇ πρίγκιπα, καὶ ἦθ' βλέπουσα ὑμᾶς φοβοῦμαι καὶ σὰς ζητῶ χάριν. Ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἰδικῆς μου ζωῆς δὲν θὰ ἐφορῶντιζον, ἀλλὰ διὰ τὴν Ἰρμαν μου, βλέπετε, γονυπετῶ. ὦ! σώσατε τὴν κόρην μου. Ἡεὐρῶτε πόσον σημαίνει ἡ λέξις αὕτη, ἐπειδὴ εἶσθε μήτηρ.

Ἡ δούκισσα ἤκουεν ἄφωνος τὴν μητέρα τῆς Ἰρμας· ἡ μητρικὴ αὐτῆ εὐγλωττία δὲν τὴν συνεκίνηε· ἄλλως τε ἡ εὐγενὴς κυρία δὲν ἐπρόσεχεν εἰς τοὺς λόγους της, ἀλλὰ παρατηροῦσα τὰ τραχέα χαρακτηριστικά τὰς χονδροειδεῖς χεῖρας καὶ τὴν χυδαίαν συμπεριφορὰν της ἐψιθύριζε χαμηλοφώνως· Ὁ δούξ τοῦ Οὐτρεμόντ νὰ νυμφευθῇ τὴν κόρην τῆς κυρᾶς Γιφφάρ! Ἄστοπον, ἀδύνατον!

Αἱ γυναῖκες κέκτηνται θαυμάσιον ἔμφυτον. Ὅσον ἀπαίδευτοι καὶ ἂν ᾧσι, δύνανται νὰ διοσῶσι τὸ μᾶλλον ἀπόκρυφα αἰσθήματα. Ἡ κυρὰ Γιφφάρ δι' ἐνὸς βλέμματος κατενόησεν, ὅτι πᾶσα ἀπόπειρα παρὰ τῆς δούκισσας ἤθελεν ἀποτύχει. Ἐν τῷ βλέμματι, ὅπερ τῆς ἔρριψεν ἡ δούκισσα ἠνιόησε πού ἐνέκειτο τὸ πρόσκομμα. Τὸ πρόσκομμα τοῦτο ἦτο αὐτὴ ἡ ἰδία. Ἡνιόησεν ὅτι τὸ ἀδύνατον τοῦ συνοικοῦσθαι τούτου ἐπέβρεν αὐτῇ, ἥτις ἐπὶ δέκα ἔτη ἐπώλει οἶνον ἐν τῷ καπηλεῖῳ τοῦ αὐτόμορου Ἐκροτωτοῦ καγγάζουσα καὶ συμπίνουσά μετὰ τῶν ἀθλίων παιδιῶν της, ζῶσα ἐν μέσῳ κραιπάλης καὶ ὀργίων ἐμπλεως τῶν ἔξωκων καὶ τῆς διαλέκτου τῶν μεθύσων θαμώνων τοῦ καπηλείου της.

Ἡ Ἰρμα εἶχε πολλὰς χάριτας καὶ ἀρετὰς, αἵτινες ἤθελον ἐπισκιάσει τὴν καταγωγὴν της. Ἡ γυνὴ, ὅταν ἦναι νέα, μετὰ μεγίστης ἐπιτηδεότητος μεταμορφοῦται· ἄλλως τε ἡ Ἰρμα θὰ ἦτο δούκισσα Οὐτρεμόντ, ἀλλ' αὐτὴ θὰ ἦτο πάντοτε κυρὰ Γιφφάρ. Ἐπηρεπε λοιπὸν νὰ ἀπέλθῃ εἰς ἀφανὲς τι μέρος, νὰ κρύψῃ ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον τὴν εὐδαιμονίαν τῆς θυγατρὸς της, νὰ στερηθῇ διὰ παντός τοῦ νὰ βλέπῃ τὸ τέκνον της. Αἱ σκέψεις αὗται ἐπελθούσαι αὐτῇ σωρηθὸν συνέτριψαν τὴν καρδίαν της καὶ ἐν τούτοις ἤθελε βεβαίως ἀποφασίσει νὰ κρύψῃ ἑαυτὴν μακρὰν τοῦ τέκνου της, ἵνα ἡ θυγάτηρ της καταστῇ εὐτυχὴς. Ἀλλ' ἠσθάνετο ὅτι ἡ ἀφοσίωσις αὐτῆς δὲν ἴσκει· διότι θὰ ἔζη, θὰ ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς γῆς ἡ κυρὰ Γιφφάρ, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ δούκισσα Οὐτρεμόντ ἠδύνατο νὰ ἐρυθρίῃ καὶ ἐπομένως ὑπῆρχε πάντοτε τὸ πρόσκομμα. Διὸ ἔλαβεν ὑπερτάτην ἀπόφασιν.— Ὅταν ἡ Ἰρμα μου γείνη ὀρφανὴ, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ γενναίῳφρων γυνὴ, δι' οὐδένα πλέον θὰ ἐρυθρίῃ καὶ ἐπομένως δύνα-

ται τότε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὑπερήφανον ταύτην οἰκογένειαν. Τίς πλέον θὰ ἐνθυμῆται τὴν κυρὰν Γιφφάρ ;

Δὲν ἔκλαιε πλέον, ἀλλ' ὀλεθρία τις ἀπόφασις κατεφαίνετο ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς· χωρὶς δὲ νὰ περιμείνῃ τὴν ἀπόκρισιν τῆς δουκίσσης ἐγερθεῖσα ἐξῆλθε κατηφής, ὡς θῦμα βαδίζων πρὸς θυσίαν, καὶ τὸ ὅποιον ἀπασχολεῖ ἀνωτέρα σκέψις.

Ἡ δούκισσα συνεκινήθη βλέπουσα αὐτὴν τόσον σκυθρωπὴν, καί-
τοι οὐδαμῶς κατενόησε τὸ μέγεθος τῆς θυσίας, ἦν ἡ δυστυχὴς γυνὴ
ἔμελλε νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς ἑαυτήν. Ἀλλὰ τὸ ἐσπέρας ἔλαβεν ἐπισ-
τόλιόν τι ἐκ γονδροῦ χάριτος, ἐνῶ ἦσαν γεγραμμένοι μὲ δυσανα-
γνώστους χαρακτῆρας αἱ ἐξῆς φράσεις, ἐξ ὧν κατενόησε τὰ πάντα:

« *Όταν ἐγὼ δὲν θα ὑπάρχω, οὐδὲν κωλύει τὴν σύ-
ζευξιν τῶν δύο τέκνων μας.* »

« *Μαρία Γιφφάρ.* »

Ἡ κάπηλος τοῦ « Εὐμόρφου Ἐκφορωτοῦ » ἀφίκετο εἰς τὴν οἰ-
κίαν τῆς μειδιώσα· τὸ μειδίωμα τοῦτο ἦτο ὀλίγον μελαγχολικόν,
πόσον δὲ ἀλγεινὸν ἦτο, θὰ κατενόει ὁ γνωρίζων τὸ ἐν αὐτῷ ὑπο-
κρυπτόμενον αἶσθημα.

— Κόρη μου, θὰ γείνης δούκισσα ! εἶπε μετὰ φαιδρότητος.

— Πῶς ὁ Βίκτωρ . . . εἶπεν ἡ εὐειδὴς νεᾶνις ἐνούσα τὰς χεῖρας.

— Εἶναι διὰ παντός ἰδικός σου, ἀγαπητὴ μου.

— ὦ ! μήτηρ μου, πόσον εἶμαι εὐτυχής ! Ἀλλ' εἶπέ μοι, τί
εἶπες εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν κυρίαν διὰ νὰ τὴν καταπέσις, ἠρώ-
τησεν ἡ χαρίεσσα Ἴριμα. Ἐγὼ θὰ ἐφοβοῦμην πολὺ ἐνώπιόν τῆς,
ἀλλὰ θὰ ἦναι εὐγενής, ἀφοῦ εἶναι μήτηρ τοῦ Βίκτωρος· θὰ τὴν ἀ-
γαπήσω ὡς ἀγαπῶ σέ, ἀγαπητὴ μήτηρ. Ἀναμφιβόλως θὰ συζευχ-
θῶμεν ὀργήγωνα· πόσον εὐτυχής θὰ ἦσαι, ὅταν θὰ ὀδηγῆς τὴν κό-
ρην σου εἰς τὴν ἐκκλησίαν φεροῦσα τὴν λαμπρὰν ἐνδυμασίαν σου !

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ κυρὰ Γιφφάρ ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Θὰ φο-
ρῆ ὥραϊαν ἐνδυμασίαν, ἐνῶ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ἀποθάνῃ, ὅπως
ἡ κόρη τῆς δυνήθῃ νὰ νυμφευθῇ τὸν νεαρόν δοῦκα ! Ὅταν ἡ θυ-
γάτηρ τῆς ὥραϊα καὶ φαιδρὰ θὰ πορεύηται μετὰ τοῦ δοῦκος εἰς τὴν
ἐκκλησίαν, αὕτη θὰ ἦναι εἰς τὸν τάφον. Δὲν θὰ τὴν εἶδον ! ἡ

ἰδέα αὕτη ἐσπάρατε τὴν καρδίαν τῆς. Ἀλλ' ἡ κόρη τῆς ἤθελε
καταστῆ εὐτυχής, ἐκ δὲ τῆς ἄλλης ζωῆς αἱ μητέρες βλέπουσιν
ἀναμφιβόλως τὴν εὐτυχίαν τῶν τέκνων τῶν.

— Μῆτερ μου ; ἠρώτησεν ἡ Ἴριμα ἀνύσυχος, διατί κλαίεις ;

— Τέκνον μου, εἶναι δάκρυα εὐτυχίας, εἶπεν ἡ ἀξιόλογος μη-
τηρ· ἀλλ' εἶμαι κουρασμένη . . . ὑπάγω νὰ ἀναπαυθῶ. Καὶ ἀνε-
χώρησεν, ἀφοῦ πρῶτον ἐνηγκαλίσθη τὴν θυγατέρα τῆς καὶ κατε-
φίλησεν αὐτὴν μετὰ δακρύων.

Ἡ Ἴριμα ἴστατο ἐκπληκτος καὶ συγκεκρινημένη· οὐδὲν κατε-
λάβανεν. Ἡ ἄπειρος καὶ ἀθῶα νεᾶνις ἐνόμιζεν, ὅτι οὐδὲν ἀπλού-
στερον καὶ εὐκολώτερον εἶναι τῆς συζύξεως δύο προσώπων ἀγα-
πωμένων, ἀδιάφορον ἂν τὸ ἐν ἦναι υἱὸς πρίγκηπος καὶ τὸ ἄλλο
θυγάτηρ ρακοσυλλέκτου.

Ὁ Χριστὸς ἐλύτρωσε διὰ τοῦ αἵματός του τοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ δὲ μήτηρ αὕτη, ὡς μάργος, ἔμελλε νὰ ἐπανορθώσῃ διὰ τοῦ
αἵματός τῆς τὴν ταπεινὴν καταγωγὴν τῆς θυγατρὸς τῆς.

Τοῦτο δὲν εἶναι μῦθος, ἀναγνώστα, ἀλλὰ γεγονός.

Ἡ κυρὰ Γιφφάρ ἐξεληθοῦσα τῆς οἰκίας τῆς ἐπὶ στιγμὴν ἐπανῆλ-
θε κρύπτουσα φιαλίδα τινὰ ὑπὸ τὸ σάλιον· κλεισθεῖσα δὲ εἰς τὸ
δωμάτιόν τῆς εἶπεν εἰς τὴν κόρην τῆς νὰ τὴν ἀφήσῃ μόνην μέχρι
τῆς ἐσπέρας. Μετ' ὀλίγην ὥραν ἡ Ἴριμα ἤκουσεν αἴφνης σπαραξι-
κάρδιον κραυγὴν προερχομένην ἐκ τοῦ δωματίου τῆς μητρὸς τῆς.
Καταληφθεῖσα ὑπὸ ἀποισίου φόβου ὤρμησεν ὠχρὰ καὶ ἐντρομος
πρὸς τὸ δωμάτιον· ἀλλ' ἐπὶ τῆς φλιας ἴστατο ὠχρὰ ὡσαύτως
καὶ ἐκπληκτος γυνὴ τις εὐγενοῦς ἐξωτερικοῦ καὶ μεγαλοπρεπῶς ἐν-
δεδυμένη. Ἦτο ἡ μήτηρ τοῦ Βίκτωρος, ἡ δούκισσα Οὐτρεμόντ.

Ἡ Ἴριμα ἔστη ἐπὶ στιγμὴν ἄφωνος πρὸ τῆς ἀγνώστου. Ἐν
τούτοις ἡ καρδία τῆς τῆ ἔλεγεν, ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦτο εἶχεν
σχέσιν μὲ ἕτερον ἀξιολόγητον πρόσωπον· ἄλλως τε ἡ δούκισσα
ὠμοίαζε πολὺ τὸν υἱὸν τῆς. Ἡ δούκισσα παρατηρήσασα τὴν νεά-
νιδα ἐξεπλάγη διὰ τὴν χάριν καὶ τὴν εὐγένειάν τῆς· ἐνθαρρύνασα

δ' αὐτὴν δι' εὐμενοῦς β) ἔμματος. — Δὲν δύνασθε νὰ εἰσέλθητε παρὰ τῆ μητρὶ σας, τῆ εἶπε διὰ φωνῆς μελιχίου.

— Θεέ μου ! τί τρέχει ; ἠρώτησεν ἡ Ἴρμα ἔντρομος.

— Δὲν εἶναι τίποτε, κόρη μου· ἡ μήτηρ σου εὐρίσκειται εἰς κίνδυνον, ἀλλὰ τῆ ἐδόθη ἀμέσως βοήθεια.

Τρόντι ἰατρός τις συνοδεύων τὴν δούκισσαν εἶχεν εἰσέλθῃ κατεσπυσμένως εἰς τὸ δωμάτιον τῆς καπῆλου, ἔνθα φοικῶδες θέαμα παρουσιάσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἡ κυρὰ Γιφφάρ ἔκειτο χαμαὶ κατεχομένη ὑπὸ τρομερῶν σπασμῶν. Ἡ ταλαίπωρος εἶχε καταπίῃ ἰσχυρὰν δόσιν θειικοῦ ὀξέως, ὃ δὲ ἐκ τούτου προερχόμενος θάνατος εἶναι φοικῶδης· πᾶσα θεραπεία εἶναι ἀνωφελής.

Ἡ Ἴρμα μαθούσα τὴν κατάστασιν τῆς μητρὸς της παρ' ὀλίγον νὰ παραφρονήσῃ. Ἡ αἰφνιδίᾳ αὕτη μετάβασις ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς χαρᾶς εἰς τὴν μεγαλειτέραν δυστυχίαν ἤθελεν ἀποβῆ ὀλεθρία εἰς τὴν ἀτυχῆ νεάνιδα, ἣν κατάρθρωσαν τέλος νὰ ἀπομαρύνωσιν ἐκ τοῦ πενήμου δωματίου ὀλολύζουσαν, ἐὰν δὲν ἦτο ὁ Βίκτωρ ἐκεῖ νὰ τὴν παρηγορῇ συμμεριζόμενος τὴν λύπην της καὶ τὰ δάκρυά της.

Ἡ γενναϊόφων κάπηλος ἰσυχάσασα ὀλίγον ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ παρετήρησε περὶ ἐαυτήν. Ἀναγνωρίσασα δὲ τὴν δούκισσαν ἰσταμένην παρὰ τὸ προσκεφαλαῖόν της ἤσθάνθη ἄφατον χαρὰν καταφαινομένην ἐπὶ τοῦ προσώπου της ἡ εὐσεβῆς θυοία της ἤρχισε νὰ τελεσφορῇ. Κλείσασα δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξέπνευσε, χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου της φαιδρότητα.

Ὅτε ἀνήγγειλαν εἰς τὴν Ἴρμαν τὸν θάνατον τῆς μητρὸς της.

— Μητέρα μου ! ἐγὼ σὲ ἐφόνευσα, τί θὰ ἀπογείνω τώρα ; ἐκραύγαζεν ἀπελπιστικῶς ἡ νεάνις· δὲν ἔχω πλέον μητέρα.

— Ἴρμα, τῆ εἶπεν ἡ δούκισσα ἐναγκαλιζομένη αὐτήν, ἐμὲ θὰ ἀγαπᾷς εἰς τὸ ἐξῆς, διότι ἀπὸ σήμερον εἶσαι κόρη μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄.

ΤΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΣΟΜΜΕΡΑΕ.

Δύω μῆνες ἔχουσι παρέλθῃ ἀφ' οἴτου συ ἐβῆ ἡ προηγουμένη σπαραξικάρδιος σκηνὴ ἐν τῷ καπηλείῳ τοῦ αἰθόρφου Ἐκφορτωτοῦ». Ἐν τῇ καινῇ αἰθούσῃ τοῦ ἰσογαίου ὁ Μονόφθαλμος καὶ ὁ Ὀκνηρὸς ἔπαιζον πικέτον, ἔχοντες ἐνώπιόν των ἡμίσειαν λίτραν ρακῆς. Ὁ νυκτοκλέπτης ἐπωφελοῦμενος ἐκ τῆς ἀνικανότητος τοῦ συμπαίκτη του τὸν ἐξηπάτα ἐν τῷ παιγνιδίῳ, ἐνῶ ὁ Μονόφθαλμος ἐκτύπα τόσον βροντωδῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸν τρομερὸν γρόνθον του, ὥστε τὰ ποτήρια καὶ ἡ ψιάλη συνεκρούοντο.

— Δὲν πρέπει νὰ παίζω μαζύ σου, εἶπε φλεγματικῶς ὁ Ὀκνηρὸς, διότι θυμώνεις ἀμέσως. — Μὲ κλέπτεις ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια μου, καὶ νὰ μὴ θυμῶνω, διάβαλε ; ἀπήντησεν ὀργίλως ὁ Μονόφθαλμος.

— Ἐγὼ σὲ κλέπτω ; Διατί λοιπὸν δὲν με πιάνεις ;

— Ἐὰν σὲ ἔπιανον, θὰ σὲ ἔσφαζον ὡσὰν κότταν.

— Τί διάβολον, ὄλονεν ὑβρίζεις δι' ἐν παληροπότηρον ;

— Θυμῶνω, ἐπειδὴ χάνω πάντοτε.

— Ἦσο τυχηρὸς ἄλλοτε, δηλαδὴ τὴν νύκτα ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ δυστυχισμένος Βουλινάρδ ἔφαγεν ἐν κορόμηλον (σφαῖραν) εἰς τὸν κῆπον τοῦ μεγάρου Λαφαῖῦ. — Θὰ σκάσης πολυάνθρωπε ;

— Οἱ σύντροφοί λέγουσιν ὅτι εἶχες λάθῃ μέρος.

— Ἐὰν τὸ ἐπαναλάβῃς θὰ σοῦ καρφώσω τὸ μαχαίρι εἰς τὸ στῆθος.

Ὁ Ὀκνηρὸς γνωρίζων τὸ θυμῶδες τοῦ Μονοφθαλμοῦ ἐσιώπησεν. Κενώσας τὸ ποτήριόν του ἔθηκε τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ στηρίξας τὸ πρόσωπον ἐπὶ τῶν χειρῶν τὸν παρετήρει ἀσκαρδαμυκτεῖ.

— Νομίζω, ὅτι εἶσαι ἀνθρωπος ἀποφασιστικός, εἶπεν ὁ νυκτοκλέπτης πρὸς τὸν κακοῦργον.—Κατὰ τὰς περιστάσεις . . .

— Διὰ τί λοιπὸν φωνάζεις ὡς νὰ σὲ σφάζουν, ὅταν σοῦ δμιλοῦν περὶ τοῦ Βουλινάρου; — Εἶναι ὑπὸθεσις ἀποτυχοῦσα, ἡ ὁποία εἴμπορεϊ νὰ ἐπιφέρῃ δυσάρεστα ἀποτελέσματα.

— Ἐὰν σοὶ ἐπρότεινον καμμίαν ἄλλην, ἐν ταξείδιον π.χ. ὡσὰν 150 λεύγας, παραδέχασο; εἶναι δὲ καὶ χρήματα εἰς τὸ μέσον. Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Ὀκνηρὸς ἐξόρonta σκοῦδά τινα εὐρισκόμενα ἐν τῷ θυλακίῳ του.

— Φέρε νὰ ἴδω, μήπως ἦναι κάλπικα.

Ἐὸ Ὀκνηρὸς ἐξαγαγὼν 3 ἢ 4 νομίσματα τὰ ἐνεχείρισε εἰς τὸν Μονόφθαλμον, ὅστις ἐξετάσας αὐτὰ τὰ ἔθεσεν ἀκολούθως εἰς τὸ θυλάκιόν του.—Πέρασέ τα εἰς λογαριασμόν μου, εἶπεν ὁ κακοῦργος.

Ἐὸ νυκτοκλέπτης ἐξαγαγὼν ἀκολούθως δέκα περίπου λουδοβίκεια τὰ ἔρριψεν εἰς τὸν σύντροφόν του.—Σύναξον, εἶναι ζαχαράτα· βλέπεις, ὅτι δὲν πονοκεφαλῶ διὰ μικρὰ πράγματα.

Ἐὸ Μονόφθαλμος ἐξήπλωσε τὰς δύο πλατεῖας χεῖρας του ἐπὶ τῶν χρυσῶν νομισμάτων· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον ἐξ ἀπληστίας.

— Πότε ἀναχωροῦμεν; ἠρώτησεν.—Ἀπόψε.

— Πεζοί; Ὁχι, ταχυδρομικῶς.

— Καὶ ποῦ θὰ ὑπάγωμεν;

— Εἰς τὰ περίχωρα τῆς Λοριέντης, εἰς τὸν πύργον Σομμερλέ.

— Πρόκειται λοιπὸν διὰ δουλειάν;

— Εἴμεθα προσκεκλημένοι εἰς ἕνα γάμον.

— Πᾶ! εἶπεν ὁ Μονόφθαλμος ἐκπληκτος.

— Ὑπανδρεύεται εἰς φίλός μου, εἶπεν ὁ Ὀκνηρὸς μετ' ὕψους ἀγέρωγον.

— Ὁ ἀμαξηλάτης ἢ ὁ θαλαμηπόλος;

— Ἐγὼ δὲν συναναστρέφομαι τοὺς ὑπηρετάς, εἶπε μετὰ κομ-

πασμοῦ ὁ Ὀκνηρὸς μετ' προσκαλεῖ ὁ ἴδιος οἰκοδεσπότης, ὁ κόμης Μευρὼν, ὅστις λαμβάνει ὡς προῖκα δέκα ἑκατομύρια . . .

— Καὶ ἐγγονὴν τινα τοῦ Καρτούχου (Cartouche)* ἀναμφιβόλως, εἶπεν ὁ Μονόφθαλμος ἀποτελειώσας τὴν φράσιν.

— Πόθεν τὸ συμπεραίνεις; — Ἀφοῦ μᾶς προσκαλεῖ, ἠλίθιε. Μήπως μᾶς πληρώνῃ διὰ νὰ χορεύσωμεν εἰς τοὺς γάμους του;

— Μάλιστα . . . ἔπειτα, ὡς φαίνεται, τὸ ἀξιότιμον τοῦτο πρόσωπον ἔχει ἐχθρούς.

— Τοὺς ὁποίους θέλει νὰ . . . Τώρα ἐννοῶ.

Τὸ αὐτὸ ἑσπέρας οἱ κακοῦργοι ἐνδεδυμένοι κομφῶς ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἐπορεύθησαν μετὰ σπουδῆς εἰς τὸ κατάστημα τῶν ταχυδρομικῶν ἀμαξῶν καὶ ἔλαβον δύο ἐσωτερικὰς θέσεις. Τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς ταχυδρομικῆς ἀμαξῆς κατείχετο ὑπὸ τινος οἰκογενείας Ἀγγλων, τὸ δὲ ὄπισθεν ὑπὸ ζωεμπόρων. Οἱ κακοῦργοι ἐπωφθαλμίων μετ' ἀπληστον βλέμμα τὰ πλήρη σκούδων δισσάκια τῶν τελευταίων τούτων· ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε θέσις ἐν τῷ ὄπισθεν μέρει.

Νεανίας τις μετὰ τινος νέας γυναικὸς ἀνέβησαν μετ' αὐτοὺς ἐν τῷ αὐτῷ χωρίσματι. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἦτο κεκαλλυμμένη ὑπὸ ποικίλων κοσμημάτων ὁ δὲ νεανίας εἶχε μέγαν ἀδάμαντα εἰς τὸν δάκτυλον καὶ ἕτερον τοιοῦτον εἰς τὸν λαιμοδέτην· ἔφερε δὲ πρὸς τοῦτοις καὶ πολυτελέστατον ὥρολόγιον μετὰ πλουσίας ἀλύσου.

Ἐὸ Μονόφθαλμος δὲν ἐπόθησε πλέον τὰ δισσάκια τῶν ζωεμπόρων.

— Ἴδου ἐργασία διὰ τὰς χεῖράς μας, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Μονόφθαλμος πρὸς τὸν Ὀκνηρὸν τρίβων τὰς χεῖρας.

(*) Λουδοβίκος Δομίνκος Cartouche, γεννηθεὶς ἐν Παρισίῳ περὶ τὸ τέλος τοῦ 16ου αἰῶνος, ὑπῆρξεν ἀρχηγὸς τρομερῆς συμμορίας κακοῦργων διαπραττούσης καθ' ἑκάστην κλοπὰς καὶ δολοφονίας ἐν τῇ πρωτευούσῃ. διέφυγε δὲ τὸσον ἐπιδειξίως τοὺς θύγας τῆς Ἀστυνομίας, ὥστε ἡ κεφαλὴ του προκηρύχθη. Τέλος συλληφθεὶς κατὰ τὸ 1721 διεσχίσθη ζῶν κατ' ἀπόφασιν τοῦ κοινοβουλίου (Parlement). Ὡστε εὐνόητος ἡ φράσις τοῦ Μονόφθαλμου.

— Μὴ κάμνης ἀνοησίας, ἀλλέως σὲ διώκω.

— Καλὰ, θὰ φανῶ προσεκτικὸς.

Μέχρι τοῦ πρώτου σταθμοῦ ἡ μὲν κυρία εἶχε χάσκη μόνον ἐν εἰκόنيον (medaillon) κεκοσμημένον πολυτίμοις λίθοις, ὁ δὲ νεανίας τὸν ἐπὶ τοῦ λαιμοδέτου ἀδάμαντα. Εἰς ἄλλο τι μέρος, ἔβλα ἡναγκάστησαν νὰ καταβῶσιν ὁ νεανίας παρετήρησεν, ὅτι ἔλειπε τὸ ὠρολόγιόν του. Ἀλλὰ τίς ἡ ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃ τὴν ὥραν, ἀφοῦ ὅλαι αἱ στιγμαὶ ἦσαν τερπναί· καθὼς τὰ δύο ταῦτα πρόσωπα ἦσαν δύο ἐρωτόληπτοι ἀπησχολημένοι εἰς τὸ νὰ ἐκφράζωσι διὰ τοῦ στόματος καὶ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἐρωτὰ των. Ὅτε ἔφθασαν εἰς Μάνς (*) ὁ νεανίας ὠχρίασε, διότι τῷ ἔλειπε τὸ χαρτοφυλάκιόν του, ὅπερ περιεῖχε 10 χιλιάδας φράγκων, ἡ δὲ νεαρὰ κυρία εἶχεν ἀπολέσῃ τὸ βαλάντιόν της μετὰ τῶν 100 λουδοβικίων. Εἶχον κατὰ γράμμα ἀπογυμνωθεῖ. Ὁ Ὀκνηρὸς ἐφάνη τότε ἐλευθέριος.

— Κύριε, εἶπε πρὸς τὸν νεανίαν, σὰς βλέπω λίαν στενοχωρημένον καὶ ὡς φρονῶ θὰ ἐχάσατε τὸ βαλάντιόν σας· θὰ μοὶ κάμητε μεγάλην τιμὴν, ἐὰν λάβητε τὸ ἰδικόν μου.

— Ἀλλὰ κύριε. . .

— Μοὶ ἀποδίδετε τὸ εὐτελὲς τοῦτο ποσὸν παρὰ τῷ κόμητι Μεϋρών, ὅπου μεταβαίνομεν καὶ ἡμεῖς ὡσαύτως.

— Παρὰ τῷ κόμητι Μεϋρών! Πῶς εἰξευρετε. . .

— Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς γνωρίζω, κ. Βριέρ ὡς καὶ τὴν κ. Κλωδέλ.

Τῷ ὅτι τὰ δύο ταῦτα πρόσωπα ἦσαν ὁ ταμίας τοῦ Οἴκου Κλωδέλ καὶ Σα καὶ ἡ Μαργαρίτα πορευόμενοι εἰς τὸν πύργον Σομμερλέ.

Ἡ τεχνικὴ αὕτη ἐπιτηδεϊότης ἔσωσε τοὺς δύο κακούργους, καθότι αἱ ὑποψίαι τοῦ νεαροῦ ζεύγους ἤρχιζον νὰ πίπτωσι ἐπ' αὐτῶν. Ὁ κ. Βριέρ ἐδέχθη 50 λουδοβικία.

Ἄμα ἔφθασαν εἰς τὸν πύργον ὁ ταμίας μετὰ τῆς κ. Κλωδέλ μετέβησαν κατ' εὐθείαν· οἱ δύο ὅμως κακούργοι εἰδοποίησαν προ-

(*) Mans (Σουίνιον), πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ τοῦ Σάρθα (Sarthe) Σ. Μ.

μετέβησαν κατ' εὐθείαν· οἱ δύο ὅμως κακούργοι εἰδοποίησαν προηγουμένως τὸν κόμητα περὶ τῆς ἀφίξεώς των, ὅστις ἐτοποθέτησεν αὐτοὺς εἰς τινα σκιαδα κειμένην εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κήπου παραγείλας αὐτοῖς συνάμα νὰ τὸν περιμένωσι κατὰ τὴν νύκτα. Τῷ ὄντι κατὰ τὴν 10ην ὥραν τῆς νυκτὸς ὁ κόμης ἐπανῆλθεν. Οἱ δύο κακούργοι ἐνησχολοῦντο ἐκμυζῶντες τὰ τελευταῖα ὄστᾶ μεγάλου καπωνίου καὶ ἐκκενοῦντες πέμπτην ἤδη φιάλην, ἀλλ' ὅμως οὐδὲλως ἔχον ζαλισθεῖ, ὅπερ ἠύχαρίστησε τὸν κόμητα.

— Διὰ τί νὰ εἰπῆτε εἰς τὴν κυρίαν Κλωδέλ, ὅτι ἤρχεσθε ἐδῶ;

— Ἐξ ἀνάγκης, ἀπεκρίθη ὁ Ὀκνηρὸς· ἐπειδὴ τὸ χέρι τοῦ Μονόμματος εἰσιγύρισε κατὰ λάθος τὰ χροῖματα τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας.

— Λοιπὸν προσέξατε μὴ λείψῃ οὔτε μία βελὸν ἀπὸ τινα τῶν προσκεκλημένων, διότι θὰ σὰς συντρίψω τὴν κεφαλὴν καὶ τῶν δύο. Ἀκολουθήσατέ με.

Οἱ δύο κακούργοι ἠκολούθησαν τὸν κύριόν των εἰς τὴν παραλίαν. Ὁ Ὀκεανὸς ἦτο γαλήνιος· ἠκούετο μόνον ἡ ὑπόκωφος καὶ ἐκτεταμένη ἐκείνη βοή, ἥτις φαίνεται ὡς οἰμωγὴ τοῦ ἀπέιρου.

Πλοιαρίον τι μωνοκατάστρωτον ἑταλαντεύετο ἐπὶ τινος ὀρμίσκου ὀπισθεν ὑπερμεγέθους βράχου, ὅστις τὸ προφύλαττεν ἀπὸ τὰ μανιώδη κύματα τοῦ πελάγους.

— Ποῖος ἐκ τῶν δύο σας εἰξεύρει νὰ κυβερνᾷ πλοιαρίον; ἤρωτησεν ὁ κόμης.

— Ὁ Μονόμματος ἐτράβηξε κουπὶ εἰς τὴν Βρέστην καὶ εἰς τὴν Τουλών, (*) εἶπε σαρκαστικῶς ὁ Ὀκνηρὸς, ἐπομένως εἶναι κατάλληλος.

(*) Βρέστη (Brest) ὁ σπουδαιότερος λιμὴν τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὀκεανοῦ καὶ εἰς τῶν ἀσφαλεστέρων λιμένων τῆς Εὐρώπης· ἔχον περὶ τὰς 70,000 κατοίκων. Ὁ λιμὴν αὗτος κατεσκευάσθη τὸ 1731 ὑπὸ τοῦ Ριχελιέως (Rischelieu). Περίμετρος τοῦ λιμένος 33 χιλιόμετρα.

Τουλών, (Toulon) ὁ σπουδαιότερος τῆς Μεσογείου πολεμικὸς λιμὴν καὶ εἰς τῶν ὠραιτέρων λιμένων τοῦ κόσμου ἔχον ναύσταθμον καὶ ναυπηγεῖον καὶ περὶ τὰς 85,009 κατοίκων.

Καὶ εἰς τοὺς δύο τούτους λιμένας ὑπῆρχον φυλακαὶ τῶν καταδίκων (κάτεργα), ὧστε κατάδηλος ἡ εἰρωνεία τοῦ Ὀκνηροῦ.

Σ. Μ.

Ὁ κόμης ἐφοικίασε ἀκούσας τὴν εἰρωνεῖαν ταύτην.

— Πάντες ἀγνοοῦσι τὸν ἐνταῦθα ἐρχομόν σας, ὁ δὲ Βριερ καὶ ἡ κ. Κλωδὲλ μοὶ ὑπεσχέθησαν ἄκραν σιωπὴν. Αὐριον περιμένω ἀνθρωπὸν τινα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου θέλω νὰ ἀπαλλαγῶ. Κατὰ τὴν νύκτα εὐκόλως δύνασθε νὰ εἰσέλθετε εἰς τὸ δωμάτιόν του· νὰ μεταφέρητε δὲ τὸ πτώμα εἰς τὸ πλοιαρίον καὶ ἀφοῦ προσδέσσητε εἰς τὸν λαιμὸν ὀγκώδη λίθον, τὸν ρίπτετε εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐν τῷ πλοιαρίῳ θὰ ὑπάρχωσιν 20 χιλιάδες φράγκων· θὰ σᾶς προμηθεύσω καὶ ἐνδύματα ἀλιέων καὶ θὰ φροντίσω νὰ θέσω εἰς τὸ πλοιαρίον 200 λίτρας ἰχθύων διὰ νὰ τὰς πωλήσητε εἰς τινα πλησίον λιμένα καὶ νὰ μὴ ἐπανέλθητε πλέον ἐνταῦθα· ὡς βλέπετε τὰ πάντα προέβλεψα καὶ εὐκόλως θὰ σᾶς ἐκλάβωσιν ὡς τιμίους ἀλιεῖς, ἐὰν φανῆτε ἐπιτήδειοι. Ἀπόψε θὰ κοιμηθῆτε ἐδῶ, αὐριον δὲ κατὰ τὸ μεσονύκτιον θὰ ἔλθω νὰ σᾶς ζητήσω.

— Ὑπάρχουσι τρόφιμα εἰς τὸ πλοιαρίον; ἠρώτησεν ὁ Ὀκνηρός.

— Διὰ 15 ἡμέρας. — Καλὰ θὰ μείνωμεν ἥσυχοι.

— Καλὴν νύκτα, παλληκαράδες μου, φροντίσατε ὅμως νὰ μὴ σᾶς εὕρω μεθυσμένους, διότι θὰ σᾶς ρίψω εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὁ κόμης ἀνεχώρησεν. Οἱ δύο κακοῦργοι ἐπεσκέφθησαν τὸ πλοιαρίον· πληρώσαντες δὲ τὸν στόμαχόν των κατεκλίθησαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Μετ' ὀλίγον ἐρόγγαζον λικνιζόμενοι ὑπὸ τοῦ Ὀκνηροῦ καὶ μαστιζόμενοι ὑπὸ τῶν ἀφριζόντων κυμάτων του.

Ὁ γάμος τοῦ κόμητος μετὰ τῆς δεσποινίδος Λαφαῖν ἔτελέσθη τὴν ἐπαύριον. Ὁ γάμος οὗτος ἐφαίνετο ἐνῶν τὴν νεότητά, τὴν καλλονὴν, τὸν ἔρωτα, τὴν εὐγένειαν, τὸν πλοῦτον, ὅπως σχηματίσθη τὸ εὐτυχέστερον ζεῦγος. Ἡ Λευκὴ λευχειμονοῦσα ἐδέχετο μετ' ἀκτινοβόλου μειδιάματος τὰς συγχαρητηρίους προσαγορεύσεις τῶν προσκεκλημένων. Καθαρὰ καὶ σεμνοπρεπῆς φαιδρότης ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν της· ἡ ὠραία ξανθὴ κόρη της περιεκόσμηε τὸ θελκτικὸν μέτωπόν της, οἱ δὲ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ της ἐφαίνοντο ἀκτινοβολοῦντες ὑπὸ ζώης. Καὶ ὁ Ἐρρίκος ὡσαύτως ἐφαίνετο ἀξιεράστος. Εἶχεν ἀνακτήσῃ πᾶσαν τὴν εὐφροσύνην καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν τῶν ὠραι-

ότερων ἡμερῶν του καὶ ἐδείκνυε περιπαθῆ τρυφερότητα πρὸς τὴν σύζυγόν του.

Ὁ πολιτικός γάμος ἐγένετο τὴν νύκτα· ἀλλ' ἐν τούτῳ μόνον τέσσαρα πρόσωπα παρευρέθησαν, δηλαδὴ ὁ γέρον Βρεταννός, οἱ δύο υἱοὶ του, καὶ ὁ Γεώργιος Λαμάρ. Αὐτοὶ μόνον ἔπρεπε νὰ γνωρίζωσι τὸ μυστικὸν τῆς προώρου γεννήσεως τῆς μικρᾶς Ἐρριέττας, ἥτις ὡς γνωρίζωμεν, καθίστατο ἔκτοτε δι' εὐφυοῦς συνδυασμοῦ τὸ νόμιμον τέκνον τοῦ κόμητος Μειῦρών καὶ τῆς δεσποινίδος Λαφαῖν. Ἡ θρησκευτικὴ τελετὴ ἔμελλε νὰ τελεσθῆ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ χωρίου. Διπλῆ σειρά χωρικῶν καὶ ἀλιέων ἐσχηματίζετο, ὅπως διέλθη ἡ νυμφικὴ συνοδία. Ἡ εὐθυμία ἐξωγραφεῖτο ἐπὶ ὄλων τῶν προσώπων· ὁ ἦχος τῶν κωδῶνων, ὁ χαρμόσυνος κρότος τῶν πυροβολισμῶν, ἡ ὑπόκωφος βοῆ τοῦ Ὀκεανοῦ, πάντα ταῦτα ἐώρταζον τὴν ἡμέραν ταύτην, ἥτις ἐφαίνετο τόσο εὐτυχῆς.

Αἴφνης ὠραία καὶ νεαρὰ γυνὴ ἐφάνη εἰς τὸν δημόσιον δρόμον τὸν ἄγοντα πρὸς τὸν πύργον. Ἡ ἀτημέλητος κόμητις ἐκυμάτιζεν ἐπὶ τῶν ὤμων της, εἶχε τὸ βλέμμα ἐξηγριωμένον καὶ τὰ ἐνδύματα πλήρη κονιορτοῦ καὶ πηλοῦ· οἱ γυμνοὶ πόδες της ἦσαν καθημαγμένοι, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ της ἐξηκόντιζον ἀπαισίαν φλόγα. Ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐκ τῶν καλυθῶν τῶν ἀλιέων ἤρχετο ὁρμαίως ἕτερον πρόσωπον, ὅπερ ἐνεποίησε φρίκην εἰς τοὺς ἀπλοῦς καὶ δεισιδαίμονας χωρικούς. Τὸ πρόσωπον τοῦτο ἦτο ὑψηλὸς γέρον ἐχων παλιὰν κόμην, ἐρρυθρωμένον μέτωπον καὶ βλοσυρὸν βλέμμα. Ταυτοχρόνως ἐφάνη καὶ ἡ συνοδία τῶν νεονύμφων.

Ἡ λυσίκομος ξένη ἔστη αἴφνης ἐκπληκτος καὶ ἐξηγριωμένη. Εἶδε τὸν κόμητα Μειῦρών φαιδρὸν, ὠραῖον, εὐτυχῆ· εἶδε τὴν νεαρὰν καὶ θελκτικὴν σύζυγόν του φέρουσαν τὸν στέφανον καὶ τὸν μακρὸν νυμφικὸν πέπλον, παρετήρησε τὸν σοβαρὸν καὶ μελαγχολικὸν γέροντα, οὗτινος ὅμως ἡ θεὰ ἦτο τρομερὰ καὶ ὀπειλητικὴ. Αἴφνης ἐκβαλοῦσα σπαραξικάρδιον κραυγὴν ἐκάλυψε διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸ πρόσωπόν της καὶ διὰ τῆς ἄλλης ἐφαίνετο ἀποδιώκουσα τρομερὰν ὀπτασίαν. Ὁ γέρον ὠρμητε πρὸς τὴν νεαρὰν γυναῖκα ἐκβάλλων ἀλ-

λόκοτον κραυγὴν, ὁ κόμης Μειῦρων κατέστη ὠχρότατος· τέλος ὁ Γεώργιος Λαμάρ ἀνυψώσας τὰς χεῖράς του πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐψύχρυσεν. *Οὕτως ἐπέπρωτο !!!*

Ἐπισθοδρομήσωμεν μετὰ τινὰς ἡμέρας.

Ὁ Γεώργιος Λαμάρ εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἐκ τοῦ Βουγιβάλλ, ὅπως μεταβῆ εἰς τὸν πύργον Σομμερλέ ἀφήσας τὴν ἀτυχῆ παράφρονα εἰς τὴν φροντίδα τοῦ μαύρου Νάπου. Αὕτη ὁμῶς εἶχε προσηλωθεῖ εἰς τὸν φυτειοῦχον, ὡς κύων πρὸς τὸν κύριόν του. Ἠγάπα τὴν γλυκεῖαν φωνὴν, τὸ εὐμενὲς βλέμμα, τοὺς θεραπευτικούς λόγους, τὰς μικρὰς τέλους περιποιήσεις τοῦ Ἀμερικανοῦ· παρ' αὐτοῦ μόνον ἐλάμβανε τροφήν, αὐτοῦ μόνον τὰς διαταγὰς ἤκουε καὶ τότε μόνον ἀπεκκοιμάτο, ὅτε αὐτὸς τῇ ὑπέσχετό τι ἐκ τῶν ἀδυνάτων ἐκείνων πραγμάτων, περὶ ὧν ὄνειροπολοῦσιν οἱ προσβεβλημένοι ἐγκέφαλοι.

Ὁ Ἀμερικανὸς, ἀποχαιρετήσας τὴν Ἑλθίνα καὶ ὀμιλήσας αὐτῇ περὶ τῆς ταχείας ἐπανόδου του τῇ παρήγγειλε νὰ ἔχη πλήρη ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν μαῦρον. Ἀλλ' ἡ Ἑλθίνα ἐξ ὄλων τούτων μόνον τὴν ἀναχώρησιν τοῦ φίλου της ἐνόησε καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ· ἐπειτα ἰδοῦσα αὐτὸν παροργιζόμενον ἤρχισε νὰ μειδιᾷ. Ὁ Λαμάρ ἐνόμισεν, ὅτι τοῦτο ἦτο ἀποτέλεσμα τῶν ἀστάτων ἰδεῶν καὶ τῶν αἰφνιδίων καὶ ἀκαταπαύστων ἐκείνων μεταβολῶν, αἵτινες ἐκδηλοῦνται ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ τῷ μετώπῳ τῶν παραφρόνων, διότι οἱ παράφρονες ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ βρέφη. Μετὰ ταῦτα ἱππεύσας ρωμαλέον ἵππον ἀνεχώρησε τροχάδην.

Μόλις ὁμῶς ὁ Νάπος ἀπεσύρθη, ἡ παράφρων διαφυγοῦσα ὤρμησε διὰ μέσου τῶν ὁδῶν, ὅπως φθίσῃ τὸν φυτειοῦχον. Τρεῖς μόνον λέξεις ἐνεθυμεῖτο *Βρεταννία, Λοριέντη, Σομμερλέ*, δι' ὧν κατώρθωσε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν διέτρεχεν ὁ φίλος της. Μ' ὄλην τὴν παραφροσύνην της ἔσχε τὴν ἔμφυτον ὄρμην νὰ ἐρωτᾷ τοὺς διαβάτας περὶ τῆς διευθύνσεως· «*Βρεταννία*» ἔλεγε μὲ ὕφος γλυκὺ καὶ ἰκετευτικόν, καὶ τῇ δεξιάνῳ τὸν δρό-

μον. Ἐπὶ 12 ἡμέρας ὠδοιπόρησεν. Οἱ χωρικοὶ τῇ εἶδον ἄρτον καὶ τὴν ἄφρον νὰ κοιμᾶται εἰς τοὺς σιτοβολῶνας· πάντες ἠύσπλαγχνίζοντο τὴν ταλαίπωρον, διότι ἡ Ἑλθίνα πλὴν τῆς ὠραιότητος ἐκέκτητο καὶ ἔμφυτόν τινα εὐγένειαν, τὴν ὁποίαν εἶχε διατηρήσῃ καὶ μετὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν διανοητικῶν της δυνάμεων.

Καθ' ὄλην τὴν μακρὰν ταύτην ὠδοπορίαν δὴ μόνον ὀνόματα εἶχεν ἐπὶ τῶν χειλέων, ἅτινα ἀπήγγελλεν ἀκαταπαύστως ὡς μόνονον ψαλμῳδῶν. *Γεώργιος! Ἐρρίεξτα!* Τὸ τέκνον της καὶ τὸν φίλον της. Τὸ ὄνομα τοῦ Ἐρρίκου, τὸ φλογερὸν τοῦτο ὄνομα, ὅπερ ἄλλοτε ἐπρόφερε τόσον ἐμπαθῶς καὶ τοῦτο εἶχε λησμονήσῃ. Τέλος ἔφθασεν εἰς τὸν πύργον Σομμερλέ.

Ἀλλ' ὦ παράδοξον θέαμα! Αἴφνης ἐπαρουσιάσθησαν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της τὰ ἄτομα, ἅτινα εἶχον ὑποκριθεῖ τὰ σπουδαιότερα πρόσωπα ἐν τῷ δράματι τοῦ βίου της.

Πρῶτον ὁ Γεώργιος, πρὸς ὃν τὸ ἔμφυτόν της τὴν εἶχε ὀδηγήσῃ.

Εἶτα ὁ Ἐρρίκος, ὁ προδότης καὶ ἀτιμάσας, αὐτὴν ὀδηγῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὴν νεαρὰν καὶ ὠραίαν μνηστήν του, ἐνῷ αὐτὴν τὴν εἶχεν ἐγκαταλείπει καὶ λησμονήσῃ διὰ παντός.

Τέλος ὁ ὠχρὸς καὶ σκιθρωπὸς γέρον, ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ καὶ ἐρρυτιδωμένου μετώπου τοῦ οἰοῦντος ἦσαν ἐγκεχαραγμένοι ἡ ὕβρις καὶ ἡ ὀργή· ὁ γέρον οὗτος, ὅστις ὡς ζῶν ἔλεγχος καὶ ἀναγεννωμένη ἀπειλὴ ἤρχετο αἴφνης νὰ τὴν πλήξῃ, διότι ἦτο ὁ πατὴρ της!

Ὅποια σύμπτωσις!

Αἱ αἰφνίδιοι αὗται ἐμφανίσεις, αἵτινες ἤθελον ἀνατρέψει σῶον λογικῶν, παρήγαγον ὅλως ἀντίθετον ἀποτέλεσμα εἰς τὴν Ἑλθίνα. Ἐπὶ τῆς τρομερᾶς ταύτης προσβολῆς ἡ παραφροσύνη ἐξεδιώχθη. Ἐπανεκτέθη τὸ λογικόν της! Εἶδε τὴν καθαρὰν καὶ τρομερὰν ἀλήθειαν· ἐνθυμηθεῖσα δὲ τὰ πάντα ἀνελύθη εἰς δάκρυα καὶ λυγμούς.

Ὁ γέρον εἰς τὸ ἀλγεινὸν τοῦτο θέαμα ἀπέβαλε τὴν ὀργὴν του καὶ ἐναγκαλισθεὶς τὴν θυγατέρα του.— Ἐλθέ, τέκνον μου, τῇ εἶπεν· ἦλθον *Μιὰν ἀργά* διὰ τὴν ἰκανοποίησιν.

Εἶτα δὲ ἀπειλητικὸς καὶ τρομερὸς ἀποτανεῖς πρὸς τὸν κόμητα.

— Δὲν ἤλθον ὁμῶς *Mar* ἀργὰ διὰ τὴν ἐκδίκησιν.

Ὁ Γεώργιος Λαμάρ ἦτο ὠχρὸς καὶ συγκεκνημένος. Ὁ Ἑρρίκος παραχθείς ἐπὶ στιγμὴν κατέστη ἀμέσως φαιδρὸς καὶ γαλήνιος.

— Δυστυχεῖς παράφρονες! ἐψιθύρισε μετ' ἀγερώχου εὐσπλαγχνίας.

Ἡ συνοδία διήλθεν. Ἐξ ὄλων τῶν παρισταμένων μόνον ὁ Γεώργιος καὶ ὁ Ἑρρίκος ἐνόησαν τὸ ἐπισυμβᾶν ἀλγεινὸν δράμα.

Τοῦ γάμου τελεσθέντος ἄνευ ἄλλου συμβάντος, οἱ νεόνυμφοι ἐπανήλθον εἰς τὸν πύργον ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς χαρᾶς. Μόνος ὁ κόμης ἦτο κατατεταραγμένος, καθότι ἤσθάνετο ἐν τῷ κ. Μιρεμὸντ ἐπικίνδυνον ἐχθρὸν. Ἀλλὰ δὲν εἶχε εἰς τὴν διάθεσιν του δύο ἀνθρώπους μὴ ὀπισθοδρομοῦντας πρὸ οὐδενὸς ἐγκλήματος;

Κατὰ τὸ γαμικὸν συμβόλαιον ἡ προῖξ τῆς Λευκῆς φθάνουσα εἰς 40 ἑκατομμύρια, δηλαδή 7 ἑκατομμύρια εἰς κτηματικὴν περιουσίαν καὶ 3 ἑκατομμύρια εἰς χρυσὸν καὶ ὁμολογα, μετέβαινε εἰς τὸν σύζυγόν τῆς ἐν περιπτώσει θανάτου. Ὡστε ὁ κόμης ἠδύνατό ποτε νὰ γείνη κάτοχος τῶν ἀπείρων τούτων θησαυρῶν.

Ὅποῖον μέλλον ἠδονῶν, ἔρωτος, δόξης ἀνελλίσσето ἐνώπιόν του!

Θὰ ἦτο ὁ βασιλεὺς τῶν Παρισίων. Ἀνελογίζετο τὰ στοιχήματα τοῦ ἵπποδρομίου, τὰς ἐν τοῖς θεάτρῳ ἐρωτοπλοκίας, τοὺς χοροὺς ἐν οἷς συνάπτονται αἱ ἀθέμιτοι σχέσεις, τοὺς περιπάτους, καθ' οὓς γίγνεται ἡ ἐπίδειξις τῶν ὀχημάτων, τὰ χαρτοπαίγνια, τὰ συμπόσια, τὰς ἐκδρομὰς. Ἐν γένει πᾶσαι αἱ ἐπίδειξεις, πᾶς ὁ καταπληκτικὸς καὶ ἀκτινοβόλος οὗτος στρόβιλος τοῦ βίου τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας, πᾶσα ἡ λαμπρὰ αὕτη γοητεία ἐθάμβουν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κόμητος.

Δέκα ἑκατομμύρια εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ὁ χρυσὸς εἶναι πανίσχυρος καὶ ἀκαταμάχητος· δέκα ἑκατομμύρια εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν χωρὶς νὰ ἦναι τις κερδοσκοπὸς δύναται νὰ ἔχη 10 ἢ 12 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν εἰσοδήμα. Ἐν ἑκατομμύριον καὶ διακόσμαι χιλιάδες φράγ-

κων κατ' ἔτος ὅσον ἀφθόνως καὶ ἂν θάπανᾷ τις, δὲν ἐξαντλεῖται.

Εἶναι Πακτωλὸς (*) ἀκένωτος, μεταλλεῖον ἀνεξάντλητον!

Ὁ Ἑρρίκος ἦτο ὑποχρεωμένος κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ μὲνη ἐν τῇ χαρμωσύνῳ τελετῇ· οὐχ ἦττον κατορθώσας νὰ ὑπεκφυγῇ ἐπὶ μίαν ὥραν ἔτρεξεν εἰς τὸν ὄρμισιον, ἔνθα ἦτο προσδεδεμένος τὸ πλοῖαριον τὸ χρησιμεῦον ὡς καταφύγιον εἰς τὸν Μονόφθαλμον καὶ τὸν Ὀκνηρὸν. Ἀλλ' οἱ δύο κακοῦργοι ἔλειπον.

Ὁ κόμης κατέστη μανιώδης· ἐμελλε δὲ νὰ ἀναχωρήσῃ, ὅτε εἶδεν αὐτοὺς ἐρχομένους καὶ φέροντας πλεῖστα κλοπιμαῖα πράγματα.

Οἱ ἄθλιοι ὠφεληθέντες ἐκ τῆς ἐορτῆς, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἔλειπον ἐκ τῆς κατοικίας των πάντες οἱ χωρικοὶ καὶ οἱ ἀλιεῖς τῶν περιχώρων, ἐγύνωσαν εὐκόλως τὰς πλησίον καλύβας. Ἀφήρσαν χρήματα, σκευή, ἐνδύματα, ἐν γένει πάντα τὰ ἔχοντα ἀξίαν τινα.

Ὁ κόμης ἐγένετο πελιδνὸς ἐκ τῆς ὀργῆς, ἀλλὰ μεταβαλὼν γνώμην ἐμειδίασε.—Τῇ ἀληθείᾳ, τοῖς εἶπε μετὰ μακρὰν σκέψιν, ἐκάματε πολὺ καλὰ χρησιμοποίησαντες τὸν καιρὸν σας, διὸ εἶναι δίκαιον νὰ σᾶς ἀνταμείψω. Καὶ λέγων ταῦτα ἔτεινε εἰς ἕκαστον ἀνὰ ἓν χιλιόφραγον χαρτονομίσμα.

Ὁ Ὀκνηρὸς καὶ ὁ συνέννοχός του τρομάξαντες κατ' ἀρχὰς ἐκ τῆς ὀργῆς τοῦ κόμητος ἐδίσταζον νὰ δεχθῶσι τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο κέρδος, ἐφοβοῦντο παγίδα τινά.

— Εἰσθε δύο κτήνη, τοῖς εἶπεν ὁ κόμης ρίψας κατὰ πρόσωπον τὰ δύο χαρτονομίσματα.

Οἱ δύο κακοῦργοι οὐδόλως προσεβλήθησαν διὰ τὴν ὕβριν ταύτην, ἀλλ' ἔστρεψαν τὴν ἐκδίκησιν των κατὰ τῶν δύο χαρτονομισμάτων ἐπιπεσόντες κατ' αὐτῶν ὡς πειναλέοι λύκοι καὶ ἀμφισθητήσαντες τὴν κατοχὴν αὐτῶν διὰ πολλῶν βλασφημιῶν καὶ γρονθοκοπημάτων. Τέλος συνεβιάσθησαν λαθόντες ἀνὰ ἓν.

(*) Ποταμὸς τῆς Λυδίας πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Τιμῶλου. Κατὰ τὴν μυθολογίαν ἔφερεν ἐν τοῖς ὑδάσιν αὐτοῦ ἀφθονον χρυσίον, ἀφ' οἴτου ὁ βασιλεὺς Μίδας, ὅστις μετεμόρφου εἰς χρυσὸν πᾶν ὅτι ἤγγιζεν, ἐλουσθη ἐν αὐτῷ. Σ.Μ.

Ὁ κόμης παρετήρει μετ' ἀηδίας τὴν πάλην ταύτην.

— Ἀπόψε κατὰ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, τοῖς εἶπε, νὰ ἔλθητε εἰς τὸν κῆπον τοῦ πύργου καὶ νὰ μὲ περιμένετε πλησίον τῆς σκι-
αδος, ἰδοὺ ἡ κλεις τῆς κιγκλίδος. Θὰ κάμητε διπλῆν δουλειάν
(φόνον) ἀλλὰ θὰ σᾶς πληρώσω.—Τότε διαφέρει! ἀπήντησαν ὁμο-
φώνως οἱ κακοῦργοι σκυθρωπάσαντες κατ' ἀρχάς.

Ὁ Γεώργιος ἀφ' ἑτέρου ὑπεκφυγῶν ἐκ τῆς συναναστροφῆς διη-
θύνη εἰς τὴν καλύβην, ἔνθα εἶχον δεχθεῖ μετὰ τὸ ναυάγιον τοῦ
ἀμερικανικοῦ πλοίου τὸν κ. Μιρεμόντ, τὸν πατέρα τῆς Ἑλβίνας

Ὁ γέρον ἐκάθητο ἐπὶ τινος λίθου παρὰ τὴν θύραν ἔχων ἐσταυ-
ρωμένους τοὺς βραχίονας καὶ κλαίων. Ἰδὼν τὸν Γεώργιον ἠγέρθη
καὶ ἀνοίξας τοὺς τρέμοντας βραχίονάς του ἐνηγκαλίσθη θερμῶς
τὸν συμπατριώτην του. Αἱ δύο αὐταὶ τραχεῖσι φύσει, τὰς ὁ-
ποίας ἡ δυστυχία εἶχε τοσοῦτον δοκιμάσῃ ἀνελύθησαν εἰς δάκρυα.

— Ὅλα τὰ ἔμαθον! εἶπεν ὁ πατὴρ τῆς Ἑλβίνας. Γενναῖε καὶ
ἀγαθὲ φίλε! . . . ἀλλ' ὁ ἀνανδρὸς ἐκεῖνος . . . ὦ! Θὰ τὸν ἐκδι-
κηθῶ . . .

Ὁ Λαμάρ ἐμειδιάσεν.

— Ἐπειδὴ εἶμαι γέρον, φρονεῖς, ὅτι δὲν δύναμι νὰ κρατήσω
ἐν πιστόλιον ἢ μίαν καρβίναν. Ἀπατάσα· ἡ χεὶρ μου δὲν θὰ
τρέμη, ὅπως ἐκδικηθῇ τὸ τέκνον μου.

— Θὰ ζητήσης μονομαχίαν; εἶπεν περιφρονητικῶς ὁ Γεώργιος.

— Μονομαχίαν μέχρι θανάτου, ἀνέκραξεν ὁ πατὴρ τῆς Ἑλβί-
νας· μίαν τῶν τρομερῶν καὶ ἀνηλεῶν ἐκείνων μονομαχιῶν, οἷας
συνάπτομεν εἰς τὰς χώρας μας. Θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὰ δάση ἀμφό-
τεροι ἔχοντες ἐν τουφέκιον καὶ θὰ κυνηγήσωμεν ἀλλήλους· θὰ τὸν
καταδιώξω καὶ θὰ τὸν κυνηγήσω, ὡς ἄγριον θηρίον.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Γεώργιος· ἐγὼ κρατῶ εἰς τὰς χεῖράς μου ἐκ-
δίκησιν ἀσφαλεστέραν καὶ ἀνηλεεστέραν.

— Ἀνηλεεστέραν καὶ σκληροτέραν τοῦ θανάτου;

— Μάλιστα, τὸ αἶσχος καὶ τὴν τιμωρίαν τοῦ καταδίκου.

— Σᾶς ἐννοῶ ἐπιθύρσειν ὁ κ. Μιρεμόντ· θὰ περιμένω.

Ὁ Λαμάρ ἐπανελθὼν εἰς τὸν πύργον διέταξε νὰ ἐπιστάξωσι τὸν
ἵππον τοῦ μηνύσας συνάμα εἰς τὸν κόμητα, ὅτι κατεπίγουσά τις
ὑπόθεσις τὸν ἐκάλει εἰς Λοριέντην. Αἴσθημα γενναιοφροσύνης καὶ
φιλοτιμίας ὠδήγει εἰς Λοριέντην τὸν Ἀμερικανόν. Ὁ κ. Μιρεμόντ
ἔβρισκετο ὡς ἐκ τοῦ ναυαγίου ἄνευ οὐδενὸς πόρου ἐν ἀγνώστῳ
τόπῳ καὶ ἐν μέσῳ ξένων, ἔπρεπε δὲ νὰ παρέλθωσι δύο μῆνες πε-
ρίπου, ὅπως λάβῃ χρήματα ἐκ τῆς νέας Αὐρηλίας. Ὁ δὲ Γεώρ-
γιος δὲν προσέφερον ἀπ' εὐθείας τὰς ἐκδουλεύσεις του εἰς τὸν συμ-
τριώτην του, ἐπειδὴ οὗτος δὲν ἠδύνατο νὰ δεχθῇ τὰς προσφοράς
ἐκείνου, τοῦ ὁποίου τὸν ἔρωτα ἡ θυνάτηρ του εἶχε τόσοσιν κακῶς ἀ-
ποδεχθεῖ. Μετέβαινε λοιπὸν εἰς Λοριέντην, ὅπως παρὰ τοῖς μεγα-
λειτέροις τραπεζίταις διαθέσῃ ὑπὲρ τοῦ κ. Μιρεμόντ ἀνοικτὴν πί-
στωσιν ἄνευ μεσολαθήσεως καὶ ἐγγυητοῦ· ἐγένετο ὁμοῦ αὐτὸς ἐγ-
γυητῆς ἐπιθυμῶν μολοντοῦτο νὰ μείνῃ ἄγνωστος, δηλώσας συνά-
μα τὸ ὄνομα καὶ τοὺς τίτλους τοῦ κ. Μιρεμόντ. Οἱ τραπεζῖται τῷ
ὑπεσχέθησαν νὰ τηρήσωσι ἀπόλυτον μυστικότητα.

Περὶ τὸ ἑσπέρας οἱ χωρικοὶ ἐπανελθόντες εἰς τὰς καλύβας των
παρετήρησαν τὰς διαφόρους ὑπεξαίρέσεις, τὰς ὁποίας εἶχον κάμη
οἱ δύο κακοῦργοι. Αἱ πολυτεῖς οἰκονομίαι των εἶχον γίνῃ ἀφαν-
τοι· ἡ καταστροφή καὶ ἡ ἀπελπισία ἐπῆλθεν εἰς τοὺς δυστυχεῖς.

Τίς ὁ ἔνοχος; Αἱ ὑποψίαι των φυσικῶ τῷ λόγῳ ἐστράφησαν
κατὰ τῶν δύο ξένων, τῶν ὁποίων ἡ παρουσία κατὰ τὴν πρωίαν εἶχε
διαταράξῃ τὴν ἑορτήν. Μετ' ὀλίγον διαδοθέντος τοῦ θορύβου, αἱ ὑ-
ποψίαι μετεβλήθησαν εἰς βεβαιώτητα· ὅθεν συναθροισθέντες καὶ ὁ-
πλασθέντες με μάλιστα, δίκρανα καὶ ρόβους περιεκύκλωσαν τὴν κα-
λύβην, ἔνθα ἔμενον ὁ κ. Μιρεμόντ μετὰ τῆς θυγατρὸς του.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ κλέπτης, ὠρώμετο τὸ πλῆθος· καὶ ἡ γυνὴ συ-
νένοχος του. Θάνατος εἰς τοὺς κακούγους!

Συντρίβαντες τὴν θύραν εἰσώρμησαν εἰς τὴν καλύβην καὶ μετ'
ὀλίγον ἐξῆλθον σύροντες μετ' ἀλαλαγμῶν τὸν γέροντα καὶ τὴν νε-
άνιδα.— Ἄς τοὺς φονεύσωμεν! ἄς τοὺς ρίψωμεν εἰς τὴν θάλασ-
σαν! ἐκραύγαζε τὸ μακιδὸς πλῆθος.

Ἡ ταραχώδης καὶ φονικὴ αὕτη σκηνὴ ἐγένετο γνωστὴ εἰς τὸν πύργον ὅθεν προσέδραμον μετὰ σπουδῆς, ὅπως θέσωσι τέρμα εἰς αὐτήν. Πρὸς τούτοις παρεμβάσαι αἱ ἀρχαὶ τοῦ χωρίου κατώρθωσαν νὰ ἀποσπάσωσι τὸν κ. Μιρεμόντ καὶ τὴν κόρην του ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ μανιώδους πλήθους. Ὁ κόμης μάλιστα διὰ νὰ καταπραῦνη τοὺς ἀθραδαστέρους ἔριψε δράκας χρυσῶν νομισμάτων εἰς αὐτούς. Τὸ πλῆθος ἐρίφθη ἐπὶ τῶν διασκορπισθέντων λουδοβικέων. Ἄνδρες, γυναῖκες, παῖδες ἐκυλίσαντο ἐπὶ τῆς ἄμμου διαφιλονεικοῦντες τὰς σταγόνας τῆς χρυσῆς ταύτης βροχῆς· ἔθλεπέ τις φρικῶδες σύμπλεγμα κεφαλῶν, ποδῶν καὶ χειρῶν καὶ ἤκουε κυκεῶνα κραυγῶν, καγχασμῶν, δακρύων καὶ ὠρυγμῶν.

Ἐπειδὴ δὲ αἱ ἀρχαὶ ἐζήτουν νὰ ἐξασφαλίσωσι τοὺς δύο ξένους· ὁ κόμης προσέφερεν μίαν τῶν κάτω αἰθουσῶν τοῦ πύργου, ἣτις ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ἀντὶ φυλακῆς· Ἐνεπιστεύθη δὲ τὴν φυλακὴν αὐτῶν εἰς τοὺς δύο κακοῦργους δούς αὐτοῖς πρὶν ἀποσυρθῆναι τὰς δεούσας παραγγελίας.

Ἡ Ἐλθίνα μελίχιος καὶ καρτερικὴ, ἀπ' οὗτου ἀνέκτισε τὸ λογικόν της, οὐδὲν παράπονον ἐξέφερασε. Τούναντίον ὁ γέρον ἦτο σκυθρωπός· τρομερὰ ἀγανάκτησις ἐτάρατεν αὐτὸν, καὶ μόνον ἡ ἀξιοπρεπὴς ἀταραξία τῆς θυγατρὸς του ἐκράτει τὴν ὑπόκωφον ὀργὴν του.

— ὦ! κύριε κόμη! κύριε εὐπατρίδα! ἐκραύγαζεν ὁ γέρον, πόσον καλῶς μοὶ ἀποδίδετε τὴν φιλοξενίαν, ἣν ἐλάβατε παρ' ἐμοῦ!

Ἄλλ' ἐν τῷ τόνῳ του ὑπῆρχεν ὁμοίᾳ εἰρωνικῆ ἐκφρασίς ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ὁ ἀγέρωχος καὶ ὑπερήφανος βασιλεὺς τῶν Νομάδων Ἰουγούρθας μετεχειρίσθη, ὅτε ἐγκεκλεισμένος ἐν τῇ βορβορώδει εἰρκτῇ, ἔνθα ἔμμελε νὰ ἀποθάνῃ ἐκ τῆς πείνης, ἀνέκραξεν.

— ὦ! *Ρωμαῖοι, πόσον ψυχρὸν εἶναι τὸ λουτρόν σας!*

Ἦτο ὀγδόη πρωΐνῃ ὥρα. Ἡ ἀτμοσφαῖρα ἐκ γλυκείας εἶχε μεταβληθῆ εἰς ταραχώδην καὶ ψυχρὰν, διότι κατὰ τὴν νύκτα εἶχε πέσῃ χιὼν· ὁ οὐρανὸς ἦτο συννεφώδης· ὁ ὄρμος ἀνεμος συνετά-

ραπτε τὸν εὐρὺν Ὀκεανόν, ὁ δὲ ὄξυς ψιθυρισμὸς τῶν σπάρτων ἀνεμυγνύετο μετὰ τοῦ φλοίσθου τῶν κυμάτων.

Ἄνθρωπός τις ἠκολούθει τὴν παραλίαν ἔφιππος διευθυνόμενος πρὸς τὸν πύργον Σομμερλέ. Ἦτο μελαγχολικός, ὡς καὶ ἡ περὶ αὐτὸν φύσις· σοβαροὶ συλλογισμοὶ ἀπασχόλουν αὐτὸν, διότι οὐδὲν βλέμμα ἔριπτεν ἐπὶ τῶν ρωμαντικῶν βράχων, οἵτινες περικοσμοῦσι τὰς Βρετανικὰς ἀκτὰς, οὐδόλως ἐθαύμαζε τὴν πρὸ αὐτοῦ θάλασσαν, τῆς ὁποίας ἡ ὑπόκωφος βοῆ καὶ ἡ σεμνοπρεπὴς θέα εἶναι ἐν τούτοις τοσοῦτον συγκινητικά.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο ὁ Γεώργιος Λαμάρ.

Ἐσυλλογίζετο τὴν τολαίπωρον γυναικα, τῆς ὁποίας ἐπὶ τρεῖς μῆνας ὑπῆρξεν ὁ τρυφερός καὶ περιποιητικὸς φίλος. Σήμερον ὁμως ἡ Ἐλθίνα ἀνεκτίησαστο δύο ἀνεκτίμητα ἀγαθὰ, δύο ἰσχυρὰ στήριγματα, δηλαδὴ τὸ λογικόν της καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ πατρὸς της. Ἐσυλλογίζετο, ὅτι ἔμελλε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν μονήρη καὶ κατηφῆ βίον, ὃν διῆγε πρότερον. Ἡ ἀρχαίτυπος, ἰσχυρὰ καὶ ἀδάμαστος αὕτη φύσις ἐπὶ τρεῖς μῆνας εἶχε καταπνίξῃ τὸν ἔρωτα τοῦτον· ἀλλ' ὁμως ἤρκει εἰς αὐτὸν νὰ θλέπῃ καθ' ἐκάστην τὴν Ἐλθίναν, νὰ ὀδηγῇ τὰ ἄστυα βήματά της, νὰ καταπραῦνη τοὺς φανταστικούς τρόμους της καὶ νὰ τὴν ἀποκοιμίξῃ διὰ φιλικῶν θωπειῶν. Δὲν ἐζήτει πλείοτερον ἢ νὰ ζῇ παρὰ τῷ ἀγαπητῷ ἀντικειμένῳ, νὰ ἀκούῃ τὴν φωνὴν του καὶ νὰ βλέπῃ τοὺς ἀκτινοβόλους ὀφθαλμούς του. Φεῦ! τοσαῦτα ἐπεθύμει καὶ ὅταν ποτὲ ἡ φυγὴ τοῦ Ἑρρίκου μετὰ τῆς Ἐλθίνας συνέτριψε τὴν καρδίαν του.

Ἐσυλλογίζετο, ἂν ἡ Ἐλθίνα θὰ ἐνεθυμεῖτο τὴν ἄκραν ἀφοσίωσίν του, ἂν θὰ διέκειτο εὐμενῶς πρὸς αὐτὸν ἢ μόνον τὸν Ἑρρίκον θὰ εἶχε κατὰ νοῦν, τὸν ὁποῖον ἀναμφιβόλως ἠγάπα ἀκόμη, διότι συχνὰ εἰς τὰς περιόδους τῆς παραφροσύνης της ἐπρόφερε τὸ ὄνομά του;

Πῶς λοιπὸν ἠδύνατο νὰ καταστῇ ἀγαπητός;

Ὁ ἔρωσ εἶναι ἰδιότροπος καὶ παραξενος, ὡς ἡ γυνὴ ἐξ ἧς πηγάζει. Μήπως ἤξεύρει ἡ νεῆνις, διατί, ἐνῶ ἀγαπᾷ, μένει ἀδιά-

φορος; Πάντα εξαρτῶνται ἐκ τῆς ἀνεξηγήτου φαντασίας τῆς ψυχῆς της· εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς της ἡ αὐτὴ πράξις δύναται νὰ κα-
ταστήσῃ τινὰ σπουδαῖον ἢ γελοῖον.

Ὁ Γεώργιος ὑπὸ τῶν σκέψεων τούτων κατατρυχόμενος παρου-
σιάσθη εἰς τὴν καλύβην. Οἱ ἀλιεῖς, οἵτινες εἶχον δώση ἄσυλον εἰς
τοὺς δύο ξένους, τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ ὕψος ἐξηγριωμένον πληροφο-
ρήσαντες συνάμα αὐτὸν περὶ τῶν συμβεβηκότων τῆς προτεραίας
καὶ περὶ τῆς καθειρξεως τῶν δύο ξένων. Ὁ Ἀμερικανὸς κατέστη πε-
λιδὸν ἐκ τῆς ὀργῆς· τρέξας εἰς τὸν πύργον ἐζήτησε τὸν κόμητα.
Μεγίστη ἀνησυχία ἐπεκράτει ἐν τῷ πύργῳ.

— Πρὸς θεοῦ, τί συνέβη; ἠρώτησε τὸν κόμητα, ἅμα ἐφάνη.

— Ὁ κ. Μιρεμόντ . . . ἐψέλλισεν ὁ κόμης.

— Ἐδολοφονήθη; ἠρώτησε βροντοφώνως ὁ Λαμάρ.

— Φεῦ! ὁ δυστυχῆς ἐγένετο αὐτόχειρ, ὅπως ἀποφύγη ὡς φαί-
νεται, τὴν κατηγορίαν, ἣν ἔρριψαν κατ' αὐτοῦ.

— Δὲν σᾶς ἐννοῶ παντάπασιν· εἶπεν ὀργίλως ὁ Γεώργιος.

Ὁ κόμης τῷ διηγήθη τὰ συμβάντα τῆς προτεραίας.

— Ἡθέλησα νὰ τοὺς σώσω, εἶπεν ἐν τέλει ὁ κόμης, καὶ ὅπως
ἐξαπατήσω τὸ μακρῶδες πλῆθος, προέτεινα νὰ φυλαξῶ ἐγὼ αὐτοὺς
τοὺς κατηγορουμένους. Περιέμενον δὲ τὴν ἐπάνοδόν σας, ὅπως
αυσκευθῶμεν περὶ τῶν μέσων τῆς ἀποδείξεως τῆς ἀθωότητός των,
ὄτε μοὶ ἀνήγγειλαν τὸ τρομερὸν τοῦτο συμβάν. Εὐρον δηλ. τὸν
κύριον Μιρεμόντ κρεμασμένον ἐπὶ τινος κηκλίδος τοῦ παραθύρου.

— Ἄλλ' ἡ θυγάτηρ του ἀπέθανεν ὡσαύτως;

— Ὁχι, ἀναπνέει ἀκόμη.

— Πῶ εἶναι; ἄς τρέξωμεν. Δυστυχία, ἐὰν συνέβη ἔγκλημα!

Διαβάντες σκοτεινὸν τινὰ διάδρομον ἔφθασαν εἰς τὸ δωμάτιον,
ἐνθα εἶχον ἐγκλείσθαι τὴν Ἑλθίνα μετὰ τοῦ πατρός της.

Ὁ γέρον ἐκάθητο ἐπὶ τινος στρώματος ἀκίνητος ἔχων τὸ στό-
μα συνεσπασμένον, τὸ δὲ πρόσωπον πελιδόν· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν
ὕλωδες, αἱ δὲ κόραι των ἐφαινοντο ὡς νὰ ἤθελον νὰ ἐξέλθωσι
τοῦ κύκλου των. Εἰς τινὰ ἄλλην γωνίαν τοῦ πενήμου καὶ σκοτει-

νοῦ τούτουωματίου ἔκειτο ἡ Ἑλθίνα ὠχρὰ καὶ ψυχροραγῶσα·
παρ' αὐτῇ ἦτο ἱατρός τις χορηγῶν πᾶσαν συνδρομήν.

— Πρὸς Θεοῦ, ἐσχώτατε, πιστεύετε νὰ σωθῇ, ἠρώτησεν ἱκε-
τευτικῶς ὁ Ἀμερικανός.— Ἐλπίζω, ἀπήντησεν ἀφελῶς ὁ ἱατρός.

— Ἐσχώτατε, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος πρὸς τὸν ἱατρὸν, ἅμα ἡ τα-
λαίπωρος αὕτη νεανὶς ἀναλάβη ὀλίγον θέτω εἰς τὴν διάθεσίν σας τὸ
καλλίτερον δωμάτιον τοῦ πύργου· σώσατέ την καὶ θὰ σᾶς εὐγνω-
μονῶ διὰ παντός.

Καὶ ἐπειδὴ τὸ θέαμα τοῦτο τὸν ἠνώχλει ἀνεχώρησεν. Μετ' ὀ-
λίγον δὲ ἐπανῆλθε συνοδευόμενος ὑπὸ τεσσάρων ὑπηρετῶν κομιζόν-
των ἐν φορεῖον· οὗτοι θέσαντες ἐπ' αὐτοῦ τὴν Ἑλθίναν τὴν μετέ-
φερον μετὰ μεγίστης προφυλάξεως εἰς τινὰ εὐρύχωρον καὶ εὐάερρον
θάλαμον.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἐξετάσας τὸ πτώμα τοῦ γέροντος εἶδεν, ὅτι ἐπὶ
τοῦ τραχήλου αὐτοῦ δύο χεῖρες εἶχον ἀποτυπώσῃ τὰ τρομερὰ
ἔγχη των, προφανῆ σημεῖα τῆς βίας καὶ τῆς δολοφονίας. Ὁ φυτει-
οῦχος ἐγνώριζε τὸν ἀληθῆ δολοφόνον, ἀλλ' ἐφρόντιζε νὰ σώσῃ
πρῶτον τὴν Ἑλθίναν καὶ ὕστερον νὰ τὴν ἐκδικήσῃ.

Τὸ ἔσπερας ἡ Ἑλθίνα ἦτο εἰς χειροτέραν κατάστασιν. Ὁ Γεώρ-
γιος ἔτρεξε πρὸς ζήτησιν τοῦ ἱατροῦ, ὅστις ἐπισκεφθεὶς τὴν ἀσ-
θενῆ τὸν ἐβεβαίωσεν, ὅτι οὐδεὶς φόβος περὶ τῆς ζωῆς της ὑπῆρχεν.

Ἦτο 10η ὥρα. Ὁ Ἀμερικανὸς ἐνθαρυνθεὶς ὀλίγον περὶ τῆς τύ-
χης τῆς Ἑλθίνας ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ τροφήν τινὰ· ἠύχαριστήθη
δὲ μὲ λιτὸν γεῦμα δηλαδὴ ἄρτον, ὡς καὶ ὕδωρ, ὅπερ ὁ ἴδιος εἶχεν
ἀντλήσῃ. Ἀλλὰ τὸ ὕδωρ εἶχεν ἰδιάζουσαν γεῦσιν· ρίψας τὰ βλέμ-
ματά του ἐπὶ τῆς περιεχούσης αὐτὸ φιάλης εἶδεν, ὅτι τὸ ὕδρον εἶχε
λάβῃ χροῖαν ὑποκίτρινον. Ἐφρίκασεν! Ἀναμφιβόλως κατὰ τὴν
ἀπουσίαν του θὰ ἐνόθευσέ τις τὸ ὕδωρ. Ἄλλ' ἐξελλθὼν εἶχε λάβῃ
μετ' ἑαυτοῦ τὸ κλειδίον, ἄλλη δὲ εἴσοδος δὲν ὑπῆρχεν· θθεν αἱ δι-
άφοροι αὗται παρατηρήσεις τὸν ἐνεθάρρυνον. Περὶ τὸ μεσονύκτιον
ὅμως ἤσθάνθη νάρκωσιν ἐπὶ τῶν βλεφάρων· ἐγερθεὶς ὅπως ἀντιστῆ
εἰς τὸν ὕπνον, ἤνοιξεν ἐν παράθυρον· στηριχθεὶς δὲ σκεπτικὸς ἐπὶ

τοῦ ἐρείσματος ἤκουε τὴν μεμαχρυσμένην σμαραγθὴν τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅστις ὠμοίαζε πρὸς τὴν κυμαινομένην καρδίαν του. Ἄλλ' ἀσυνήθως νάρκωσις κατεῖχε πάντα τὰ μέλη του· κατέπεσεν ἐπὶ τινος κλιντῆρος. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τὸ σανίδωμα ἔτριξεν ὑπὸ τὴν κλίνην, ἐκ δὲ τοῦ γενομένου χάσματος ἐξῆλθε κεφαλὴ τις. Ὁ Ἀμερικανὸς καί τοι κατεχόμενος ὑπὸ παραδόξου νάρκης, καταβαλὼν ὅμως ὑπέρτατον ἀγῶνα ἔλαβε πολύκροτόν τι κείμενον πλησίον του καὶ διηύθυνε τὸν σωλῆνα τούτου πρὸς τὸν ἀνθρώπον, ὅστις ἠνωρθοῦτο αἴφνης ἐνώπιόν του. Ἄλλ' οἱ μυῶνές του ἐχαλαρώθησαν, τὰ βλέφαρά του ἐκλείσθησαν, τὸ δὲ ὄπλον κατέπεσεν ἐκ τῶν χειρῶν του. Ἀκολούθως καὶ δεύτερον ἄτομον ἐξελθὼν τῆς ὀπῆς ἦλθε πρὸς συνάντησιν τοῦ πρώτου. Τὰ δύο ταῦτα ἄτομα, ὡς θὰ ἐμάντευσεν ὁ ἀναγνώστης, ἦσαν ὁ Ὀκνηρὸς καὶ ὁ Μονόφθαλμος.

Οἱ δύο κακοῦργοι ἤρχισαν νὰ ἐρευνῶσι κατ' ἀρχὰς τὰ ἐνδύματα τοῦ Ἀμερικανοῦ.

— Δολλάρια! εἶπεν ὁ Μονόφθαλμος θέτων αὐτὰ εἰς τὸ θυλάκιόν του.

— Χαρτονομίσματα! αὐτὰ εἶναι καλλίτερα, εἶπεν ὁ Ὀκνηρὸς μιμούμενος τὸν σύντροφόν του

— Τώρα ἄς τελειώσωμεν τὸ ἔργον μας, εἶπεν ἀμφοτέροι.

Ὁ Ὀκνηρὸς ἐπλησίασε τὴν Ἑλθίναν κρατῶν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς κηρίον, διὰ δὲ τῆς ἄλλης ἐν ἐγχειρίδιον.

— Ἐστᾶθης ἀνεπιτήδειος τὴν νύκτα, εἶπεν ὁ Μονόφθαλμος εἰς τὸν συνέννοχόν του, διότι δὲν τὴν εἶχες κρεμάσει καλά.

— Ἐσχίσθη ἡ ζώνη της καὶ διὰ τοῦτο ἐσώθη, ἀλλέως θὰ ἦτο τώρα μαζὺ μὲ τὸν γέροντα.

Ὁ Ὀκνηρὸς ἐνθυμηθεὶς τὸν φόνον τῆς παρελθούσης νυκτὸς ἀνεσκίρτησεν. Οὐδεὶς δολοφόνος ἐπανευρίσκειται ἐνώπιον τοῦ θύματός του χωρὶς νὰ ὠχριάσῃ· ὅθεν ἀποστορέψας τὴν κεφαλὴν ἐπληξε χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ. Ἡ Ἑλθίνα ἐξέβαλε στεναγμόν τινα

— Ἐμπρός! ἄς φύγωμεν, ἐψέλισεν ὁ Ὀκνηρὸς.

Οἱ δύο κακοῦργοι λαβόντες τὸν φυτειοῦχον, ὁ μὲν ἐκ τῶν πα-

δῶν, ὁ δὲ ἐκ τοῦ ὤμου, κατέβησαν διὰ τῆς ὀπῆς, δι' ἧς εἰσῆλθον, καὶ διελθόντες ὑπόγειόν τινα διάδρομον ἐξῆλθον πλησίον τῆς παραλίας οὐ μακρὰν τοῦ καλπίσκου, ἔνθα ἐταλαντεύετο τὸ πλοιαρίον των· ἐναποθέσαντες δὲ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τὸν Ἀμερικανὸν καὶ ἀναπετάσαντες ἐἴς τινα ἀπεμακρύνθησαν τῆς παραλίας.

Ἡ νυκτερινὴ ὁρὸς, ἡ ὑγρασία καὶ ὁ φλοῖσθος τῶν κυμάτων ἀντενήργησαν κατὰ τοῦ ναρκωτικοῦ. Ὁ Ἀμερικανὸς ἔκαμε μικρὰν τινα κίνησιν, ἀλλ' οἱ δύο κακοῦργοι ἐπιπεσόντες κατ' αὐτοῦ ἀνορθουμένου ἤδη καὶ πληγώσαντες αὐτὸν τὸν ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν.

— Ἡ μαχαίριά, εἶπε σαρακαστικῶς ὁ Μονόφθαλμος, θὰ τὸν βυθίσῃ καλλίτερον παρὰ βάρος πεντήκοντα λιτρῶν. Σοῦ ἐγγυῶμαι ὅτι δὲν θὰ ἐπανέλθῃ πλέον εἰς τὸν ἀφρόν.

Μετὰ ταῦτα οἱ δύο κακοῦργοι ἀνεπετάσαντες τὰ ἱστία ἔστρεψαν τὴν πρῶραν πρὸς τὴν Λοριέντην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ἡ ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΡΟΠΗ.

Ἐξ ἑβδομάδες ἔχουσι παρέλθῃ, ἀφ' οὗτου συνέβησαν, ὅσα ἐν τῷ προηγουμένῳ κεφαλαίῳ διηγήθημεν. Ἡ ἡμέρα ἐγγίζει, καθ' ἣν ἡ Λουκιανὴ ἔμελλε νὰ παρουσιασθῇ ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου, ἔνθα συνήθως κἀθηται τὸ ἐγκλημα, ἡ ἀτιμία καὶ ἡ κακοῦθια. Ὁ Στέφανος τὰ πάντα ἐτόλμησε καὶ ἀπεπειράθη, ὅπως τὴν σώσῃ· εἰς μάτην προσεπάθησε διὰ παντοίων ὁδῶν νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν καταχθόνιον χεῖρα τὴν ἐναποθέσασάν τὰ κλοπιμαῖα πράγματα εἰς τὸ δωμάτιον.

Ἡ Λουκιανὴ, ἧς ἐν ἡμέραις δυστυχίας προετίμησε τὴν αὐτοχειρίαν, παρὰ νὰ πωλήσῃ τὴν ψυχὴν της καὶ τὸ σῶμα της, ἦ

τις προέκρινε τὸν θάνατον τοῦ αἵσχους, νὰ στιγμασισθῇ δημοσίᾳ ὡς κλέπτρια; Φρ. κη . . .

Αἴφνης ὁ Στέφανος συνέλαβεν ἀπόφασίν τινα.

— Ἐὰν ὑπάγω διελογίσθη, νὰ παρακαλέσω τὸν ἄτιμον Κλωδὲλ, θὰ τὸν ραπίσω, θὰ τὸν ἀποκαλέσω ἄνανδρον καὶ ἄτιμον ὥστε νὰ ἀναγκασθῇ νὰ μονομαχήσῃ. Ὁ ἔρωσ θὰ ἐνθαρρύνῃ τὸν βραχιονά μου καὶ θὰ ἐξέλθω νικητής. Ὅταν δὲ θὰ τὸν κρατῶ ὠχρὸν καὶ τρέμοντα ὑπὸ τὸ ξιφὸς μου, θὰ τῷ εἶπω «Δημοσίευσον τὴν ἀθωότητα τῆς Λουκιανῆς, ἄλλως σὲ φονεύω».

Συνήντησε τὸν κ. Κλωδὲλ ἐπὶ τῆς λεωφόρου τῶν Ἰταλῶν. Ὁ μεγαλέμπορος ἀμέσως κατενόησε τὸν σκοπὸν του, ὅθεν ἐξαγαγὼν πολύκροτον, ἐκ τοῦ θυλακίου του. — Κύριε, εἶπεν ἀυθαδῶς πρὸς τὸν νεανίαν, ἔχω δικαίωμα νὰ προσφυλάττωμι ἀπὸ τὰς ἀπειλάς σου. Ἐὰν προχωρήσῃς ἐν βῆμα, σοῦ συντρέβω τὴν κεφαλήν.

Τὸ πλῆθος ἀμέσως συνεσωρεύθη.

— Ἄνανδρε, ἐκραύγασεν ὁ νεανίας, φόνευσόν με λοιπὸν, ἀφοῦ δολοφονεῖς τὴν τιμὴν ἐκείνης, ἣν ἀγαπῶ.

— Ἐμελλε δὲ νὰ ἐπιπέσῃ ἀφόβως κατὰ τοῦ κ. Κλωδὲλ, ἀλλὰ τὸν τελευταῖον τοῦτον περιεκύκλωσαν πολλοὶ φίλοι του. Ταῦτο χρόνως ἄνθρωπός τις πλησιάσας τὸν νεανίαν ἔλαβε τὸν βραχιονά του. Ὁ Βορέλ στραφεῖς εἶδε ἄτομόν τι περιβεβλημένον πλατῶν μανδῶαν.

— Ὁ κ. κόμης Μεϋρών; ἀνεφώνησεν ἑκπληκτος ὁ Βορέλ.

Οἱ ἀναγκῶσται δὲν ἐλησμόνησαν βεβαίως τὸ πρὸς τὴν Λουκιανὴν πάθος τοῦ κόμητος. Ὅθεν ὁ κόμης ἐκ προσωπικοῦ ἐνδιαφέροντος ὁρμώμενος ἀπεφάσισε νὰ τείνῃ ἀρωγὸν χεῖρα πρὸς τὸν νεανίαν, καθότι ἐξάγων τὴν Λουκιανὴν ἐκ τῆς ἀθύσου προσεῖλκε τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς χωρὶς νὰ δώσῃ ὑπόνοιαν τοῦ ἔρωτός του.

Ὁ Βορέλ οὐδόλιος ὑποπτεύων τὴν ἐρωτικὴν ἀντιζηλίαν, ἣν τῷ προετοίμαζεν ὁ ἀπροσδόκητος οὗτος σωτήρ, ὑπεδέχθη αὐτὸν μετὰ χαρᾶς. Ὁ κόμης ὀδηγήσας τὸν νεανίαν εἰς τὴν Χρυστὴν Οἰκίαν ἐζήτησεν ἐν ὀματίων· ἅμα ἔμειναν μόνοι, ἐκάθησαν πρὸ τινος τραπε-

ζίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἐν περδίκιον καρυκευμένον καὶ φιάλῃ τις οἴνου ἧτις θὰ παρεξενεῦετο μένουσα ἄθικτος.

— Κύριε Βορέλ, ἤρξατο λέγων ὁ κόμης, δὲν ἀσχολεῖσθε, ὡς φαίνεται, περὶ τὰ πολιτικά· εἴσθε ἀπλῶς ἐρωτόληπτος, ὡς καὶ ἐγὼ ἤμην εἰς τὴν ἡλικίαν σας, ὥστε ἀγνωεῖτε τὰ διατρέχοντα. Αὐριον ἔχομεν 24 Φεβρουαρίου 1848. (*) Λοιπὸν σοὶ λέγω, ὅτι ἡ χρονολογία οὗτη θὰ σημειωθῇ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν κυβερνητικῶν μεταβολῶν. — Ποίαν σχέσιν ἔχουσι ταῦτα; ἠρώτησεν ἀνυπομόνως ὁ Στέφανος νομίζων, ὅτι ὁ κόμης τὸν ἐνέπαιζεν.

— Ἐχουσι μεγίστην σχέσιν, ὡς θὰ ἴδῃς. Ἐγὼ ὡς ἐκ τῆς παρουσίας μου καὶ τοῦ ὀνόματός μου εἶμαι νομιμόφρων, ἐπομένως παρακολοῦθῶ τὴν πορείαν τῶν γεγονότων. Λοιπὸν δὲν βλέπεις τὴν ἑκτακτον ταύτην κίνησιν, ἧτις ἐπικρατεῖ ἐν Παρισίοις; ἀπόψε ἡ πόλις θὰ γεμίσῃ ἀπὸ ὀδοφράγματα καὶ αὐριον θὰ γείνη ἐπανάστασις.

— Ἀλλὰ, κύριε, ποῖον εἶναι τὸ συμπέρασμά σας;

— Τὸ συμπέρασμά μου εἶναι, ὅτι ἐν ταῖς παρούσαις περιστάσεσιν ἄνθρωπος, οἷος ἐγὼ, ὅστις θέλω γείνη ὑπουργός, ἐὰν ὁ Ἑρρίκος Ε'. (***) ἀναβῇ εἰς τὸν θρόνον, κέκτηται μεγάλην ἐπιρροὴν παρ' ὅλαις ταῖς ἀρχαῖς καὶ ὅτι κατὰ τὴν ταραχώδη ταύτην νύκτα ἡ Λουκιανὴ θύναται νὰ ᾔγῃ ἐλευθέρως.

— Διὰ δραπετεύσεως; Ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἤθελον νὰ τὴν σώσω τοιοῦτοτρόπως· ἐπεθύμουν νὰ ἐξέλθῃ τῆς φυλακῆς μετὰ καθαρὸν μέτωπον, νὰ καταδειχθῇ πασιφανῶς ἡ ἀθωότης αὐτῆς.

Καὶ λέγων ταῦτα ὁ νεανίας ἐκλαίει.

— Ἐὰν κατορθώσω νὰ ἀναβῇ ἡ δίκη τῆς, ἀντεῖπεν ὁ κόμης·

(*) Εἶναι γνωστὴ ἡ κατὰ τὴν 24 Φεβρουαρίου 1848 Γαλλικὴ μεταπολίτευσις, καθ' ἣν κατέρρευσε ὁ θρόνος τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου.

(**) Ἑρρίκος Κάρλος Φερδινάνδος . . . δούξ τῶν Βορδεγαλλῶν (duc de Bordeau) ὀφίγνος υἱὸς τοῦ δούκῃ τοῦ Βερρύ (de Berry) γεννηθεὶς τῇ 29 Σεπτεμβρίου 1820. Ἐπειδὴ ὁ πάππος του Κάρλος ὁ Ι'. παρητήθη τοῦ θρόνου ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀνομιάζθη Ἑρρίκος Ε'. ἀλλὰ δὲν ἐγένετο ἀποδεκτός. Σ.Μ.

έντός δὲ μηνὸς σοὶ ὁμνῶ εἰς τὴν τιμὴν μου, ὅτι θὰ ἐξαναγκάσω τὸν ἀνάνδρον τοῦτον Κλωδέλ νὰ κηρύξῃ πανδήμως τὴν ἀθωότητά της.

— Τί πρέπει λοιπὸν νὰ πράξω; ἠρώτησεν ὁ Βορέλ περιχαρῆς.

— Νὰ γράψῃς εἰς τὴν Λουκιανὴν νὰ ἔχῃ ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην πρὸς ἐμέ.

Ὁ Βορέλ ζητήσας χάρτην καὶ μελάνην ἔγραψε πρὸς τὴν Λουκιανὴν νὰ ἔχῃ πλήρη ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν κόμητα, διότι αὐτὸς μόνος ἠδύνατο νὰ τὴν σώσῃ. Εἶτα σφραγίσας τὴν ἐπιστολὴν τὴν ἐνεχείρισεν εἰς τὸν κόμητα.

— Ποῦ θὰ σᾶς ἐπανεύρω; ἠρώτησεν ὁ νεανίας.

— Μετάβα εἰς Βουγιβαλ καὶ ζήτησον τὴν ἑπαυλίαν μου· ὁ κηπουρὸς θὰ εἶναι προειδοποιημένος. Κατὰ δὲ τὴν 1ην ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον περίμενέ μας ἕκατὸν μέτρα μακρὰν τῆς Ρουείλης. Ἡμεῖς θὰ λάβωμεν τὴν παρὰ τὸν Σηκουάνα ἀτραπὸν, ὅπως μὴ συναντησώμεν τινα. Καὶ μετὰ τοῦτο ἀπεχωρίσθησαν.

Πρὸς κατανόησιν ὅμως τοῦ ἀνελευθέρουμένου πρὸ ἡμῶν στυγεροῦ δράματος ἀναγκάζομεθα νὰ δώσωμεν λεπτομερείας τινὰς περὶ τοῦ βίου τοῦ κόμητος μετὰ τῆς συζύγου του

Ἡ Λευκὴ εἶχεν ἀδιστακτικῶς ἀποδεχθεῖ τὸν γάμον τοῦτον, ἐπειδὴ ἐφρόνει, ὅτι ἤθελε καταστῆ εὐτυχιστάτη, διότι ὁ κόμης Μεϋρὼν ἐκέκτητο ὄνομα ἴσον σχεδὸν πρὸς τὸ ἰδικόν της, ἦτο πρὸς τούτοις εὐγενὴς, πνευματώδης, εὐτράπελος, καθόλου εἰπεῖν ἐντελής εὐπατρίδης. Δὲν ἠγνόει μὲν τὴν πρὸ τοῦ γάμου ἀσωτίαν καὶ ἀκολασίαν τοῦ κόμητος, ἀλλ' εἶχε πεποιθῆσιν, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς ἤθελε τὸν ἀποσπάσει ἀπὸ τούτων διὰ τοῦ ἐρωτὸς της. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἠπατήθη! Αἱ περιποιήσεις καὶ αἱ θωπεῖαι της κατήντησαν ὄχληραι καὶ τέλος δυσάρεστοι.—Ὁ Ἑρρίκος ἀγαπᾷ ἄλλην! διηλογίσθη. Ἐκτοτε συνέβαινον σφοδραὶ σκηναὶ μεταξύ τῶν δύο συζύγων, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ὑποίων ὁ κόμης σπανίως ἤρχετο εἰς τὸν οἶκόν του. Μένουσα μόνη ἡ Λευκὴ κατετρύχετο ὑπὸ σφοδρᾶς ζηλοτυπίας· ὅθεν ἐπλήρωσεν, ὅπως κατασκοπεύσωσι τὸν κό-

μητα. Παραδόξως ὅμως εἶτε ἐκ τύχης εἶτε δι' ἄλλον τινὰ λόγον ὁ μαῦρος Νάπος εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς κομήσσης.

Θὰ ἴδωμεν δὲ ὅποιαν ἐπιρροὴν ἐμελλε νὰ ἔχῃ ἐπὶ τῶν ἐπομένων αἱματηρῶν συμβάντων ἡ ζηλοτύπος αὐτῆς κατασκοπεύσας.

Ὁ Βορέλ ἠκολούθησεν ἀκριβῶς τὰς παραγγελίας τοῦ κόμητος. Μετάβα εἰς Βουγιβαλ ἐκτύπησεν εἰς τὴν θύραν τῆς ἐπαύλεως, ἣν γνωρίζει ὁ ἀναγνώστης ὡς ἀνήκουσαν ἄλλοτε εἰς τὴν μαρκησίαν Λαφαϊύ. Χωρικός τις ἐλθὼν ἤνοιξεν εἰς τὸν Βορέλ καὶ ἀκούσας τὸ ὄνομα τοῦ κόμητος τὸν ὑπεδέχθη μετὰ πολλῶν περιποιήσεων. Ὁ νεανίας καθήσας παρὰ τὴν πυρὰν περιέμενεν ἀνυπομόμως τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν· ὀλίγον δὲ μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἐγεγθεὶς διηυθύνθη πρὸς τὴν Ῥουείλην ἀκολουθῶν τὴν εὐρείαν ταύτην ὁδὸν, πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς ὁποίας παράκεινται οἱ τοῖχοι τοῦ παραδείσου Malmaison. (*)

Ὅτε ὁ Βορέλ ἐφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ ἦτο 1η μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἀλλ' οὐδὲν ἐφαίνετο. Προχωρήσας ὀλίγον περαιτέρω πρὸς τοὺς Παρισίους διέκρινε διαφόρους λάμπεις, ὑπόκωφος δὲ τις βοὴ ἐφθασεν μέχρι αὐτοῦ. Ἦτο ὁ θόρυβος τῆς προπαρασκευαζομένης ἐπαναστάσεως. Ἀλλ' οὐδόλως ἐφρόντιζε διὰ τὸ τρομερὸν τοῦτο πραξικόπημα, ὅπερ καλοῦσιν ἐπανάστασιν.

Ὁ ἔρωτος ἔχει τὸν ἐγωϊσμόν του, νὰ ἐξαλείψῃ δηλονότι πᾶσαν ἐνασχόλησιν μὴ ἀποβλέπουσαν αὐτόν.

Μετὰ ἐν τέταρτον διέκρινεν ἄμαξάν τινα εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ.

— Αὐτοὶ εἶναι ἴσως, διηλογίσθη. Καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ ὄχημα.

Αἴφνης τρεῖς ἄνθρωποι περικυκλώσαντες τὸν νεανίαν ἐδέσμευσαν καὶ ἐφίμωσαν αὐτόν καὶ εἶτα τὸν ἔρριψαν εἰς τὴν ἄμαξαν.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν δύο ἄτομα κρυπτόμενα ὑπὸ εὐρείς μανδύας ἠκολούθουν ἀτραπὸν τινα παρὰ τὴν ἑπαυλίαν τοῦ κόμητος. Ἐμελλον δὲ νὰ στρέψωσι μίαν τῶν γωνιῶν τοῦ τοίχου, ὅτε τρεῖ-

(*) Malmaison. Ἐπαυλις (chateau) ἐν τῇ δήμῳ Ῥουείλης τοῦ νομοῦ Σηκουάνα καὶ Ἰσαρά (Seine et Oise), ἐν τῇ ὁποίᾳ διέμενεν ἡ αυτοκράτειρα Ἰωσηφίνα, ἐνθα καὶ ἀπέθανε τῇ 30 Μαΐου 1840 Σ. Μ.

τον τι ἄτομον ἠγορήθη αἴφνης εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀτραποῦ καὶ ἐπροχώρησε κρυφίως πρὸς τὰ δύο πρῶτα, τῶν ὁποίων τὰ χαρακτηριστικὰ ἐφώτιζεν ἡ ἀμυδρὰ λάμψις, τοῦ φανοῦ, τὸν ὅποιον ἐκράτει τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν.

— Ὁ κόμης καὶ ἡ Λουκιανή! ἐψιθύρισε τὸ τρίτον ἄτομον.

Πράγματι τὰ δύο πρῶτα ἄτομα ἦσαν ὁ κόμης καὶ ἡ Λουκιανή φοροῦσα ἀνδρικήν ἐνδυμασίαν.

Ὁ ἄγνωστος μειδιάσας σαρκαστικῶς ἔστρεψε πρὸς τὰ ὀπίσω· εὐρῶν δὲ μέρος τι, ὅπου ὁ τοῖχος ἦτο χαλασμένος, ἐπήδησεν ἐντὸς τοῦ κήπου καὶ ἐγένετο ἄφαντος εἰς τὰς σκοτεινάς δεινδροστοιχίας.

Τὸ τρίτον τοῦτο πρόσωπον ἦτο ὁ μαῦρος Νάπος.

Ὁ κόμης καὶ ἡ Λουκιανή εἶχον εἰσέλθῃ εἰς τὸν κήπον. Ἄναβάντες δὲ τὴν ἐξωτερικὴν κλίμακα τῆς ἐπαύλεως ἐμελλον νὰ ὑπερβῶσι τὴν φλιάν τῆς θύρας, ὅτε ἀνοικείσης ἀπροσδοκῆτως ταύτης ἐφάνη γυνὴ τις κρατοῦσα λυχνίαν εἰς τὴν χεῖρα.

Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο ἡ Λευκὴ, ἡ νεαρὰ κόμησσα Μεῦρών.

Ἄλλ' ὁ κόμης, ἀπίστευτον εἰπεῖν, οὐδεμίαν κραυγὴν ἐξέβαλε. Καταβαλὼν ὑπέρτατον ἀγῶνα ἔκρυψε τὴν ἐκπληξιν καὶ τὴν ὀργὴν του. Ἡ Λουκιανὴ κατεπλάγη ἐκ τῆς αἰφνηοῦ ταύτης ἐμφανίσεως, ἡ δὲ κόμησσα ἐνόμισεν, ὅτι ὁ τρόμος τῆς προῆλθεν ἐκ τῆς αἰσχύνης.

— Δεν ἠλπίζατε νὰ μὲ εὕρητε ἐδῶ; ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα διὰ φωνῆς ὀργίλου. — Βεβαίως οὐχὶ ὑμᾶς, κυρία, εἶπεν ὁ κόμης θαρραλέως, ἀλλ' ἠλπίζομεν νὰ εὕρωμεν τὸν κ. Βορέλ, τὸν μνηστῆρα τῆς Λουκιανῆς, ἢν σᾶς συνιστῶ.

— Περιπαίζετε μὲ ἐμέ; — Οὐδέποτε θὰ τολμήσω τοιοῦτόν τι· ἀλλ' ἄς εἰσέλθωμεν νὰ σᾶς ἐξηγηθῶ, προσέθηκεν ὁ κόμης φιλήσας χαριέντως τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του.

Ἡ κόμησσα ἤσθάνετο καταπραῦνομένην τὴν ὀργὴν τῆς ἐλέπουσα τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀταξίαν τοῦ κόμητος. Οὗτος δὲ, ὅπως ἐξαπατήσῃ ἐντελῶς τὴν Λευκὴν, προσεκάλεσε τὸν κηπουρόν.

— Ποῦ εἶναι ὁ κ. Βορέλ; ἠρώτησεν αὐτόν.

— Ἐξῆλθε πρὸς προῦπάντησίν σας, ὁ κ. κόμης θὰ τὸν συνήντησε.

— Καλὰ· θὰ ἐπανεῖλθῃ ἀναμφιβόλως. Ἄπελθε.

Ἡ Λευκὴ καὶ ἡ Λουκιανὴ ἦσαν εἰς τὸ ἐξῆς ἐντελῶς καταπεπαισμένοι περὶ τῶν ἀγαθῶν προθέσεων τοῦ κόμητος.

— Ἄλλὰ διατί ὁ μυστηριώδης οὗτος τρόπος, αἱ νυκτεριναὶ αὐταὶ ἐκδρομαὶ; ἠρώτησεν ἡ κόμησσα τὸν σύζυγόν της.

— Ἀσχολοῦμαι περὶ τὰ πολιτικὰ συνωμοτῶ . . .

— Ἄλλὰ τοῦτο εἶναι ἐπικίνδυνον, παρετήρησεν ἡ κόμησσα.

— Αὔριον θὰ εἴμεθα νικηταί, ἐντός δὲ δεκά ἡμερῶν θὰ γείνω ὑπουργός, ἀντεῖπε μετὰ κομπάσμου ὁ Ἐρρίκος.

Θάλαμός τις προετοιμάσθη διὰ τὴν Λουκιανήν.

— Ὁ κ. Βορέλ δὲν θὰ βραδύνη νὰ ἐπανεῖλθῃ, εἶπεν ὁ κόμης· ἄλλως τε θὰ πέμψω τὸν κηπουρόν πρὸς ἀναζήτησίν του.

Ἡ Λουκιανὴ εὐχαριστήσασα αὐτόν καὶ ἀποχαιρετίσασα τὴν κόμησσαν μετὰ πολλῆς χάριτος ἀπεσύρθη εἰς τὸν προετοιμασθέντα θάλαμον.

— Λευκὴ, δὲν ἔπρεπε νὰ ἔλθῃς ἐδῶ, εἶπε μελιχίως ὁ κόμης πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἅμα ἔμειναν μόνοι.

— Εἰξεύρεις, Ἐρρίκε, πόσον σὲ ἀγαπῶ· ἀλλόκοτοι ἰδέαι μὲ ἀπεπλάνησαν. Μήπως εἶσαι ὀργισμένος, διότι εἶμαι πλησίον σου;

— Ὅχι ἀγαπητὴ μου· ἀπ' ἐναντίας μόνον πλησίον σου εἶμαι εὐτυχής. Ἄλλ' ὡς σοὶ εἶπον πρόκειται κατὰ τὴν νύκτα ταύτην περὶ σπουδαίων ὑποθέσεων· ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων εἶναι σοβαρὰ, διὸ πρέπει νὰ ἐπανεῖλθῃς εἰς Παρισίους.

— Πῶς; ἀρνεῖσαι νὰ διέλθῃς μετ' ἐμοῦ τὴν νύκτα ταύτην; θὰ μὲ ἀποπέμψῃς ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ διὰ μέσου τῶν ἐρήμων καὶ σκοτεινῶν ὁδῶν. ὦ! φοβοῦμαι Ἐρρίκε· θὰ μείνω πλησίον σου.

— Εἶναι ἀδύνατον, σοὶ ὀρκίζομαι. Ἐὰν οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες, οὓς μέλλω νὰ δεχθῶ, μάθωσι τὴν ἐνταῦθα παρουσίαν σου, ἀπόλλυμαι. Σοὶ ὀμνῶ, Λευκὴ, ὅτι κινδυνεύει ἡ κεφαλὴ μου, διότι

τὰ περιμενόμενα πρόσωπα πιθανόν νὰ νομίσωσιν ὅτι τοὺς προδίδω.

— Μὲ νομίζεις λοιπὸν ἀναξιώτερον τῆς συνοδουσύης σε γυναικός, ὥστε νὰ μὴ ἀναμιγνύωμαι εἰς τὰ μυστικά σας.

— Αὕτη εἶναι μέλος τοῦ συλλόγου μας πρὸ πολλοῦ χρόνου.

— Ἐρρίκε, μὲ ἀπατάς, κάτι μοὶ κρύπτεις, μὲ προδίδεις . . .

Ἐκ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς σου, ἐκ τοῦ συγκεχυμένου ὕφους σου, ἐκ τῆς ἀνησυχίας σου τέλος αἰσθάνομαι, ὅτι οἱ λόγοι σου εἶναι μῦθος καὶ ψεύδη, ἡ δὲ γυνὴ αὕτη εἶναι ἐρωμένη σου. Πρέπει νὰ ἀναχωρήσῃ αὐθωρεῖ· ὑπάγω νὰ τὴν διώξω . . .

— Ταλαίπωρε! ἀνέκραξεν ὁ κόμης ὠχρὸς ἐκ τῆς ὀργῆς δράζας τὴν Λευκὴν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ κτυπήσας αὐτήν.

— Ἡ πράξις αὕτη εἶναι ἀνανδρός! εἶπε μετ' ἀγανακτικῆσεως ἡ νεαρὰ γυνὴ· εἰς εὐπατρίδης νὰ κτυπᾷ γυναῖκα!

— Μάλιστα, ἐνίοτε λησμονῶ τὸ γένος μου, ὡς καὶ σὺ, κυρία, συχνάκις ἐλησμόνησας τὸ ἰδικόν σου.

— Ἀθλιε! ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα ἐρεθισθεῖσα ἐκ τῆς σκληρᾶς ταύτης ὕβρεως. Τώρα σὰς ἐννοῶ· ἐνόμιζον, ὅτι ὁ ἔρως σὰς ἐνέπνευσεν ἱπποτικὴν τινα ἀφοσίωσιν, ἀλλ' ἤδη βλέπω, ὅτι παρωρμῆθης ὑπὸ ἀγενοῦς ὑπολογισμοῦ. Τώρα ρίπτεις ἀσυστόλως τὸ προσωπεῖον. Μὲ ἐλυμφεύθης διὰ νὰ πληρώσῃς τὴν χρέη καὶ τὰς ἐρωμένας σου· ἀλλ' εἰξέυρεις, ὅτι τοῦτο εἶναι ἴδιον οὐτιδανῶν ἀνθρώπων;

— Τέλος πάντων, κυρία, τί ἀπήτεις παρ' ἐμοῦ; Ἀναμφιβόλως ἐν ὄνομα διὰ σὲ καὶ διὰ . . . Ἐ! λοιπὸν τὸ ἔχεις.

— Σὺ δὲ, ἀπήντησεν ἡ κόμησσα κάτωχρος δὲν θὰ λάβῃς, ὅσα ἐφαντάσθης. Τὰ δικαστήρια δύνανται νὰ ἀκυρώσωσι τὸ συμβόλαιον, δυνάμει τοῦ ὁποῦ κληρονομεῖς τὴν περιουσίαν μου μετὰ τὸν θάνατόν μου. Ἀπὸ αὔριον ἀναλαμβάνω τὴν ἐλευθερίαν μου καὶ τὴν περιουσίαν μου καὶ οὕτως οὐδὲν κοινὸν πλέον μεταξὺ ἡμῶν ὑφίσταται.

— Θὰ ζητήσῃς διάζευξιν; ἠρώτησεν ὁ Ἐρρίκος ὠχριάσας.

— Μάλιστα, αἰώνιαν διάζευξιν· πάντες θὰ μὲ οἰκτείρωσι καὶ

θὰ ἀγανάκτησωσι μανθάνοντες, ὅτι μὲ προδίδεις καὶ ἐντὸς τοῦ οἴκου μου. Σὺ δὲ μετ' ὀλίγον πτωχὸς καὶ περιφρονημένος. . .

— Ἐγὼ νὰ καταστραφῶ ἕνεκα τῆς ἰδιοτροπίας σου; Ἀλλὰ μάθε, κυρία, ὅτι προτιμῶ τὴν φυλακὴν, τὸ κάτεργον, τὸ ἰκρίωμα, παρὰ νὰ χάσω τοὺς θησαυροὺς τούτους, διὰ τοὺς ὁποῖους τσαυτὰ ἐθυσίασα. Νὰ διαζευχθῶμεν! Μόνος ὁ θάνατος θὰ μὰς χωρίσῃ· εἴμεθα καρφωμένοι ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον. Σὰς ἔκαμα κόμησσαν, διὰ νὰ μὲ καταστήσῃτε πλούσιον. Εἶνε φοικτόν νὰ λέγῃ τις ταῦτα ἀλλ' οὕτως ἔχουσιν· ὅθεν παῦσον τὰς ἀπειλάς, ἄλλως ὁ θάλαμος οὗτος θὰ γένη τάφος σου.

— Δὲν σὰς φοβοῦμαι, ἀλλὰ σὰς ἀπεχθάνομαι! ἀνέκρυσεν ἡ Λευκὴ φοικιάσασα ἐκ τῆς ἀποτροπαίου ταύτης ὁμολογίας. Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρός μου σοὶ ὀμνῶ, ὅτι ἐντὸς δύο μηνῶν θὰ ἦμαι ἐλευθέρα.

Ἐκ τῆς κόμης Μεῦρων, ὅστις οὐδέποτε ἐφαντάσθη ὅτι ἡδύνατο νὰ στερηθῇ τῆς κολοσιαίας ταύτης περιουσίας, ἀκούσας ταῦτα ἐξέβαλε λυσσώδη καὶ ἀπελπιστικὴν κραυγὴν. Συνέλαβεν ἀποτρόπαιον ἀπόφασιν. Ὁρμήσας κατὰ τῆς Λευκῆς καὶ δράζας αὐτήν ἐκ τῆς κόμης τὴν ἀνέτρεψεν· εἶτα δὲ θέσας τὸ γόνυ τοῦ ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς ἔδραξεν ἐγχειρίδιόν τι εὐρισκόμενον ἐπὶ τινος ἐπίπλου. Ἡ Λευκὴ ἐσφάδαξεν ἐκβάλλουσα σπαραξικαρδίου κραυγὰς· ἀλλ' ὁ κόμης ἐπληττε αὐτήν ἀνηλεῶς καὶ ἐπανειλημμένως διὰ τοῦ ἐγχειριδίου. Ἡ δυστυχὴς κόμησσα τρίς διέφυγε ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ δολοφόνου, καὶ τοι εἶχεν ἄνω τῶν εἴκοσι πληγῶν. Εἰς μάτην ἐκραύγαζε. Τὸ πάτωμα ἦτο αἱματοφόρτον, τὰ ἐπιπλα καὶ εἰ τοῖχοι ἔφερον τὰ ἀποτυπώματα τῶν καθημαγμένων δακτύλων τῆς τελευταίας φορᾶν κατῶρθωσε νὰ διαφύγῃ, ἀλλ' ὀλισθήσασα κατέπεσεν εἰς τὴν ἄκραν τῆς κλίνης. Δὲν ἀνηγέρθη πλέον.

Ἦτο νεκρά!!!

Ἐκ τῆς κόμης περιφροβὸς ρίψας τὸ ἐγχειρίδιον ἤνοιξε τὴν θύραν, ὅπως φύγῃ· ἀλλ' ἀνθρώπος τις ἴστατο ἐπὶ τῆς φλιᾶς.

— Φάντασμα ! ἔλεος ! ἀνέκραξεν ὁ δολοφόνος ὀπισθοδρομήσας ἐπτοημένος καὶ πελιθνός.

— Εἰς τὸ ἰκρίωμα ἐπεθύμουν νὰ σὲ ὀδηγήσω, ἀπεκρίθη ὁ ἄγνωστος. Ἦδη τὸ ἰκρίωμα στήνεται διὰ σέ !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

ΕΝΘΑ ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ ΔΙΚΑΙΩ ΤΩ ΛΟΓῳ ΕΚΠΑΥΤΤΟΝΤΑΙ.

Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐγκλήματός των οἱ συνένοχοι τοῦ κόμητος Μεϋρών ἐπλευσαν πρὸς τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς Βρετανικῆς παραλίας. Ἡ νύξ ἦτο ψυχρὰ πλὴν γαλιηνιαία· ἡ πνέουσα ὄρεσεν ἀὶρα διεσκέδαζε τὰ νέφη καὶ συνετάραττεν ἐπὶ πολὺ διάστημα τὸν Ὀκεανόν.

Ὁ Μονόφθαλμος ἴστατο παρὰ τὸ πηδάλιον, ὁ δὲ νυκτοκλέπτης καθήμενος πλησίον τοῦ ἴστου ἐξεπωμάτιζε δύο φιάλας ρουμιού. Ἀφοῦ ἔδωκε τὴν μίαν εἰς τὸν σύντροφόν του, ἐκόλλησεν ἐμπαιθῶς τὰ χεῖλη του ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τῆς ἐτέρας· ἀκολουθῶς ἐξαπλωθεὶς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος μετὰ τινα λεπτὰ ἐρρόγγαζεν οὕτως, ὥστε ὁ ῥόγγος του κατέπιγε τὸν φλοιόν των κυμάτων.

Αἴφνης ὁ ἄνεμος ἤρξησεν ἀριστερόθεν. Ὁ Μονόφθαλμος, ὅστις ἦδη ἐκοιμάτο, ἀναπηδήσας ὤθησεν ὀρμητικῶς τὸ πηδάλιον ἐκβάλλων συνάμα τρομερὰς βλασφημίας, αἵτινες ἐξύπνησαν τὸν Ὀκνηρόν.

— Τί τρέχει ; ἠρώτησεν ὁ νυκτοκλέπτης ἀνεγερθεὶς.

— Χορεύομεν χωρὶς νὰ θέλωμεν.

— Ἐγὼ εἶμαι ἀδιάθετος, μὲ πιάνει ἡ θάλασσα, προσέθηκέν ὁ Ὀκνηρὸς κλονιζόμενος· δός μου τὸ ρούμι, ἴσως συνέλθω ὀλίγον.

Ἄλλὰ δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τείνῃ τὴν χεῖρα· ἐπανάπεσε δὲ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ὡς σῶμα ἀδρανές.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ ἄνεμος ἐγένετο σφοδρότερος, ἡ δὲ πρῶρα τοῦ πλοίου ἐβυθίσθη εἰς τὰ κύματα. Ταυτόχροτως δύο χεῖρες προσεκολλήθησαν ἐπὶ τῶν ἐπηγκενίδων καὶ ἀνθρωπίνῃ τις κεφαλὴ ἐφάνη ὑπεράνω τῆς πρύμνης· εἶτα ὀλόκληρον σῶμα ἀνερχήθη ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ ἤρχισεν νὰ ἔρηκται ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Ὁ Ὀκνηρὸς καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς τρομερᾶς ἐκείνης ναυτίας ἦτις καταλαμβάνει τοὺς πρῶτην ἤδη φαρὰν πλέοντας, οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ ἢ ἀκούσῃ ὁ δὲ συνένοχός του, ὅστις εἶχε πέσῃ εἰς εἰδὸς τι νύκκης προσελθούσης κατὰ μέγα μέρος ἐκ τῆς μέθης, ἰδὼν τὴν σκιὰν ταύτην τὴν ἔρπουσαν πρὸς αὐτὸν ἐνόμισεν, ὅτι ὠνευρεύετο· ἀλλ' ἠπατήθη, διότι ἠσθάνθη θλίψιν εἰς τὸν τράχηλον. Θέσας τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ τραχήλου εἶδεν, ὅτι σχοινίον τι ἦτο περὶ τὸν λαιμόν του, ἐνῶ ἐπισπαστὸς βρόχος (συρτοθηλειά) ἔσφιγγεν αὐτόν. Ἐπιτηδεῖα χεῖρ τοῦ εἶχε ρίψῃ εἰδὸς lasso.*

Ὁ κακούργος ἐκβάλλων βραγχώδη κραυγὴν κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος σφαδάζων.— Βοήθειαν Ὀκνηρὸς, ἐκραύγαζε τρίζων τοὺς ὀόνοντας. Ἄλλ' ὁ νυκτοκλέπτης εὐρισκόμενος εἰς ἐλευσινὴν κατάστασιν ἐξέβαλλεν οἰμωγὰς καὶ γογγυσμούς· εὐρωστος χεῖρ ἔσυρε διὰ σχοινίου τὸ σῶμα τοῦ Μονόφθαλμου. Ἄμα οὗτος ἔπαυσε νὰ φωνάζῃ, τότε ἐπιτεθεὶς ὁ ἄγνωστος ἐχαλάρωσεν ὀλίγον τὸν βρόχον, καὶ ἐνῶ ὁ Μονόφθαλμος συνίρχετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐκ τῆς ἀσφυξίας του, ὁ ἄγνωστος δέσας τοὺς βραχίονας καὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ τὸν ἐκύλισεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ἴστου. Ἐπίσης ἐδέσμευσε στερεῶς καὶ τὸν Ὀκνηρόν.

Ὁ ἐπιτεθεὶς τόσον ἀπροσδοκῆτως κατὰ τῶν δύο κακούργων ἦτο, ὡς θὰ ἐμάντευσαν οἱ ἀναγνώσται, ὁ Γεώργιος Λαμάρ.

Ἄλλὰ πῶς ὁ Ἀμερικανὸς πληγείς δι' ἐγγχειριδίου καὶ ριφθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν ἠδυνήθη νὰ σωθῇ ; Ἡ πληγὴ του ἦτο ἐλαφρὰ, διότι οἱ δύο κακούργοι ἐπιπεσόντες κατ' αὐτοῦ ὀρμητικῶς τὸν

(*) Ἀριὸν μολυβδόφρον εἰς τὰ ἄκρα. Τούτου ποιῶνται συχνὴν χρῆσιν ἐν Ἀμερικῇ πρὸς θήραν ἀγρίων βοῶν καὶ πρὸς καταπολέμησιν ἐχθροῦ. Σ. Μ.

ἐκτύπησαν ἀπροσέκτως· συνάμα ἡ ψυχρότης τοῦ ὕδατος τὸν ἐξήγαγε καθ' ὀλοκληρίαν ἐκ τῆς νάρκης, εἰς ἣν εἶχε βυθισθεῖ. Συνελθὼν δὲ εἰς ἑαυτὸν ἠκολούθησε μετὰ προφυλάξεως τὸ πλοῖον περιμένων εὐνοϊκὴν στιγμήν, ὅπως εἰσπηδήσῃ εἰς αὐτό. Τέλος ἰδὼν τὸν μὲν Ὀκνηρὸν καταβεβλημένον, τὸν δὲ Μονόφθαλμον κοιμώμενον, ἀνερριχτήθῃ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐπωφεληθεὶς συνάμα καὶ ἐκ τοῦ σάλου τοῦ πλοίου. Λαθὼν δὲ ἐν σχοινίον καὶ κατασκευάσας ἐπισπαστὸν βρόχον τὸν ἔρριψεν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Μονοφθάλμου μετὰ τῆς ἐπιτηδειότητος ἐκείνης, ἣν κέκτηνται οἱ Ἀμερικανοὶ κυνηγοί.

Γενόμενος κύριος τοῦ πλοιαρίου ὁ Λαμάρ ἔστρεψε τὴν πρῶραν πρὸς τὸν πύργον Σομμερλέ. Ἦραξεν εἰς τὸν γνωστὸν κολπίσκον καὶ ἐκβαλὼν εἰς τὴν ξηρὰν τοὺς δύο κακούργους ἔλυσε τοὺς πόδας των· ἀλλὰ διὰ δύο ὄπλων ἄτινα, εὔρεν ἐν τῷ πλοιαρίῳ, ἡδυνήθη νὰ τοὺς κρατῇ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του. Φρικώδης ἀνησυχία ἐβασάνιζε τὸν φυτειοῦχόν. Τί ἄρα γε εἶχεν ἀπογείνη ἡ Ἐλβίνα;

— Τί ἐκάματε τὴν νεάνίδα; ἠρώτησεν ὁ Ἀμερικανὸς μετ' ἀπειλητικῆς φωνῆς τοὺς δύο κακούργους.

— Οὗτοι προσβλέψαντες ἀλλήλους ὠχρίασαν.

— Ἄθλιοι! τὴν ἐδολοφονήσατε;

— Δὲν πιστεύω, εἶπεν ὁ Ὀκνηρὸς διὰ βραγχώδους φωνῆς· διότι καθ' ἦν στιγμήν ἔμελλον νὰ τὴν μαχαιρώσω, ἀπέστρεψα τὴν κεφαλὴν καὶ πιστεύω, ὅτι τὴν ἐπλήγησα ἐλαφρῶς.

— Προπορευθῆτε καὶ δεῖξατέ μοι τὴν μυστικὴν εἴσοδον, δι' ἧς εἰσῆλθετε. Προσέξατε δὲ μὴ ἐκβάλητε τὴν παραμικρὰν κραυγὴν, διότι θὰ σᾶς συντριψῶ τὴν κεφαλὴν καὶ τῶν δύο.

Οἱ δύο κακούργοι ἐδίσταζον, ἀλλ' ὁ φυτειοῦχος κεντῶν αὐτοὺς δι' ἐγγχειριδίου τοὺς ἠνάγκασε νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸν ὑπόγειον διάδρομον τὸν ἄγοντα ἐκ τῆς παραλίας εἰς τὸν πύργον. Τεμάχιον πισωμένου στυπίου προσκεκολλημένον ἐπὶ τινος ἀρπάγης ἐχρησίμευεν ὡς λαμπάς. Ἐβάδισαν ἐπὶ δέκα λεπτά. Αἴφνης οἱ δύο κακούργοι ἐσταμάτησαν ἐντρομοὶ διότι, ἤκουσαν στεναγμοὺς ἐν

τῷ ὑπογείῳ συσφιχθέντες ὠπισθοδρόμησαν νεκροὶ μᾶλλον ἢ ζῶντες.

Οἱ ἄθλιοι δὲν εἶχον ἤρεμον τὴν συνείδησίν των, ὥστε οἱ στεναγμοὶ οὗτοι τοὺς ἐτρόμαζον. Καὶ Λαμάρ ἐταράχθη ἐκ τῶν θρηνωδῶν τούτων στεναγμῶν· ψυχρὸς ἰδρῶς, ἐκάλυψε τὸ μέτωπόν του· ἡ φωνὴ αὐτῆ τῷ ἐφάνη γνωστή. Συνελθὼν ἐκ τοῦ τρόμου ἔλαβε τὸν δαυλὸν, τὸν ὁποῖον ἔφερον εἰς τῶν κακούργων καὶ ἐπροχώρησεν εἰς τὸ ὑπόγειον. Μετ' ὀλίγον διέκρινε κειμένην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους γυναῖκά τινα ὠχραν, λυσίκομον καὶ αἱματόφυρτον· ὅπισθὲν τῆς ὑπῆρχεν εὐρύς αὔλαξ αἵματος, αἱ δὲ ἀσθενεῖς κραυγαί τῆς ἀντήχουν πενήμιως ὑπὸ τοὺς ἠγχέντας θόλους.

Ἦτο ἡ Ἐλβίνα. Ὁ Γεώργιος ριφθεὶς ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς νεάνιδος ἐκάλει αὐτὴν διὰ τῶν περιπαθεστέρων φράσεων. Ἡ Ἐλβίνα ἀνοίξασα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔμεινεν ἐκπληκτος ἀναγνωρίσασα τὸν Ἀμερικανόν· ἐνόμιζεν, ὅτι ἦτο παίγνιον τῆς φαντασίας τῆς. Ἐπειτα, ὅτε ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ φυτειοῦχος ἦτο πράγματι ζωντανός, ἐγένετο περιχαρής. — Ἐσώθη; ἐψυθύμισε.

— Μάλιστα· ἐσώθην ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ὅστις δὲν θέλει νὰ σὲ ἐγκαταλίπω, ὅστις μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸ ὑπόγειον τοῦτο.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἐπεκαλεῖτο τὸν Θεὸν μὴ τολμῶν νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸν ἔρωτά του. Ἀλλὰ μήπως ὁ ἔρωσ δὲν εἶναι ἀκτίς οὐρανοῦ! Μήπως δὲν εἶναι θεῖα ἀπόρροια!

Ἡ Ἐλβίνα ρίψασα τοὺς ἐξησθημένους βραχιόνάς τῆς περὶ τὸν τράχηλον τοῦ Λαμάρ.

— Αἰσθάνομαι, ὅτι θὰ ἀποθάνω, ἐψιθύρισεν ἡ νεαρὰ γυνὴ· ἀλλὰ πρὶν ἐκπνεύσω θὰ σᾶς κάμω ἐξομολόγησίν τινα, ἧτις δύναται νὰ λεχθῇ εἰς τὸ τέλος τοῦ τάφου. Ἡ φωνὴ μου ἐκλείπει. . . κῦψον. . . Γεώργιε, ἐνόμισα ὅτι οἱ ἄθλιοι ἔμελλον νὰ σὲ φονεύσωσι· τοὺς εἶδον δεσμευόντάς σε καὶ καταβιάζοντας διὰ μυστικῆς ὁπῆς, ἧτις ὑπῆρχεν ἐν τῷ θαλάμῳ, Ὡ! πόσον ὑπέφερα! καὶ μ' ὄλην τὴν ἀδυναμίαν μου ἐσύρθην ἕως ἐδῶ ἐπιθυμοῦσα νὰ σὲ ἀποσπάσω ἀπὸ τὰς χεῖρας των, ἀλλ' ἐνταῦθα κατέπεσον. Ὡς

ἐκ θαύματος ἐσώθης . . . εὐλογῶ τὸν οὐρανόν . . . διότι μάθε Γεώργιε ὅτι . . . σὲ ἀγαπῶ !

Καὶ εἰπούσα ταῦτα ἡ νεαρά γυνὴ κατέπεσεν. Ὁ Γεώργιος συγκινηθεὶς σφόδρα ἐκ τῆς ἀνελπίστου ταύτης ἐξομολογήσασα.

— ὦ! θὰ ζήσης Ἑλβίνα ἀνέκραξεν.

Ἔλαθε δὲ τὴν νεάνίδα, ὅπως τὴν μεταφέρει ἐκτὸς τοῦ ὑπογείου εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα. Προσεκάλεσε τοὺς δύο κακούργους, ἀλλ' οὐδεμίαν ἀπάντησιν ἔλαθεν.

Ὁ Μονόφθαλμος καὶ ὁ Ὀκνηρὸς εἶχον γίνῃ ἄφαντοι.

Ἡ αἰφνιδια ἀναχώρησις τῶν δύο κακούργων ἀνησύχησε λίαν τὸν Ἀμερικανόν. Ἐροθεῖτο ἐνεδρᾶν τινα καὶ ἐπειδὴ εἶχε μετ' αὐτοῦ τὴν Ἑλβίναν κατέστη δειλὸς καὶ προφυλακτικὸς. Ἐν τούτοις ἐφθασεν ἀδραχῶς εἰς τὴν ἐξοδὸν τοῦ ὑπογείου καὶ εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης ἠδυνήθη νὰ δικρίνη τὸ ἐν τῷ κολπίτῳ κυμαινόμενον πλοιάριον· ἐσκέφθη δὲ, ὅτι ἦτο καλλίτερον νὰ λάβῃ τὴν ὁδὸν τῆς θαλάσσης, διότι ἴσως οἱ δύο κακούργοι ἐπληροφορησαν τὸν κόμητα περὶ τῶν διατρεξάντων, οὗτος δὲ ὡς ἔχων συμφέρον νὰ ἀπαλλαγῇ αὐτοῦ, ἤθελε φροντίσει νὰ τὸν προσβάλῃ ἐξ ἀπροόπτου. Ὅθεν μετακομίτας μετὰ προφυλάξεως τὴν Ἑλβίναν εἰς τὸ πλοιάριον κατέκλινεν αὐτὴν ἐν τῷ καταστρώματι καὶ ἔπλυνε τὴν πληγὴν τῆς, ἣτις ἦτο ἐλαφρὸν, καθότι τὸ ἐγγχειρίδιον τοῦ Ὀκνηροῦ τὴν εἶχε πλήξῃ εἰς τὸν ὦμον. Εἶτα ἀναπετάσας τὸ ἱστίον ἀπέπλευσεν.

Οἱ δύο κακούργοι ἔκρυψαν ἀπὸ τὸν κόμητα τὰ διατρεξάντα ὡς ἐξῆς· Κρυβέντες ὀπισθεν βράχου τινὸς παρετήρησαν τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἀμερικανοῦ· εἶτα δὲ τὴν πρῶταν παρουσιασθέντες εἰς τὸν πύργον καὶ εἰσαχθέντες παρὰ τῷ κόμητι.

— Ἡ δουλειὰ ἐτελείωσε, τῷ εἶπον μετὰ κυνικῆς ἀναιδεΐας ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ γυναῖκα ἐρρίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν μὲ μίον μαχαιριὰν ἕκαστος εἰς τὸ στῆθος, ἀλλ' ἐχάσαμεν ὅλα τὰ χρήματά μας, προσέθηκον κλαίοντες, διότι κατὰ τὴν νύκτα ὁ ἄνεμος ἀνεποδογύρισε τὸ πλοῖόν μας καὶ μόλις ἐσώθημεν.

Ὁ κόμης ἔδωκεν εἰς ἕκαστον 500 λουδοβίγια διατάξας αὐτοὺς συνάμα νὰ ἀναχωρήσωσιν ἀμέσως ἐκεῖθεν. Οἱ δύο κακούργοι γνωρίζοντες, ὅτι ὁ Λαμάρ ἠδύνατο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν νὰ παρευσιασθῇ, εἶχον μέγιστον συμφέρον νὰ ἀκολουθήσωσι τὸς διαταγὰς τοῦ κόμητος. Μετὰ ἐν τέταρτον ἐβάδιζον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν Παρισίων,

Ἐξ ἐβδομάδας μετὰ τὰ συμβάντα ταῦτα συνέβη τὸ ἐν Βουγιβάλ τρομερὸν ὄραμα ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ κόμητος Μεϋρών.

Εἶχομεν ἀφήσῃ τὸν κόμητα ὠχρὸν καὶ ἐντρομον πρὸ τοῦ ἀπροσδοκῆτως ἐμφανισθέντος ἀγνώστου.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο ὁ Γεώργιος Λαμάρ.

Ὁ φυτειοῦχος πληροφορηθεὶς παρὰ τοῦ Νάπου περὶ τῆς παρουσίας τῆς Λουκιανῆς ἐν τῇ ἐπαύλει καὶ γνωρίζων τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα τοῦ κόμητος ἔτρεξεν εἰς τὸ Βουγιβάλ, ὅπως ἐμποδίσῃ τὰς βιαιοπραγίας αὐτοῦ, ὅτε εὐρέθῃ αἰφνης ἐνώπιον δολοφονίας.

Ὁ Γεώργιος Λαμάρ ἐμελλε τέλος νὰ ἐκδικηθῇ. Ἐνεφανίζετο αἰφνης σκυθρωπὸς καὶ ἀνηλεὴς, ὡς ὁ ἄγγελος τῆς κολάσεως.

— Ἡ ὥρα τῆς ἐκδικήσεως ἤχησεν! ἀνέκραξεν ὁ Ἀμερικανὸς διὰ φωνῆς τριζούσης καὶ γελῶν σαρδώνιον. Ἐρρίκε Μεϋρών! ἡ κεφαλὴ σου ἀνήκει εἰς τὸν δῆμιον.

— Ὅχι, Γεώργιε, εἶπε φωνῇ μειλίχιοις πρέπει καὶ ἐγὼ νὰ ἐκδικηθῶ.

— Ἡ Ἑλβίνα! ἐψιθύρισεν ὁ Ἐρρίκος τείνων ἱκετευτικῶς τὰς χεῖρας πρὸς τὴν νεαρὰν γυναῖκα.

— Μάλιστα, εἶμαι ἡ Ἑλβίνα, ἦν ἐξηπατήσατε, ἦν κατεστῆσατε παράφρονα, εἶμαι ἡ Ἑλβίνα, τῆς ὁποίας ἐκλέψατε τὸ τέκνον καὶ ἐδολοφονήσατε τὸν πατέρα! Εἶμαι ἡ Ἑλβίνα ζητοῦσα ἐκδίκησιν.

— Ἔλεος! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος δάκνων τὰς χεῖρας.

— Ἀλλὰ γνωρίζεις ἐκδίκησιν σκληροτέραν τῆς τοῦ ἰκριώματος; παρετήρησεν ὁ Γεώργιος.

— Μάλιστα, εἶπεν ἡ Ἑλβίνα παρατηροῦσα τὸν οὐρανόν.

— Ποίαν; — Τὴν *συγγνώμη*! . . .

— Ἐλθίνα, ἀντεῖπεν ὁ Γεώργιος, δύνασαι νὰ τὸν συγχωρήσης καὶ ἐγὼ πρὸς χάριν σου ἀναβάλλω τὴν ἐκδίκησίν μου. Ἄλλὰ τὸ πτώμα τῆς δυστυχοῦς ταύτης γυναικὸς ἀπαιτεῖ τὴν τιμωρίαν τοῦ δολοφόνου· ὅθεν ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀνήκει εἰς τὴν λαιμητόμον.

— Ἐ! λοιπὸν ἡ λαιμητόμος ἄς ἔλθῃ νὰ τὸν λάβῃ· δὲν πρέπει ἡμεῖς νὰ τὸν ὀδηγήσωμεν. Ἐλθὲ, Γεώργιε, ἄς τὸν ἀφήσωμεν μόνον μετὰ τῆς ἀτιμίας του καὶ τοῦ ἐγκλήματός του, ἄς τὸν συντρίψωμεν διὰ τῆς συγγνώμης μας.

Ἡ Ἐλθίνα καὶ ὁ Ἀμερικανὸς ἐγκατέλειπον τὸν θάλαμον τοῦτον τὸν μολυνθέντα δι' ἐγκλήματος. Ὁ κόμης ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ πτώματος τῆς συζύγου του σπογγίσας τὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἰδρώτα καὶ ἀναπνεύσας ἐλευθέρως ἐμειδίσεν ἀλλοκότως.

Αἰφνης ἀνεσκίρτησε, διότι συνέλαβεν ἄλλην καταχθόνιον ἰδέαν.

Ἡ Λουκιανὴ εὐρίσκειτο πλησίον του μόνη καὶ ἀνυπεράσπιστος, ἡ κόμησσα ἦτο νεκρὰ, ὁ δὲ Ἀμερικανὸς εἶχεν ἀναχωρήσῃ· οὐδεὶς λοιπὸν ἠδύνατο νὰ ἀντισταθῇ πλέον εἰς τοὺς ἀτίμους σκοποὺς του. Καταχθόνιον μειδίωμα ἐφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων του. Ἀνάψας τὸ κηρίον, ὅπερ εἶχε σβέσθῃ διαρκούσης τῆς μετὰ τῆς κομήσεως πάλης του διηυθύνθη πρὸς τὸν θάλαμον, ἔνθα ἡ Λουκιανὴ, οὐδεμίαν γνῶσιν ἔχουσα τοῦ ἐπισυμβάντος στυγεροῦ δράματος ἐκάθητο ἀτάραχος περιμένουσα τὸν Στέφανον.

Ὁ Πέτρος Κερουὰρ ἦτο ἐκ τῶν γηραιῶν ἐκείνων Βρεταννῶν, οἵτινες εἶχον διατηρήσῃ ἐν τῇ ψυχῇ των τὴν πίστιν πρὸς τὰς ἀρχαίας παραδόσεις. Ὑπῆρξεν ἀντιδημοκρατικὸς (chouan)* ἐπὶ

(*) Chouan ἢ blanc. Διὰ τῶν ὀνυμάτων τούτων ἐκάλεσαν πάντας τοὺς κατοίκους τῆς Γαλλικῆς ἐπαρχίας Βανδέας (Vandée) μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1793. Οἱ ἀντιδημοκρατικοὶ οὗτοι ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι ὑπερησπίζοντο τὸν βασιλέα ἐλευθέρου καὶ ἐπυρπόλουσαν πόλεις καὶ κώμας καὶ διάφορα κακουργήματα ἐξετέλου. Ἐλάβον δὲ τὸ ὄνομα τούτου ἐκ τοῦ πρώτου ἀρχηγ-

τῆς αὐτοκρατορίας καὶ ἐπομένως ἐμίσει τοὺς νεωτερισμοὺς. Τύπος εὐ-τυχῶς μὴ ὑπάρχων σήμερον. Οὗτος ἰδὼν τὴν ἐν Παρισίαις ὀργανισμένην ὀχλαγωγίαν καὶ ἀκολούθως λαβοῦσαν τὰς διαστάσεις ἐπαναστάσεως λίαν ἐπτοήθη. Δὲν ἤγάπα μὲν πολὺ τὸν Λουδοβίκον Φίλιππον, τὸν ὁποῖον ἄλλως τε θεώρει ὡς ἄρπαγα, ἀλλ' ὁ Λουδοβίκος Φίλιππος ἦτο τοῦλάχιστον Βουρβῶνος. Τὸν ἀγαθὸν Βρεταννὸν δὴν τινὰ ἐτρόμαζον, δηλαδὴ δευτέρα τις δημοκρατία ἢ δευτέρα αὐτοκρατορία. Ἐπειδὴ ἐφρόνει, ὅτι τῆς μὲν δημοκρατίας σκοπὸς ἦτο ἡ καταπίεσις τῆς καθολικῆς θρησκείας καὶ ἡ ἀποκατάστασις τῆς λατρείας τοῦ Λόγου καὶ τῶν ἑορτῶν τοῦ Ὑπερτάτου ὄντος· τὴν δὲ αὐτοκρατορίαν ἐν συνόλῳ ἐθεώρει ὡς σύστημα ἀπεράντων πολέμων καὶ ἀνθρωποθυσιῶν, ἐπομένως ὡς ἐμβάλλουσαν τὸν ὄλεθρον καὶ τὸ πένθος εἰς τὰς οἰκογενείας. Ἦτο εὐθείας καὶ δραστηρίου ψυχῆς, ἅμα δὲ ἀδόλου καὶ δεισιδαίμονος. Ἀκούσας τὸν θόρυβον τοῦ ὄχλου ἐν Παρισίαις ἐνόμισεν, ὅτι τὸ κίριωμα ἔμελλε νὰ στηθῇ πάλιν εἰς ὅλας τὰς δημοσίας πλατείας διὰ τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς εὐγενεῖς. Τί ἔμελλε νὰ ἀπογεῖνῃ ἡ κόμησσα Μεῦρων, τῆς ὁποίας ἦτο δευτερός πατήρ; Ὅθεν παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του Ἰωάννου ἔτρεξεν εἰς Βουγιθάλ, ὅπως εἰδοποιήσῃ τὸν κόμητα περὶ τῶν διατρεχόντων.

Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν ἑπαυλιν, βαθεῖα σιγὴ καὶ ἐρημία ἐπεκράτει πανταχοῦ. Ἐκρουσαν τὴν κιγκλῖδα· ὁ κηπουρὸς ἔλθων ἦνοιξεν.

— Ὁ κ. κόμης εἶναι ἐπάνω; ἠρώτησεν ἀνυπομόνως ὁ γέρον.

— Ὁ κ. κόμης καὶ ἡ κ. κόμησσα ἦλθον χθὲς λίαν ἀργά, ἀπεκρίθη ὁ κηπουρὸς· ἀκόμη δὲν με προσεκάλεσαν.

— Καλὰ, θὰ ὑπάγω νὰ τοὺς ἐξυπνίσω.

Ὁ γέρον διηυθύνθη πρὸς τὴν κλίμακα· ἀλλὰ μετὰ δύο λεπτά

γὰρ τῶν Jean Cotterean ἐπικαλουμένου chouant (=chathuant, αἰ γ ω λ ι ὶ ς), διότι οὗτος ἐμίμητο τὴν φωνὴν τοῦ πτηνοῦ τούτου. Οἱ ἀντίθετοι τούτων, οἱ στρατιῶται τῆς δημοκρατίας, ἐκαλοῦντο bleus (κυανόστολοι) ὡς ἐκ τοῦ χρώματος τῆς στολῆς των.

ἐπανῆλθεν αἴφνης ὠχρὸς καὶ ἔντρομος δύνων τὰς χεῖρας καὶ ἐκθάλλων ἀνάρθρους κραυγὰς.

— Οἱ λησταί ! οἱ κακοῦργοι ἦλθον ἐδῶ ! ὠρύετο ὁ γέρων.

— Πρὸς Θεοῦ ! Τί τρέχει ; ἠρώτησαν ὁ κηπουρὸς καὶ ὁ Ἰωάννης.

— Οἱ δολοφόνοι ! οἱ κυανόστολοι ἐφόνευσαν τὸν κύριόν μου ! Ἔλθετε ! ἐκραύγαζε θρηνηδῶς ὁ γέρων προσκαλῶν συνάμα τὸν υἱόν του καὶ τὸν κηπουρόν.

Εἰσελθόντες δὲ καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὴν οἰκίαν εὔρον τὸν κόμητα ἐξήπλωμένον ἐπὶ τοῦ μεσσαναθήρου τοῦ πρώτου πατώματος ἔχοντα τὸ πρόσωπον ἐξοιδημένον καὶ καταπληγμένον· θελήσαντες νὰ τὸν ἀνεγείρῳσι παρετήρησαν μετὰ τρόμου, ὅτι ἐπὶ τοῦ στήθους εἶχε βαθεῖαν πληγὴν. Τὸ στρογγύλον τῆς πληγῆς ἀπεδείκνυεν, ὅτι ὁ κόμης εἶχε προσβληθεῖ ὑπὸ σφαίρας. Ἐν τούτοις ὁ κηπουρὸς ἐβεβαίωσεν ὅτι οὐδεμίαν ἐκπυρσοκρότησιν ἤκουσε· τοῦτο δὲ ὑπεδήλωε, ὅτι ἡ ἐκπυρσοκρότησις ἐγένετο ἐκ τοῦ πλησίον. Ὁ κηπουρὸς ἔτρεξε πρὸς ζήτησιν ἰατροῦ, ἐνῶ ὁ γέρων μετὰ τοῦ υἱοῦ του μετεκόμισαν προφυλακτικώτατα τὸν κόμητα εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ὁ ἰατρὸς προσέδραμεν ἀμέσως, πλησιάζας δὲ κάτοπτρον εἰς τὰ χεῖλη τοῦ τραυματίου εἶδεν ὅτι ὁ κρύσταλλος ἡμαυρώθη ἐλαφρῶς· θέν ὁ κόμης ἀνέπνεεν. Εἶτα δοκιμάσας τὸ τραῦμα εἶδεν, ὅτι ἦτο βρυσάταν· τὸ βλήμα λαθὼν πλαγίαν γραμμὴν εἶχε θραύσει μίαν πλευρὰν καὶ διαπερᾶσαν τὸ στήθος ἐξῆλθεν ὀλίγον κάτωθεν τῆς ἀριστερᾶς μασχάλης, ἀλλ' ὁμως οὐδὲν οὐσιώδες ὄργανον εἶχε προσβάλῃ. Ὁ Ἀσκληπιάδης δὲν ἡγγυᾶτο μὲν περὶ τῆς ζωῆς τοῦ κόμητος, ἀλλ' ὁμως καὶ δὲν ἀπληπίζετο· οὐχ' ἦτον ὁμως διεβεβαίωσεν, ὅτι ὁ τραυματίας ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν. Ὅθεν οὐδεμία ἐλπίς ὑπῆρχεν, ὅπως ἐκ τοῦ μέρους τούτου διαφωτισθῆ ἀμέσως τὸ παράδοξον μυστήριον τοῦ ἐγλήματος.

Ἀλλὰ πόσῳ μᾶλλον ἤθελε καταπλήξῃ τὰ περὶ τὸν τραυμα-

τίαν πρόσωπα τὸ φοικῶδες θέαμα, ὅπερ ἤθελ' ὄν εὔρεϊ ἐν τῷ κοίτωνι τῆς κομήσεως ! Καθότι κατ' ἀργὰς πάντες ἐλησμόνονσαν τὴν κόμησαν ἀπασχοληθέντες περὶ τὸν ἀσθενῆ. Τέλος ἀφίσαντες τὸν τραυματίαν νὰ ἀναπαυθῆ μετέβησαν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κομήσεως καὶ ἔκρουσαν τὴν θύραν· ἀλλ' οὐδεμία ἀπάντησις ἐδόθη. Ὅθεν ἠναγκάσθησαν νὰ παραβιάσωσι τὴν θύραν.

Ἄλλ' ὅποια φρίκη !!!

Οἱ ἀναγνώσται γνωρίζουσι τὸ ἀποτρόπαιον καὶ φοικῶδες θέαμα, ὅπερ παρουσιάσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν πάντων.

Πάντες ἐξέβηλον κραυγὰς ἀγανακτήσεως, καθ' ὅσον μάλιστα ἀπρηθίμου τὰς πληγὰς, δι' ὧν εἶχε καταστραπηθεῖ ἡ κόμησα. Πάντες παρεδέχθησαν, ὅτι ἡ αὐτὴ γεῖρ' ἐπληξεν ἀμφοτέρους· διότι οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ὑποπτευθῆ τὸ ἐγκλημα τοῦ κόμητος, ἐνῶ αὐτὸς ταυτοχρόνως εὔρεθη ψυχορραγῶν ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος.

Τίς ὁμως ἐπλήγωσε τὸν Ἑρρίκον ; —

Ὁ κόμης κατῴρωσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἄτιμον ἐπιβουλὴν του ; Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἀποκριθῆ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, διότι πλὴν τῶν δύο θυμάτων οὐδένα ἄλλον εὔρον ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Τί ἀπέγεινε λοιπὸν ἡ Λουκιανή ;

Τρεῖς ἡμέραι παρῆλθον ἀπὸ τοῦ ἐν Βουγιβάλ τραγικοῦ συμβάντος.

Μ' ὅλας τὰς πολιτικὰς ταραχὰς αἱ διάφοροι ἀρχαὶ ἐξετέλουν τὰ καθήκοντά των μετὰ τῆς κανονικότητος ἐκείνης τῆς προκυπτούσης ὡς ἐκ τῆς ἀξιολόγου διοργανώσεως τῶν πραγμάτων ἐν Γαλλίᾳ. Ἡ δικαστικὴ ἐξουσία πληροφορηθεῖσα περὶ τοῦ ἐν Βουγιβάλ κακουργήματος ἐπελήφθη τῆς ἀνακρίσεως.

Ὁ κηπουρὸς ἐξετασθεὶς εἶπεν, ὅσα ἐγνώριζεν. Ἄλλ' ἐκ τῆς καταθέσεως τούτου ὡς καὶ τῶν δύο Βρετανῶν οὐδὲν ἔγνωσεν τοῦ δολοφόνου ἠδυνήθη νὰ ἀνακαλύψῃ ὁ δικαστής. Ὁ ἰατρὸς ὁμως ὁ ἐπιμελούμενος τὸν κόμητα κατέθεσεν, ὅτι ὁ τραυματίας συχνὰ ἐπρό-

φέρει τὸ ὄνομα *Λουκιανή* μετὰ καταφανοῦς συστολῆς τῶν μυῶνων καὶ σφοδροῦ ἠθικοῦ ἄλγους.

— Μήπως εἶναι τὸ ὄνομα τῆς νεάνιδος, ἣτις τὸν συνώδευεν ἐν ταῦθα μετημφισμένη, διελογίσθη ὁ δικαστής.

Ὁ γραμματεὺς ἀκούσας τὸ ὄνομα *Λουκιανή* διέκοψε αἴφνης τὴν γραφὴν καὶ ἐφάνη συλλογιζόμενος. — Τοιοῦτον ὄνομα, παρετήρησεν αἴφνης πρὸς τὸν ἀνακριτὴν, φέρει καὶ νεάνις τις, καθ' ἣς ὑπάρχει ἐνταλμα συλλήψεως ἐπὶ ἀποδράσει. Κατώρθωσε δὲ νὰ δραπετεύσῃ ἐκ τῆς φυλακῆς κατὰ τὴν νύκτα τῆς 23 πρὸς τὴν 24 Φεβρουαρίου ὠφεληθεῖσα ἐκ τῶν ταραχῶν· ἡ δὲ νύξ αὕτη εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἰδίᾳ, καθ' ἣν διεπράχθη ὁ διπλοῦς φόνος.

— Ὡστε εὐρισκόμεθα εἰς τὰ ἔγχη τῶν ἐνόχων, εἶπεν ὁ ἀνακριτής.

Ἡ πεποίθησις των εἶχε πλέον σχηματισθεῖ, ὅτι δηλαδὴ ἡ *Λουκιανή* ἦτο ἐνοχος ἢ συνένοχος. Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ὑπῆρχον εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἀστυνομίας, ὅθεν πλεῖστοι ἀστυνομικοὶ κλητῆρες ἐτέθησαν εἰς κίνησιν.

Ἡ θέσις τῆς *Λουκιανῆς* ἦτο δεινὴ. Κατ' ὀλεθρίαν σύμπτωσιν πάντα τὴν ἐνοχοποιοῦν· ἀφ' ἐνὸς ἢ κατ' αὐτῆς κατηγορία τοῦ κ. Κλωδὲλ, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἢ ἐκ τῆς φυλακῆς ἀπόδρασις, ὁ μεταμφισμός τῆς, ἡ παρουσία τῆς ἐν τῇ ἐπαύλει κατὰ τὴν νύκτα τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἡ αἰφνιδία μετὰ ταῦτα ἐξαφάνισις τῆς.

Ἡ *Λουκιανή* λοιπὸν ἤθελεν ἀναβῆ ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος!

Παίγνιον σκληρὸν τῆς τύχης! Διατί ἐνίοτε ἡ εἰμαρμένη εὐχαριστεῖται εἰς τοιαῦτα τρομερὰ δυστυχήματα; Μήπως ὄντα τινα εἶνε ἐκ τῶν προτέρων προωρισμένα διὰ τοιαύτην δυστυχίαν; Ταλαίπωρος *Λουκιανή*! Ἐγεννήθη ἐν τῇ δυστυχίᾳ, ἐξῆσεν ἐν τῇ ἀθλιότητι καὶ ἤδη μέλλει νὰ ἀποθάνῃ ἐστιγματισμένη. Διατί νὰ μὴ πνιγῇ, ὅτε τὴν ἔσωσεν ὁ Στέφανος; Ὅθ' ἀπέθνησκε τοῦλάχιστον ἄγνωστος, ἐνῶ τώρα ἔμελλε νὰ κατατομηθῇ ἐπὶ δημοσίας πλατείαις!

Ἡμέραν τινα ἡ *Λουκιανή* σταματήσασα τυχαίως καθ' ὁδὸν διὰ

νὰ ἴδῃ ἐπιτροπὴν τινα μεταβαίνουσαν ἐν παρατάξει, ὅπως παρουσιασθῇ εἰς τὴν προσωρινὴν κυβέρνησιν, ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ ὄργάνου τινὸς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας καὶ κατὰ τὴν νύκτα συνελήφθη κατηγορουμένη ἐπὶ δολοφονία ἢ ἐπὶ συνηγορίᾳ.

Ἡ δίκη τῆς ὤρισθη εἰς τὴν προσεχῆ σύνοδον τοῦ κακουργοδικείου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Ο ΤΑΜΙΑΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΚΛΩΔΕΛ ΚΑΙ ΣΑ.

Τὸ εἰς Βρετανίαν ταξείδιον εἶχε ἀφήσῃ εἰς τὴν κ. Κλωδὲλ εὐφροσύνης ἀναμνήσεις. Ἐπὶ ὀλόκληρον μῆνα ἡ ἐρωτομανὴς γυνὴ εἶχε πλησίον τὸν νεαρὸν ἑραστήν τῆς χωρὶς βλέμμα τι ζηλότυπον ἢ ἀδιάκριτον νὸ ταραξῆ τὰς περιπαθεῖς συνδιαλέξεις τῶν. Ποσάκις αἱ δύο ἑρασταὶ δὲν ἀπεπλανήθησαν εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης, ἐπὶ τῶν βράχων τῆς παραλίας, παρατηροῦντες τὸ ἀχανὲς πέλαγος, ἀκούοντες τὸν φλοῖσθον τῶν κυμάτων, ἀναπνέοντες τὴν θαλασσίαν αὔραν καὶ ὄνειρευόμενοι ἄπειρον καὶ αἰώνιον ἔρωτα.

Ὅποιον σὺγκινητικὸν θέλητρον!

Ὡς ὁ πόντος σμαραγεῖ, οὕτως ἡ καρδία πάλλει· ὡς τὸ κύμα ἀνυψοῦται, οὕτω τὸ στῆθος ἐξογκοῦται· ὡς ὁ ἀφρὸς φρίσσει ἐρωτικῶς ἐπὶ τῆς προκυμαίας, οὕτω τὰ χεῖλη συνονοῦνται.

Ἄλλὰ τέλος ἀναγκασθέντες νὰ ἐγκαταλείπωσι τὰς Βρετανικὰς ἀκτὰς ἐπανῆλθον εἰς Παρισίους, ἐνθα ἐπανέλαβον τὸν ὀχληρὸν καὶ ὑπουλον βίον των.

Ἡμέραν τινα ἡ *Μαργαρίτα* ἦτο νωχελῶς ἀνακεκλιμένη ἐν τῷ κοιτῶνί τῆς. Ἡ καλλονὴ τῆς ἦτο προκλητικὴ πολυτελεῆς Ἰνδομέταξος ἐσθῆς προσηρμόζετο ἐπὶ τῶν ἐξαισίων μελῶν τῆς, ἡ δὲ

πλουσία ξανθή κόμη της έκυμάτιζε μυριοπλόκαμος περί τὸν τράχηλόν της. Εἶχε δὲ παραδοθεῖ εἰς ὄνειροπολήσεις πλήρεις ἡδυσπλαθείας, ὅτε μικρά τις θύρα ἤνοιξεν. Ἄλλ' ἡ Μαργαρίτα δὲν ἐκινήθη.

Νεανίας τις ὠχρὸς καὶ μελαγχολικὸς ἐλθὼν ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ ἀνακλιντροῦ, ἐφ' οὗ ἀνεπαύετο ἡ νεαρὰ γυνή. Λαβὼν δὲ μίαν τῶν ροδοχρῶν καὶ λεπτοφυῶν χειρῶν της τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του. Οἱ δύο ἔρασταί ἐμειναν ἄφωνοι.

— Εἶσαι μελαγχολικὸς, Ἐρνέστη, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ διακόψασα πρώτη τὴν σιωπὴν.

— Ὅχι, ἀγαπητὴ Μαργαρίτα· ἀλλ' ἡ ἐσχάτη ὥρα ἔφθασεν καὶ ἐπομένως, καὶ ταὶ ἐπεθύμουν νὰ ὀμιλήσωμεν μόνον περὶ ἔρωτος, εἶναι ἀνάγκη νὰ ὀμιλήσωμεν καὶ περὶ σπουδαίων πραγμάτων. Σὰς ἐξηγοῦμαι: Ἡ ἐπανάστασις ἡ ἀνατρέψασα τὴν κυβέρνησιν κατέστρεψε συνάμα καὶ πολλὰς περιουσίας, ὁ δὲ Οἶκός μας ἠθέλην ἀντιστῆ εἰς τὴν κλόνησιν, ἣν ὑπέστησαν τὰ δημόσια πράγματα ἄνευ τῆς ἀφροσύνης τοῦ συζύγου σας.

— Τί ἔκαμε λοιπὸν ὁ σύζυγός μου;

— Τὴν 21 Φεβρουαρίου αἱ ὁμολογίαι τοῦ ἐθνικοῦ δανείου τῶν 4 1/2 τοῖς ἑκατὸν εἶχον 99 φράγκα. Γενομένης τῆς στάσεως πάντες οἱ ἰσχυροὶ πολιτικοὶ τοῦ πρώην ὑπουργείου ἐμειδίων περιφρονητικῶς, καθότι ἐφρόνουν, ὅτι ἐμελλον νὰ δώσωσι τρομερὸν μάθημα εἰς τοὺς Παρισινοὺς καὶ ἐπομένως αἱ ὁμολογίαι θὰ ἔφθανον μετὰ τινος ἡμέρας ἕως 102 ἢ 103 φράγκα. Ὁ κ. Κλωδὲλ ἠγόρασε 4 ἑκατομμυρίων ὁμολογίας, σήμερον δὲ ἔχουν μόνον 53 φράγκα.

— Δύω ἑκατομμυρίων ἀπώλεια! ἀνέκραξεν ἡ κ. Κλωδὲλ.

— Δὲν εἶναι τοῦτο μόνον. Οἱ τραπεζίται κκ. Ὅσβάλδος καὶ Σα ἀποθεματοφύλακες σπουδαίων ποσῶν ἀνέστειλαν τὰς πληρωμάς των, καὶ ἰδοὺ ἄλλη ζημία 550 χιλιάδων φράγκων.

— Λοιπὸν εἴμεθα κατεστραμμένοι;

— Ἀπ' ἐναντίας ἡ καταστροφὴ αὕτη εἶναι ἡ σωτηρία μας.

— Ἐξηγήθητι, τῷ εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀνυπομόνως.

— Ὁ κ. Κλωδὲλ λίαν κομπάζει ἐπὶ τῇ περιουσίᾳ του, ὥστε ἡ

καταστροφὴ του θὰ ἦναι τρομερότατον κτύπημα εἰς αὐτὸν καὶ ἐπομένως δὲν θὰ ὑπομείνῃ τὴν δυστυχίαν του.

— Νὰ αὐτοκτονήσῃ! Ὅθι ἦναι πολὺ ἀνανδρος, ἀνεφώνησεν ἡ Μαργαρίτα μετὰ σκληρᾶς περιφρονητέως.

— Ἡ αὐτοχειρία δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα θάρρους, ἀλλὰ μανίας καὶ ἀνάνδρου τρόμου. Σοὶ λέγω, ὅτι θὰ αὐτοχειριασθῇ.

— Ἄλλ' ἡμεῖς, Ἐρνέστη, τί θὰ ἀπογείνωμεν;

— Ἡμεῖς εἶπεν ὁ Βριέρ παρατηρῶν τὴν νεαρὰν γυναῖκα μὲ βλέμμα ἀκτινοβόλον καὶ ἔχων τὸ μείδιμα ἐπὶ τῶν χειλέων, ἡμεῖς εἴμεθα πλούσιοι.

— Εἶναι δυνατόν; — Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ νεανίας μὲ ὕφος περὶχαρὲς ἅμα καὶ ἀγέρωχον. Δὲν εἶχον τὴν αὐτὴν ἐμπιστοσύνην, ὡς ὁ κ. Κλωδὲλ, εἰς τὴν μονιμότητα τῆς κυβερνήσεως τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου καὶ ἐπομένως ἐστοιχημάτισα ὑπὲρ τῆς ὑποτιμήσεως.

— Ἄλλ' ἐὰν ἔχανες; ἀνέκραξε μετὰ φοίχης ἡ κ. Κλωδὲλ.

— Πάλιν ὁ σύζυγός σου ἠθέλε καταστραφῆ.

Πράγματι τὰ χρήματα τοῦ κ. Κλωδὲλ εἶχον χρησιμεύσῃ ὡς ἐγγύησις καὶ προκαταβολή. Ὁ Βριέρ ὡς κρατῶν τὸ χρηματοφυλάκιον διεκύβευσε πάντα τὰ πρόχειρα χρήματα τοῦ Ἐμπορικοῦ Οἴκου.

Ἡ Μαργαρίτα ἐθαύμασε τὴν κυνικὴν ἀναίδειαν τοῦ νεανίου καὶ ἐφρικίασεν ἀναλογισθεῖσα, ὅποιαν τρομερὰν ἄβυσσον ὑπερεπήδησεν ὁ ἔραστής της, καθότι εἰς τὸ βάθος αὐτῆς εὐρίσκετο τὸ κάτεργον.

— Ἀφ' οὗτο σὲ ἀγαπῶ, Μαργαρίτα, ἐπανάλαβεν ὁ Βριέρ, κατελήφθη ὑπὸ ἄφρονος πόθου, ὁ δὲ ἀλλόκοτος οὗτος πόθος μου πλησιάζει νὰ πραγματοποιηθῇ. Ἡ εὐτυχία μας ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ζωῆς ἐνὸς ἀνθρώπου, ὁ δὲ ἀνθρωπος οὗτος εὐρίσκεται εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου. Τὸ δὲ ὄνομα, ὕπερ φέρεις, δὲν θὰ ἀτιμασθῇ, διότι διὸ τῶν χρημάτων, ἅτινα ἐκέρδισα, θὰ πληρώσω τὰς ζημίας τοῦ Οἴκου.

Οἱ δύο ἔρασταὶ καθήμενοι πλησίον ἀλλήλων συνδιελέγοντο περὶ παθῶν, ὅτε αἴφνης τῆς θύρας τοῦ κοιτῶνος ἠρέμα ἀνοίγεισθαι ἀνθρωπῶς τις ὠχρὸς καὶ σκυθρωπὸς ἐφάνη ἐπὶ τῆς φλοιᾶς κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας δύο πιστόλια.

Ἦτο ὁ κ. Κλωδὲλ ! ! ! ! . . .

Οἱ δύο ἔρασται οὐδεμίαν κραυγὴν ἐξέβαλον, ἀλλ' ἔμειναν ὡς ἀπολελιθωμένοι. Διελογίσθησαν, ὅτι ὁ κ. Κλωδὲλ γιωρίζων τὰς ἀθεμίτους σχέσεις των ἐνεφανίζετο οὕτως αἰφνιδίως, ὅπως τιμωρίῃ τὸν ἄπιστον ταμίαν καὶ τὴν μοιχαλίδα σύζυγον. Ἄλλ' ὁ Κλωδὲλ ρίψας τὰ πιστόλιά του ἐπὶ τινος τραπέζιου καὶ καθήσας ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.— Ἐξέλθε ἐντεῦθεν, εἶπεν ἐπιτακτικῶς πρὸς τὸν ταμίαν.

Ὁ ἔξαπατηθεὶς σύζυγος μείνας μόνος μετὰ τῆς γυναικὸς του οὐδὲν κατ' ἀρχὰς εἶπεν, ἀλλ' ἤρχισε νὰ κλαίῃ, ἐπειδὴ ἐσυλλογίσθη, ὅτι καὶ αὐτὸς εἶχε συλλάβῃ ἄτοπον ἔρωτα, ὡς εἰξευρεῖ ὀλιγαγνώστης. Ἄλλ' ἐν τούτοις ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχει αἴσθημα ἐνθέρμου ἀγάπης καὶ ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης πρὸς τὴν φέρουσαν τὸ ὄνομά του γυναῖκα. Ὁ μεγαλέμπορος ἀπολέσας σχεδὸν πᾶσαν τὴν περιουσίαν του ἤρχετο εἰς τὴν σύζυγόν του, ὅπως ζητήσῃ συμβουλήν ἢ παρηγορίαν, καὶ ἀπροσδοκίτως εὗρισκε τὴν προδοσίαν, ἔνθα ἤλπιζε στήριγμα. Ὡστε τὰ δάκρυά του προήρχοντο ἐξ ὑπερβολικῆς λύπης.

— Κυρία, τῇ εἶπε τέλος εἰρωνικῶς, ἔπρεπε νὰ κλείσητε τὴν θύραν. Φαντασθῆτε τί ἤθελε συμβῆ, ἐάν ὑπ' ἄλλου τινὸς ἐφωρᾶσθε.

— Κύριε . . . ἀγνοῶ . . . τί θέλετε νὰ εἴπητε, ἐψέλλισεν ἡ Μαργαρίτα.

— ὦ ! κυρία, συνέλθετε ἐκ τῆς συγκινήσεώς σας, δὲν σᾶς μέμφομαι, ἐπειδὴ ὤφειλον νὰ περιμένω τοιοῦτόν τι, καίτοι ἀγνοῶ μέχρι τινὸς σημείου ἐλησμονήσατε τὰ καθήκοντά σας. Ἐάν σᾶς συνελάμβανον πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν θὰ σᾶς ἐφόνευσον ἀνηλεῶς σᾶς καὶ τὸν ἔραστήν σας, ἀλλὰ σήμερον κατεχόμενος ὑπὸ θλίψεως, ἀπελπισίας καὶ ἀθυμίας δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ ἀγανακτήσω ἄλλως τε ἀκουσίως σᾶς ἐξεδικήθην προμερὰ, κυρία, διότι ἀπώλεσα τὴν περιουσίαν μου, ἡ δὲ τιμωρία αὕτη εἶναι φορικτὴ διὰ γυναῖκα νέαν, ὠραίαν, εἰθισμένην εἰς τὴν πολυτέλειαν καὶ τὰς διασκεδάσεις. Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ δὲν θὰ περιμένω τὴν δυστυχίαν.

— Τί σκοπεύετε νὰ πράξητε ; ἠρώτησεν ἡ Μαργαρίτα.

Ὁ κ. Κλωδὲλ ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἔλαβεν ἐν πιστόλιον. Ἡ νεαρὰ γυνὴ φοβηθεῖσα ἔδραξε τὸν βραχίονά του.

— Ὅχι ἐδῶ, πρὸς Θεοῦ ! ἀνέκραξεν.

— Ἄ ! ὄχι ἐδῶ ! ἐψυθίρισεν ὁ μεγαλέμπορος γελῶν σαρδόνιον. Καταλαμβάνω, σᾶς εἶναι δυσάρεστον νὰ μὲ ἴδῃτε νεκρὸν ἐν τῷ κοιτῶνί σας· ὄχι ἐδῶ εἶναι ἡ μόνη λύπη καὶ ἐνόησις σας, ἐάν φονευθῶ, σᾶς εἶναι ἀδιάφορον, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ φονευθῶ ἐδῶ.

Ἐγερθεὶς δὲ προσέθηκε μετὰ κινήματος ματωρῶς ἀπελπισίας.

— Ὅχι κυρία, δὲν θὰ αὐτοχειριασθῶ· θὰ εὖρω καταλληλότερον θάνατον ἐκδικούμενος τὴν τιμὴν μου.

Καὶ μετὰ τοῦτο ὁ κ. Κλωδὲλ ἀνεχώρησε. Μεταθὰς δὲ εἰς τὸ γραφεῖόν του προσεκάλεσε τὸν ταμίαν.

— Κάμε σημείωσιν τοῦ χρηματικοῦ, κύριε, εἶπεν ἐπιτακτικῶς πρὸς τὸν νεανίαν καὶ δός μοι τοὺς λογαριασμούς.

— Τὸ χρηματικὸν εἰς χροσὸν καὶ χαρτονομίσματα, ἀπήντησεν ὁ νεανίας, ἀναβαίνει εἰς 20 χιλιάδας φράγκων· ὑπάρχουσι πρὸς τούτοις 500 χιλ. φράγκων εἰς συναλλάγματα, ἀλλ' ἡ ἐξαργύρωσις των εἶναι δύσκολος. Κατὰ τὸν ἔλεγχον τῆς ἐβδομάδος ταύτης ὑπάρχουσιν ἐμπορεύματα τριῶν ἑκατομμυρίων, τὰ ὅποια ἀναγκαστικὴ διάλυσις ἤθελε καταβιάσει εἰς ἡμισυ μόνον ἑκατομμύριον. Ἐν συνόλῳ τὸ ἐνεργητικὸν φθάνει μέχρις 800 χιλ. φράγκων.

— Τὸ δὲ παθητικὸν ποῖον εἶναι ;

— Ὅφειλετε εἰς τὸν κολλυβιστὴν σας δύο ἑκατομμύρια.

— Τὸν ἐπλήρωσα πωλήσας τὸ μέγρονον μου, τὴν ἔπαυλιν μου καὶ τὰς ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ μετοχὰς μου.

— Ὑπάρχουσι πρὸς τούτοις ἐν κυκλοφορίᾳ ἰδιόχειρα γραμματιά σας περὶ τὰς 300 χιλ. φράγκων καὶ ἐνός καὶ ἡμίσεως ἑκατομμυρίου συναλλάγματα, ὧν τὸ ἡμισυ θὰ ἐπανέλθῃ ἀπλήρωτον, ἐπειδὴ οἱ ἀποδοχεῖς ἐχρεωκόπησαν ἢ ἀνέστειλον τὰς πληρωμάς των.

— Ὡστε κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν σας τὸ μὲν ἐνεργητικὸν ἀνέρχεται εἰς 800 χιλιάδας φράγκων, τὸ δὲ παθητικὸν εἰς ἐν ἑκατομμύριον. Ἄλλ' ἐλησμονήσας νὰ θέσης εἰς τὸ ἐνεργητικὸν ἀκόμη 300 χιλιάδας φράγκων, τὰς ὁποίας μοὶ ἐκλεψας.

— Δὲν ἔλησμόνησα, κύριε, εἶπεν ὁ νεανίας παρατηρήσας περιφρονητικῶς τὸν μεγαλέμπορον, ὅτι ἔλαβον παρ' ὑμῶν ὁμολογίας 300 χιλ. φράγκων, ἀλλὰ τὰς ὁμολογίας ταύτας θὰ σᾶς πληρώσω.

— Καὶ διὰ τίνων χρημάτων; παρακαλῶ.

— Δι' ἐκεῖνων, τὰ ὅποια ἐχάσατε, εἶπε σαρκαστικῶς ὁ νεανίας.

— Τί ἐννοεῖτε; ἐψήφισεν ὁ κ. Κλωδὲλ καταπόρρωτος γενόμενος.

— Ὡς ἡμεῖς ἐστοιχηματίσαμε ὑπὲρ τῆς ὑπερτιμῆσεως, οὕτως καὶ ἐγὼ ἐστοιχημάτισα ὑπὲρ τῆς ὑποτιμῆσεως. Ἐχάσατε δύο ἑκατομμύρια, ἐγὼ ἐκέρδισα ἄλλα δύο ὑπὲρξαστε πλούσιος, ἀλλὰ τώρα εἶσθε πτωχός. Ἦδη κύριε, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— ὦ! ἐκραύγασεν ὁ μεγαλέμπορος ἡ περιουσία μου ἡ σύζυγός μου... ἀνήκουσι... εἰς αὐτόν.

Δὲν ἠδυνήθη νὰ εἶπῃ πλειότερα. Ἡ φωνὴ ἐξέπνευσεν ἐπὶ τῶν χειλέων του, οἱ ὀφθαλμοὶ του κατέστησαν αἰμόχροες, τὸ δὲ πρόσωπόν του πελιδνόν. Ἐπεσεν ὡς κεραυνόβλητος!

Ὁ Βριέρ ἔντρομος ὤρμησε πρὸς τὸν κ. Κλωδὲλ, ὅστις οὐδὲν σημεῖον ζωῆς ἐδείκνυεν. Εἶτα κρούσας σφοδρῶς τὸν κωδωνίσκον ἔθεσεν εἰς κίνησιν πάντας τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὥστε μετ' ὀλίγον πάντες οἱ ὑπάλληλοι καὶ οἱ ὑπηρετὰι εὗρισκοντο περὶ τὸ σῶμα τοῦ κ. Κλωδὲλ. Ἀμέσως δὲ ἔτρεξαν πρὸς ἰατρούν.

Ἐλθὼν ὁ Ἀσκληπιάδης καὶ ἰδὼν τὴν κατάστασιν τοῦ κ. Κλωδὲλ ἔσπευσε νὰ τὸν φλεβοτομήσῃ. Ἄλλ' εἰς μάτην. Ἦτο λαν ἀργά! Καθότι εἰς τὸν ἐγκέφαλον εἶχεν ἐπέλθῃ τοιαύτη βλάβη, ὥστε οὐδεμία ἐλπίς σωτηρίας ὑπῆρχεν. Ὁ πληθωριῶν μεγαλέμπορος εἶχε προσβληθεῖ ὑπὸ ἀποπληξίας, ἕτερα δὲ περιμενομένη προσβολὴ ἔμελλε νὰ τὸν φρονέσῃ. Ἡ πρώτη προσβολὴ εἶχεν ἐπιφέρῃ τοιαύτην βλάβην, ὥστε ὁ κ. Κλωδὲλ ἦτο παράλυτος κατὰ τὸ ἐν πλευρὸν, μόλις ἐψέλλιζεν ἀκατανόητους λέξεις, ὁ δὲ νοῦς του ἤρχιζε νὰ σκοτίζεται.

Ἡ Μαργαρίτα μαθοῦσα τὸ ἀτύχημα τοῦ συζύγου της ἐγένετο ὠγρὰ καὶ κατηφής, ὡς ἤρμοζεν εἰς τὴν περίστασιν. Ἀκολουθῶνς κατέβη πλησίον τοῦ ἀσθενοῦς, ὅστις ἀνεσκίρτησεν ἰδὼν τὰ ὑποκρί-

τικὰ δάκρυα τῆς ἐνόχου γυναικός· ρίψας δὲ κατ' αὐτῆς τρομερὸν βλέμμα, ἐν ᾧ διεφάνετο τὸ μῦθος καὶ ἡ ἀπελπισία του, ἐξέβαλε στεναγμὸν καταδεικνύοντα τὴν θλίψιν καὶ ἀγανάκτησίν του. Ἐν τούτοις ἡ Μαργαρίτα πλησιάζασα τὸν σύζυγον της ἔλαβε τὰς ἐξησθενημένους χεῖράς του καὶ κατεφίλει αὐτὰς μετὰ δακρύων. Ὁ ἐπιθάνατος ἀνεσκίρτησεν, ὥσει νὰ τὸν ἔδηξεν ἔχθονα καταβαλὼν ὁμῶς ὑπέρτατον ἀγῶνα ἔνευσεν εἰς τὴν σύζυγόν του, ὅτι ἐπεθύμει νὰ τῇ ὁμιλήσῃ ἰδιαιτέρως.

Ἡ κ. Κλωδὲλ ἀπέπεμφε πάντα τὰ περιστοιχοῦντα τὸν ἀσθενηῖ πρόσωπα. Ὁ ἐπιθάνατος στραφεῖς πρὸς τὴν νεαρὰν γυναῖκα.

— Μέλλω νὰ ἀποθάνω, τῇ εἶπεν ἐπιπόνως, ἀλλὰ σὲ ἀφίνω πτωχὴν καὶ ἡτιμασμένην, διότι θὰ ἦσαι μετ' ὀλίγον ἡ χήρα χρεωκόπου. Ἐγὼ χρεωκόπος!... Ἄ! ἡ ἰδέα αὕτη μὲ ἀπελπίζει. ὦ! ἐὰν ἤλιπζον, ὅτι φίλος τις ἤθελεν ἀπαλλάξει τὸ ὄνομά μου ἐκ τῆς κατασχύνης!

Ἡ Μαργαρίτα νομίσασα ὅτι ὁ σύζυγός της ἐξέφραζεν εἰλικρινῶς τοὺς πόθους του, ἠθέλησε νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ.

— Μὴ ἀπελπίξῃσαι, ἔσπευσε νὰ τῷ εἶπῃ, ἡ χρεωκοπία δὲν θὰ γείνη γνωστὴ· ὁ ἄνθρωπος τὸν ὅποιον ἐν τῇ ζηλοτυπίᾳ σου ἀδικῶς κατηγορήσας θὰ πληρώσῃ πάντας τοὺς πιστωτάς ἐν ὀνόματί σου.

— Καὶ ἐγὼ τὸν κατηγοροῦν! εἶπε μετὰ πλαστῆς συγκινήσεως ὁ ἐπιθάνατος. Πόσοι ἀδικῶν εἶχον! Τώρα ἀποθνήσκω ἡσυχος εὐλογῶν αὐτόν, ἀλλὰ πρὶν ἀποθάνω ἐπιθυμῶ νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς νέον τινὰ μουσικόν τι ἐπιβαρῦνον τὴν συνειδήσίν μου. Ὁ νέος οὗτος ὀνομάζεται Στέφανος Βορέλ καὶ κατοικεῖ, ἂν δὲν ἀπατώμαι, εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς ὁδοῦ Ἀρπης.

Ἡ κ. Κλωδὲλ ἀκούσασα τὸ ὄνομα τοῦ Ξενοδοχείου ἀνεσκίρτησε. Πλῆθος ἀνιαρῶν καὶ θελξικαρδίων ἀναμνήσεων διηγέρθη ἐν αὐτῇ. Προσκαλέσασα δὲ ὑπηρετὴν τινὰ τὸν ἔπεμφε πρὸς ζήτησιν τοῦ Βορέλ.

— Εἰξέυρεις, ἀγαπητὴ Μαργαρίτα, ἐπανάλαβεν ὁ ἐπιθάνατος,

ὅτι εἶχον συλλάβῃ τρομερὰν καὶ φοικώδη ἀπόφασιν, δηλαδὴ τὴν τῆς αὐτοχειρίας. Ἡ αὐτοχειρία λογίζεται ὡς ἀνανδρία, ὅθεν δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γείνη γνωστὴ ἡ ὀλεθρία αὕτη ἀπόφασις, εἰς τὴν μὲ ὤθησεν ἡ ἀπελπισία. Ἐπὶ τοῦ γραφείου μου ἀφῆκα δύο πιστόλια γεμάτα· ἐὰν τὰ εὗρωσι θὰ ὑποπτευθῶσι τὴν ἀδυναμίαν μου.

— Ἔσο ἡσυχος, θὰ τὰ κρύψω.

— Ὡ ἀλήθεια τῶν ἀληθειῶν, θὰ ἀποθάνω καὶ ὅμως φοβοῦμαι τοὺς σαρκασμοὺς τῶν συναδελφῶν μου. Ὑπαγε καὶ φέρε μοι τὰ πιστόλια· αἰσχύνομαι δι' ὅ,τι ἐσχόπευον νὰ πράξω. Ἀφοῦ δὲ γενναίῳ φιλῶσι φίλος σώζει τὸ ὄνομά μου ἐκ τῆς αἰσχύνης, ἃς μείνη ἀγνωστον, ὅτι ὑπῆρξα εἰς τὸ χεῖλος τῆς χρεωκοπίας καὶ τῆς αὐτοχειρίας.

Ἡ Μαργαρίτα ἐπίστευσεν, ὅτι τοῦτο ἦτο ἰδιοτροπία τις τοῦ ἀσθενοῦς· ὅθεν ὅπως τὸν εὐχαριστήσῃ ἐγερθεῖσα διηυθύνθη πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ συζύγου τῆς. Ἀλλ' ἐὰν ἡ νεαρὰ γυνὴ παρετήρει τὸ αἰμοχαρὲς καὶ κακεντρεχὲς βλέμμα τοῦ ἐπιθανάτου, θὰ κατενόει, ὅτι οὗτος εἶχε συλλάβῃ καταχθόνιον σκοπὸν.

Μεῖνας μόνος ὁ ἐπιθάνατος ἀνελογίζετο, ὅτι ἐμελλε νὰ καταλίπη τὸν βίον, ὅστις ὑπῆρξε δι' αὐτὸν μέχρι τοῦδε πλήρης ὀλιβιότητος καὶ πολυτελείας. Ἀνελογίζετο, ὅτι ἄφινε γυναῖκα νέαν, ὡραίαν, ἀξιολάτρευτον, ἡ δὲ γυνὴ αὕτη τὸν εἶχε προδόσῃ! Ἀνελογίζετο, ὅτι ὁ Ἐρνέστος Βριέρ ἦτο εἰς τὸ ἐξῆς πλούσιος καὶ ἐμελλε νὰ πληρῶσῃ τὰ χρέη του. Ὁ πλαστογράφος λοιπὸν καὶ κλέπτης ὑπάλληλος καὶ ἡ μοιχαλὶς γυνὴ ἔμειλλον νὰ ὦσιν εὐτυχεῖς. Φρίκη! Ἀναλογιζόμενος ταῦτα ἐξέπεμπεν ὑποκώφους καὶ βαθεῖς στεναγμοὺς, οἵτινες ἐδῆλουν τὴν σκληρὰν ἀδημοσίαν καὶ τὴν δηκτικὴν θλίψιν του.

Ἡ Μαργαρίτα ἐπανελθούσα ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὰ πιστόλια, οὐδόλως ὑποπτευομένη τὰς κακὰς προθέσεις τοῦ ἀσθενοῦς.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐκρούσαν τὴν θύραν. Ἐνῶ δὲ ἡ Μαργαρίτα ὑπῆγε νὰ ἀνοίξῃ, ὁ κ. Κλωδὲλ λαθῶν ἐν τῶν πιστολίων τὸ ἔκρουσεν ὑπὸ τὸ ἐφάπλωμα Ἰπηρετῆς τις εἰσελθὼν ἀγγεῖλεν, ὅτι ὁ Βορέλ περιέμενε ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ.

— Εἰσάγαγέ τον, εἶπεν ἡ κ. Κλωδὲλ.

Εἶδομεν, ὅτι ὁ Βορέλ συλληφθεὶς ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ ἐρρίφθη εἰς τινὰ ἄμαξαν Ἀκολούθως ὠδηγήθη εἰς Ἀγ. Πελαγίαν (πολιτικὴν φυλακὴν)· καθότι ὁ κόμης Μειῦρὼν θέλων νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς ὀχλῆς παρουσίας τοῦ τὸν κατήγγειλεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν ὡς ἐπικίνδυνον ὀχλαγωγὸν περιγράφας συνάμα καὶ τὰ χαρακτηριστικά του. Ἀλλὰ τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ νεανίας ἀπεφυλακίσθη ὡς καὶ οἱ λοιποὶ πολιτικοὶ φυλακισμένοι. Μεταθὰς δὲ εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς ὁδοῦ Ἀρπης, ὅπως ὑπάγῃ ἀκαλοῦθως εἰς τὸ Βουγιβάλ, ἐξεπλάγῃ σφόδρα εὐρῶν ἐκεῖ τὴν Λουκιανὴν. Θὰ εἴπωμεν δὲ μετ' ὀλίγον, πῶς ἡ Λουκιανὴ εὐρέθη εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον.

Ἰδὼν τὸν νεανίαν ὁ ἐπιθάνατος συνεκινήθη σφόδρα, διότι ἀνεμνήσθη τὸ διὰ τὴν Λουκιανὴν πάθος του καὶ τὴν κατ' αὐτῆς στυγερὰν συκοφαντίαν. Ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ τελευταίᾳ ὥρᾳ ἔχει τύψεις συνεδότητος· ἐγκαταλείπων τὸν κόσμον, ὅπως μεταβῇ εἰς ἄλλον ἄγνωστον, ὅσον σκεπτικὸς καὶ ἀνῆται, λέγει καθ' ἑαυτὸν· Ἴσως.

— Ἐπιθυμῶ νὰ μείνω μόνος μετὰ τοῦ κ. Βορέλ, εἶπεν σοβαρῶς ὁ ἀσθενής.

Ἀπελθούσης δὲ τῆς Μαργαρίτας

— Καθήσατε, κύριε, ἐπανελάθεν εὐμενῶς ὁ ἐπιθάνατος. Βλέπετε τὴν ἀξιοθρήνητον κατάστασίν μου, ἐξ ἧς δύνασθε νὰ ἐννοήσητε, ὅτι ἡ ὥρα τῆς μετανοίας ἐφθασε.

— Λοιπὸν, ἀνέκραξεν ὁ Βορέλ, ἡ κατὰ τῆς Λουκιανῆς κατηγορία. . .

— Ἦτο συκοφαντία, ἐψηθύρισεν ὁ ἀσθενής· ἡ Λουκιανὴ εἶναι ἀθῶα καὶ θὰ μείνῃ ἐλευθέρα. . .

— Φεῦ! δὲν εἰξεύρετε. . . ἀνεφώνησεν ὁ νεανίας διακόψας αὐτόν.

— Τί; ἠρώτησεν ὁ κ. Κλωδὲλ μετ' ἀνησυχίας.

— Ἡ εἰμαρμένη καταδιώκει τὴν δυστυχῆ· διότι δὲν τὴν κατηγοροῦσι μόνον διὰ πταῖσμα, ἀλλὰ καὶ δι' ἔγκλημα.

— Δι' ἔγκλημα; — Μάλιστα, διὰ δολοφονίαν. Φρικώδης μηχανή.

νοραφία κατὰ τύχην συρραφεῖσα ἐγείρει κατ' αὐτῆς τρομερὰς κατηγορίας, ὥστε καὶ οἱ ἐπιεικέστεροι θὰ τὴν νομίσωσιν ἔνοχον· τὸ παρελθὸν τῆς τὴν κατηγορεῖ.

— Ω! Θεέ μου! Ἴδου τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συκοφαντίας μου, ἐψήθυρισε μετὰ συντριβῆς ὁ ἐπιθάνατος. Θὰ σᾶς δώσω, κύριε, ἔγγραφοι μαρτυρίαν, ἐπειδὴ ὀλίγοι μόνον στιγμαὶ ζωῆς μοὶ ὑπολείπονται.

Ὁ Βορέλ ἐγγράψε καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ κ. Κλωδὲλ πλήρη ἀναίρεσιν τῆς ἐπὶ κλοπῇ καὶ καταχρήσει, ἐμπιστοσύνης κατηγορίας, τὴν ὅποιαν ὁ ἐπιθάνατος ὑπέγραψεν.

Ἴδὼν δὲ τὴν μετομέλειαν τοῦ κ. Κλωδὲλ ἀπέβαλε τὴν κατ' αὐτοῦ μνησικακίαν· ὅθεν συγχωρήσας αὐτὸν ἀνεχώρησε περιχαρῆς.

Ὁ ἐπιθάνατος, ἡσθάνθη, ἑαυτὸν ἀνακουφισθέντα ὀλίγον ὡς ἐκ τῆς ἐπανορθωτικῆς πράξεώς του. — Εἰς τὸ ἄλλο τώρα, εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Ἡ φαιδρότης ἡ καλύψασα ἐπὶ στιγμὴν τὸ μέτωπόν του μετεβλήθη εἰς κατῆφειαν, καθ' ὅτι εἶχε συλλάβῃ καταχθόνιον ἀπόφασιν.

Προσκαλέσας δὲ τὴν σύζυγόν του. — Αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν εἰς χειροτέραν κατάστασιν, ἀλλὰ μὴ κλαίης· ἀποθνήσκω παρηγορημένος, ἐπειδὴ εἰξέρω, ὅτι δὲν σὲ ἐγκαταλείπω δυστυχῆ. Ἐδῶ εἶναι ὁ κ. Βριέρ; Θέλω νὰ τὸν εὐχαριστήσω διὰ τὴν ἀφοσίωσίν του.

— Πῶς! οὐδεμίαν! μνησικακίαν φυλάττεις ἐναντίον του!

— Καὶ διατί νὰ τὸν μισῶ; Ἐν στιγμῇ παραφροσύνης σᾶς ἔκρινα ἀμφοτέρους κακῶς. Εἶπέ εἰς τὸν γενναϊόφρονα τοῦτον φίλον, ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ τῷ δώσω τελευταῖον ἀσπασμόν.

— Ω! εὐχαριστῶ κ. Κλωδὲλ, εἶπεν ὁ Ἐρνέστης, ὅστις πρότινων στιγμῶν εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον ἴστατο μακρὰν.

— Α! ἐδῶ εἴσθε, φίλε μου· μόλις σᾶς βλέπω. Ἐσο εὐλογημένος, ἀφοῦ ἠθέλησας νὰ σώσῃς τὴν τιμὴν τοῦ οἴκου μου.

— Εἶπε μετὰ τοῦ ὀνόματός σας νὰ ἡδυνάμην νὰ σώσω καὶ τὴν ζωὴν σας! ἀπήντησεν ὁ ταμίης μετὰ πλαστῆς συγκινήσεως.

— Ὅχι, ὄχι, θὰ ἀποθάνω· ἀλλ' εἶσαι ἄξιος ἀντικαταστάτης

μου. Τὸν μέγαν τοῦτον ἐμπορικὸν οἶκον, τὸν μὴ ἔχοντα ἀντίπαλον ἐν Παρισίοις, ἴδρυσά μὲν ἐγώ, ἀλλὰ σὺ ἀνέστειλας τὴν κατὰπτωσιν αὐτοῦ. Ἀποθνήσκω εὐχαριστημένος, ἀλλὰ θὰ σᾶς κάμω μίαν παράκλησιν. Ἐγκαταλείπω τὴν σύζυγόν μου νέαν, ὥραϊαν σᾶς παρακαλῶ, ὅπως γείνητε προστάτης αὐτῆς καὶ στήριγμά της.

— Ω! σοὶ τὸ ὀμνύω! ἀνέκραξεν ὁ Βριέρ μετὰ τοσοῦτον περιπαθοῦς ἐνθουσιασμοῦ, ὥστε ὁ ἐπιθάνατος ἀνεσκίρτησεν ἐκ τῆς ὄργῆς.

— Ἐσο πλέον ἢ προστάτης, τῷ εἶπε σοβαρῶς· γίνου σύζυγός της.

— Τί λέγετε· ἀνεφώνησαν ταῦτοχρόνως ὁ Ἐρνέστης καὶ ἡ Μαργαρίτα.

— Α! μὴ ἀποκρούετε τὴν τελευταίαν παράκλησιν ἀποθνήσκοντος. Ἐρνέστη, δός μοι τὴν χειρὰ σου... Μαργαρίτα, πλησιάσον... γονυπετήσατε, ὅπως σᾶς εὐλογήσω.

Οἱ δύο ἄφρονες ἐρασταὶ μετὰ ταραχῆς καὶ συγκινήσεως ἐγονυπέτησαν πρὸ τῆς κλίνης. Ὁ ἐπιθάνατος περιέβαλεν ἀμφοτέρους μετὰ ἀγριωπὸν βλέμμα. Αἰφνης δράξας τὸ πιστόλιον, ὅπερ εἶχε κρύψῃ ὑπὸ τὸ ἐφάπλωμα, συνέτριψε τὸ κρᾶνιον τῆς συζύγου του.

Ἡ Μαργαρίτα κατέπεσεν χωρὶς νὰ ἐκβάλῃ οὐδὲ στεναγμόν.

Ὁ Βριέρ ἀνεπήδησεν ἐκβαλὼν σπαραξικάρδιον κραυγὴν.

Ὁ ἐπιθάνατος ποιήσας καταχθόνιον σαρκασμόν κατέπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Ἦτο νεκρός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΕΝΟΧΟΙ

Οἱ ἀναγκῶσται δὲν ἐλησμόνησαν βεβαίως τὴν εὐμορφον κόρην τῆς κυρᾶς Γιφφάρ.

Ἡ Ἰριμα ἐγένετο μεγάλη κυρία καὶ καλεῖται δούκισσα Οὐτρεμόντ. Ἡ θελκτικὴ δούκισσα δὲν ἐλησμόνησε τὴν ὄδον Καλάνδρης, ἀλλ' ὅμως οὐδεὶς δύναται νὰ ἀναγνωρίσῃ ἐν αὐτῇ τὴν κόρην τοῦ καπηλείου τοῦ Εὐμόρφου Ἐκφορτωτοῦ, ἐν ᾧ ἐγεννήθη, ἠλικιωθῆ καὶ ἀνετράφη. Ἔχει τρόπους τοσοῦτον διακεκριμένους, ὡς νὰ ἔζησεν ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ προαστείου Ἀγ. Γερμανοῦ (*). Καθότι ποικίλαις χάρισιν οὕσα κεκοσμημένη ἠδυνήθη ἐν βραχεῖ νὰ μάθῃ τὴν ἐν τῇ ὑψηλῇ κοινωνίᾳ συμπεριφορὰν ὡς πρὸς τοῦτο τὸ γυναικεῖον ἔμφυτον εἶναι λίαν ἀξιοθαύμαστον. Ἀγαπᾷ περιπαθῶς τὸν σύζυγόν της, ὅστις εἶναι ἀληθῆς εὐπατρίδης. Ἡ Ἰριμα εἶναι μετρώφρων καὶ εὐπροσήγορος, ὅπερ εἶναι ἀξίον παρατηρήσεως, καθότι σπανίως ἀπαντᾶται παρὰ ταῖς κληρονόμους τῶν μεγάλων ὀνομάτων, οὐδέποτε δὲ παρὰ ταῖς ὀψιπλοῦτοις. Δὲν ἐλησμόνησε τὴν μητέρα της, ἀλλ' ὀμιλεῖ περὶ αὐτῆς μετὰ δακρύων. Ἡ Ἰριμα καὶ ὁ Βίκτωρ ἀνήγειραν παρεκκλήσιον ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μακαρίτιδος κυρᾶς Γισφάρ· πορευόμενοι δὲ εἰς αὐτὸ συχνάκις προσεύχονται ἀκολουθούμενοι καὶ ὑπὸ τῆς γηραιᾶς δουκίσσης. Ἡ εὐγενὴς αὕτη κυρία σφόδρα ἐξεπλάγη ἐκ τῆς ἡρωϊκῆς ἀφοσιώσεως τῆς γενναίουφρονος καπῆλου. Ἡ Ἰριμα ἐγένετο πανταχοῦ δεκτὴ μετὰ προθυμίας ὡς ἐκ τῆς ἀπλότητος καὶ τῆς εὐφυίας της· ἀπαξ μόνον ἐκακολογήθη. Εὐτράπελός τις κυρία ἀνήκουσα ἄλλοτε εἰς τὴν μεσαιᾶν τάξιν καὶ οὕσα γνωστὴ ὡς ἐκ τῆς ἐπιληψίμου διαγωγῆς της ἐτόλμησέ ποτε νὰ σκώψῃ τὴν κόρην τῆς κυρᾶς Γισφάρ.

— Ἡ δούκισσα θὰ ἔμαθε τὴν εὐγενῆ συμπεριφορὰν εἰς τοὺς ἀντιθαλάμους, εἶπεν ἡ πρώην ἑταίρα δεικνύουσα τὴν Ἰριμαν.

— Οὔτε εἰς τοὺς ἀντιθαλάμους, ἀλλ' οὔτε βεβαίως εἰς τοὺς κοιτῶνας τῶν ἑταιρῶν, ἀπήντησε σκωπτικώτατα ἡ νεαρὰ γυνὴ!

Τὸ νεαρὸν ζεῦγος κατοικεῖ ἐν τῷ μεγάρῳ Οὐτρεμόντ. Ἐν τινὶ ὀματίῳ ἡ γηραιὰ δούκισσα καθημένη ἐπὶ μεγάλου τινὸς θρόνου

(*) Προάστειον Ἀγ. Γερμανοῦ (faubourg Saint-Germain), συνοικία τῆς Ἀριστοκρατίας.
Σ. Μ.

παρατηρεῖ φιλοστόργως τὰ δύο τέκνα της. Ὁ Βίκτωρ λαθῶν τὸν πῖλόν του ἐτοιμάζεται νὰ ἐξέλθῃ, ὅτε οἰκέτης τις εἰσελθὼν ἔφραεν ἐπιστολὴν τινα ἐπὶ ἐπιχρύσου δίσκου. Ἡ ἐπιστολὴ ἀπηλυθύνετο πρὸς αὐτὸν καὶ ἦτο λίαν κατεπίγουσα. Ὁ Βίκτωρ κατεταράχθη σφόδρα ἀναγνούς τὸ ἐγγχειρισθὲν αὐτῷ μυστικὸν ἐπιστόλιον.

Ἡ Ἰριμα καὶ ἡ γηραιὰ δούκισσα ἐφάνησαν ἀνησυχοῦσαι.

— Ἐνθαρρυνήητε, εἶπεν ἀμέσως ὁ Βίκτωρ. Δυσάρεστον τι συνέβη εἰς τὸν ἀτυχεῖ κόμητα Μεϋρὼν καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔχει χρεῖαν τῆς συνδρομῆς μου. Ὑπάγω νὰ ἴδω τί τρέχει.

Ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ εὔρε τὸν κόμητα κάτωχρον καὶ ἀνήσυχον.

— Μίαν χάριν, πρὸς Θεοῦ! ἀνέκραξεν.

— Εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας, ἀπεκρίθη ὁ δοῦξ ὀδηγῶν τὸν κόμητα εἰς τὸ δώματιόν του μακρὰν τῶν περιέργων ὑπηρετῶν.

— Εὐρίσκομαι εἰς κίνδυνον, εἶπεν ὁ Ἐρρῆκος, ὡς ἐκ τινος συνωμοσίας. . .

— Ἀλλὰ κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν πάντες σχεδὸν συνωμοτοῦσι.

— Κινδυνεύει ἡ κεφαλὴ μου.

— Ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου κατηγορήθη ὡς πρὸς τὰ πολιτικά.

— Κινδυνεύει τοῦλάχιστον ἡ ἐλευθερία μου. . .

— Τοῦτο εἶναι λίαν δυσάρεστον, ὅθεν πρέπει νὰ φύγῃς. Θέτω τὰ πάντα εἰς τὴν διάθεσίν σου· ἔχεις χρήματα;

— Δὲν ἐπρόφρασα νὰ λάθω· ἄλλως τε εἰς τὸ μέγαρόν μου εὖρον στίφος ἀστυνομικῶν κλητῆρων, καὶ μόλις κατώρθωσα μετὰ μεγάλης δυσκολίας νὰ διαφύγῃ τὴν καταδίωξίν των.

— Λάβε εἴκοσι χιλιάδας φράγκων, εἶπεν ὁ Βίκτωρ ἐγγχειρίζων αὐτῷ μικρὸν χαρτοφυλάκιον. Λάβε δὲ καὶ χρυσὸν, προσέθηκεν ἀνόξας μικρὸν κιβώτιον πλήρες στιλπνῶν λουδοβικέων.

— Ἦδη μοὶ χρειάζεται καὶ μία ἐνδυμασία.

— Θέλεις νὰ μεταμορφωθῆς;

— Μάλιστα, φοβοῦμαι μὴ ἀναγνωρισθῶ.

Ὁ δοῦξ Οὐτρεμόντ διετάξε νὰ φερῶσιν ἐνδυμασίαν θηρευτοῦ ἡ-

τις συνίστατο ἐκ πρασίνου ἀραδιωτοῦ φρορέματος, τριγώνου πύλου, δερματίνου ζωστήρος καὶ μαχαίρας μὲ ἀργυρὰν λαβήν.

Ὁ Ἑρρίκος ὑπὸ τὴν ἐνδυμασίαν ταύτην κατέστη ἀγνώριστος.

— Λάβε δὲ καὶ τὸν Ζέφυρον, τὸν ταχύτερον ἵππον μου.

— Εὐχαριστῶ Βίκτωρ, εἶσαι σωτήρ μου· εἰξεύρεις, ὅτι σοὶ εἶμαι ἀφωσιωμένος ἐξ ὅλης ψυχῆς. Καὶ ἀποχαιρετήσας τὸν δοῦκα μετέβη εἰς τὸν σταῦλον καὶ ἐξέλεξε τὸν καλλίτερον ἵππον.

Μετὰ ἐν τέταρτον διέτρεχε τὴν ὁδὸν τῶν Βρυξελλῶν.

Μόλις ὁ κόμης Μεϋρών εἶχεν ἐγκαταλίπη τὸ μέγαρον, ὅτε ὁ θαλαμηπόλος εἰσηλθὼν ἐντρομος εἰς τὸ καπνιστήριον, ἔνθα ὁ δοῦξ εἶχε μείνη ἀναλογιζόμενος τὴν τύχην τοῦ φίλου του.

— Τί τρέχει πάλιν; ἠρώτησεν ὁ δοῦξ μὲ ὕφος ὀργίλου.

— Ὁ κύριος δοῦξ ἄς μὲ συγχωρήσῃ, ἀλλά . . .

— Τί συμβαίνει λοιπὸν ἡλίθιε;

— Κύριός τις φέρων τα σημεῖα τῆς ἐξουσίας καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ ἀστυνομικῶν κλητῆρων . . .

— Ἀστυνομικοὶ κλητῆρες; ἠρώτησεν ὁ δοῦξ εἰς ἄκρον ἐκπλαγεῖς.

Πρὶν ἢ ὅμως τελειώσῃ τὴν φράσιν του ἀστυνομικός τις ὑπάλληλος περιβεβλημένος τὰ σήματα τῆς ἐξουσίας παρουσιάσθη πρὸ τοῦ δουκὸς Οὔτρεμόντ.

— Κύριε δοῦξ, σὰς ζητοῦμεν συγγνώμην, ἀλλ' ὡς ἐκ τοῦ καθήκοντός μας καταδιώκομεν ἐγκληματίαν τινά . . .

— Ἐγκληματίαν! ἀνεφώνησεν ὁ Βίκτωρ εἰρωνικῶς μειδιάσας.

— Πῶς, δὲν πιστεύετε εἰς τὸ ἐγκλημα τοῦ κυρίου Μεϋρών; ἠρώτησεν ὁ ὑπαστυνόμος.

— ὦ! ἐὰν πιστεύω . . . βεβαίως εἶναι ἔνοχος, εἶπεν ὁ δοῦξ ἀνακαγχάσας.

— Κύριε δοῦξ, δὲν πρέπει νὰ γελᾶτε.

— Μάλιστα, ἔχετε δίκαιον ἢ κυβερνησίς σας εἶναι ἱερά. Συνωμοσία κατ' αὐτῆς ὑπὲρ τῆς νομιμότητος . . . εἶναι φρικτὸν πρᾶγμα.

— Κύριε δοῦξ . . .

— ὦ! μὴ ὀργίζεσθε· ψυχῇ τε καὶ σώματι συμφωνῶ μεθ' ὑμῶν ἀλλ' ὡς εἰξεύρετε ὀνομάζομαι δοῦξ Οὔτρεμόντ. Ὡς ἐκ τούτου δὲν ἔχω ὑποχρεώσεις πρὸς τὸν Ἑρρίκον Ε.' τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζω. Ὁ κόμης Μεϋρών ἔχει ὁμοίως καὶ αὐτὸς τὰς ὑποχρεώσεις του, ἀλλ' εἶναι ἀσυνετώτερος καὶ ἐνθερμότερος ἐμοῦ. Συνώμοσε· τούτο εἶναι ἐγκλημα τῆς ἐποχῆς.

— Ἀλλὰ, κύριε δοῦξ, πλανᾶσθε, διότι ὁ κ. Μεϋρών εἶναι εἷς ἄθλιος.

— Λοιπὸν δὲν καταδιώκεται διὰ πολιτικὸν πταῖσμα;

— Ὅχι, ἀλλὰ κατηγορεῖται ἐπὶ κλοπῇ, πλαστογραφίᾳ, καὶ δολοφονίᾳ.

— Αὐτός! ἀνέκραξεν ὁ δοῦξ κλονισθείς.

— Ἐκλεψεν 150 χιλιάδας φράγκων ἀπὸ τινος ὀνομαζόμενον Γεώργιον Λαμάρ, πολίτην τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Ἀπεμιμήθη τὴν ὑπογραφὴν τοῦ τραπεζίτου τῆς ἐπικλήρου κομίσσης Μεϋρών διὰ ποσὸν 20 χιλιάδων φράγκων. Τῇ διαταγῇ του ἐδολοφονήθη Ἄμερικανός τις καλούμενος Μιρεμόντ, τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐξαπατήσῃ τὴν θυγατέρα. Ἐδολοφόνησε τὴν σύζυγόν του. Ἀπεπειράθη νὰ βιάσῃ νεάνιδά τινά, ἣν εἶχε φέρῃ δι' ἀπάτης εἰς τὴν ἐν Βουγιβᾶλ ἑπαυλίαν του. Τέλος, ὅπως θέσῃ κορωνίδα εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἀποτροπαίων τούτων ἐγκλημάτων, ἐδηλητηρίασε τὸ ἴδιόν του τέκνον.

— Καὶ ἐγὼ ἐβοήθησα τὴν φυγὴν του! εἶπεν ὁ Βίκτωρ ἐν ἀπελπισίᾳ.

— Ἐκ τῆς συλλήψεώς του ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ τεσσάρων προσώπων ἀθῶων τὰ ὅποια θὰ πληρώσωσιν ἴσως διὰ τῆς κεφαλῆς των τὰ ἐγκλήματα τοῦ κόμητος, προσέθηκεν ὁ ὑπαστυνόμος.

— Καὶ εἶσθε βέβαιος, ὅτι ὁ κόμης εἶναι ἔνοχος;

— Φέρε μεθ' ἐαυτοῦ τὰς ἀποδείξεις τοῦ ἐγκλήματός του.

Ὁ Βίκτωρ προσκαλέσας ὑπῆρέτην τινά τῶν εἶπεν· Ὁ σταῦλός μου ἄς τεθῇ εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ἀστυνομίας. Κύριε ὑπαστυνόμε, λάβετε τὴν ὁδὸν τῶν Βρυξελλῶν. Ὁ κόμης φέρε ἐνδυμασίαν θηρευτοῦ, ἀλλ' ἔχει τὸν Ζέφυρον τὸν καλλίτερον ἵππον μου.

Τρεῖς ἀστυνομικοὶ κλητῆρες κατάφρακτοι ἰππεύσαντες ὤρμησαν πρὸς καταδίωξιν τοῦ κόμητος.

Εἷς τι προηγούμενον κεφάλαιον εἶχομεν ἀφήσῃ τὸν κόμητα ἐπικυνδύως πληγωμένον.

Ἄλλὰ τίς ἐπλήγωσεν αὐτόν.

Ἡ Λουκιανὴ ἐρωτηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ τῷ διηγήθη μετὰ μεγίστης ἀφελείας πᾶν ὅ,τι ἐγνώριζε περὶ τῶν συμβάντων τῆς νυκτὸς τῆς 23 Φεβρουαρίου· δηλαδὴ, ὅτι εὕρισκετο εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Ἀγ. Λαζάρου ἐν τῷ τμήματι τῶν κατηγορουμένων, ὅτε ἄγνωστος χεὶρ τῇ ἐνεχείρισε ἐπιστολὴν τινα ἐκ μέρους τοῦ Βορέλ· τὴν νύκτα δὲ ὠφεληθεῖσα ἐκ τῶν ταραχῶν καὶ τῇ βοήθειᾳ ὑπαλλήλου τινὸς τῆς φυλακῆς, ὃν ὁ κόμης εἶχε δωροδοκήσῃ, κατῴρθωσεν νὰ δραπετεύσῃ· ὅτι ἀκολούθως ὁ κόμης τὴν ὠδήγησεν εἰς Βουγιθάλλ, ὅπου ἤλπιζε νὰ συναντήσῃ τὸν Βορέλ.

Τὰ λοιπὰ γνωρίζει ὁ ἀναγνώστης μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἀφήκαμεν τὸν κόμητα πορευόμενον πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ καταχθονίου σκοποῦ του.

— Ἐκαθήμεν ἐν τῷ δι' ἐμὲ προσδιορισθέντι θαλάμῳ, ἐξηκολούθησε λέγουσα ἡ Λουκιανὴ, ὅτε ἤκουσα βήματα προσεγγίζοντα. Νομίσασα ὅτι ἦτο ὁ Στέφανος ἤνοιξα, ἀλλ' ὠπισθοχώρησα ἔντρομος ἰδοῦσα τὸν κόμητα κάτωχρον καὶ αἱματόφυρτον.

— Μὴ φοβοῦ μοὶ εἶπεν· εἶμαι ἐγὼ ὁ κόμης Μεϋρών.

— Δυστυχῆ! ἀνέκραξα. Τί ἐπραξας; Τὸ αἷμα τοῦτο...

— Σιωπῆ! εἶπε παρατηρῶν περὶ ἑαυτὸν πεφοβισμένως.

— Ἄλλὰ τί ἔχεις; ἀποκρίθητι πρὸς Θεοῦ!

— Πρέπει νὰ φύγωμεν σὲ ἀγαπῶ... σὲ ἀγαπῶ ἔμμανῶς.

— Θεέ μου! ἀνέκραξα ἐνοῦσα τὰς χεῖρας... μὲ ἠπάτησας... μὲ ἔσυρας εἰς παγίδα... ἀλλ' ὁ Στέφανος... ἡ κόμησσα ποῦ εἶναι;

Μοὶ ἀπήντησε δι' ἀπαισίου σαρκασμοῦ.

— Τὸ αἷμα τοῦτο... Ἄθλιε! ἀνέκραξα τρομάξασα.

Ἄφραξας πρὸς ἐμὲ μὲ ἔδραξε διὰ τῶν αἰμοσταγῶν χειρῶν του. Ἡ φρίκη καὶ τὸ ρίγος παρέλυσαν τὰς δυνάμεις μου· ἐλειποθύμησα. Οὗτος ἐξέβαλε κραυγὴν ὑαίνης καταβαλούσης τὴν λείαν τῆς. Ἄγνοῶ, τί συνέβη ἀκολούθως, ἀλλὰ κατὰ τὴν λειποθυμίαν μου μοὶ ἐφάνη, ὅτι ἤκουσα τὸν θόρυβον λυσσώδους πάλης· ἐλπίσασα βοήθειαν συνῆλθον εἰς ἑμαυτήν. Ἄνεγερθεῖσα ἐνόμισα, ὅτι δύο δαίμονες ἐπάλαιον μετ' ὀλίγον ὁμῶς ἀνεγνώρισα τὸν σωτήρα μου. Ἦτο ὁ μαῦρος Νάπος, ὅστις κατοικεῖ ὡς καὶ ἐγὼ, ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ τῆς ὁδοῦ Ἀρπῆς. Οὗτος καταβαλὼν τὸν κόμητα μὲ ἔλαβεν εἰς τοὺς βραχιονιάς του καὶ μὲ ἔφερε μακρὰν τῶν ἀνοσίων ἐκείνων τόπων.

Ἄφραξας ἐγένετο κινῶδης ἐκ τῆς ὀργῆς, ὅθεν ἀνεγερθεῖς·

— Ἐὰν προχωρήσῃς ἐν βῆμα, σοῦ συντρέβω τὴν κεφαλὴν, εἶπε πρὸς τὸν μαῦρον διευθύνων κατ' αὐτοῦ τὸν σωτήρα πιστολίου.

Ἄλλ' ὁ σωτήρ μου προλαβὼν τὸν κόμητα τῷ ἔπεμψε σφαῖραν τινα εἰς τὸ στῆθος. Τότε ἠδυνήθημεν νὰ φύγωμεν ἐξεληθόντες διὰ τῆς μικρᾶς θύρας τοῦ κήπου, τῆς ὁποίας ὁ Νάπος εἶχε τὸ κλειδίον.

— Πάντοτε τὸ αὐτὸ σύστημα τῆς ἀπολογίας, ἐπιθύρσειν ὁ δικαστῆς, μὴ ἀρνηθεῖς ἐν τούτοις, ὅτι οἱ λόγοι τῆς Λουκιανῆς ἐδείκνυον μεγίστην φιλαλήθειαν.

— Ὁ μαῦρος Νάπος ἐξιστασθεὶς ὡμολόγησε τὰ αὐτὰ διηγηθεὶς πρὸς τούτους καὶ τὰ ἐν Βρεταννίᾳ συμβάντα, τὴν παρουσίαν δηλονότι τῶν δύο κακούργων ἐν τῷ πύργῳ Σομερλέ, τὸν τραγικὸν θάνατον τοῦ κ. Μιρεμόντ καὶ τὴν ἀπόπειραν τῆς δολοφονίας κατὰ τῆς Ἐλθίνας καὶ τοῦ Γεωργίου Λαμάρ.

Ἡ ἀστυνομία ἐτέθη εἰς κίνησιν πρὸς σύλληψιν τῶν δύο κακούργων, οἵτινες κατηγοροῦντο καὶ δι' ἄλλα ἐγκλήματα.

Ἄλλ' εἰς πάσας ταύτας τὰς κατηγορίας δὲν ἐφάνη πιστευῶν ὁ ἀνακριτῆς, διότι ὁ κόμης Μεϋρών ἦτο ἄνθρωπος ἐπιφανῆς καὶ ἀξιοσέβαστος ὡς ἐκ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς περιουσίας του.

Τίνας δὲ κατηγοροῦν αὐτόν;

Νεᾶνις καταδικασθεῖσα ἐπὶ κλοπῇ καὶ εἰς πρόων δουλος ἀνατραφεὶς ἐν βαρβάραις καὶ χαμερπέσιν αἰσθήμασιν.

Ἐν τῷ μεταξύ δὲ τούτῳ συνέβησαν τὰ τραγικὰ περιστασιακὰ τὰ ἐπεληθόντα εἰς τὸν οἶκον Κλωδέλ.

Ὁ Βορέλ κατέθεσεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστηρίου τὴν διακήρυξιν τοῦ κ. Κλωδέλ. Ὁ ἀνακριτὴς ἰδὼν τὴν διακήρυξιν ταύτην λίαν ἐξεπλάγη· ἔκτοτε δὲ συνέλαβε μέγιστον ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς ἀτυχοῦς νεάνιδος, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἦτο ἐντελῶς ἀθώα τοῦ ἐγκλήματος, δι' ὃ κατηγορεῖτο.

Ὁ κόμης ἔμεινεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας κλινήρης, ἀλλ' ἄμα ἀνέρωσεν ἐσκέφθη τινι τρόπῳ νὰ κληρονομήσῃ ἐλευθέρως τὴν τῆς συζύγου του περιουσίαν. Τὸ κώλυμα ἦτο ἡ Ἑρριέτα, ἣτις ἦτο ἡ κληρονόμος· τοῦτο ὅμως ἦτο μικρὸν ἐμπόδιον δι' ἄνθρωπον τσοσαῦτα ἐγκλήματα διαπράξαντα· ἄλλως τε εἶχε τὸν Μονόφθαλμον καὶ τὸν Ὀκνηρὸν, οἵτινες ἠδύναντο νὰ τῷ προσφέρωσι τὰς ἐπιωφελεῖς ὑπηρεσίας των. Ὁ κόμης ὑπέδειξε τοῖς δύο κακούργοις τὸ κοράσιον καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐξαφανίσεως αὐτοῦ: Καθ' ἑκάστην ἐσπέραν τὸ παιδίον κατέβαιναν εἰς τὸν κῆπον τῆς ἐπαύλευς· ὅτε δὲ ἡ παιδαγωγὸς ἤθελε προσηλώσει ἀλλαχοῦ τὴν προσοχὴν τῆς, οἱ δύο κακούργοι ἠδύναντο νὰ ἀρπάσωσι τὸ κοράσιον καὶ νὰ τὸ φέρωσιν εἰς τὸν Σηκουάναν. Ἄλλ' ὁ κόμης δὲν ἔδρεψε τοὺς καρπούς τῆς ἀνάνδρου ταύτης μηχανορραφίας του· διότι οἱ δύο συνένοχοί του, ἀπίστευτον εἰπεῖν, συγκληθέντες ἐκ τῶν χαρίτων καὶ τῆς ἀδυναμίας τοῦ ἀτυχοῦς κορασίου δὲν ἔσχον τὸ θάρρος νὰ τὸ πνίξωσιν ἀρκεσθέντες νὰ στερήσωσιν αὐτὸ τῶν μικρῶν ἐνωπίων καὶ νὰ τὸ ἐγκαταλίπωσιν ἐπὶ τῆς παραλίας εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ. Τὸ κοράσιον ἐπανευρέθη ἐπὶ τῆς ὄχθης κλαῖον. Ἄλλ' ὁ κόμης ὑπῆρξεν ὠμότερος τῶν συνενόχων του τολμήσας νὰ δηλητηριάσῃ τὸ παιδίον. Ὁ θάνατός του ἔθεωρήθη ὡς συνέπεια ἐσωτερικῶν σπασμῶν.

Ἡμέραν τινα ὅμως ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας εἰδοποιήθη, ὅτι ὁ Μονόφθαλμος καὶ ὁ Ὀκνηρὸς συνελήφθησαν.

Ὅτε ἡ σύλληψις τῶν δύο κακούργων ἐγένετο γνωστὴ, ὁ κόμης κατενόησεν, ὅτι ἦτο χαμένος, ἐὰν ἔμενεν ἐν Παρισίοις· διότι

ἐγνώριζεν, ὅτι οἱ δύο κακούργοι, ἐλπίζοντες νὰ σμικρύνωσι τὴν ἐνοχλήν των καὶ συνάμα νὰ προφυλαχθῶσιν ὄπισθεν ἐγκληματίου, οἷος ὁ κόμης, δὲν ἤθελον διστάσει νὰ ἀποκαλύψωσι τὰ πάντα, ὡς καὶ ἐπραξαν. Ὅθεν λαθῶν ὅλα τὰ πρόχειρα χρήματα μετέβη παρὰ τῷ δουρὶ Οὐτρεμόντ.

Οἱ ἀναγνώσται ἐξεύρουσι, πῶς ὁ δουὲς ἔλαβεν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν θέσιν τοῦ κόμητος.

Οὗτος λοιπὸν ἔχων ἄφθονα χρήματα καὶ ἀξιόλογον ἵππον καλπάζει ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἄρκτου. Δὲν ἀνεχώρησε δὲ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, καθότι εἴξευρεν, ὅτι εὐκόλως ἠδύνατο νὰ συλληφθῇ εἰς τοὺς σταθμούς. Γινόντι τὰ χαρακτηριστικά του ἐκαιοποιήθησαν διὰ τοῦ τηλεγράφου ἀπανταχοῦ τοῦ κράτους, οἱ δὲ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες ὄλων τῶν σιδηροδρομικῶν σταθμῶν ἐτέθησαν ἀμέσως εἰς κίνησιν.

Ὁ κόμης ἐν τρισὶν ὥραις διήνυσεν εἴκοσι λεύγας, ἀφῆτας ὅμως νεκρὸν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τὸν ἵππον τοῦ δουκός· τοῦτο ἦτο πρόσκομμα, ἀλλὰ τότε ἦτο ἐποχὴ, καθ' ἣν πλεῖστοι πολιτικοὶ ἐξόριστοι διηθύνοντο πρὸς τὰ σύνορα· ὅθεν ὁ κόμης οὐδόλως ἠνωχλήθη κατὰ τὴν ὁδοπορίαν του, ἐπειδὴ τὸν ἐξελάμβανον ὡς θύμα τῶν πολιτικῶν μεταβολῶν.

Φθάσας εἰς Λίλλην (*) κατέλυσεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον ὁ Δικηγόρος κείμενον ἐπὶ τινος μικρᾶς τριγώνου πλατείας εἰς τὸ μέρος τῆς ἀρχαίας πόλεως. Ὁ φυγὰς ἐζήτησε ταχυδρομικοὺς ἵππους. Τὴν ἐπαύριον δὲ κατὰ τὴν Ἄην πρωϊνὴν ὥραν ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Λίλλης. Εἰς ἀπόστασιν ὅμως χιλιομέτρων τινῶν ἀπὸ τῆς πόλεως ἤκουσε τὸ κάλπασμα δύο ἵππων. Στραφεὶς εἶδε δύο ἵππεῖς ἀκολουθοῦντας αὐτὸν ἀπὸ ρυτῆρος, ὅθεν ἐτάχυνε τὸ βῆμά του. Ἄλλ' οἱ δύο ἵππεῖς ἔχοντες, ὡς φαίνεται, καλλιτέρους ἵππους ἐπλησίαζον ἐπὶ μᾶλλον. Ὁ κόμης στραφεὶς ἐκ δευτέρου ἀνεγνώρισε τοὺς δύο ἵππεῖς. Ἦσαν ὁ μαῦρος Νάπος καὶ ὁ Γεώργιος Λαμπρ.

(*) Λίλλη (Lille) πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ τῆς Ἄρκτου (Nordre) ὀλίγας μόνον λεύγας ἀπέχουσα τῶν συνόρων. Ἔχει δὲ 132,000 κατοίκων. Σ. Μ.

‘Ο Γεώργιος Λαμάρ! ‘Ο ‘Αμερικανός, ὅστις εἶχεν ὀρκισθεῖ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὸ ἱκρίωμα.

‘Ο κόμης ἐκβαλὼν κραυγὴν λύσσης ἐβύθισε τοὺς περηνιστῆρας εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ εὐγενοῦς ζώου, ὅπερ ἐκπέμφαν χρεμετισμὸν ἄλλοι ἀνεχώρησαν δίκην βέλους. Αἴφνης ὅμως κατέπεσε, διότι ὁ ‘Αμερικανός διὰ πιστολίου ἠδυνήθη νὰ συντρίψῃ τὴν κνήμην του. ‘Ο κόμης ἀνορθωθείς καὶ ὀράξας τὰ ἐν ταῖς θήκαις πιστόλια ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ ‘Αμερικανοῦ, ἀλλ’ ἄνευ ἀποτελέσματος· καὶ δεῦτερος πυροβολισμὸς ὑπῆρξεν ἀτυχῆς ὡς ὁ πρῶτος. ‘Ο Νάπος λαθὼν πολύκροτον ἠτοιμάζετο νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἐπανειλημμένας προσβολὰς τοῦ κόμητος.

— ‘Οχι, εἶπεν ὁ Λαμάρ· πρέπει νὰ τὸν συλλάβωμεν ζῶντα.

‘Ο κόμης ἰδὼν, ὅτι πᾶσα ἐλπίς ἀπωλέσθη, ἔδραξεν ἐν ἐγχειρίδιον, ὅπως αὐτοχειριασθῆ. ‘Εμελλε δὲ νὰ πλήξῃ ἑαυτὸν, ὅτε ὁ ‘Αμερικανός καὶ ὁ μαῦρος ὀρμήσαντες τὸν ἀφώπλισαν καὶ τὸν ἐδέσμευσαν.

— Φονεύσατέ με! φονεύσατέ με! ἐκραύγαζεν ἱκετευτικῶς ὁ κόμης.

— Μάλιστα, θὰ ἀποθάνῃς, τῷ εἶπεν ὁ Λαμάρ μὲ ὕφος ἀδιάλλκτον, ἀλλ’ ἐπὶ τοῦ ἱκριώματος.

‘Ο κόμης Μεϋρών ἔπεσεν εἰς φρικτὴν ἀπελπισίαν.

— ‘Ελθίνα! ‘Ελθίνα! ἀνέκραζεν ἐπικαλούμενος τρόπον τινα ἐκείνην, παρ’ ἧς ἐν τούτοις δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένη οὔτε ἔλεος οὔτε συγγνώμην.

— Τὴν ‘Ελθίναν προσκαλεῖς, εἶπεν ὁ Γεώργιος γελῶν σαρδῶνιον, τὴν ‘Ελθίναν, ἣν ἐξηπάτησας, τῆς ὁποίας ἐδολοφόνησας τὸν πατέρα, καὶ ἐδηλητηρίασας τὸ τέκνον!

‘Η ‘Ελθίνα σήμερον εἶναι ἀνηλεὴς πρὸς ἐσέ.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

‘Ο κόμης ‘Ερρίκος Μεϋρών παραδοθεὶς εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης ἔδωκε δίκην τῶν διαφόρων ἐγκλημάτων του ἐπὶ τοῦ ἱκριώματος.

‘Ο ‘Οκνηρὸς καὶ ὁ Μονόφθαλμος χάριν τῶν ὁμολογιῶν, ἃς ἐποίησαν κατεδικάσθησαν εἰς ἐλαφροτέραν τιμωρίαν.

‘Απέθανον ἀμφότεροι εἰς Καϋένην.*

‘Ο δὲ ‘Ερνέστος Βριέρ, ὁ πρῶν ταμίης τοῦ Οἴκου Κλωδὲλ καὶ Σα τί ἀπέγεινεν; ‘Απέθανεν ὡσαύτως.

‘Ο ἀναγνώστης ἐνθυμεῖται ἀναμφιβόλως τὴν ταλαίπωρον Φανήν. Αὕτη ἔθηκε τέρμα εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ πρῶν ταμίου, γενομένου ὕστερον ἰδιοκτήτου τῶν πολυαριθμῶν καταστημάτων τοῦ μακαρίτου κ. Κλωδὲλ, ὡς ἐξῆς: Κατὰ τὰς ἀποτροπαιοὺς ἡμέρας τοῦ ‘Ιουνίου ἡ ἀτυχῆς Φανὴ ἐπολέμει μετὰ τῶν στασιαστῶν ὅπισθεν ὁδοφράγματος· διακρίνασα δὲ τὸν πρῶν ἑραστὴν τῆς ἐν τινι ἀποσπάσματι τῆς ἐθνοφυλακῆς ἀνεργιχθῆ ἐπὶ τοῦ ὁδοφράγματος καὶ σκοπεύσασα αὐτὸν τὸν ἐφόνευσεν. ‘Αλλὰ ταυτοχρόνως προσεβλήθη καὶ ἡ ἰδίᾳ εἰς τὸ μέσον τοῦ στήθους ὑπὸ σφαίρας.

‘Ο μαῦρος Νάπος ἠγωνίσθη ἀνδρείως κατὰ τὸν πόλεμον τῶν ‘Ηνωμένων Πολιτειῶν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Γεωργίου Λαμάρ, ὅστις κατεῖχεν ὑψηλὸν βαθμὸν ἐν τῷ στρατῷ τῆς ‘Αρκτου. ‘Ο κύριος καὶ ὁ πρῶν δούλος ὑπερησπίσθησαν γενναίως τὸ δίκαιον τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῆς ἀπελευθερώσεως.

‘Η δὲ ‘Ελθίνα δὲν ἐδίστασε νὰ συζευχθῆ τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον κατὰ κακὴν μοῖραν παρεγνώρισεν ἄλλοτε.

‘Η Λουκιανὴ καὶ ὁ Βορέλ διάγουσιν εἰσέτι εὐάρεστον βίον καὶ

(*) Κ α ὑ ἔ ν η (Cayenne) πόλις τῆς Μεσημβρινῆς ‘Αμερικῆς καὶ πρωτεύουσα τῆς Γαλλικῆς Γουαϊάνης (Guyanne), κειμένη ἐπὶ νήσου παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ. Τὸ κλίμα αὐτῆς εἶναι ἐπιθλαβέστατον ἕνεκα τῶν πέριξ ἐλῶν. ‘Ενταῦθα ἐξώριζον τοὺς κακουργοὺς. Σ. Μ.

διαμένουσιν ἐν τῇ ὁδῷ τῆς Πανηγύας τῶν Ἀγρῶν (Notre-Dame-des-Champs). Ὁ Στέφανος Βορέλ κατέστη εἰς τῶν καλλιτέρων τοπογράφων (paysagiste.). Δύω μάλιστα εἰκόνες του ἐποίησαν ἐντύπωσιν ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ 1852.

Ἡ μία τούτων παρίστα τὴν πανήγυριν τοῦ Βουγιβάλ, ἔνθα ἐξετελέσθησαν τὰ κυριώτερα συμβάντα τῆς ἱστορίας ταύτης· ἡ δὲ ἑτέρα, τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ καπηλείου αὐτοῦ *Εὐμορφος Ἐκφορτωτής*.

Ἡ τελευταία αὕτη ἠγοράσθη ἀντὶ 20 χιλιάδων φράγκων ὑπὸ τῆς νεαρᾶς δουκίσσης Οὐτρεμόντ.

ΤΕΛΟΣ

SISMANNOCILLO

